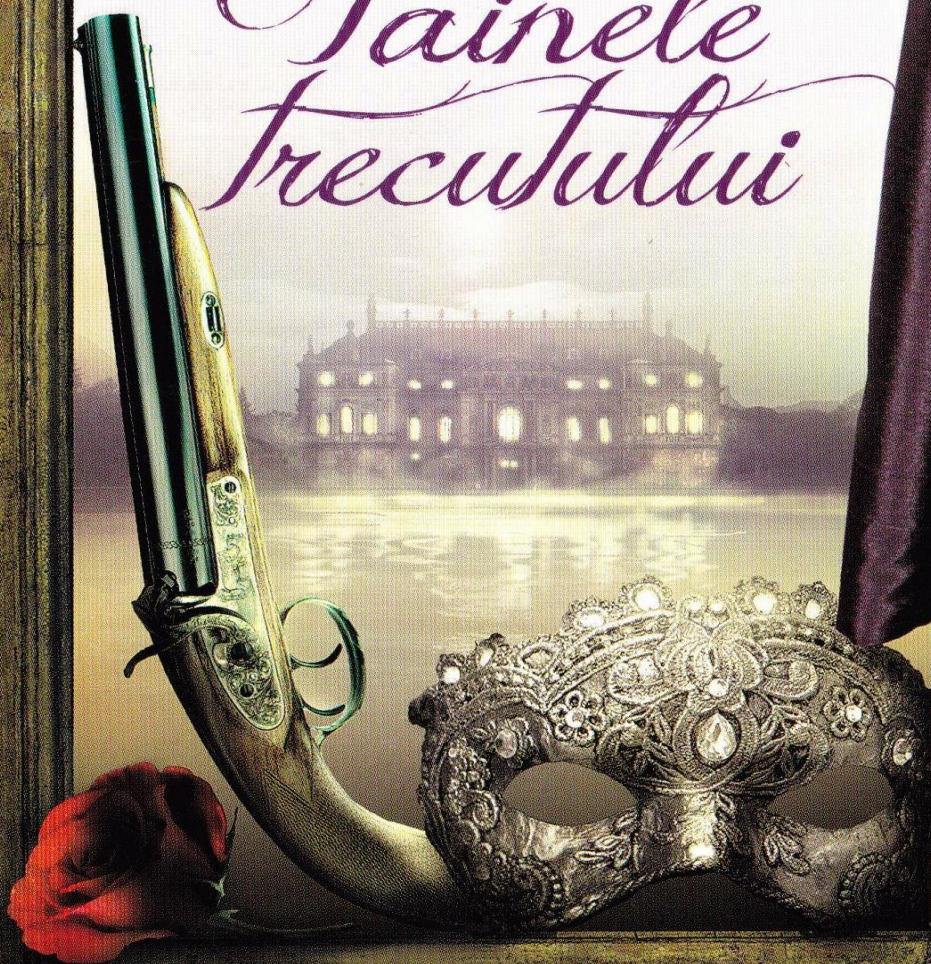

AMANDA QUICK

Tainele trecutului

Copertă: Andrei Gamarț

Seduction
Amanda Quick
Copyright © 1990 Jayne A. Krentz

AMANDA QUICK

Tainele trecutului

Traducere din limba engleză
Ecaterina Râmboi

Lira

Capitolul 1

Mut de uimire, Julian Richard Sinclair, conte de

Ravenwood, asculta cu scepticism cum i se refuza cererea oficială în căsătorie, nevenindu-i să-și creadă urechilor. În scurt timp, îndoiala fu înlocuită de o mânie rece, controlată. Cine se credea această doamnă? Din păcate nu o putea întreba acest lucru, de vreme ce ea alesese să lipsească de la întrevedere, iar cu respingerea mărinimoasei propuneri formulate de Julian fusese însărcinat bunicul ei, care nu se simțea deloc în largul lui în această poziție ingrată.

— La naiba, Ravenwood, și mie îmi displace la fel de mult această situație. Trebuie să recunoști însă că nu ai de-a face cu o fetișcană de-abia ieșită de pe băncile școlii, îi explică lordul Dorrington posomorât. Înainte era un copil tare drăgălaș, gata întotdeauna să le facă pe plac celorlalți. Acum însă are douăzeci și trei de ani și în ultima vreme face numai ce vrea ea. E destul de enervantă uneori cu atitudinea ei, dar asta este. Nu-i pot rânduiești viața.

— Știi câți ani are, spuse Julian sec. M-am gândit că tocmai datorită vârstei ar putea fi o femeie rezonabilă și ușor de ținut în frâu.

— A, dar este ușor de ținut în frâu, bolborosi lordul Dorrington. Este cât de poate de ușor de ținut în frâu, departe de mine să susțin altceva. Nu este genul de fetișcană prostuță și împrăștiată, plină de istericale sau de toane, urmă el. Chipul roșcovan, încadrat de favoriți, îi vădea consternarea. În mod obișnuit este foarte bună la inimă și foarte ascultătoare. Este un model perfect de... ăăă... modestie și grație feminină.

— Modestie și grație feminină, repetă Julian rar.

— Exact, milord, spuse lordul Dorrington, înseninându-se. Modestie și grație feminină. A fost un sprijin de nădejde pentru bunica ei după moartea fiului nostru mezin și a soției sale acum câțiva ani. Știi, părinții lui Sophy au dispărut pe mare tocmai când ea împlinea șaptesprezece ani, așa că ea și sora ei au venit să stea la noi. Sunt convins că îți amintești, continuă lordul Dorrington, tușind ca să-și dreagă glasul. Sau se poate să îți fi scăpat asta, întrucât erai destul de ocupat cu... ăăă... cu alte lucruri atunci.

Alte lucruri! Un eufemism politicoasă pentru vremurile în

care căzuse fără scăpare în mrejele frumoasei vrăjitoare care era Elizabeth, se gândi Julian.

— Dacă nepoata dumitale întruchipează cu adevărat toate virtuțile de dorit într-o femeie, Dorrington, de ce nu o poți convinge să-mi accepte cererea în căsătorie?

— Este fără îndoială cu totul și cu totul vina mea, după cum susține bunica ei, replică lordul Dorrington încruntându-se cu o expresie nefericită. Mă tem că i-am permis să citească prea mult și lucruri complet nepotrivite, după câte mi s-a spus. Totuși nu-i poți indica lui Sophy ce să citească. Nu îmi pot închipui cum ar putea vreun bărbat să facă asta. Îți mai torn puțin vin de Bordeaux, Ravenwood?

— Da, mulțumesc, aș mai bea un pahar, spuse Julian, aruncându-i o privire gazdei sale îmbujorate și forțându-se să vorbească pe un ton calm. Trebuie să îți mărturisesc că nu prea înțeleg, Dorrington. Ce au a face obiceiurile de lectură ale lui Sophy?

— Din păcate nu am vegheat îndeaproape asupra cărților ei, mormăi lordul Dorrington, dând pe gât paharul de vin. Femeile tinere își bagă o sumedenie de idei ciudate în cap dacă nu ești atent la ceea ce citesc, dar după ce sora ei a murit acum trei ani, nu am vrut să fiu prea dur cu Sophy. Eu și bunica ei o iubim enorm. E o fată cât se poate de rezonabilă. Chiar nu-mi dau seama ce i-a venit să îți refuze cererea în căsătorie. Sunt convins că și-ar schimba părerea dacă i-ai mai da puțin timp.

— Timp? rosti Ravenwood ridicând din sprânceană, fără a putea să-și ascundă sarcasmul.

— Trebuie să recunoști că ai grăbit puțin lucrurile. Și soția mea e de aceeași părere. Aici, la țară, totul se desfășoară ceva mai lent. Știi, noi nu prea suntem obișnuiți cu moda de la oraș. Femeile, chiar și cele cu picioarele pe pământ, au ideile astea romantice despre cum ar trebui pețite, spuse lordul Dorrington aruncându-i oaspetelui său o privire plină de speranță. Poate că dacă i-ai da câteva zile să se gândească la cererea ta în căsătorie...

— Aș vrea să vorbesc eu însumi cu domnișoara Dorrington, stăruie Julian.

— Credeam că am vorbit destul de clar. Nu este aici momentan, a plecat călare să o viziteze pe bătrâna Bess, așa cum face în fiecare miercuri.

— Sunt conștient de asta. Bănuiesc că a fost informată că voi veni în vizită la ora trei.

— Ăăă, da, cred că i-am spus, mormăi lordul Dorrington tușind din nou pentru a-și drege glasul. Fără îndoială că a uitat. Știi cum sunt tinerele... continuă el, aruncând o privire la ceas. Ar trebui să se întoarcă pe la patru și jumătate.

— Din păcate nu o pot aștepta. Julian puse jos paharul și se ridică în picioare. Poți să îți informezi nepoata că nu sunt un om răbdător. Sperasem să rezolv astăzi această problemă a căsătoriei.

— Cred că ea o consideră rezolvată, milord, spuse lordul Dorrington cu tristețe.

— Poți să o informezi că eu nu am aceeași opinie. Voi veni din nou mâine la aceeași oră și ți-aș fi recunoscător, Dorrington, dacă ai face efortul de a-i reaminti de întrevvedere. Doresc să-i vorbesc personal înainte de a încheia această afacere.

— Desigur, îi voi transmite negreșit, Ravenwood, dar trebuie să te previn că nu e întotdeauna ușor să ghicești când vine și când pleacă Sophy. După cum am spus, uneori face după cum o taie capul.

— Atunci mă aștept să o strunești puțin. Este nepoata ta și dacă e nevoie să o ții mai din scurt, te rog să procedezi ca atare.

— O, Doamne, bombăni Dorrington emoționat, de-ar fi așa ușor!

Julian păși spre ușa micii biblioteci ponosite și ieși în holul îngust și întunecat. Majordomul, îmbrăcat astfel încât se asorta de minune cu restul conacului decrepit, emblemă a micii nobilimi de țară scăpătate, îi înmână jobenul scump și mănușile.

Julian dădu repede din cap și trecu în viteză pe lângă bătrânul servitor. Tocurile cizmelor lui lungi răsunară în gol pe podeaua de piatră. Regreta deja cât timp pierduse

îmbrăcându-se protocolar pentru această întrevvedere neproductivă. Ba mai venise și cu trăsura, deși ar fi putut la fel de bine să se deplaseze călare până la Chesley Court, fără a face efortul de a da vizitei o notă ceremonioasă. Astfel, în drum spre casă ar fi putut să treacă pe la vreo doi arendași și să rezolve niște afaceri. Măcar nu ar fi pierdut întreaga după-amiază.

— La conac, porunci el imediat ce i se deschise ușa trăsurii. Vizitiul, care purta livrea cu verde și auriu a familiei Ravenwood, își atinse pălăria în semn de confirmare. Frumosul echipaj de armăsari cenușii porni la trap sub atingerea ușoară a cravașei de îndată ce se auzi ușa trăsurii trântindu-se. Lucru de la sine înțeleș, contele de Ravenwood nu prea avea timp de pierdut pe drumuri de țară în acea după-amiază.

Julian se tolăni pe pernele trăsurii înfigându-și bine în podea călcâiele cizmelor și încrucișându-și brațele pe piept. Se străduia să-și potolească enervarea, însă nu-i era deloc ușor.

Nici măcar nu-i trecuse prin cap că cererea lui în căsătorie ar fi putut fi respinsă. Domnișoara Sophy Dorrington nu avea nici cea mai mică șansă de a primi o ofertă mai bună, și asta o știa toată lumea, chiar și bunicii ei.

Lordul Dorrington și soția lui mai că leșinaseră când Julian le ceruse mâna nepoatei lor, cu câteva zile în urmă. În ceea ce-i privea, Sophy cam trecuse de vârsta la care ar fi putut obține o partidă atât de bună. Oferta lui Julian fusese o adevărată mană cerească. Un zâmbet sardonice se formă pe buzele contelui în timp ce își imagina scena care urmase, fără îndoială, când Sophy le dăduse de știre bunicilor ei că nu o interesa această căsătorie. În mod cert, lordul Dorrington nu știuse cum să facă față situației și soția lui suferise probabil un atac de nervi, așa că nepoata cu gusturi discutabile în materie de lectură câștigase cu ușurință bătălia.

De fapt, în primul rând se punea problema de ce voise fetișcana aceea prostuță să câștige cu orice preț bătălia. În mod normal, ar fi trebuit să profite de ocazie fără a sta prea

mult pe gânduri, bucurându-se de această cerere în căsătorie asemenea rudelor sale. Până la urmă asta însemna că avea de gând să o instaleze la Ravenwood Abbey în calitate de contesă de Ravenwood, iar o domnișoară de douăzeci și trei de ani, crescută la țară, care nu arăta cine știe ce și cu o moștenire cât se poate de modestă, nici că putea spera la ceva mai bun.

La un moment dat, Julian se întrebă în ce constau lecturile lui Sophy, alungând însă imediat gândul că ceea ce citea avea legătură cu situația de față. După toate aparențele, problema era mai degrabă prea marea indulgență a bunicului față de nepoata lui rămasă orfană. Femeile profitau ușor de un bărbat cu un caracter slab.

Și vârsta ei putea fi o explicație. La început, Julian se gândise că ar fi putut constitui un avantaj. Avusese parte deja de o soție tânără, greu de ținut în frâu, și îi fusese de ajuns. Elizabeth îi făcuse atâtea scene, toane și istericale cât să-i ajungă pentru toată viața. Se gândise că o femeie mai coaptă ar fi fost mai cu capul pe umeri și mai puțin solicitantă, dar și mai recunoscătoare totodată.

Oricum fata nu prea avea de unde să aleagă acolo, la țară, medita Julian, la fel cum nu prea ar fi avut de unde să aleagă nici la oraș, de fapt. Cu siguranță nu era genul care să atragă atenția bărbaților disponibili din înalta societate londoneză. Aceia se considerau cunoscători în materie de femei așa cum se considerau experți în cai și nu prea existau șanse să se uite la Sophy.

Nu avea un păr care să iasă în evidență, întrucât nu era nici vreo brunetă cu păr negru ca pana corbului și nici vreo frumusețe cu plete blonde, angelice. Buclele ei de un maro-roșcat aveau o nuanță plăcută, însă păreau înzestrate cu o voință proprie, căci zulufii scăpau de fiecare dată de sub pălăriile ei sau dintr-o coafură aranjată cu mare trudă. Nu avea genul de profil grecesc care era la modă în acel moment la Londra, dar Julian trebuia să recunoască faptul că nu-i displăceau nasul ei în vânt, bărbia rotundă și zâmbetul ei cald. Nu i s-ar fi părut împovărătoare sarcina de a se culca cu ea destul de des încât să-și asigure un urmaș.

Trebuia să recunoască și că Sophy avea niște ochi minunați, într-o nuanță interesantă, neobișnuită, de turcoaz cu urme de auriu. În plus, era destul de curios și deopotrivă mulțumitor faptul că proprietara lor nu avea vreo idee despre cum să-i folosească pentru a flirta.

În loc să privească un bărbat printre gene, Sophy avea obiceiul destul de tulburător de a-l privi direct în ochi. Privirea ei era deschisă și sinceră, ceea ce îl convinsese pe Julian că fetei i-ar fi fost destul de greu să învețe eleganta artă de a minți, ceea ce îi convenea de minune, întrucât aproape că înnebunise încercând să-și dea seama ce era adevărat din ghemul de minciuni al lui Elizabeth.

Sophy era zveltă și rochiile cu talie înaltă care se purtau atunci o avantajau, deși îi scoteau în evidență sânii mici. Cu toate acestea, Julian îi aprecia aerul sănătos, plin de viață, întrucât nu și-ar fi dorit o slăbănoagă. Femeile fragile nu se descurcau prea bine la naștere. Recapitula în minte imaginea femeii pe care dorea să o ia de soție și constată că deși evaluase destul de corect atuurile ei fizice, nu luase în considerare anumite aspecte ale personalității ei. De exemplu, nu ghicise că sub acea fațadă dulce și timidă se ascundea o mândrie plină de demnitate.

Probabil că mândria o împiedica pe Sophy să îi fie recunoscătoare, așa cum ar fi trebuit, iar această încăpățănare era mai puternic înrădăcinată decât se așteptase. În mod evident, bunicii ei erau rușinați de rezistența pe care o opunea nepoata lor și destul de neajutorați în fața ei. Julian conchise că dacă voia să salveze situația, trebuia să preia inițiativa.

Luă decizia chiar atunci când trăsura se opri în fața scării impunătoare, amintind de forma cleștilor unui crab, ce marca intrarea impresionantă de la Ravenwood Abbey. Coborî din vehicul, urcă repede scările de piatră și începu să împartă ordine în stânga și în dreapta cu voce scăzută.

— Trimite vorbă la grajduri, Jessup. Vreau să mi se pună șaua pe armăsarul negru și să fie gata de plecare în douăzeci de minute.

— Prea bine, domnule.

Majordomul se întoarse pe călcâie pentru a da mai departe mesajul unui lacheu în timp ce Julian pășea pe pardoseala cu pătrate albe și negre de marmură, îndreptându-se către scara masivă căptușită cu un covor gros, roșu.

Julian nu dădea mare importanță conacului. Deși crescuse acolo, îi pasase prea puțin de Ravenwood Abbey încă din primele zile ale căsniciei lui cu Elizabeth. Odinioară simțise pentru casă aceeași mândrie a posesiunii pe care o avea față de pământurile lui roditoare, dar acum nu mai încerca decât un vag dezgust pentru căminul lui străvechi. De fiecare dată când intra în vreo cameră se întreba dacă și acolo fusese înșelat.

Pământul lui, pe de altă parte, era cu totul altceva. Nicio femeie nu putea întina terenurile fertile și bogate de pe moșia Ravenwood sau de pe celelalte proprietăți ale lui. Un bărbat se putea baza pe pământ, iar dacă avea grijă de el, răsplata era înzecită. Ca să păstreze pământul pentru următorii conți de Ravenwood, Julian era dispus să-și asume cel mai mare sacrificiu: să se căsătorească din nou.

Spera că aducând o nouă soție la Ravenwood, măcar o parte din urmele lăsate de Elizabeth la conac aveau să se șteargă, mai ales cele din dormitorul de un lux apăsător, încărcat de senzualitate, pe care îl ocupase pe vremuri.

Julian ura camera aceea și nu mai pusese piciorul în ea de la moartea lui Elizabeth. Dacă știa un lucru, își spuse în timp ce urca scările, era acela că nu avea să facă aceleași greșeli cu noua lui mireasă cum făcuse cu prima lui soție. Nu avea să mai fie niciodată o muscă prinsă în pânza unui păianjen.

Cincisprezece minute mai târziu, Julian cobora scările în costum de călărie. Nu se miră deloc să își găsească armăsarul negru, pe care îl botezase Angel, așteptându-l gata de drum. Nu avusese nicio îndoială că totul era pus la punct. Toți servitorii aveau grijă să ghicească dorințele stăpânului de la Ravenwood și nimeni nu ar fi făcut ceva care să provoace mânia diavolului, asta dacă știau ce este bine pentru ei. Julian sări de pe ultima treaptă și se avântă

În șa. Rândașul făcu repede un pas înapoi când armăsarul negru își scutură capul, tropăind preț de câteva clipe. Mușchii puternici tresătară sub pielea strălucitoare în timp ce Julian îl strunea cu o mână fermă. Apoi dădu semnalul și animalul țâșni la trap, nerăbdător.

Nu avea să fie greu să o prindă pe domnișoara Sophy Dorrington pe drumul ei spre Chesley, se gândi Julian. Cunoștea fiecare bucățică de moșie ca în palmă și își cam dăduse seama pe unde ar fi putut să o găsească în timp ce urma o scurtătură de pe pământul lui. Fără îndoială că avea să folosească poteca de pe malul iazului.

— O să se omoare într-o bună zi pe calul ăla, îi spuse lacheul rândașului, care îi era văr, scuipând sarcastic pe pavajul curții.

— Nu așa o să-și piardă viața, fii pe pace. Călărește ca un diavol. Oare cât o să rămână aici de data asta?

— Pe la bucătărie se vorbește că a venit să-și găsească o nouă soție. A pus ochii pe nepoata lordului Dorrington. Acuma vrea o domnișoară liniștită de la țară, care să nu-i dea prea mult de furcă.

— Îl pot înțelege, și eu aș face la fel dacă aș fi fost legat de scorpia aia nemernică pe care a ales-o prima oară.

— Maggie de la bucătărie zice că prima lui nevastă a fost vrăjitoarea care l-a transformat într-un diavol.

— Maggie are dreptate, ascultă-mă ce-ți zic. Totuși, îmi pare rău pentru domnișoara Dorrington, e o femeie de treabă. Îți amintești cum a venit pe la noi cu ierburile alea ale ei astă-iarnă, când mama tușea de ți se rupea inima? Mama jură că domnișoara Dorrington i-a salvat viața.

— Domnișoara Dorrington o să ia de bărbat un conte, remarcă lacheul.

— E drept, dar o să plătească scump privilegiul de a fi soția diavolului.

Sophy stătea pe băncuța de lemn din fața căsuței bătrânei Bess și înfășură cu grijă ultima crenguță de cimbrisor uscat din snop. O adăugă la grămăjoara de ierburi pe care tocmai le terminase de ales. I se cam terminaseră rezervele de usturoi, scaieți, lăsnicior și maci, păstrate sub

diverse forme.

— Astea ar trebui să-mi ajungă pentru câteva luni bune, Bess, spuse ea în timp ce își scutura palmele și se ridica în picioare. Nu luă în seamă pata de iarbă de pe fusta vechiului ei costum de călărie albastru.

— Ai grijă când prepari ceaiul de mac pentru reumatismul doamnei Dorrington, o avertiză Bess. Anul ăsta, macii au o savoare foarte puternică.

— O să-mi aduc aminte să reduc dozele, spuse Sophy dând din cap spre bătrâna plină de riduri care o învățase atât de multe lucruri. Cum îți mai merge? Ai nevoie de ceva?

— Nu am nevoie de nimic, de nimic, copilă, zise Bess uitându-se în jur la căsuța ei cea veche și la grădinița de ierburi cu o privire senină, în timp ce își ștergea mâinile de șorț. Am tot ce-mi trebuie.

— Da, așa spui mereu. Ești norocoasă să fii atât de mulțumită de viața ta, Bess!

— Și tu îți vei găsi mulțumirea în curând dacă te străduiești îndeajuns.

— Tot ce se poate, dar mai întâi trebuie să caut alte lucruri, murmură Sophy, și zâmbetul îi pieri de pe chip.

— Credeam că nu mai simți acea dorință de răzbunare, copilă, spuse Bess privind-o cu înțelegere și cu o tristețe vădită în ochii ei spălăciți. Îmi închipuiam că asta a rămas în trecut, acolo unde trebuie să stea.

— Lucrurile s-au schimbat, Bess. Sophy ocoli căsuța cu acoperiș de stuf spre locul unde era prionit calul ei. Se pare că mi s-a dat o nouă șansă să mă asigur că se va face dreptate.

— Dacă ai vreun pic de judecată, ai face mai bine să mă ascuți și să uiți de asta, copilă. Ce-a fost, a fost. Sora ta nu mai este, Dumnezeu să o odihnească. Nu mai poți face nimic pentru ea. Ai propria ta viață de care trebuie să te ocupi. Am auzit că sunt niște lucruri mai grabnice la care trebuie să te gândești acum, spuse Bess cu un zâmbet știrb.

Sophy îi aruncă o privire ascuțită bătrânei și făcu o

Încercare nereușită de a-și îndrepta pălăria costumului de călărie, care se înclina primejdios de mult.

— Ca de obicei, reușești să fii la curent cu bârfele de prin sat. Ai auzit că am primit o cerere în căsătorie de la diavol în persoană?

— Bârfa e a celor care spun că lordul Ravenwood e un diavol. Eu mă iau numai după fapte. E adevărat?

— Ce anume? Că este rudă cu Lucifer? Da, Bess, sunt aproape convinsă că este adevărat. Nu am întâlnit niciodată un bărbat atât de arogant ca domnia sa, iar trufia pe care o afișează nu poate fi decât diavolească.

— Vreau să zic, e adevărat că te-a cerut de soție? stăruie Bess scuturând nerăbdătoare din cap.

— Da.

— Așa deci. Și cam când ai de gând să-i dai răspunsul?

Sophy dădu din umeri, renunțând să-și mai potrivească pălăria. Nu se descurca niciodată cu pălăriile.

— Bunicul îi dă un răspuns după-masă. Conteale a trimis mesaj cum că va veni în vizită astăzi la ora trei.

Bess se opri dintr-odată pe cărarea pavată cu piatră și bucele cenușii ieșiră de sub boneta ei îngălbenită de muselină.

— Azi după-masă? repetă ea, și chipul i se contractă într-o expresie de mare uimire. Iar tu ești aici și îți alegi ierburi din rezerva mea ca și cum ar fi o zi obișnuită din săptămână. Ce aiureală e asta, copilă? Ar trebui să fii la Chesley Court, îmbrăcată cu cele mai bune haine ale tale.

— Dar de ce? Bunicul nu are nevoie să fie acolo, este perfect capabil să-i spună diavolului să se ducă de unde a venit.

— Să-i spună diavolului să se ducă de unde a venit? Doamne, Sophy, doar nu i-ai zis bunicului tău să refuze oferta contelui!

— Întocmai, Bess, rosti Sophy cu un zâmbet machiavelic, oprindu-se lângă murgul ei și îndesând pachetelele de ierburi în buzunarele costumului de călărie.

— Prostii! exclamă Bess. Nu cred că lordul Dorrington e atât de nerod. Știe prea bine că nu vei mai avea parte de o

ofertă atât de bună nici într-o mie de ani.

— Nu sunt așa de sigură de asta, replică Sophy sec, dar desigur, asta depinde de ce înseamnă o ofertă bună pentru tine.

— Copilă, faci asta pentru că ți-e frică de conte? zise Bess, îngustându-și ochii gânditoare. Țasta-i baiul? Credeam că ești destul de înțeleaptă încât să nu crezi toate poveștile care circulă prin sat.

— Nu le cred pe toate, spuse Sophy în timp ce se avânta în șa, poate cam jumătate dintre ele. Te simți mai bine acum, Bess? continuă fata potrivitându-și juioanele costumului de călărie sub ea. Călărea bărbătește, deși nu se considera decent ca o femeie de rangul ei să facă asta. La țară însă, oamenii închideau ochii la asemenea lucruri. În orice caz, Sophy considera că pudoarea ei era bine protejată, iar așa cum își aranjase fustele, nu erau vizibile decât cizmele cafenii până la jumătate gambei.

— Stai puțin, fata mea, o opri Bess punând mâna pe hățuri și privind-o printre gene. Doar nu crezi cu adevărat că Înălțimea Sa și-a înecat prima soție în iazul Ravenwood, nu?

— Nu, Bess, nu cred asta, oftă Sophy, deși mai corect ar fi fost să spună că nu voia să creadă asta.

— Slavă Domnului, deși la fel de adevărat este că nimeni nu l-ar fi putut învinui dacă chiar o omora, recunosc Bess.

— Asta așa este.

— Și ce e cu nebunia asta cum că ai refuzat cererea în căsătorie a Înălțimii Sale? Nu-mi place deloc ce văd în ochii tăi, copilă. Am mai văzut privirea asta și nu aduce nimic bun. Ce ai de gând să faci acum?

— Acum? Păi acum o să-l duc pe bătrânul Dancer aici de față înapoi la Chesley Court, iar apoi o să pun deoparte plantele de leac pe care ai fost atât de bună să mi le dai. Guta bunicului iar ne joacă feste, și nu mai aveam ierburi pentru decoctul lui preferat.

— Sophy dragă, chiar ai de gând să-l refuzi pe conte?

— Nu, spuse Sophy cu sinceritate, așa că nu te mai uita la mine atât de oripilată. Până la urmă, dacă insistă, o să

accept, dar voi face asta în condițiile pe care le doresc eu.

— Aaa, acum cred că pricep, exclamă Bess cu ochii mari. Iar ai citit cărțile alea despre drepturile femeilor, nu? Nu fi prostuță, copilă, ascultă de sfatul unei femei bătrâne. Nu-ți încerca șiretlicurile asupra lui Ravenwood, mă îndoiesc că îi vor plăcea. Poate că izbutești să-l duci cu preșul pe lordul Dorrington, dar contele este alt soi de bărbat.

— Aici trebuie să fiu de acord cu tine, Bess. Deosebirea dintre el și bunicul e ca de la cer la pământ. Nu-ți face griji pentru mine însă, știi ce fac, o asigură fata luând hățurile și înghiontindu-l pe Dancer cu călcâiele.

— Eh, copilă, nu prea cred că știi, strigă Bess după ea. Nu te joci cu diavolul fără să te arzi.

— Parcă ziceai că Ravenwood nu e un diavol, replică Sorjhy peste umăr în timp ce Dancer porni la trap.

Îi făcu cu mâna bătrânei și se îndreptă spre un pâlc de copaci. Nu avea nevoie să-l ghideze pe Dancer înapoi spre Chesley Court, deoarece făcuseră acest drum atât de des în ultimii ani, încât știa pe de rost pe unde să o ia pe domeniul Ravenwood. Sophy lăasă frâiele să cadă ușor pe grumazul lui Dancer și medită la scena care avea să se desfășoare neîndoielnic în clipa când sosea la Chesley Court.

Desigur, bunicii ei erau înnebuniți. Doamna Dorrington se retrăsese precis în camera ei având la îndemână o sumedenie de săruri și întăritoare, în timp ce lordul Dorrington, lăsat să-l înfrunte de unul singur pe Ravenwood, se va fi consolată cu o sticlă de vin de Bordeaux. Puținii servitori erau cu siguranță posomorâți, întrucât o partidă bună pentru Sophy ar fi fost și în interesul lor, ca și în interesul tuturor de altfel. În lipsa unei căsătorii avantajoase care să umple cuferele familiei, niciunul dintre servitorii în vârstă nu putea spera la pensie.

Nimeni dintre cei de la conac nu putea să înțeleagă de ce Sophy refuzase oferta lui Ravenwood. Lășând la o parte zvonurile, bârfa și poveștile de groază, omul era până la urmă un conte, și încă unul bogat și puternic. Deținea majoritatea pământurilor din vecinătate, în Hampshire, precum și alte două proprietăți mai mici în comitatele

apropiate. De asemenea, avea o casă elegantă la Londra și, din câte se zvonea, își administra pământurile destul de bine, fiind corect cu arendașii și cu servitorii, iar asta era tot ceea ce conta pe la țară. Cei care erau atenți să nu-l supere duceau o existență confortabilă.

Desigur, Ravenwood avea și defecte, și toată lumea era de acord în această privință, dar avea grijă de pământul lui și de oamenii care trăiau pe el. Poate că își omorâse soția, dar nu făcuse nimic cu adevărat rău cum ar fi să își toace întreaga avere în iadul jocurilor de noroc de la Londra.

Oamenii de prin partea locului își permitau să fie drăguți cu Ravenwood, se gândi Sophy, dar ei nu trebuiau să-l ia de bărbat.

Ca de obicei când făcea acest drum, privirea fetei era atrasă de apele reci și întunecate ale iazului Ravenwood care se întrezăreau printre copaci. Ici-colo, suprafața apei era presărată cu pojghițe de gheață. Mai rămăsese destul de puțină zăpadă pe jos, dar suflarea rece a iernii încă se mai simțea în aer. Sophy se cutremură înfrigurată și Dancer necheză ca răspuns.

Fata se aplecă să mângâie gâtul calului, pentru a-l asigura că totul era în regulă, dar mâna îi înlemni brusc la jumătatea drumului. O adiere înghețată ciufuli crengile de deasupra capului ei și Sophy simți cum o trecea din nou un fior. Cauza nu o reprezenta însă frigul de început de primăvară din acea după-amiază. Se îndreptă în șa când îl văzu pe bărbatul de pe armăsarul negru ca noaptea care se îndrepta spre ea printr-un pâlț de copaci văduviți de frunze. Simți cum inima începea să-i bată mai repede, așa cum i se întâmpla mereu în prezența lui Ravenwood. Mult prea târziu, își spuse că ar fi trebuit să recunoască imediat micul frison care o trecuse mai înainte. Până la urmă, o parte din ea fusese îndrăgostită de bărbatul acesta încă de la optsprezece ani.

Atunci făcuse cunoștință cu contele de Ravenwood prima oară. Desigur că el nu avea cum să-și amintească împrejurarea, întrucât nu avea ochi decât pentru frumoasa Elizabeth, vrăjitoarea cu farmece irezistibile.

Sophy știa că sentimentele ei pentru bogatul conte de Ravenwood luaseră naștere firesc, așa cum i se întâmplă oricărei tinere față de primul bărbat care a făcut-o să viseze. Și totuși această dragoste naivă nu murise, cum ar fi fost de așteptat, nici măcar atunci când își dăduse seama că nu avea cum să-i atragă atenția. În decursul anilor, sentimentul crescuse și se transformase în ceva mai profund și mai trainic.

Sophy fusese atrasă de puterea tăcută și de mândria și integritatea înnăscute pe care le simțise la Ravenwood. La adăpostul viselor ei secrete, îl considera nobil fără ca asta să aibă vreo legătură cu titlul pe care îl moștenise.

Atunci când fermecătoarea Elizabeth reușise să transforme fascinația pe care o exercita asupra lui Ravenwood în durere și furie sălbatică, Sophy își dorise să-i ofere alinare și înțelegere, dar contele fusese intangibil. Își căutase consolarea o vreme pe continent, luptând în război sub comanda lui Wellington, iar la întoarcere era evident că toate emoțiile dispăruseră într-un loc bine ferecat înlăuntrul lui. Acum se părea că orice pasiune și căldură de care putea da dovadă erau rezervate propriei moșii.

Îi stătea foarte bine în negru, se gândi Sophy. Auzise că armăsarul purta numele de Angel și fata se pomeni minunându-se de simțul ironiei pe care îl poseda Ravenwood.

Angel era o creatură a întunericului destinată unui om care trăia printre umbre, iar bărbatul care îl călărea aproape că făcea corp comun cu el. Ravenwood era suplu și avea o constituție robustă. Avea mâini neobișnuit de mari și puternice, acel gen de mâini cu care ar fi putut să își sugrume soția necredincioasă, după cum povesteau oamenii din sat.

Umerii săi erau îndeajuns de lați pentru a nu avea nevoie de pernute care să-i pună în evidență. Pantalonii de călărie se mulau perfect pe coapsele bine formate, musculoase și puternice. În ciuda hainelor care i se potriveau atât de bine, Sophy știa că nici cel mai bun croitor din Londra nu putea compensa aerul plin de tristețe imprimat pe trăsăturile

aspre ale lui Ravenwood.

Avea părul la fel de negru precum coama lucioasă a armăsarului lui și ochi de un verde profund, strălucitor, un verde demonic, după cum se gândea uneori Sophy. Se spunea că în neamul Ravenwood moștenitorii aveau întotdeauna ochii verzi, asortându-se astfel cu smaraldele familiei.

Sophy găsea privirea lui Ravenwood intimidantă nu doar din cauza culorii ochilor, ci și pentru că obișnuia să se uite la o persoană ca și cum ar fi cântărit și pus un preț pe sufletul aceluia nefericit. Sophy se întreba ce avea să facă Înălțimea Sa în momentul în care îi afla prețul.

Îi dădu pînteni lui Dancer, își dădu la o parte din ochi până pălăriei și afișă ceea ce spera să fie un zâmbet senin și plin de grație.

— Bună ziua, milord. Ce surpriză să vă găsesc în mijlocul pădurii!

Ravenwood își opri armăsarul negru la doar câțiva metri depărtare și păstră tăcerea preț de câteva clipe, observând zâmbetul politicos al lui Sophy, fără a-i răspunde însă la fel de cordial.

— Nu îmi dau seama exact ce vi se pare atât de surprinzător la această întâlnire, domnișoară Doring. Până la urmă sunt pe pământul meu. Știam că sunteți plecată să o vizitați pe bătrâna Bess și am ghicit că aveți să vă întoarceți la Chesley Court pe acest drum.

— Perfect, milord. Este poate un exemplu de deducție logică? Admir nespusele acestui gen de gândire.

— Cred că știți prea bine că avem o afacere de încheiat astăzi. Dacă ați fi la fel de inteligentă pe cât pretind bunicii dumneavoastră, v-ați fi dat seama că asta urma să se întâmple în cursul după-amiezii. Prin urmare, per total, nu pot spune că există vreun element de surpriză în această întâlnire. De fapt, aș fi gata să pariez că a fost atent plănuită.

Degetele lui Sophy se încleștară pe hățuri. Cuvintele rostite pe un ton blând îi ardeau sufletul. Urechile lui Dancer se ridicară în semn de protest și ea dădu drumul

frâielor. Bess avea dreptate. Ravenwood nu era genul de bărbat pe care îl puteai duce cu preșul, iar Sophy știa că trebuia să fie cât se poate de atentă cu el.

— Credeam că bunicul se ocupă de această afacere din partea mea, așa cum se cuvine. Nu v-a dat răspunsul la cererea dumneavoastră?

— Ba da, spuse Ravenwood, lăsându-și armăsarul încăpățânat să mai avanseze câțiva pași către Dancer. Am ales să nu accept acest răspuns până când nu voi fi discutat afacerea cu dumneavoastră personal.

— Dar, milord, cu siguranță asta nu este într-un totu corect, sau așa se procedează în ultima vreme la Londra?

— Este modul în care doresc eu să procedez în ceea ce vă privește. Domnișoară Dorrington, nu sunteți o fetișcană fără minte, așa că v-aș ruga să nu vă comportați ca și cum ați fi. Puteți răspunde în nume propriu, așa că lămuriti-mă care este problema și voi încerca să văd ce se poate face pentru a o rezolva.

— Este vreo problemă, milord?

— V-aș sfătui să nu vă jucați cu mine, domnișoară Dorrington, se răsti el, și ochii i se întunecară. Nu obișnuiesc să fac pe plac femeilor care încearcă să mă păcălească.

— Înțeleg perfect. De aceea, nu ar trebui să vă mire că nu țin să mă căsătoresc cu un bărbat care nu are obiceiul să le facă pe plac femeilor în general, cu atât mai puțin celor care încearcă să-l păcălească.

— Vă rog să explicați ce vreți să spuneți, murmură contele îngustându-și ochii.

Sophy dădu ușor din umeri și pălăria îi alunecă și mai mult pe frunte. În mod automat ridică din nou mâna să își dea la o parte pana din ochi.

— Prea bine, milord, mă forțați să vorbesc deschis. Nu cred că împărtășim aceleași idei despre cum ar putea funcționa căsnicia noastră. Am încercat să vă vorbesc între patru ochi de trei ori, cu ocazia vizitelor dumneavoastră la Chesley Court din ultimele două săptămâni, dar nu v-ați arătat deloc interesat să discutați cu mine. Ați tratat întreaga afacere de parcă v-ați fi cumpărat încă un cal

pentru grajdurile dumneavoastră. Recunosc, astăzi am fost obligată să recurg la tactici extreme pentru a vă atrage atenția.

— Așadar aveam dreptate să mă gândesc că nu erați deloc surprinsă să mă găsiți aici, spuse Ravenwood fixându-o cu o iritare rece. Prea bine, domnișoară Dorrington, aveți întreaga mea atenție. Ce doriți să-mi comunicați? Mie lucrurile mi se par cât se poate de clare.

— Știu ce vreți de la mine, spuse Sophy. Este destul de evident de altfel, dar nu cred că aveți nici cea mai vagă idee despre ce vreau eu de la dumneavoastră, și până când nu veți înțelege asta și nu veți fi de acord cu dorințele mele, nu există nicio șansă să ne căsătorim.

— Poate că s-ar cuveni să luăm lucrurile unul câte unul, o domoli Ravenwood. Ce credeți că vreau de la dumneavoastră?

— Un moștenitor și o soție care să nu vă facă probleme.

— Asta fiind varianta scurtă, comentă bărbatul, clipind alene în timp ce gura i se arcuria într-o încercare de zâmbet.

— Este adevărată?

— Da, cât se poate de adevărată, rosti el sec. Nu e niciun secret că vreau un moștenitor. Moșia Ravenwood este a familiei mele de trei generații încoace și nu am de gând să o pierd tocmai eu.

— Cu alte cuvinte, mă considerați o iapă de prăsilă.

Șaua scârțâi sub Ravenwood în timp ce acesta o studia pe Sophy, păstrând tăcerea o clipă interminabil de lungă.

— Mă tem că bunicul dumneavoastră avea dreptate, lecturile v-au imprimat o lipsă de delicatețe în felul de a fi, domnișoară Dorrington, spuse el într-un sfârșit.

— Ah, dar pot fi și mai puțin delicată de atât, milord. De exemplu, am înțeles că aveți o amantă la Londra.

— Și de unde naiba ați auzit așa ceva? Pun pariu că nu de la lordul Dorrington.

— Se vorbește în mod curent despre asta aici, la țară.

— Iar dumneavoastră aplecați urechea la poveștile pe care le spun oamenii din sat, care nu s-au îndepărtat mai mult de câteva mile de casele lor? ripostă el pe un ton

disprețuitor.

— Sunt oare diferite poveștile care se spun pe la oraș?

— Încep să cred că doriți să mă insultați, domnișoară Dorrington.

— Nici gând, milord, sunt doar extrem de prevăzătoare.

— Încăpățânată, nu prevăzătoare. Folosiți-vă puțină minte pe care o aveți ca să fiți atentă la ce spun. Dacă exista realmente ceva de obiectat în ceea ce mă privește sau în privința comportamentului meu, credeți că bunicii dumneavoastră ar fi acceptat cererea mea în căsătorie?

— Dacă aranjamentul financiar pe care îl propuneați era îndeajuns de consistent, da.

— Se poate să aveți dreptate, zâmbi slab Ravenwood auzindu-i replica.

— Vreți să spuneți că toate poveștile pe care le-am auzit sunt false? se interesă fata ezitând.

— Ce altceva ați mai auzit? spuse Ravenwood aruncându-i o privire gânditoare.

Sophy nu se așteptase ca această conversație ciudată să intre atât de mult în detalii.

— Adică în afara faptului că aveți o amantă?

— Dacă și restul bârfelor sunt la fel de prostești ca asta, ar trebui să vă fie rușine, domnișoară Dorrington.

— Vai, mi-e teamă că nu posed un simț atât de rafinat al rușinii, milord. Desigur că este o lipsă regretabilă, pe care ar trebui, probabil, să o luați în considerare. Bârfa poate fi grozav de distractivă, și de multe ori nu mă pot abține să nu plec urechea, trebuie s-o mărturisesc.

— O lipsă regretabilă, într-adevăr, bombăni contele, strângând din dinți. Ce altceva ați mai auzit? repetă el.

— Păi, în afara faptului că aveți o amantă, se spune și că v-ați bătut o dată în duel.

— Nu vă puteți aștepta să confirm o asemenea nerozie.

— Am auzit și că v-ați fi alungat ultima soție la țară pentru că nu a reușit să vă dea un moștenitor, continuă Sophy nesăbuită.

— Nu discut cu nimeni despre prima mea soție, mârâi Ravenwood, și fața îi căpătă dintr-odată o expresie

amenințătoare. Dacă doriți să ne înțelegem, domnișoară Dorrington, ar fi mai bine să nu o mai pomeniți niciodată.

— Îmi cer scuze, milord, se îmbujora Sophy, dar nu doream să vorbesc despre ea, ci mai degrabă despre obiceiul dumneavoastră de a vă lăsa soțiile pe la țară.

— Ce Dumnezeu vreți să spuneți?

Fetei îi trebui ceva mai mult curaj ca să continue decât se gândise atunci când deschisese gura.

— Cred că ar trebui să clarific faptul că nu am de gând să fiu lăsată aici, la Ravenwood, sau pe vreo alta dintre moșiile dumneavoastră în timp ce vă petreceți vremea la Londra.

— Credeam că sunteți fericită aici, zise el încruntându-se.

— Este adevărat că îmi place viața la țară și, în general, sunt mulțumită aici, dar nu vreau să fiu prizonieră la Ravenwood Abbey. Mi-am petrecut cea mai mare parte a vieții la țară, milord, și aș dori să revăd Londra.

— Să o revedeți? Mi s-a dat de înțeles că nu prea v-a plăcut primul sezon petrecut la oraș, domnișoară Dorrington.

— Sunt convinsă că nu v-a scăpat eșecul răsunător de care am avut parte când am fost prezentată în societate. Nu am primit nici măcar o singură cerere în căsătorie în acel sezon, recunosc eu, ferindu-și rușinata ochii.

— Încep să-mi dau seama de ce ați eșuat atât de lamentabil, domnișoară Dorrington, zise Ravenwood nemilos. Dacă ați fost la fel de directă cu toți admiratorii dumneavoastră așa cum ați fost cu mine astăzi, fără îndoială că i-ați băgat pe toți în sperieți.

— Reușesc să vă bag în sperieți, milord?

— Vă asigur că încep să-mi tremure picioarele.

— Vă ascundeți minunat teama, milord. Sophy aproape că zâmbi fără să vrea, dar, văzând o strălucire trecătoare în ochii contelui, își cenzură imediat umorul rebel.

— Să continuăm această discuție deschisă, domnișoară Dorrington. Prin urmare, nu doriți să vă petreceți tot timpul aici, la Ravenwood. Mai aveți și alte cereri pe listă?

— Aș mai avea câteva, milord, spuse Sophy ținându-și răsuflarea, căci aceasta era partea cea mai periculoasă.

— Să le auzim, oftă el.

— Ați dat de înțeles cât se poate de clar că pentru dumneavoastră principalul obiectiv al căsătoriei este un moștenitor.

— Poate că vă surprinde, domnișoară Dorrington, dar acesta este un motiv legitim și acceptabil ca un bărbat să dorească să se însoare.

— Înțeleg, dar eu nu sunt pregătită să fac acum copii, milord.

— Nu sunteți pregătită? Mi s-a spus că aveți douăzeci și trei de ani, din punctul de vedere al societății sunteți mai mult decât pregătită.

— Sunt pe deplin conștientă, milord, și nu este nevoie să subliniați asta, dar, oricât de ciudat ar putea părea, nu mă consider senilă și probabil nici dumneavoastră, altfel nu m-ați fi cerut de soție.

— Este drept că atunci când ai treizeci și patru de ani, douăzeci și trei nu par o vârstă prea înaintată, spuse Ravenwood, zâmbind și dezvelindu-și astfel dinții albi și puternici. Totuși păreți destul de sănătoasă și în formă, domnișoară Dorrington. Cred că vă veți descurca foarte bine la naștere.

— Nu știam că sunteți un expert în domeniu.

— Ne îndepărtăm din nou de subiect. Ce vreți să spuneți exact, domnișoară Dorrington?

— Vreau să spun că nu voi fi de acord să mă mărit cu dumneavoastră decât dacă îmi dați cuvântul de onoare că nu mă veți lua cu forța dacă nu vă dau permisiunea, rosti ea, adunându-și curajul.

Simți cum se înroșea sub privirea uimită a lui Ravenwood. Măinile îi tremurau pe hățurile lui Dancer și bătrânul cal se mișcă neliniștit. O altă pală de vânt mătură crengile copacilor și trecu prin stofa costumului ei de călărie.

— Vă dau cuvântul meu de onoare, domnișoară Dorrington că nu am obligat în viața mea o femeie să facă ce nu vrea, replică Julian cu ochii verzi plini de o mânie rece. Totuși, aici vorbim despre căsnicie, și trebuie să înțelegeți că aceasta implică anumite îndatoriri și obligații atât din partea soțului,

cât și din partea soției.

Sophy dădu repede din cap afirmativ și pălăria îi căzu din nou peste ochi, dar de data aceasta ignoră pana.

— De asemenea înțeleg, milord, că multor bărbați li se pare firesc să insiste în a-și cere drepturile indiferent dacă femeile vor asta sau nu. Sunteți unul dintre aceștia?

— Nu vă puteți aștepta să mă căsătoresc știind că soția mea nu este pregătită să-mi acorde drepturile care mi se cuvin ca soț, mormăi Ravenwood.

— Nu am spus că nu aș fi pregătită să vă acord drepturile niciodată, vă rog doar să-mi acordați suficient timp pentru a vă cunoaște și a mă obișnui cu situația.

— Nu mă rugați, domnișoară Dorrington, ci îmi cereți. Este acesta rezultatul lecturilor dumneavoastră nepotrivite?

— Văd că bunicul meu v-a avertizat în legătură cu asta.

— Așa este. Vă pot garanta că voi supraveghea personal ce citiți după ce ne căsătorim, domnișoară Dorrington.

— Asta aduce în discuție cea de-a treia cerere a mea. Trebuie să mi se permită să cumpăr și să citesc orice cărți și tratate aș dori.

Armăsarul negru își scutură capul în timp ce Ravenwood înjura printre dinți, apoi se liniști pe măsură ce stăpânul lui trase frâiele cu îndemânare.

— Să văd dacă am înțeles bine cererile dumneavoastră, spuse contele pe un ton plin de sarcasm. Nu vreți să fiți alungată la țară, nu veți împărți patul cu mine până când nu veți hotărî dumneavoastră și veți citi tot ceea ce vă doriți, în ciuda sfaturilor sau recomandărilor mele.

— Da, cred că este un rezumat corect al listei mele, milord, încuviință Sophy trăgând aer în piept.

— Vă așteptați să fiu de acord cu această listă revoltătoare?

— Mă îndoiesc profund, milord, drept pentru care l-am rugat pe bunicul meu să vă refuze cererea în această după-amiază. M-am gândit că astfel nu ne vom pierde niciunul timpul.

— Fie-mi iertat, domnișoară Dorrington, dar cred că înțeleg perfect de ce nu v-ați căsătorit niciodată. Niciun bărbat cu

capul pe umeri nu ar fi de acord cu o asemenea listă ridicolă. Poate că în realitate nu vreți să vă măritați.

— În mod cert nu mă grăbesc să-mi caut un soț.

— Asta este evident.

— Atunci aș putea spune că avem ceva în comun, milord, rosti Sophy cu îndrăzneală. Am impresia că doriți să vă însurați doar dintr-un simț al datoriei; prin urmare, ar trebui să pricepeți cu ușurință că nici eu nu văd vreun avantaj real în măritiș?

— Se pare că treceți cu vederea avantajul pe care îl reprezintă banii mei.

— În mod normal aceasta e, într-adevăr, o tentație puternică, dar în cazul meu nu reprezintă un aspect esențial. Poate că nu-mi voi permite niciodată să port pantofi de dans bătuți cu diamante din venitul modest lăsat de tatăl meu, dar voi reuși să trăiesc destul de confortabil și, ce este mai important, voi putea să-mi cheltui banii exact așa cum doresc. Dacă m-aș căsători, aș pierde acest atu.

— De ce nu adăugați pur și simplu pe lista dumneavoastră de cereri faptul că nu veți accepta să primiți sfaturile soțului în ceea ce privește economiile și finanțele dumneavoastră, domnișoară Dorrington?

— O idee excelentă, milord, cred că o voi face. Vă mulțumesc că mi-ați indicat această soluție atât de accesibilă la dilema mea.

— Din nefericire, chiar dacă găsiți un bărbat într-atât de necugetat încât să vă accepte toate dorințele, nu veți avea un temei legal care să vă garanteze că soțul își va respecta cuvântul dat după căsătorie, nu-i așa?

Sophy își privi mâinile, știind că el avea dreptate.

— Nu, milord, aș depinde în întregime de onorabilitatea soțului meu.

— Aveți grijă, domnișoară Dorrington, rosti contele cu o ușoară amenințare în glas, onorabilitatea unui bărbat poate conta în ceea ce privește datoriile lui la jocurile de noroc sau reputația lui ca atlet, dar nu înseamnă mare lucru când vine vorba de raporturile sale cu o femeie.

— Atunci nu prea am de ales. Dacă așa stau lucrurile, nu voi risca niciodată să mă căsătoresc, spuse Sophy cu răceală.

— Vă înșelați, domnișoară Dorring. Ați ales deja, iar acum trebuie să vă asumați riscurile. Ați declarat că ați fi dispusă să vă căsătoriți cu mine dacă vă accept cererile. Prea bine, sunt de acord cu ele.

— Le acceptați? exclamă Sophy privindu-l cu gura căscată în timp ce inima îi bătea nebunește.

— Afacerea este încheiată. Mâinile mari ale lui Ravenwood mișcă ușor de hături și armăsarul ridică alarmat capul. Ne vom căsători cât de curând posibil. Bunicul dumneavoastră mă așteaptă mâine la ora trei. Spuneți-i că doresc ca toate pregătirile să fie făcute atunci. De vreme ce am reușit să ajungem la un acord privat, mă aștept să aveți curajul de a fi acasă mâine când voi veni în vizită.

— Milord, nu vă înțeleg pe deplin, sunteți sigur că doriți să vă căsătoriți cu mine în condițiile pe care vi le-am expus? îngăimă Sophy uluită.

— Întrebarea este, Sophy, cât timp vei reuși să-ți menții aceste condiții odată ce-ți vei da seama ce înseamnă să fii soția mea, spuse Ravenwood cu un zâmbet neplăcut, în timp ce ochii de un verde smarald îi străluceau de amuzament.

— Milord, v-ați dat cuvântul de onoare, spuse Sophy îngrijorată. Trebuie să insist în această privință.

— Dacă ați fi bărbat, v-aș provoca la duel pentru că mi-ați pus onoarea la îndoială. Aveți cuvântul meu, domnișoară Dorring.

— Mulțumesc, milord. Chiar nu vă deranjează că-mi voi cheltui banii după placul inimii?

— Sophy, renta trimestrială pe care ți-o voi da este cu mult mai mare decât întregul tău venit pe un an. Atâta vreme cât îți plătești facturile din suma pe care ți-o voi aloca, nu te voi întreba pe ce ai cheltuit banii.

— Ah, înțeleg. Și... cărțile mele?

— Cred că o să pot suporta ideile prostești pe care ți le

vără cărțile în cap. Fără îndoială că mă vor enerva din când în când, dar asta ne va da șansa unor discuții interesante, nu crezi? Dumnezeu știe cât de mult îl pot plictisi conversațiile femeiești pe un bărbat, până la punctul de a-l prosti.

— Voi încerca să nu vă plictisesc, milord, dar aș vrea să mă asigur că ne înțelegem. Nu veți încerca să mă țineți îngropată la țară tot anul?

— Îți voi permite să mă însoțești la Londra când este convenabil, dacă asta vrei cu adevărat.

— Sunteți prea bun, milord. Și... cealaltă cerere a mea?

— A, da. Garanția că nu te voi sili la nimic. Cred că în acest caz va trebui să stabilim o limită de timp. Până la urmă, principalul meu scop în toată această afacere este să obțin un moștenitor.

— O limită de timp? repetă Sophy, începând să nu se mai simtă în largul ei.

— Cât timp crezi că va fi necesar ca să te obișnuiești cu mine?

— Șase luni? încercă ea.

— Nu fi găsculiță, domnișoară Dorrington. Nu am de gând să aștept șase luni ca să-mi cer drepturile.

— Trei luni?

El păru gata să refuze această contraofertă, dar își schimbă părerea în ultimul moment.

— Prea bine, trei luni. Vezi cât sunt de indulgent?

— Mă copleșiți cu generozitatea dumneavoastră, milord.

— Așa și trebuie. Te provoc să găsești un alt bărbat care ți-ar da atâta timp înainte de a stăruii să-ți îndeplinești datoria de soție.

— Aveți perfectă dreptate, milord. Mă îndoiesc că aș putea găsi un alt bărbat care să fie la fel de amabil ca dumneavoastră în ceea ce privește căsătoria. Fie-mi iertat, dar nu îmi pot stăpâni curiozitatea, de ce sunteți atât de amabil?

— Pentru că, draga mea domnișoară Dorrington, în final eu voi avea exact ceea ce îmi doresc de pe urma acestei căsătorii. Îți doresc o zi bună. Ne vedem mâine la ora trei.

Angel răspunse imediat presiunii exercitate de coapsele lui Ravenwood, descriind un cerc strâns și pornind la trap mărunț printre copaci.

Sophy rămase unde era până când Dancer își plecă capul pentru a lua o gură de iarbă și mișcarea lui o readuse la realitate.

— Acasă, Dancer. Sunt sigură că bunicii sunt fie pradă isteriei, fie cuprinși de disperare de-acum. Măcar le pot da de știre că am salvat situația.

Cu toate acestea, în timp ce călărea spre Chesley Court îi trecu prin minte o veche zicală, aceea potrivit căreia cine vrea să mănânce cu dracul are nevoie de o lingură lungă.

Capitolul 2

Lady Dorrington, care se retrăsese în camera ei mai devreme, pradă unei crize de disperare, își reveni complet pentru cină când auzi că nepoata ei coborâse cu picioarele pe pământ.

— Chiar nu-mi dau seama ce te apucase, Sophy, spuse Lady Dorrington în timp ce examina supa scoțiană adusă de Hindley, majordomul care servea și ca lacheu în timpul meselor. Nimeni nu putea înțelege de ce l-ai refuza pe conte. Slavă Domnului că ai rezolvat lucrurile. Ar trebui să fim cu toții cât se poate de recunoscători că Ravenwood e dispus să-ți tolereze purtarea obraznică.

— Îți dă de gândit, nu-i așa? murmură Sophy.

— Poftim? exclamă Dorrington din capul mesei. Ce vrei să spui cu asta?

— Doar că m-am tot întrebat de ce mi-a cerut contele mâna înainte de toate.

— Pentru numele lui Dumnezeu, și de ce nu at fi făcut-o? întreabă Lady Dorrington. Ești o femeie frumoasă, tânără și bine-crescută, dintr-o familie respectabilă.

— Dar știi că am fost prezentată în societate, bunico, și am văzut cât de fermecătoare sunt frumusețile de la oraș, de nu le ajungeam la degetul cel mic. Nu aveam cum să mă compar cu ele acum cinci ani și nu am niciun motiv să cred că mă pot compara cu ele acum. Și nici nu am o avere considerabilă ca să tentez pe cineva.

— Ravenwood nu are nevoie să se însoare pentru bani, interveni lordul Dorrington. Adevărul este că aranjamentul financiar pe care îl propune cu ocazia nunții este extrem de generos. Cât se poate de generos.

— Tocmai, că s-ar putea însura pentru bani, pământ sau pentru frumusețea unei femei, dacă ar dori asta, explică Sophy răbdătoare. Întrebarea pe care mi-o puneam este de

ce nu face asta, de ce m-a ales pe mine. Este o enigmă cât se poate de interesantă.

— Sophy, te rog, nu mai pune asemenea întrebări prostești, rosti Lady Dorrington cu durere în glas. Ești fermecătoare și cât se poate de prezentabilă.

— Fermecătoare și cât se poate de prezentabilă sunt atribute care descriu cea mai mare parte a femeilor tinere din înalta societate, și multe dintre ele au în plus avantajul de a fi mai tinere decât mine. Trebuie să am altceva care îl atrage pe contele de Ravenwood, și mă interesa să aflu ce este. Părea destul de simplu atunci când am început să mă gândesc la asta.

— Ce crezi că se petrece, fata mea? spuse lordul Dorrington privind-o cu o curiozitate vie care nu o flata deloc. Eu te plac destul de mult, desigur. Ești nepoata perfectă, dar trebuie să mărturisesc că și eu m-am întrebat de ce a devenit contele atât de interesat de tine.

— Theo!

— Scuză-mă, draga mea, scuză-mă, se replie lordul Dorrington în fața soției sale nervoase. Eram și eu curios.

— Ca și mine, de altfel, zise fata, dar cred că mi-am dat seama cum gândește Ravenwood. Vezi, eu posed trei calități esențiale de care își închipuie că ar avea nevoie. În primul rând, sunt de familie bună și, după cum a subliniat bunica, destul de bine-crescută. Probabil că nu a vrut să-și bată capul căutându-și o a doua soție. Am impresia că îl preocupă lucruri mult mai importante.

— Și care ar fi acelea? întrebă Dorrington.

— Să își găsească o nouă amantă, un cal nou sau o parcelă nouă de pământ. Oricare dintre cele o mie de lucruri care ar fi mai importante decât o soție pentru contele.

— Sophy!

— Teamă mi-e că acesta este adevărul, bunico. Ravenwood a pierdut cât mai puțin timp posibil cu această cerere în căsătorie. Trebuie să recunoști că nu mi-a făcut nici pe departe curte.

— Ei și tu acum, o întrerupse brusc lordul Dorrington. Nu îți poți purta pică omului că nu ți-a adus flori sau că nu ți-a

scris poezii de dragoste. Ravenwood nu mi se pare genul romantic.

— Cred că ai dreptate, bunicule. În mod evident, Ravenwood nu e genul romantic. A venit aici, la Chesley Court, doar de câteva ori, iar noi am fost invitați la conacul Ravenwood numai în două rânduri.

— Ți-am spus, nu este genul care să își piardă vremea cu frivolități, spuse lordul Dorrington, simțindu-se, evident, obligat să apere un alt reprezentant al sexului tare. Trebuie să se ocupe de o moșie imensă, și am auzit că este implicat și într-un proiect în construcții de la Londra. Omul e ocupat.

— Chiar așa, bunicule, spuse Sophy ascunzându-și un zâmbet, dar să continuăm. Cel de-al doilea motiv pentru care contele mă găsește potrivită este vârsta mea înaintată. Am convingerea că în opinia lui o femeie nemăritată la această vârstă ar trebui să-i fie veșnic recunoscătoare bărbatului care a fost într-atât de bun să o ia de soție. Și desigur, o soție recunoscătoare este ușor de ținut în frâu.

— Ba mai degrabă este de părere că o femeie de vârsta ta trebuie să fie mai rezonabilă și mai cu capul pe umeri decât o fetișcană cu idei romantice. Cred că mai devreme, când ne-a vizitat, a spus ceva de genul acesta, zise bunicul ei gânditor.

— Theo, te rog, îl mustră Lady Dorrington cu o privire severă.

— Se poate să ai dreptate, i se adresă Sophy bătrânului lord. Poate că avea impresia că voi fi mai cu capul pe umeri decât o copilă de șaptesprezece ani de-abia ieșită de pe băncile școlii. În orice caz, putem presupune că vârsta mea a constituit unul dintre motivele pentru care contele a luat această decizie. Dar ultimul și de departe cel mai important motiv pentru care m-a ales este că nu semăn deloc cu răposata lui soție.

— Ce-are a face una cu alta? tresări Lady Dorrington aproape înecându-se în timp ce mesteca rasolul de calcan care tocmai îi fusese așezat în față.

— Nu este niciun secret, contele a cunoscut destule

femei frumoase care i-au cauzat numai probleme. Cu toții știm că Lady Ravenwood obișnuia să-și aducă iubii la moșie. Și dacă o știm noi, o știe și Înălțimea Sa. Cine știe ce se petrecea la Londra.

— Asta e sigur, bombăni Dorrington. Dacă era așa de libertină aici la țară, probabil că la oraș îi făcea viața un adevărat iad. Am auzit că și-a riscat viața în câteva dueluri pentru ea, așa că nu-l poți învinovăți pentru dorința ca a doua lui soție să nu atragă alți bărbați. Nu te supăra, Sophy, dar tu nu ești genul care să-i facă probleme în această privință, și cred că știe asta.

— Aș vrea să încetați amândoi această discuție atât de nepotrivită, spuse Lady Dorrington, deși era foarte evident că nu trăgea mari speranțe ca ei să o asculte.

— A, dar bunicul are dreptate! Sunt perfectă în rolul de viitoare contesă de Ravenwood. Până la urmă, sunt crescută la țară și, potrivit așteptărilor, mă voi mulțumi să-mi petrec cea mai mare parte a timpului la Ravenwood Abbey. În plus, nu voi face paradă cu iubii mei pe oriunde merg. Am avut un eșec răsunător în primul meu sezon la Londra și probabil că l-aș repeta dacă aș fi din nou prezentată în societate. Lordul Ravenwood este cât se poate de conștient că nu va trebui să-și piardă vremea apărându-mă de admiratori, pentru că nu voi avea niciunul.

— Sophy, ai spus destule, rosti Lady Dorrington cu o atitudine marțială. N-am de gând să mai tolerez această conversație ridicolă. Este cât se poate de nepotrivită.

— Da, bunico, dar nu ai observat că discuțiile nepotrivite sunt întotdeauna și cele mai interesante?

— Să nu mai aud niciun cuvânt de la tine, fata mea. Și asta este valabil și pentru tine, Theo.

— Da, draga mea.

— Nu știu dacă deducțiile voastre în legătură cu motivele lordului Ravenwood sunt corecte sau nu, dar știu că el și cu mine suntem de acord într-o privință, proclamă Lady Dorrington pe un ton rău prevestitor. Tu, Sophy, ar trebui să-i fii extrem de recunoscătoare contelui.

— Am avut odată ocazia să-i fiu recunoscătoare Înălțimii

Sale, spuse Sophy visătoare. S-a întâmplat la unul dintre balurile la care am participat ca debutantă, când a dansat cu mine. Îmi amintesc bine, pentru că a fost singura dată din întreaga seară când m-a invitat cineva. Mă îndoiesc însă că el ține minte, pentru că se tot uita peste umărul meu să vadă cu cine dansează scumpa lui Elizabeth.

— Nu-ți mai face griji legate de prima Lady Ravenwood. Ea nu mai trăiește și nici nu e vreo mare pierdere, remarcă lordul Dorrington cu franchețea lui tipică pentru asemenea situații. Ascultă de sfatul meu, domnișoară. Abține-te de la a-l provoca pe Ravenwood și te vei înțelege destul de bine cu el. Nu-i cere mai mult decât este rezonabil și îți va fi un soț bun. Omul acesta se ocupă de pământul lui și se va ocupa și de soția lui. Este genul de bărbat care se îngrijește de ceea ce-i aparține.

Fără îndoială că bunicul ei avea dreptate, se gândi Sophy în noaptea aceea pe când se foia, neputând să adoarmă. Dacă se purta chibzuit, probabil că Ravenwood nu avea să fie mai rău decât erau majoritatea soților și, în orice caz, nu avea să-l vadă prea mult. Pe parcursul singurului ei sezon monden la oraș învățase că soții și soțiile din înalta societate londoneză obișnuiau să ducă vieți separate.

Asta ar fi fost în avantajul ei, căci avea propriile interese de care să se ocupe, își spuse ea încrezătoare. Ca soție a contelui, ar fi avut deopotrivă timpul și ocazia de a-și desfășura propriile cercetări în privința bietei Amelia. Într-o bună zi, jură Sophy, avea să dea de bărbatul care o sedusese și o abandonase pe sora ei. În ultimele trei luni reușise de cele mai multe ori să urmeze sfatul bătrânei Bess și să nu se mai gândească la moartea surorii ei, iar mânia de la început se transformase încet într-o acceptare plină de tristețe. Până la urmă, prizonieră acolo, la țară, avea puține speranțe să-l găsească și să-l înfrunte pe necunoscutul care era răspunzător de moartea Ameliei. Lucrurile aveau să stea altfel însă dacă se mărita cu Ravenwood.

Incapabilă să adoarmă, Sophy dădu la o parte cuvertura și coborî din pat, după care pași desculță pe covorul ros și

deschise caseta cu bijuterii de pe măsuța de toaletă. Putea găsi foarte ușor înăuntru inelul de metal negru fără a avea nevoie de lumânare, întrucât se uitase atât de des la el că îl putea recunoaște doar atingându-l. Își strânse degetele în jurul lui.

Bijuteria era rece și tare în mâna ei după ce o scoase din casetă. Simți urma pe care i-o lăsase în palmă ciudatul model triunghiular în relief care o împodobea.

Sophy ura inelul. Îl găsisese în mâna surorii ei în noaptea în care Amelia luase supradoza de laudanum. Sophy își dăduse atunci seama că inelul negru aparținea bărbatului care o sedusese pe frumoasa ei soră cu păr blond și o lăsase însărcinată, acel iubit al cărui nume Amelia nu dorea să-l rostească. Unul dintre puținele lucruri pe care Sophy reușise să le deducă era că bărbatul fusese unul dintre iubiții lui Lady Ravenwood.

Celălalt lucru aproape sigur era că sora ei și acel bărbat necunoscut folosiseră ruinele unui vechi castel normand de pe proprietatea Ravenwood pentru întâlnirile lor secrete. Lui Sophy îi plăcuse să ia ca model vechea grămadă de pietre pentru desenele ei, până când găsisese acolo una dintre batistele Ameliei, la câteva săptămâni după moartea fetei. După acea zi nefericită, nu se mai întorsese niciodată la ruinele pitorești.

Ce mod mai bun să afle identitatea bărbatului care o făcuse pe Amelia să se sinucidă decât să devină noua Lady Ravenwood?

Mâna lui Sophy se încleștă pe inel preț de o clipă și apoi îl lăsa să cadă înapoi în caseta cu bijuterii. Era foarte bine că avea un motiv rațional și realist pentru a se mărita cu contele de Ravenwood. Celălalt, tainic, era foarte probabil să rămână iluzoriu, căci își propusese să-l facă pe diavol să iubească din nou.

Julian se tolăni cu o grație neglijentă în trăsura cu forme rotunjite și o privi cu un ochi critic pe noua lui contesă. O văzuse destul de puțin pe Sophy în ultimele săptămâni, deoarece își spusese că nu avea rost să facă prea multe

călătorii de la Londra în Hampshire, căci trebuise să rezolve niște afaceri în oraș. Acum însă profita de ocazie pentru a o privi mai îndeaproape pe femeia pe care o alesese să îi facă un moștenitor.

O privea oarecum surprins pe mireasa lui, care era contesă doar de câteva ore. Ca întotdeauna, ceva era în dezordine la ea. Mai multe bucle maro-roșcate ieșiseră de sub noua ei pălărie de paie și una dintre penele acesteia se apleca într-un unghi ciudat. Julian se uită mai atent și observă că axul penei era rupt. Privirea îi alunecă mai jos și descoperi că o bucățică din panglica împodobind sacul de mână al lui Sophy se desprinsese.

Poala rochiei ei de călătorie purta urme de iarbă. Se gândi că fata reușise să o păteze când se aplecase să primească un buchet de flori de la vreun argat destul de murdar. Toți sătenii ieșiseră din case ca să îi facă veseli cu mâna lui Sophy în timp ce se pregătea să urce în trăsură. Julian nu avusese habar că soția lui era atât de populară în comunitatea locală.

Constată ușurat că noua lui mireasă a primit calm vestea că în cursul lunii de miere el avea să se ocupe de afaceri. Cumpărase de curând o nouă proprietate în Norfolk și călătoria de nuntă obligatorie de o lună de zile era ocazia perfectă să-și examineze ultimele achiziții.

De asemenea, trebuia să recunoască faptul că Lady Dorrington se descurcase de minune să organizeze nunta, la care fuseseră invitați majoritatea nobililor de țară din împrejurimi. Julian nu se obosisese să își invite vreuna dintre cunoștințele de la Londra, întrucât gândul de a trece a doua oară printr-o ceremonie nupțială în fața aceluiași fețe care fuseseră prezente și la prima era mai mult decât putea suporta.

Când anunțul apropiatei căsătorii apăruse în *Morning Post*, fusese năpădit de întrebări, dar reușise să rezolve problema acestor manifestări impertinente de curiozitate așa cum o făcea de obicei, adică ignorându-le. Cu una sau două excepții, politica fusese eficientă. Strânse din dinți în timp ce își amintea una dintre excepții. O anumită doamnă

din Trevor Square nu fusese deloc încântată să afle de căsătoria lui Julian, însă Marianne Harwood fusese prea șireată și pragmatică ca să facă mai mult decât o micuță scenă. Din punctul ei de vedere, avea balta pește! Cerceii pe care Julian îi lăsase în urma lui cu ocazia ultimei sale vizite avuseseră un rol hotărâtor în a o consola pe La Belle Harwood.

— Este ceva în neregulă, milord? se interesă Sophy, trezindu-l astfel pe Julian din visare.

— Nicidecum, spuse acesta, întorcându-se în prezent. Mă gândeam doar la o mică problemă de care a trebuit să mă ocup săptămâna trecută.

— Trebuie să fi fost ceva neplăcut, păreați destul de supărat. Preț de o clipă m-am gândit că poate ați mâncat vreo bucată de plăcintă cu carne stricată.

— Incidentul a fost unul care cam afectează digestia unui bărbat, dar acum mă simt excelent, rosti Julian cu un zâmbet slab.

— Înțeleg, murmură Sophy, continuând să îl scruteze în stilul ei surprinzător, de la egal la egal. Dădu din cap ca pentru ea și începu din nou să privească pe fereastră.

— Acum e rândul meu să te întreb dacă e ceva în neregulă, Sophy, spuse el încruntându-se.

— Nicidecum.

Încrucșiându-i brațele pe piept, Julian își studie câteva momente ciucurii de la cizmele înalte, lustruite, înainte de a ridica privirea în care stăruia o expresie de nepătruns.

— Cred că ar fi mai bine să ne înțelegem în legătură cu vreo două nimicuri, doamnă și soție a mea.

— Prea bine, milord.

— Cu câteva săptămâni în urmă mi-ai dat o listă de cerințe.

— Adevărat, milord.

— La momentul respectiv eram ocupat și nu am avut răgaz să-mi fac la rândul meu o listă.

— Știu deja cerințele dumneavoastră, milord. Vă doriți un moștenitor și să nu vă dau bătaie de cap.

— Aș vrea să profit de această ocazie pentru a fi puțin

mai precis.

— Vreți să mai adăugați ceva la această listă? Nu vi se pare puțin nedrept?

— Nu am spus că doresc să adaug ceva pe listă, ci doar că doresc să le clarific, spuse Julian făcând o pauză.

Observă strecurându-se o anume precauție în ochii ei de culoarea turcoazului și zâmbi ușor.

— Nu mă privi atât de îngrijorată, draga mea. Primul lucru de pe listă, moștenitorul, este destul de evident. Vreau să-l lămuiesc pe cel de-al doilea.

— Fără bătaie de cap. Pare să fie destul de simplu de înțeles.

— Va fi, într-adevăr, de îndată ce înțelegi exact ce vreau să spun prin asta.

— Ca de exemplu?

— De exemplu, ar fi mult mai ușor pentru amândoi dacă am cădea de acord că nu trebuie să mă minți niciodată.

— Nici nu-mi trece prin cap, exclamă ea făcând ochii mari.

— Minunat, întrucât te asigur că nu ai reuși să scapi neprinsă. Ochii te-ar da de gol numaidecât de fiecare dată și aș fi cât se poate de iritat dacă aș descoperi în ei vreo minciună. Mă înțelegi îndeajuns de bine?

— Perfect, milord.

— Atunci să ne întoarcem la ce vorbeam mai devreme. Te-am întrebat dacă era ceva în neregulă și tu ai negat. Ochii tăi spun altceva, scumpo.

— Nu pot avea parte de intimitate pentru gândurile mele, milord? replică ea jucându-se cu panglica desprinsă de la sacul de mână.

— Erau atât de intime gândurile tale în acea clipă încât te-ai simțit obligată să le ascunzi de soțul tău? spuse el strâmbându-se.

— Nu, doar am presupus că nu v-ar fi făcut plăcere să le auziți rostite cu voce tare, așa că le-am ținut numai pentru mine.

Deși începuse discuția cu scopul de a-i da o lecție, Julian se trezi ros de curiozitate.

— Mi-ar plăcea să le aud, te rog.

— Prea bine. Făceam un mic exercițiu de deducție logică, milord. Ați afirmat că afacerea pe care ați rezolvat-o înainte de căsătoria noastră a fost cât se poate de spinoasă și încercam să ghicesc despre ce era vorba.

— Și la ce concluzie te-a condus acest exercițiu de deducție logică?

— La concluzia că, fără îndoială, nu v-a fost deloc ușor să vă informați amanta că aveți să vă căsătoriți. Desigur, nimeni nu o poate învinovăți pe sărmana femeie. Până la urmă, a tot făcut treaba unei soții, și acum o anunțați că îi conferiți titlul unei alte candidate la această poziție. Ba chiar unei candidate destul de nepricepute. Îmi imaginez că a făcut o mare tragedie din asta, enervându-vă. Spuneți-mi, este actriță, sau balerină?

— Întreci limita, doamnă, șuieră Julian printre dinți, deși în primul moment îi venise o dorință absurdă de a izbucni în râs. Cu toate acestea, își reprimase impulsul în numele disciplinei pe care trebuia să o impună ca soț.

— Dumneavoastră ați dorit să vă dezvălui gândurile mele intime, spuse ea, și pana de la pălărie se mișcă și mai mult. Sunteți de acord că există momente când ar trebui să mi se acorde puțină intimitate?

— În primul rând nu ar trebui să faci speculații în legătură cu astfel de lucruri.

— Sunt destul de sigură că aveți dreptate, dar din păcate nu îmi pot controla prea mult gândurile.

— Poate că ai putea învăța să le controlezi, sugerează el.

— Mă îndoiesc. Sophy zâmbi cu atâta căldură, încât Julian clipi nedumerit. Spuneți-mi, continuă ea cu un surâs de drăcușor, am ghicit?

— Chestiunea de care m-am ocupat înainte de a pleca de la Londra săptămâna trecută nu vă privește.

— Ah, înțeleg acum cum stau lucrurile. Eu nu voi avea intimitate pentru gândurile mele, dar dumneavoastră vă veți putea bucura de ele în deplină libertate. Nu prea pare corect, milord. În orice caz, dacă gândurile mele călătoare vă vor enerva atât de mult, nu credeți că ar fi mai bine

dacă le-aș ține pentru mine?

— Mă tachinezi, Sophy? Julian se aplecă brusc spre ea și îi prinse bărbia între degete. Își dădu atunci seama că avea o piele foarte fină.

— Mărturisesc că da, milord, spuse ea fără a face vreun efort de a se elibera din mâna lui. Vedeți dumneavoastră, sunteți atât de delicios de arogant încât uneori nu pot rezista tentației.

— Pot să înțeleg această tentație irezistibilă, tocmai mă pregătesc să-i cedez și eu.

Julian se mută pe locul de lângă ea și își împleti mâinile în jurul taliei ei subțiri, apoi o ridică pe genunchi, privind cu satisfacție cum ochii i se măreau neliniștiți.

— Ravenwood, icni ea.

— Asta îmi amintește de o altă chestiune de pe lista mea de cereri care trebuie lămurită. Atunci când mă pregătesc să te sărut, mi-ar plăcea să folosești numele meu de botez. Spune-mi Julian, o îndemnă el, devenind dintr-odată conștient de șezutul ferm care se freca de coapsele sale în timp ce faldurile rochiei ei i se agățau de pantaloni.

— Trebuie oare să-ți amintesc atât de curând? Mi-ai dat cuvântul de onoare că nu mă vei... forța la nimic, ripostă fata, sprijininindu-se cu mâinile de umerii lui pentru a-și recăpăta echilibrul.

Sophy tremura și el putea simți micile frisoane care o traversau, ceea ce îl enerva.

— Nu fi prostuță, Sophy, nu am de gând să te forțez, așa cum spui tu, la nimic. Tot ce voi face va fi să te sărut, și înțelegerea noastră nu pomenea nimic despre sărutat.

— Milord, ați promis...

Își înfășură o mână în jurul cefei ei și o ținu nemișcată cu grijă în timp ce îi acoperea gura cu a lui. Sophy deschise gura în încercarea de a protesta chiar în timp ce începu să o sărute, însă drept rezultat sărutul debută la un nivel mult mai intim decât plănuise Julian. Putu să guste de îndată căldura ei umedă și simți cum îl traversează dintr-odată un val de dorință. Gura ei era moale și umedă și avea un gust de mirodenii exotice.

Sophy tresări și icni ușor în timp ce mâinile lui se strângeau și mai puternic în jurul ei. Începu să se retragă, dar când el nu o lăasă, rămase fără alte obiecții în brațele lui.

Simțind încuviințarea ei precaută, Julian nu se grăbi și merse mai departe cu sărutul cât se poate de blând. Doamne, ce bine era! Nu prea își dăduse seama că avea să fie atât de dulce și caldă. Poseda destulă putere feminină încât să îl facă să-și conștientizeze propria putere superioară și asta îl ațâța grozav, căci simți imediat cum devine rigid.

— Acum spune-mi pe nume, îi porunci el blând cu gura pe a ei.

— Julian, îngăimă ea cu o voce tremurată, dar limpede.

— Din nou, stărui el, mângâindu-i brațul cu palma și adulmecându-i gâtul.

— J... Julian, te rog să te oprești, ai mers destul de departe. Mi-ai dat cuvântul tău.

— Te forțez la ceva? o întrebă el, în timp ce o săruta ușor sub ureche. Mâna îi alunecă ușor de-a lungul brațului și i se așeză cu un gest intim pe genunchi. Dintr-odată, Julian simți că nu dorea decât să îi depărteze picioarele și să o cerceteze mai pe îndelete. Dacă dulceața și căldura dintre ele erau precum cele ale gurii ei, avea să fie mulțumit de alegerea lui. Spune-mi, Sophy, asta numești tu forță?

— Nu știu.

— Permite-mi să-ți spun că nu asta se înțelege prin expresia „a forța pe cineva”, urmă Julian râzând la vederea expresiei nefericite a fetei.

— Atunci ce este?

— Fac dragoste cu tine, ceea ce este perfect în regulă între un soț și soția lui, să știi.

— Nu faci dragoste cu mine, îl contrazise ea pe un ton cât se poate de serios.

— Nu? spuse Julian mirat, ridicându-și privirea spre a ei.

— Sigur că nu! Cum ai putea să faci dragoste cu mine? Nu mă iubești!

— Atunci să-i spunem seducție, replică el. Cu siguranță că un bărbat are tot dreptul de a-și seduce soția. Ți-am dat

cuvântul meu că nu te voi forța la nimic niciodată, dar nu am promis niciodată că nu voi încerca să te seduc. Nu avea să fie nevoit să onoreze acea înțelegere neghioabă, se gândi el cu satisfacție, deoarece ea dădea semne că îi răspundea deja.

— În ceea ce mă privește, seducția este doar o altă modalitate de a forța o femeie să îți se supună, declară Sophy îndepărtându-se de el cu ochii de culoarea turcoazului aprinși de indignare. Este maniera prin care un bărbat își ascunde adevăratele motive.

— Deci ai mai trecut prin așa ceva, constată Julian cu răceală, surprins de tonul ei vehement.

— Rezultatele seducției sunt aceleași pentru o femeie ca și folosirea forței, nu crezi? ripostă ea, ridicându-se de pe pulpele lui cu un gest neîndemânatic, în timp ce juupoanele de lână ale costumului ei de călătorie i se învolburau în jurul corpului. Pana ruptă a pălăriei se aplecă și mai mult până îi căzu de-a binelea pe ochi, așa că ea întinse mâna și o smulse, lăsând doar cotorul.

— Răspunde-mi, Sophy, insistă Julian întinzând mâna și apucându-i încheietura. Ai mai fost sedusă vreodată?

— Este puțin cam târziu să mă întrebi acum, nu? Trebuia să te interesezi de asta înainte să mă ceri în căsătorie.

El știa dintr-odată că Sophy nu mai stătuse niciodată în brațele unui bărbat, căci răspunsul era evident în ochii ei. Cu toate acestea, se simțea obligat să o facă să recunoască adevărul. Trebuia să învețe că nu avea să tolereze eschivări, adevăruri spuse pe jumătate sau numeroasele alte feluri în care își deghizau femeile minciunile.

— Vreau să-mi spui, Sophy.

— Dacă o fac, îmi vei răspunde la toate întrebările despre fostele tale iubiri?

— Desigur că nu.

— O, ești atât de nedrept, milord.

— Sunt soțul tău.

— Iar asta îți dă dreptul să fii nedrept?

— Îmi dă dreptul și datoria de a face tot ce este mai bine pentru tine. Nu ar duce la nimic bun să discut cu tine

despre fostele mele relații, și asta o știm amândoi.

— Eu nu sunt sigură de asta, ba cred că mi-ar da șansa de a descoperi mai multe lucruri despre caracterul tău.

— Cred că ai descoperit deja destul, poate chiar mai mult decât era nevoie, spuse el izbucnind în râs. Spune-mi, Sophy, despre experiența ta în marea artă a seducției. A încercat vreun nobil de țară să te tăvălească prin pădure?

— Dacă ar fi făcut-o, cum ai reacționa?

— Aș avea grijă să plătească pentru asta, rosti Julian cu simplitate.

— Te-ai bate în duel pentru o indiscreție din trecut? se minună ea.

— Ne îndepărtăm de la subiect, Sophy, o atenționă contele, și degetele i se crispară pe încheietura ei. Îi putea simți oasele mici și delicate și avu grijă să nu strângă prea tare.

— Nu trebuie să-ți faci griji că trebuie să-mi răzbuni onoarea. Te asigur că am avut o existență cât se poate de liniștită și neinteresantă, ba chiar una oarecum plictisitoare, ca să fiu mai precisă.

— Așa mă gândeam și eu, spuse el dându-i drumul la mână și relaxându-se pe pernele trăsorii. Acum explică-mi, de ce echivalezi seducția cu forța?

— Nu este deloc o conversație potrivită, remarcă ea pe un ton potolit.

— Am impresia că vom avea multe astfel de discuții nepotrivite, întrucât, draga mea, de multe ori nu te porți deloc așa cum ar trebui să se poarte o tânără femeie, spuse el întinzând mâna și smulgând capătul penei de la pălăria ei.

— Ar fi trebuit să te gândești la tendințele mele nepotrivite înainte de a insista să mă ceri în căsătorie, ripostă ea aruncând o privire resemnată spre rămășițele penei.

— Dar m-am gândit, zise Julian răsucind capătul penei între degetul mare și arătător, și am hotărât că mă pot descurca destul de ușor cu ele. Nu-mi mai distrage atenția, Sophy, și spune-mi de ce îți este teamă de seducție la fel

de mult cum îți e de forță.

— E o chestiune intimă despre care nu vreau să vorbesc.

— Ba vei vorbi despre asta cu mine. Mi-e teamă că trebuie să insist, Sophy, sunt soțul tău.

— Nu te mai folosi de asta pentru a-ți satisface curiozitatea, sări ea.

— Mă insultați, doamnă, se ofuscă el cântărind din ochi modul în care fata își ține bărbia sus, sfidându-l.

— Nici nu e greu să fiți insultat, milord, replică ea încercând să-și aranjeze jupoanele, deloc în largul ei.

— A, da, aroganța mea nemăsurată! Teamă mi-este, Sophy, că va trebui să ne deprindem amândoi cu ea, ca și cu nestăpânita mea curiozitate, spuse Julian în timp ce studia capătul penei rupte, așteptând.

Se așternu liniștea în trăsura care se legăna dintr-o parte în alta. Scârțâitul roților și fâsâitul hamurilor de piele, precum și tropotul constant al copitelor cailor deveniră dintr-odată foarte puternice.

— Nu este un lucru care m-a afectat pe mine personal, murmură Sophy într-un sfârșit.

— Dar? o îndemnă Julian să continue.

— Sora mea a fost victima seducției, spuse Sophy privind cu ochi aspri la peisajul care se derula prin fața ei, și nu a avut pe nimeni care să o răzbune.

— Am înțeles că sora ta a murit acum trei ani.

— Așa este.

— Vrei să spui că moartea ei a fost rezultatul faptului că a fost sedusă? Încercă el să se lămurească, alarmat de ceva din tonul sec al tinerei sale soții.

— A rămas însărcinată, și bărbatul răspunzător de asta a părăsit-o. Ea nu a suportat rușinea și nici trădarea lui și a luat o doză mare de laudanum, urmă ea încleștându-și degetele în poală.

— Îmi pare rău, Sophy, oftă Julian.

— Nu era nevoie să faci asta, șopti ea crispată. Bess ar fi putut să o ajute.

— Bătrâna Bess? Dar cum? Întrebă Julian.

— Există moduri în care asemenea situații se pot rezolva,

și bătrâna Bess le cunoaște. Măcar dacă sora mea ar fi avut încredere în mine să-mi spună, aș fi dus-o la Bess și nimeni nu ar fi știut nimic.

— Ce știi tu despre treburile astea? o iscodi Julian pe un ton cât se poate de dulce, lăsând capătul penei să cadă și prinzându-și din nou soția de încheietură. De această dată însă o strânse cu putere. *Elizabeth știuse astfel de metode.*

— Bătrâna Bess cunoaște multe lucruri despre plantele medicinale și m-a învățat multe și pe mine, răspuse Sophy. O tulbura mânia lui subită, controlată.

— Te-a învățat și cum să scapi de un copil nedorit? întrebă el pe același ton.

— A... a menționat și anumite ierburi pe care o femeie le poate folosi când crede că este însărcinată, recunoscuse Sophy șovăielnic, dându-și în sfârșit seama că spusese prea multe. Cu toate acestea, ierburile pot fi foarte periculoase pentru mamă și trebuie folosite cu mare grijă, continuă ea privind-și mâinile, iar eu nu mă pricepe la asta.

— La naiba, Sophy! Ar fi mai bine pentru tine dacă nu te-ai pricepe la așa ceva. Iar dacă aflu că vrăjitoarea aia bătrână de Bess se ocupă de avorturi, o s-o alung imediat de pe pământurile mele.

— Chiar așa, domnul meu? Prietenii tăi din Londra sunt atât de puri? Nu a fost obligată niciuna dintre iubitele tale să apeleze la anumite soluții din cauza ta?

— Nu, nu a fost nevoie, mârâi Julian întărâtat de-a binelea. Pot să te informez că există tehnici care pot fi folosite pentru a evita această problemă de la început, așa cum există și tehnici prin care poți evita să contractezi anumite boli asociate cu... Nu contează.

— Tehnici? Ce tehnici? întrebă Sophy, și ochii i se luminară cu o fascinație evidentă.

— Doamne, Dumnezeule, nu pot să cred că discutăm asemenea lucruri.

— Tu ai deschis discuția, și înțeleg că nu ai de gând să-mi vorbești despre aceste tehnici pentru a preveni... ăăă... problema.

— Chiar n-am de gând să-ți vorbesc despre ele.

— A, deci această informație le este rezervată doar bărbaților?

— Nu ai nevoie de asemenea informații, Sophy, spuse el pe un ton sumbru. Nu faci parte din acea categorie de persoane care, prin profesia lor, trebuie să fie la curent cu asemenea lucruri.

— Există însă femei care le știi? insistă ea.

— Destul, Sophy!

— Și cunoașteți astfel de femei? M-ați prezenta unei astfel de femei? Mi-ar plăcea foarte mult să stau de vorbă cu ea. Poate că ar ști și alte lucruri la fel de captivante. Să știți că interesele mele intelectuale sunt deosebit de variate. Ce poți învăța din cărți este foarte puțin.

Pentru o clipă, Julian se gândi că îl tachina din nou și fu pe punctul de a-și pierde complet stăpânirea de sine. În ultimul moment însă, își dădu seama că Sophy era cu adevărat fascinată de subiect, într-un mod complet inocent.

— Nu vom mai continua această discuție, oftă el lăsându-se să cadă la loc în colțul banchetei din trăsură.

— Ești la fel de deprimant ca bunica mea. Serios, Julian, sunt foarte dezamăgită. Când m-am căsătorit, sperasem că voi trăi lângă o persoană cu care să am parte de discuții mai amuzante.

— Voi încerca să te distrez în alte moduri, mormăi el, închizând ochii și rezemându-și capul de pernele trăsorii.

— Dacă vorbești din nou despre seducție, Julian, trebuie să îți spun că nu găsesc acest subiect amuzant.

— Din cauza a ceea ce s-a întâmplat cu sora ta? Îmi pot da seama cum te-a afectat acea situație, Sophy, dar trebuie să înveți că este o mare diferență între ceea ce se întâmplă între doi soți și genul de seducție pe care a îndurat-o sora ta.

— Așa să fie, milord? Cum învață un bărbat să facă diferența? Ai învățat asta la școală, sau în timpul primei tale căsnicii, ori din experiența acumulată cu amantele?

În acel moment, Julian simți că toată stăpânirea lui de sine atârna de un fir de ață, așa că nu îndrăzni nici să se miște și nici să deschidă ochii.

— Ți-am explicat că nu discut despre prima mea căsnicie și nici despre celălalt subiect la care ai făcut referire. Dacă ai vreun pic de minte, o să ții minte asta, Sophy.

Ceva din tonul lui mult prea liniștit o impresionă probabil, pentru că nu mai spuse nimic.

Julian își controlează din nou furia și când simți că totul era în ordine, deschise ochii.

— Mai devreme sau mai târziu va trebui să te obișnuiești cu mine, Sophy, spuse el, privind-și noua mireasă.

— Mi-ai promis trei luni, domnul meu.

— La naiba, femeie, nu am de gând să te forțez în niciun fel în următoarele trei luni, dar am dreptul de a încerca să te conving să-ți schimbi părerea despre asta. Îmi ceri mult prea mult, și asta nu intră deloc în înțelegerea noastră ridicolă.

— Asta voiai să spui când m-ai prevenit că nu te poți baza pe simțul onoarei unui bărbat în ceea ce privește purtarea lui față de femei? Trebuie să presupun că nu mă pot baza pe cuvântul tău?

Julian primi insulta în plin.

— Niciun bărbat din câți cunosc nu s-a aventurat să-mi spună așa ceva, doamnă!

— Ai de gând să mă provoci la duel? se interesă ea. Ar trebui să menționez că bunicul m-a învățat să folosesc pistoalele și că sunt considerată o trăgătoare bună.

Julian se întrebă dacă onoarea lui de gentilom l-ar fi împiedicat să-și bată nevasta în ziua nunții. Pe undeva, această căsnicie nu debuta deloc atât de liniștit cum se așteptase.

Privi chipul strălucitor care îl fixa cu o căutătură întrebătoare și se strădui să născocească un răspuns la comentariul revoltător al lui Sophy. Atunci, bucățița de panglică ornamentală care se legăna desprinsă din sacul ei de mână căzu pe podeaua trăsurii. Sophy se aplecă să o ridice, dar Julian se mișcă în același timp cu ea și mâna lui mare atinse în treacăt degetele ei delicate.

— Dă-mi voie, te rog, spuse el pe un ton detașat, culegând bucățița de panglică și lăsând-o să cadă în palma

ei.

— Mulțumesc, replică ea ușor jenată, chinându-se cu stângăcie să potrivească panglica la loc. Julian se lăsă pe spate, privind fascinat cum o altă bucată de panglică începea să se desprindă. În fața ochilor săi, întreaga rețea complicată de paspoaluri care împodobeau sacul de mână începu să se deșire, astfel că peste câteva minute Sophy ținea în poală un accesoriu complet distrus.

— Nu am înțeles niciodată de ce mi se întâmplă astfel de lucruri, zise fata, ridicând spre el o privire confuză.

Fără a rosti vreun cuvânt, Julian luă sacul de mână, îl deschise și strecură înăuntru toate bucățile de panglică. Pe când i-l înapoia avu o senzație deloc liniștitoare, ca și cum tocmai deschisese cutia Pandorei.

Capitolul 3

La mijlocul celei de-a două săptămâni din luna de miere petrecută pe moșia lui Julian din Norfolk, Sophy începu să se teamă că se căsătorise cu un bărbat care avea o problemă serioasă cu băutul de Porto după masă.

Până în acel punct, voiajul de nuntă nu-i displicuse. Eslington Park era înconjurat de coline împădurite și pășuni bogate, iar casa în sine era impunătoare și demnă în acel stil roman al lui Andrea Palladio care fusese la modă în secolul din urmă.

Interioarele aveau un aer vetust, dar Sophy se gândea că încăperile bine proporționate, cu ferestrele lor înalte, mai puteau fi încă salvate, și de-abia aștepta să le redecoreze.

Între timp, se bucurase de plimbările zilnice călare alături de Julian în decursul cărora exploraseră pădurile, fânețele și pământul roditor cumpărat de curând. O prezentase noului său administrator, John Fleming, și păruse de-a dreptul recunoscător atunci când Sophy nu se simțise jignită de faptul că petrecea multe ore plănuid viitorul moșiei Eslington Park cu acest tânăr cinstit.

Julian ținuse să-și cunoască arendașii și să-i prezinte soției sale, apreciind faptul că Sophy admirase oile și diferitele sortimente de produse agricole cu ochiul unui cunoscător. Copilăria petrecută la țară aducea și unele avantaje, își zise Sophy. Cel puțin o astfel de femeie avea ceva inteligent să-i spună unui soț care își iubea în mod evident pământul.

Sophy se trezi nu de puține ori întrebându-se dacă Julian avea s-o iubească vreodată la fel și pe mireasa lui.

Arendașii și vecinii îl așteptaseră cu încordare pe noul proprietar, dar după ce Julian vizitase hambarele câtorva fermieri fără a-și face griji că-și putea strica elegantele cizme de călărie, se împrăștie vorba cum că noul stăpân de

la Eslington nu era un novice în ceea ce privea cultivarea pământului și creșterea vitelor.

Sophy fusese acceptată imediat după ce alintase câțiva nou-născuți rotunji, se încruntase profund îngrijorată la căpătâiul unor bolnavi și purtase discuții savante despre utilizarea ierburilor de leac de prin partea locului.

Nu de puține ori Julian trebuise să stea răbdător după soția lui în timp ce aceasta schimba rețete pentru sirop de tuse sau diuretice cu soția vreunui fermier.

Părea că îl amuză să culeagă fire de paie din părul ei după ce ieșea din căsuțele înghesuite.

— Îmi vei fi o soție bună, Sophy, constatase el satisfăcut după a treia zi de asemenea vizite. De această dată am ales cu înțelepciune.

— Cu această remarcă vrei cumva să spui că aș putea deveni o soție bună pentru un fermier? replică ea, stăpânindu-și încântarea resimțită la auzul acestor cuvinte și luându-și un aer glumeț.

— La urma urmei, asta și sunt, Sophy, un fermier, spuse el, contemplând peisajul cu mândria unui om care știe că deține tot ceea ce vede cu ochii. Și o soție de fermier mi s-ar potrivi la perfecție.

— Vorbești ca și cum aș deveni vreodată așa ceva. Dă-mi voie să îți aduc aminte că sunt deja soția ta.

— Nu încă, draga mea, dar vei fi în curând, rânji el. Mult mai curând decât plănuiai tu.

Personalul de la Eslington Park era bine calificat și eficient, deși în sinea ei Sophy sărea ca arsă de fiecare dată când servitorii se buluceau dornici să îndeplinească dorințele lui Julian, fiind în mod evident precauți cu noul lor stăpân și în același timp mândri să slujească un om atât de important. Auziseră zvonuri privind caracterul lui nemilos și firea lui iute de la vizitiu, rânđaș, valet și de la camerista doamnei, care îi însoțiseră pe, lordul Ravenwood și pe soția sa la Eslington, și nu voiau să-și asume niciun risc.

Una peste alta, luna de miere se scurgea într-un mod destul de plăcut; singurul lucru care îi tulbura tinerei soții sejurul la Norfolk era presiunea subtilă, dar calculată, pe

care o exercita Julian asupra ei în fiecare seară și care începuse să o irite destul de mult.

În mod evident, Julian nu avea de gând să aștepte trei luni până să vină în patul ei, socotindu-se capabil să o seducă cu mult înainte de a trece termenul convenit.

Până când începuse să observe cât de mult se atașase el de vinul de Porto, Sophy crezuse că avea să se descurce fără probleme. Tot secretul era să-și controleze propriile reacții la săruturile din ce în ce mai intime pe care i le dădea el în semn de noapte bună. Dacă reușea să facă asta, era destul de convinsă că Julian avea să se țină de cuvânt. Instinctiv își dădea seama că mândria nu-i permitea să se înjosească până acolo încât să se folosească de forță pentru a-și exercita drepturile maritale. Cu toate acestea, consumul din ce în ce mai mare de Porto o îngrijora, întrucât adăuga un element extrem de periculos într-o situație și așa destul de tensionată. Își amintea mult prea bine noaptea în care Amelia se întorsese de la una dintre întâlnirile ei secrete și îi explicase cu lacrimi în ochi că un bărbat care bea era capabil de un limbaj violent și de un comportament animalic. În acea noapte, brațele moi ale Ameliei purtau urme de vânătași. Furioasă, Sophy o întrebase încă o dată care era numele iubitului ei, dar Amelia refuzase din nou să i-l dezvăluie.

— *I-ai spus acestui iubit grozav al tău că familia Dorrington este vecină cu familia Ravenwood de sute de ani? Dacă bunicul află ce se întâmplă, o să meargă direct la lordul Ravenwood și o să aibă grijă să pună capăt acestei situații absurde!*

— *M-am asigurat că iubirea vieții mele nu știe cine este bunicul meu tocmai din acest motiv, bolborosi Amelia înghițindu-și lacrimile. O, Sophy, chiar nu înțelegi? Mi-e teamă că dacă află că sunt o Dorrington, adică nepoata unui om atât de apropiat lui Ravenwood, nu va mai dori să mă vadă.*

— *Așadar preferi să-l lași pe iubitul tău să profite de tine mai degrabă decât să-i spui cine ești? o întrebase Sophy nevenindu-i să-și creadă urechilor.*

— Nu știi ce înseamnă să iubești, șoptise Amelia, adormind apoi printre suspine.

Sophy era conștientă că Amelia se înșelase. Nu știa ce înseamnă să iubești, dar încerca să controleze riscurile pe care le implica acest sentiment într-un mod mai inteligent decât o făcuse biata ei soră. Nu avea să facă aceleași greșeli.

Sophy îndură cu stoicism temerile crescânde referitoare la consumul de Porto, însă după două săptămâni tensionate hotărî să deschidă subiectul.

— Ai probleme cu somnul, domnul meu? se interesă ea.

Stăteau în fața căminului, în salonul purpuriu, și Julian tocmai își umpluse un alt pahar mare cu vin de Porto.

— De ce mă întrebî asta? spuse el privind-o cu ochii umbriți.

— Fie-mi iertat, dar nu pot să nu observ că plăcerea ta pentru vinul de Porto se mărește în fapt de seară. Oamenii folosesc adeseori vin de Xeres, de Porto sau de Bordeaux deoarece îi ajută să doarmă. Obişnuiești să bei atît de mult noaptea?

Contele începu să bată darabana cu degetele pe brațul fotoliului, studiind-o preț de câteva clipe.

— Nu, mormăi el într-un sfârșit, dând pe gât jumătate din conținutul paharului dintr-o singură înghițitură. Te deranjează?

— Dacă nu poți dormi, există remedii mai eficiente, și Bess m-a învățat câteva, sugeră Sophy, concentrându-se asupra broderiei la care lucra.

— Îmi propui să mă droghezi cu laudanum?

— Nu, laudanumul este eficient, dar nu aş recurge la el ca leac pentru lipsa de somn decât dacă alte soluții nu dau rezultate. Dacă dorești, îți pot pregăti o fiertură pe care s-o încerci, mi-am adus lădița cu ierburi cu mine.

— Mulțumesc, Sophy, dar cred că voi continua să mă bizui pe vinul meu de Porto. Eu îl înțeleg și el mă înțelege pe mine.

— Ce este de înțeles, milord? spuse Sophy ridicând întrebătoare din sprânceană.

— Vreți să vorbesc deschis, doamnă și soție a mea?

— Desigur, încuviință ea surprinsă. Știi că prefer discuțiile libere și fără ocolișuri. Tu ești cel care se ferește de abordarea anumitor subiecte, nu eu.

— Te avertizez că nu este o chestiune plăcută.

— Prostii. Dacă nu poți dormi, sunt sigură că există un leac mai bun decât vinul de Porto.

— Aici suntem de acord. Întrebarea este însă, draga mea, dacă ești dispusă să îmi furnizezi leacul.

Tonul zeflemitor al vocii lui o făcu să ridice repede privirea de la gherghef și astfel se pomeni uitându-se direct în ochii lui verzi, strălucitori. Apoi, dintr-odată înțelese.

— Pricep, rosti ea pe un ton calm. Nu îmi dădusem seama că aranjamentul nostru îți poate cauza atâta disconfort fizic.

— Acum că ești conștientă de asta, accepți să mă dezlegi de legământ?

Un fir de ață se rupse în mâna ei și Sophy privi la capetele rămase de izbeliște.

— Credeam că lucrurile merg destul de bine, milord, spuse ea distantă.

— Știu că asta credeai. Te-ai simțit bine aici la Eslington Park, nu-i așa?

— Excelent, milord.

— Și eu la fel în anumite privințe. În altele însă găsesc că această lună de miere este extrem de obositoare, zise el dând pe gât restul de vin. Al naibii de obositoare. Adevărul e că situația noastră nu este deloc normală, Sophy.

— Asta înseamnă că ai prefera să ne scurtăm luna de miere? oftă ea cu mare regret.

Paharul gol de cristal plesni între degetele lui și Julian înjură în timp ce își îndepărtă cioburile delicate de pe mâini.

— Înseamnă că mi-ar plăcea să facem din această căsătorie una normală. Datoria și plăcerea deopotrivă mă îndeamnă să insist.

— Ești atât de nerăbdător să faci rost de un moștenitor?

— Nu mă gândesc la viitorul meu moștenitor în momentul de față, ci la actualul conte de Ravenwood și la

actuala contesă de Ravenwood. Principalul motiv pentru care nu suferi la fel de mult ca și mine, Sophy, este că încă nu știi ce pierzi.

— Nu trebuie să fii atât de protector cu mine, milord. Uiți că sunt o fată de la țară? Am crescut la fermă și am fost chemată să ajut la nașterea mai multor pui de animale. Sunt perfect conștientă de ceea ce se petrece între soți și, ca să spun adevărul, nu cred că pierd ceva prea înălțător.

— Nici nu se dorește a fi un exercițiu intelectual, doamnă, este o plăcere fizică.

— Cum este și călăria. Iartă-mi comparația, dar nu pare să fie o mare minune. Cel puțin atunci când călărești faci ceva util, și anume ajungi la destinație.

— Poate că sosit momentul să afli ce fel de destinație te așteaptă în dormitor, draga mea, spuse Julian ridicându-se și întinzând mâna s-o atingă înainte ca Sophy să își dea seama ce se întâmpla.

Îi smulse broderia din mâini și o aruncă la o parte, apoi o cuprinse cu brațele și o trase aproape de el. Când privi în ochii lui hotărâți își dădu seama că nu urma unul dintre acele săruturi lingușitoare și insistente de noapte bună pe care i le dăduse în ultima vreme.

— Încetează, Julian, ripostă Sophy, împingându-l de umeri. Ți-am spus că nu vreau să fiu sedusă.

— Încep să cred că e de datoria mea să te seduc. Mi-e greu să respect nenorocita aia de înțelegere, micuțo. Ai milă de bietul tău soț. Fără îndoială o să mor de frustrare dacă va trebui să aștept trei luni. Sophy, nu mi te mai împotrivi.

— Julian, te rog...

— Nu mai vorbi, draga mea, spuse el în timp ce își plimba degetul mare pe marginea gurii ei moi, trasându-i conturul. Ți-am dat cuvântul meu că n-o să te iau cu forța și o să mi-țin chiar dacă ar fi să mor din asta, dar am dreptul de a încerca să te fac să te răzgândești, și Dumnezeu știe că exact asta am de gând. Ți-am dat zece zile să te obișnuiești cu ideea de a fi căsătorită cu mine, însemnând cu nouă zile mai mult decât ți-ar fi dat orice alt bărbat. Zicând acestea,

Își coborî dintr-odată gura asupra ei.

Sophy avusese dreptate. Nu era unul dintre acele atacuri blânde asupra simțurilor ei pe care se obișnuise să le aștepte în fiecare seară, căci acest sărut era pasional și voit poruncitor. Putea simți cum limba lui Julian se strecura îndrăzneată în gura ei și, pentru o clipă, o senzație de căldură năucitoare îi invadează trupul. Apoi gustă aroma de Porto a răsuflării lui și, fără să vrea, începu să se împotrivescă.

— Stai cuminte, mormăi Julian, mângâindu-i spatele cu mâna lui mare într-un gest liniștitor. Stai cuminte și lasă-mă să te sărut, este tot ce doresc pe moment. Vreau să scapi de temerile tale ridicole.

— Nu mi-e frică de tine, protestă ea repede, fiind perfect conștientă de forța mâinilor lui. Pur și simplu nu vreau ca un bărbat care este încă un străin pentru mine să-mi încalce intimitatea.

— Dar nu mai suntem străini, Sophy, suntem soț și soție, și a sosit momentul să devenim iubiți.

Gura lui se închise din nou peste a ei, întrerupând orice urmă de protest. Julian o sărută adânc, apăsând-o până când Sophy începu să tremure în răspuns. Ca întotdeauna când o ținea astfel în brațele lui, simțea că își pierde răsuflarea și devine ciudat de slabă. Atunci când mâinile lui se mutară mai jos, prinzând-o și lipind-o de el, îi simți excitația și asta o făcu să se înfioare.

— Julian? murmură ea privindu-l cu ochii mari.

— La ce te așteptai? spuse el cu un zâmbet răutăcios pe buze. Un bărbat nu e așa de diferit de un animal de la fermă, că tot te consideri expertă în astfel de probleme.

— Dar aici este vorba de ceva mai mult decât a pune împreună un berbec și o oaie în același țarc.

— Mă bucur că apreciezi diferența, râse el nelăsând-o să se îndepărteze. Mai mult, îi cuprinse șezutul în mâinile lui mari și o trase și mai aproape de protuberanta tare dintre coapsele lui. Lumea începu să se învârtă nebunește în jurul fetei când simți cum forma de netăgăduit a bărbăției lui se lipea de moliciunea ei. Jupioanele i se răsuciră în jurul

picioarului lui, agățându-i-se de gambe. Julian își depărtă picioarele și ea se trezi prinsă în capcană între acestea.

— Sophy, micuțo, Sophy, draga mea, haide să facem dragoste, așa e firesc, șopti el. Își accentua rugămintea cu mici săruturi extrem de convingătoare, trasându-i linia maxilarului până ajunse la gât și la umărul ei dezgolit.

Sophy nu putu să răspundă, căci se simțea asemenea unui val purtat înspre mare de un reflux brusc și puternic. Îi iubea pe Julian de la distanță de prea mult timp, și tentația de a ceda acelei călduri senzuale pe care el o crea înăuntrul ei era aproape copleșitoare. Fără să își dea seama, îi încolăci gâtul cu brațele și își deschise buzele ademenitoare. O învățase destule lucruri despre sărutat în ultimele zile.

Julian nu avea nevoie de nicio altă invitație, așa că puse din nou stăpânire pe buzele ei cu un geamăt de satisfacție. De această dată, mâna i se mișcă până ajunse sub un sân și îl cuprinse ușor în timp ce degetul mare îi căuta sfârscul sub corsajul de muselină. Sophy nu simți deschizându-se ușa salonului din spatele ei, însă auzi un icnet de groază urmat de niște scuze grăbite și zgomotul ușii care se închidea din nou.

Julian își ridică privirea feroce deasupra buclelor ei și vraja se frânse.

Sophy roși, dându-și seama că unul dintre servitori fusese martor la acel sărut pasional, așa că se dădu repede câțiva pași înapoi. Julian îi dădu drumul, zâmbind ușor la vederea ținutei ei în dezordine. Ea își duse mâinile la păr și constată că era mai dezordonat decât de obicei. Mai multe bucle îi cădeau în dreptul urechilor și panglica legată cu grijă de camerista ei se desfăcuse, atârându-i acum pe ceafă.

— Eu... Scuzați-mă, milord, trebuie să merg sus, s-au desfăcut toate, îngăimă ea răsucindu-se și fugind către ușă.

— Sophy! o strigă el. Se auzi clinchetul a două pahare, ca și cum ar fi dat noroc cu cineva.

— Da, milord? spuse ea oprindu-se cu mâna pe mânerul ușii și privind precaută înapoi.

Julian stătea în picioare lângă cămin, cu brațul pe policioara acestuia, ținând în mână un alt pahar de Porto. Sophy fu mai alarmată ca niciodată când distinsese satisfacția din ochii lui. Gura i se curbase într-un surâs tandru, dar asta nu-i putea șterge de pe chip familiarul aer de aroganță. Era atât de sigur de el, atât de încrezător.

— Până la urmă seducția nu este un lucru de care să-ți fie teamă, draga mea, nu? Are să-ți facă plăcere, și cred că ai avut destul timp la dispoziție ca să îți dai seama de asta.

Oare așa fusese și în cazul bieteii Amelia? O devastare totală a simțurilor?

— Așadar, asemenea săruturi reprezintă ideea ta de seducție, milord? spuse Sophy atingându-și involuntar buza de jos cu vârful degetului.

— Sper că îți plac, Sophy, replică el dând din cap, cu ochii cât se poate de amuzați, pentru că vor mai urma multe la fel începând din această seară. Mergi sus în pat, draga mea. Voi veni și eu în curând. Am de gând să te seduc ca să îmi acorzi o noapte a nunții așa cum trebuie. Crede-mă, draga mea, mâine-dimineață îmi vei mulțumi că am pus capăt acestei situații complet nefirești pe care ai creat-o, iar eu îți voi accepta recunoștința cu mare plăcere.

Sophy simți cum un sentiment de indignare se adăugă celorlalte care o animau deja. O năpădi o mânie atât de puternică încât nu mai putu scoate o vorbă, așa că deschise cu o mișcare rapidă ușile de mahon și țâșni în sus pe scări.

Câteva minute mai târziu intră ca o furtună în dormitorul ei, luând-o prin surprindere pe cameristă, care tocmai scutura patul.

— Doamna mea! S-a întâmplat ceva?

— Nu, nu, Mary, nu s-a întâmplat nimic, spuse Sophy controlându-și furia. Respira mult prea agitat. Am urcat scările cam repede, atâta tot. Te rog ajută-mă să-mi schimb rochia.

— Desigur, doamnă.

Mary, o fată cu ochi strălucitori, în plină adolescență, care era fericită că fusese promovată la statutul de cameristă, veni spre stăpâna ei pentru a o ajuta să se

dezbrace. Mânui rochia de muselină brodată cu o grijă plină de respect.

— Cred că aş vrea un ceainic cu ceai înainte de culcare, Mary. Poți, te rog, să ceri să mi se trimită unul sus?

— De îndată, doamnă.

— A, și să pună două cești pe tavă, continuă Sophy trăgând adânc aer în piept. Va veni și contele.

Mary făcu ochii mari în semn de aprobare tacită, dar fu destul de înțeleaptă încât să își țină gura în frâu în timp ce o ajuta pe Sophy să se schimbe într-o rochie de creton.

— O să trimit de îndată ceaiul, doamnă. A, că mi-am adus aminte. Una dintre servitoare se plânge că o doare stomacul. Zice că se poate să fi mâncat ceva ce nu i-a priit. Voia să știe dacă v-aș putea cere sfatul în această problemă.

— Poftim? A, da, desigur, spuse Sophy întorcându-se spre cufărașul ei cu ierburi uscate și umplând degrabă un mic pachet cu o combinație de ierburi, printre care pudră de lemn dulce și revent. Dă-i asta și spune-i să amestece două vârfuri de cuțit din fiecare într-o ceașcă de ceai. Asta ar trebui să-i calmeze stomacul. Dacă până dimineață nu se simte mai bine, te rog să-mi dai de știre.

— Vă mulțumesc, doamnă, Alice o să vă fie atât de recunoscătoare! Am auzit că suferă mult cu stomacul din cauza emoțiilor. Că tot veni vorba, Allan, lacheul, mi-a spus să vă informez că nu-l mai doare gâtul mulțumită siropului aceluia cu miere și coniac pe care ați pus-o pe bucătăreasă să îl prepare pentru el.

— Excelent, excelent, mă bucur să aud asta, spuse Sophy nerăbdătoare.

Ultimul lucru pe care dorea să-l discute era gâtul roșu al lui Allan, lacheul.

— Mary, ai putea să te grăbești cu ceaiul acela, te rog?

— Da, doamnă, spuse Mary, ieșind în grabă.

Sophy începu să măsoare camera, plimbându-se înapoi și încolo fără ca papucii ei moi să facă vreun zgomot pe covorul întunecat, cu model. Nici că își dădu seama că o bucată de dantelă se desprinsese de pe reverul rochiei de

interior și îi atârna peste un sân.

Bărbatul poruncitor și groaznic de arogant cu care se căsătorise își închipuia că tot ce trebuia să facă era să o atingă, iar ea ar fi cedat în fața priceperii lui. Nu o lăsa deloc în pace și o tot sâcăia, insistând până avea să obțină tot ce dorea. Acum își dădea seama că ar fi fost, în mod evident, o chestiune de mândrie masculină să-și exercite drepturile de soț. Sophy intuia că starea de lucruri avea să continue până când Julian dovedea că era stăpânul ei în intimitatea dormitorului. Slabe șanse să aibă parte de relația armonioasă la care visa, atâta vreme cât Julian se concentra doar să o seducă.

Se opri brusc din mers, întrebându-se dacă avea să fie satisfăcut cu o singură noapte de cucerire. Până la urmă, Julian nu era îndrăgostit de ea. Pentru moment, se părea că Sophy reprezenta o provocare, întrucât era soția lui și îi refuza privilegiile pe care le considera ale lui de drept.

Cu toate acestea, dacă se convingea că demersul lui fusese încununat de succes, poate că avea să o lase în pace pentru o vreme.

Sophy se îndreptă repede spre lădița frumos sculptată în care își ținea ierburile medicinale și scrută rândurile de tăvițe și sertare minuscule. Fierbea de furie și teamă, dar și de un alt sentiment pe care nu dorea să-l analizeze prea îndeaproape. Nu avea prea mult timp la dispoziție. Peste câteva clipe Julian avea să intre agale pe ușa care făcea legătura între dormitorul și garderoba ei, apoi avea s-o ia în brațe și să o mângâie așa cum făcea cu balerina sau actrița lui, sau ce o fi fost femeia aceea.

Mary deschise ușa și intră cu o tavă de argint.

— Ceaiul dumneavoastră, doamnă. Mai aveți nevoie de ceva?

— Nu, mulțumesc, Mary, te poți retrage, spuse Sophy reușind, spera ea, să schițeze un zâmbet protocolar, dar i se păru că privirea lui Mary era mai strălucitoare ca niciodată în timp ce făcu o mică plecăciune și ieși din cameră. Sophy era sigură că auzise un râset înăbușit pe hol.

„Se pare că servitorii știu tot ce se petrece într-o casă așa mare ca asta”, își zise Sophy nemulțumită și tristă. Camerista era, bineînțeles, la curent cu faptul că Julian nu petrecuse nici măcar o singură noapte în patul soției lui, și acest gând i se păru destul de umilitor din multe puncte de vedere.

În trecere, Sophy se întrebă dacă nu cumva Julian era nervos și din cauza faptului că tot personalul făcea speculații dacă își petrecea nopțile cu noua lui mireasă sau nu.

Ideea aceasta o îndârji. Nu avea de gând să se îndepărteze de scopul ei doar de dragul mândriei masculine a lui Julian. Și așa era o trăsătură cu care natura îl înzestrase în exces. Luă câteva fire de mușețel și un leac mult mai puternic din lădița ei cu ierburi și le amestecă în ceainicul aburind, apoi se așază și așteaptă. Trebuia să stea jos, deoarece tremuratul nu-i îngăduia să se țină pe picioare.

Nu trebui să aștepte prea mult până să se întâmple inevitabilul. Ușa dintre camere se deschise ușor și Sophy tresări îndreptându-și ochii spre cadrul ușii unde stătea Julian, îmbrăcat cu un halat de mătase neagră brodat cu blazonul familiei Ravenwood, privind-o cu un zâmbet enigmatic.

— Ești prea nervoasă, micuțo, rosti el blând în timp ce închidea ușa în urma lui. Așa se întâmplă când amâni prea mult lucrurile. Ai transformat toata treaba asta într-un eveniment de proporții terifiante. Mâine-dimineață o să vezi lucrurile în adevărata lot lumină.

— Aș vrea să te mai rog o dată, Julian, nu continua cu asta. Trebuie să-ți spun că în opinia mea încalci spiritul înțelegerii noastre, chiar dacă nu și litera.

Zâmbetul îi pieri de pe chip și privirea i se înăspri. Își înfipse mâinile în buzunarele halatului și începu să se plimbe nervos prin camera ei.

— Nu am de gând să mai discutăm despre onoarea mea. Pot să te asigur că este destul de importantă pentru mine și nu aș face nimic să o pătez.

— Așadar ai propria ta definiție a onoarei?

— Știu mult mai bine decât tine cum să o descriu, Sophy, se răsti el, aruncându-i o căutătură furioasă.

— A, prin urmare, eu nu o pot defini cum trebuie pentru că sunt o biată femeie?

— Nu ești o biată femeie, draga mea, spuse el cu un surâs în colțul gurii. Ești o femeie cât se poate de interesantă, crede-mă, și nici prin cap nu mi-a trecut că voi avea parte de o combinație atât de fascinantă când te-am cerut de soție. Știai că ți s-a descusut o bucățică de dantelă de la rochie?

Sophy privi în jos rușinată și văzu cu regret că dantela îi atârna peste un sân. După câteva încercări nereușite de a o pune la loc se dădu bătută, iar când ridică din nou capul se pomeni uitându-se drept la Julian printr-o buclă care scăpase din închisoarea acelor de păr. Nervoașă, o dădu din nou după ureche și se îndreptă mândră.

— N-ai vrea o ceașcă de ceai, domnul meu?

— Mulțumesc, Sophy, spuse Julian zâmbind cu indulgență în timp ce ochii îi deveniră de un verde intens. După atâta Porto cât am băut după masă, o ceașcă de ceai ar fi bine-venită. Nu aș vrea să ațipesc într-un moment nepotrivit, căci în mod evident ai fi destul de dezamăgită.

Ce bărbat arogant, se gândi ea în timp ce turna ceaiul cu degete tremurânde. Știa prea bine că interpreta invitația ei la ceai ca pe o capitulare. Câteva clipe mai târziu, când îi înmâna ceașca, el o acceptă așa cum un comandant ar fi primit spada învinsului pe câmpul de bătălie.

— Ce aromă interesantă, Sophy, e o combinație de-a ta? întrebă Julian sorbind din ceai și reîncepând să se plimbe de-a lungul și de-a latul încăperii.

— Da, spuse ea, și cuvântul păru să i se oprească în gât. Îl privi curioasă cum mai lua o înghițitură. Mușețel și... și alte flori. Are un efect calmant asupra nervilor extrem de solicitați.

— Excelent, dădu din cap absent Julian, oprindu-se în fața biroului din lemn de trandafir pentru a studia cele câteva cărți aranjate cu grijă de ea acolo. A, deplorabilul material

de citit al miresei mele învățate. Ia să vedem cam cât de bizare sunt gusturile tale.

Trase mai întâi unul dintre volumele legate în piele de pe birou, apoi un altul și luă încă o gură de ceai în timp ce studia titlurile gravate pe cotoarele cărților.

— Hmm, Virgiliu și Aristotel în traducere, în mod evident puțin cam grele pentru un cititor obișnuit, dar deloc rău până la urmă. Obișnuiam și eu să citesc asemenea cărți.

— Mă bucur că ești de acord cu ele, domnul meu, spuse Sophy înțepată.

— Găsești că sunt protector, Sophy? se interesă el, aruncându-i o privire plină de amuzament.

— Foarte protector.

— Să știi că nu vreau să fiu așa, sunt doar curios în ceea ce te privește. Julian puse volumele cu clasici la loc și scoase un altul.

— Ce mai avem aici? *Medicina naturală* a lui Wesley? Nu e o lucrare cam veche?

— Totuși rămâne o lucrare excelentă despre ierburi, care furnizează multe detalii despre ierburile englezești. Mi-a dat-o bunicul.

— A, da, ierburi, comentă el așezând jos cartea și luând un alt volum.

— Ei bine, văd că prostiile romantice ale lordului Byron au ajuns și pe la țară. Ți-au plăcut *Peregrinările lui Childe Harold*, Sophy? Întrebă el cu un zâmbet indulgent.

— Le-am găsit cât se poate de distractive. Și dumneata?

— Trebuie să recunosc că le-am citit și omul chiar se pricepe la melodramă, spuse contele rânjind trufaș provocării deschise, dar până la urmă, el provine dintr-un lung șir de nerozi melodramatici. Din nefericire, cred că vom mai auzi vorbindu-se despre eroii melancolici ai lui Byron.

— Cel puțin omul nu e plictisitor. Am auzit că lordul Byron e cât se poate de la modă la Londra, observă Sophy încercând marea cu degetul și întrebându-se dacă nu cumva dăduse din întâmplare peste un punct de interes comun.

— Dacă prin asta înțelegi femeile care nu mai prididesc să i se ofere, ai dreptate. Orice bărbat ar risca să fie zdrobit de o mulțime de picioare frumoase dacă ar fi atât de nechibzuit încât să participe la vreo petrecere unde este prezent și lordul Byron, explică Julian fără vreun pic de invidie în glas. Era evident că găsea fenomenul Byron amuzant și nimic mai mult. Ce mai avem noi aici? Poate vreun text savant despre matematică?

— Nu chiar, milord, spuse Sophy, și mai că se înecă când recunosc cartea din mâna lui.

— *În apărarea drepturilor femeilor* a lui Wollstonecraft? citi Julian, și expresia îngăduitoare i se șterse de pe față imediat ce pronunță titlul.

— Mi-e teamă că da, milord.

— Genul ăsta de cărți le-ai citit? Aceste prostii fără cap și coadă susținute de o femeie care nu era cu nimic mai bună decât o demimondenă?

— Domnișoara Wollstonecraft nu era o... demimondenă, izbucni indignată Sophy. Era o femeie liber-cugetătoare și o intelectuală de un mare talent.

— Era o târfă. A trăit cu mai mulți bărbați fără a fi căsătorită.

— În viziunea ei, căsnicia nu este decât o cușcă în care femeile sunt prizoniere. Odată ce o femeie se mărită, ajunge la mila soțului ei și nu mai are niciun drept. Domnișoara Wollstonecraft știa foarte bine care este situația femeii și a simțit că trebuie să facă ceva în acest sens. Din întâmplare sunt de acord cu ea. Spui că ești curios în ceea ce mă privește, domnul meu. Ei bine, ai putea afla câte ceva despre domeniile mele de interes dacă citești această carte.

— Nu am de gând să citesc asemenea nerozii, bombăni Julian aruncând cartea deoparte cu un gest neglijent, și în plus, nu am de gând să te las să-ți otrăvești mintea cu scrierile unei femei care ar fi trebuit să fie ori dusă la ospiciu, ori instalată în calitate de curtezană în Trevor Square.

— Am avut o înțelegere în ceea ce privește obiceiurile

mele de lectură, milord, sau ai de gând să nesocotești și acest punct, îi atrase Sophy atenția abținându-se cu greu să nu-i arunce în față ceașca plină de ceai.

— Dacă mai aud o singură acuzație despre lipsa mea de onoare, nu mai răspund de consecințe, o avertiză Julian dând pe gât ceea ce îi mai rămăsese din ceai și pășind în direcția ei cu o expresie plină de furie și răceală. M-am săturat de această lună de miere butaforică în care nu se întâmplă nimic util. A sosit vremea să punem lucrurile la locul lor. Ți-am făcut destul pe plac, Sophy. De acum înainte, vei fi o soție așa cum trebuie atât în dormitor, cât și în afara lui, și îmi vei accepta deciziile în toate domeniile, inclusiv în ceea ce privește obiceiurile tale de lectură.

Farfurioara și ceașca lui Sophy se clătinară periculos când ea sări în picioare, iar bucla pe care și-o dăduse după ureche se eliberă din nou. Făcu un pas înapoi și tocul pantofului ei se prinse de tivul halatului, sfâșiind țesătura delicată.

— Uite ce ai făcut, se plânse ea privind la tivul descusut.

— Încă nu am făcut nimic, spuse Julian oprindu-se în fața ei și urmărindu-i cu ochi blânzi revolta. Calmează-te, nici nu te-am atins și deja arăți de parcă te-ai fi luptat vitejește pentru onoarea ta ofensată de femeie. Cum reușești, Sophy? întrebă el pe un ton dulce, ridicând mâna și prinzând bucla rebelă între degete.

— Ce anume, milord?

— Niciuna dintre femeile pe care le cunosc nu umblă tot timpul într-o asemenea stare de dezordine încântătoare, întotdeauna trebuie să fie câte o bucățică de panglică sau de dantelă care atârnă de rochiile tale, iar părul tău nu stă niciodată la locul lui.

— Știai că nu posed nici cea mai vagă urmă de stil când m-ai cerut de soție, milord, rosti ea încordată.

— Da, știam asta, dar nu am vrut să sune ca o critică. Pur și simplu mă întrebam cum de reușești să obții acest efect. Îți iese fără să faci vreun efort, spuse el dând drumul buclei și trăgând de acele de păr cu degetele lui neîndemânatic.

Sophy se crispă când Julian îi încolăci celălalt braț în jurul

taliei, trăgând-o aproape de el, și se întrebă înnebunită cât avea să mai dureze până să-și facă efectul ceaiul, deoarece soțul ei nu părea deloc somnoros.

— Te rog, Julian, fă-mi pe plac și...

— Asta și încerc să fac, draga mea, murmură el cu buzele lipite de ale ei. Nu vreau decât să-ți fac pe plac în această seară, așa că îți sugerez să te relaxezi și să mă lași să-ți arăt că nu este atât de rău să fii soție.

— Trebuie să insist în privința înțelegerii noastre, încercă ea să își susțină punctul de vedere, deși era atât de agitată că nici nu putea sta bine în picioare. Se agăță de umerii lui Julian pentru a-și regăsi echilibrul și se gândi cu groază ce avea să facă dacă din neglijență folosiseră ierburile greșite când preparase ceaiul.

— După această noapte nu vei mai menționa înțelegerea aceea neghioabă, o asigură Julian și își coborî gura asupra ei, mișcându-și buzele peste ale ei încet, ca într-un vis de opiu, în timp ce mâinile lui îi căutau cordonul halatului.

Sophy sări când halatul îi alunecă de pe umeri și privi în ochii aprinși ai lui Julian, încercând să ghicească vreun semn de tulbureală în privirea lui strălucitoare.

— Julian, ai putea să-mi dai câteva minute, nu mi-am terminat ceaiul. Poate mai vrei și tu o ceașcă?

— Nu mai stărui, draga mea, nu faci decât să amâni ceea ce se va întâmpla oricum, și îți pot garanta că va fi cât se poate de plăcut pentru amândoi, spuse el trecându-și voit mâinile de fiecare parte a corpului până la talie și la coapse și ridicându-i cămașa fină din batist. Foarte plăcut, șopti el, și vocea i se aspri în timp ce îi strângea ușor șezutul.

Sophy începu să se aprindă sub căutătura lui, căci bărbatul emana o dorință fascinantă. Niciun bărbat nu o mai privise așa cum o privea acum Julian, și ea îi putea simți căldura și puterea care o zăpăceau de parcă ar fi băut și ea din ceaiul de ierburi.

— Sărută-mă, Sophy, îi ceru Julian, înclinându-i bărbia cu degetele.

Ascultătoare, ea își înălță capul și se ridică în vârful picioarelor, trecându-și buzele peste ale lui. Oare cât mai

avea să dureze, se întrebă înnebunită.

— Din nou, Sophy.

Își înfipse degetele în țesătura halatului lui în timp ce îi atingea din nou gura cu a ei. Julian era cald și tare și curios de irezistibil. Ar fi putut să stea așa toată noaptea agățată de el, dar știa că el ar fi insistat să primească mult mai mult decât niște simple săruturi.

— Acum e mai bine, draga mea, spuse el cu vocea îngroșată, fie de dorință, fie din cauza licorii adormitoare. De îndată ce ajungem să ne cunoaștem pe deplin, ne vom înțelege perfect, Sophy.

— Așa te înțelegi și cu amantele tale? întrebă ea cutezătoare.

— Te-am avertizat de mai multe ori să nu mai vorbești despre astfel de lucruri.

— Tot timpul îmi dai avertismente, Julian, încep să mă satur de ele.

— A, da? Atunci poate că a venit vremea să afli că pot să acționez la fel de bine cum vorbesc, spuse el luând-o în brațe și ducând-o până la pat, unde îi dădu drumul, lăsând-o să cadă ușor pe așternut. Când Sophy se ridică să-și îndrepte cămașa de noapte din batist fin care i se ridicase până la coapse, observă privirea lui Julian îndreptată spre sânii ei. Știa că le putea vedea conturul sfârcurilor prin materialul moale.

Contele își dădu jos halatul și privirea îi alunecă de-a lungul trupului ei spre picioarele goale.

— Ai niște picioare splendide! Sunt convins că și restul se va dovedi la fel.

Sophy însă nu îl asculta, ci se holba plină de uimire la trupul lui gol. Nu mai văzuse niciodată un bărbat dezbrăcat și cu atât mai puțin unul excitat la culme, iar priveliștea era uluitoare. Se considerase o femeie matură și informată și nu o fetișcană lipsită de experiență care putea fi șocată foarte ușor. Până la urmă, era, așa cum îi spusese Julian de atâtea ori, o fată crescută la țară.

În tot cazul, bărbăția lui Julian i se părea impresionantă, așa cum se avânta agresiv din masa de păr negru și creț.

Pielea abdomenului plat și a pieptului impunător acoperit de păr negru acoperea mușchi netezi care cu siguranță ar fi putut foarte bine să o domine, se gândi Sophy.

La lumina lumânării, Julian părea cât se poate de masculin și periculos, dar faptul că această putere a lui era atât de seducătoare o neliniștea mai mult decât orice altceva.

— Julian, nu, spuse Sophy repede, te rog, nu face asta. Mi-ai dat cuvântul tău!

— Să te ia naiba, Sophy, am fost atât de răbdător cât poate fi un bărbat, nu mai aduce vorba de așa-zisa noastră înțelegere, nu am de gând să o încalc, replică el. Pasiunea din privire fu înlocuită pentru o clipă de o sclipire de mânie, însă dintr-odată își simți limba împleticită. Se prăbuși pe pat, întinzând mâinile lui mari și puternice după ea și prinzându-i brațul. Sophy văzu că, în sfârșit, ochii începeau să i se înceteșeze și fu străbătută de un sentiment de ușurare, dându-și seama că el era pe punctul de a adormi.

— Sophy? îngăimă Julian amețit. Ești atât de moale și dulce. Îmi aparții, să știi, continuă el în timp ce genele lungi coborau încet ascunzându-i expresia nedumerită. O să am grijă de tine, nu te voi lăsa să ajungi precum cățeaua aia de Elizabeth. Mai bine te strâng de gât, continuă el, aplecându-se pentru a o săruta. Sophy se crispă, dar buzele lui nu o mai atinseră, căci Julian gemu și se prăbuși pe pernă. Degetele lui puternice îi mai strânsesă brațul pentru câteva clipe, după care mâna îi căzu la o parte.

Sophy își simți inima bătându-i neobișnuit de repede pe când stătea lungită pe pat lângă Julian. Pentru câteva clipe nu îndrăzni să se miște, dar încet-încet pulsul îi reveni când se asigură că bărbatul nu avea să se trezească. Vinul pe care îl băuse mai devreme și ierburile pe care i le dăduse îi garantau un somn profund până dimineață.

Sophy coborî încet din pat, fără a scăpa din ochi silueta magnifică a lui Julian, care părea deopotrivă cumplit și atrăgător zăcând acolo pe cearșafurile albe.

Ce făcuse? Stând în picioare lângă pat, Sophy își luă seama și încercă să gândească rațional.

Nu era sigură cât avea să își amintească Julian când avea să se trezească dimineața, dar dacă ar fi descoperit că fusese drogat, furia lui ar fi fost groaznică și s-ar fi îndreptat în totalitate asupra ei. Trebuia să născocească ceva ca el să creadă că își atinsese scopul.

Se îndreptă grăbită spre cufărașul cu plante medicinale. Bess îi explicase odată că după ce o femeie făcea dragoste pentru prima oară, putea să aibă loc o sângerare, mai ales dacă bărbatul era neatent și brutal, așa că Julian s-ar fi putut aștepta să găsească sânge pe așternuturi dimineață. Vederea petelor i-ar fi putut confirma credința că își făcuse datoria de soț.

Sophy amestecă în ceai un decoct de culoare roșiatică și apoi privi neîncrezătoare amestecul. Cu siguranță avea culoarea potrivită, dar era cam subțire. Poate că asta nu avea să conteze odată ce lichidul s-ar fi impregnat în cearșafuri.

Se îndreptă spre pat și mânji cearșaful cu puțin sânge fals în locul unde stătuse ea cu câteva minute mai devreme. Se absorbi repede, lăsând o urmă mică și umedă de culoare roșiatică. Sophy se întrebă cam cât sânge se aștepta să găsească un bărbat după ce făcuse dragoste cu o fecioară.

Se încruntă și, într-un sfârșit, decise că infima cantitate de lichid maro-roșcat pe care o folosea nu era destulă pentru a atrage atenția, așa că mai adăugă puțin. Mâna îi tremură când se aplecă peste pat și o cantitate mare de sânge fals se răsturnă din ceașcă.

Uimită, Sophy se dădu înapoi, moment în care și mai mult lichid căzu pe cearșafuri.

Acum se observa o pată foarte mare și umedă de sânge pe așternuturi și fata se întrebă dacă nu exagerase.

Turnă în grabă restul decoctului roșiatic în ceainic, stinse lumânările și lunecă delicat în pat lângă Julian, având grijă să nu-i atingă piciorul muscular.

Nu mai avea ce să facă, trebuia să doarmă măcar pe o parte din pata lată și umedă.

Capitolul 4

Julian auzi ușa dormitorului deschizându-se și voci feminine care murmurau în șoaptă.

Ușa se închise din nou și auzi clinchetul tăvii cu micul dejun pe care cineva o așeza pe o masă din apropiere. Se mișcă ușor, neobișnuit de apatic. Simțea un gust în gură de parcă ar fi dormit în grajd. Se încruntă, încercând să-și aducă aminte cam cât vin de Porto băuse în seara dinainte. Trebui să facă un efort pentru a deschide ochii și când făcu asta, fu complet dezorientat. Se părea că pereții camerei își schimbaseră culoarea peste noapte. Se holbă o bună bucată de vreme la tapetul chinezesc care nu îi era deloc cunoscut în timp ce, treptat, memoria începea să îi funcționeze din nou.

Se afla în patul lui Sophy.

Julian se sprijini încet de perne, așteptând să își amintească ceea ce ar fi trebuit să fie un episod cât se poate de plăcut. Totuși nu își aminti nimic, simțind doar o ușoară durere de cap care devenea enervantă. Se încruntă din nou, frecându-și tâmplele. Nu se putea să fi uitat momentul în care făcuse dragoste cu noua lui mireasă. Amânările repetate îl ținuseră mult prea mult într-o stare de excitare dureroasă. Suferise vreme de zece zile în așteptarea momentului potrivit, și cu siguranță deznodământul i-ar fi lăsat o amintire extraordinară.

Aruncă o privire prin cameră și o văzu pe Sophy stând în picioare lângă dulapul de haine. Purta același halat ca în ajun și era întoarsă cu spatele la el. Julian zâmbi în treacăt observând un volănaș rebel care se răsucise în jurul gulerului și simți nevoia să meargă și să îndrepte bucățica de dantelă. Apoi decise că mai degrabă i-ar fi dat jos halatul și ar fi tras-o înapoi în pat. Încercă să-și aducă aminte cum arătaseră sânii ei mici ușor arcuiți în lumina lumânărilor,

dar singura imagine care i se formă în creier era cea a sfârcurilor obraznice, închise la culoare, prin materialul subțire al cămășii de noapte. În mod voit își chinui memoria și recupera o imagine neclară a soției lui stând lungită pe pat, cu cămașa de noapte suflecată până deasupra genunchilor. Picioarele ei goale erau grațioase și elegante și el își aminti cât de încântat fusese la gândul de a le vedea înfășurate în jurul lui.

Își amintea și că se descotorosise de halat în timp ce simțea cum se aprinde o dorință puternică în interiorul lui. Sophy îl privise șocată, ceea ce îl înfuriase, așa că se așezase pe pat lângă ea, dorind să o liniștească și să o facă să-l accepte. Ea fusese precaută și neliniștită, dar el știuse că putea să o facă să se relaxeze și să se bucure de ce avea să urmeze, căci ea îi arătase deja că-i putea răspunde. Întinsese mâna după ea și...

Julian scutură din cap, încercând să alunge norul dens care îi înveșmânta gândurile. Cu siguranță nu se dezonorase nereușind să își îndeplinească datoria de soț. Îl mistuise dorința de a ști că Sophy era a lui, așa că nu avea cum să fi adormit în toiul acțiunii oricât de mult Porto băuse. Profund uimit de lipsa lui de memorie, începu să dea la o parte așternuturile și una dintre coapse se frecă de o porțiune aspră a cearșafului, o pată umedă care se uscăse în timpul nopții. Zâmbi ușurat și satisfăcut în timp ce își cobora privirea întrucât știa ce avea să găsească, și anume dovada că nu se umilise până la urmă. Câteva clipe mai târziu însă, satisfacția i se transformă într-un sentiment de neîncredere plină de groază. Pata de culoare maro-închis de pe cearșaf era mult prea mare, imposibil, monstruos de mare. Ce-i făcuse oare soției sale blânde și delicate?

Singura lui experiență precedentă cu o virgină fusese noaptea nunții cu Elizabeth, iar înțelepciunea amară pe care o dobândise în anii din urmă îl făcea să se întrebe dacă acest lucru chiar se întâmplase cu adevărat.

Dar auzise, desigur, bârfele pe care le colportau bărbații și știa că în timpul unui act normal o femeie nu sângera asemenea unui vițel măcelărit. Mai mult, uneori femeia nu

sângera deloc.

Un bărbat ar fi trebuit să atace efectiv o femeie ca să provoace o sângerare atât de abundentă. Ar fi trebuit să o rănească grav pentru a produce un asemenea rezultat.

Cuprins de o senzație de greață, Julian continuă să privească dovada de netăgăduit a stângăciei lui brutale, își aminti propriile cuvinte. *Îmi vei mulțumi mâine-dimineață.* Doamne, Dumnezeule, orice femeie care suferise atât de mult cât suferise în mod evident Sophy nu ar fi fost deloc dispusă să-i mulțumească bărbatului care o rănise într-un asemenea hal. Probabil că îl ura cu înverșunare. Julian închise ochii preț de câteva clipe, încercând să rememoreze ce-i făcuse exact, dar nici măcar o scenă vinovată nu-i apăru în mintea chinuită, în ciuda dovezilor de necontestat.

— Sophy? spuse el cu o voce care îi sună chiar și lui aspră, după ce deschise ochii.

Sophy sări de parcă ar fi atins-o cu o biciușca și se întoarse spre el cu o expresie care îl făcu să strângă din dinți.

— Bună... bună dimineața, milord, bâigui ea cu ochii mari și cu un aer grozav de stânjenit.

— Am sentimentul că această dimineață ar fi putut fi cu mult mai bună decât este și că eu sunt de vină pentru asta, spuse el așezându-se pe marginea patului și întinzând mâna după halat. Se îmbrăcă încet, gândindu-se care era cel mai bun mod în care putea trata situația. Desigur, ea nu prea era în dispoziția necesară pentru a-i auzi cuvintele de consolare și, Dumnezeule, numai de nu l-ar fi durut așa capul!

— Cred că valetul este pregătit să te bărbierească, domnul meu.

— Ești bine? întrebă el cu voce joasă, ignorându-i cuvintele și îndreptându-se către ea. Se opri imediat ce ea se dădu un pas înapoi, ajungând cu spatele rezemat de dulap, fără vreo posibilitate de retragere, deși era evident că asta își dorea. Rămase acolo, strângând la piept un jupon de muselină și privindu-l îngrijorată.

— Sunt bine, milord.

— Sophy, micuțo, ce ți-am făcut? murmură Julian cu răsuflarea întretăiată. Chiar am fost așa un monstru noaptea trecută?

— O să ți se răcească apa pentru bărbierit.

— Sophy, nu îmi fac griji pentru temperatura apei de bărbierit, ci pentru tine.

— Ți-am spus, sunt bine, Julian. Te rog, vreau să mă îmbrac.

— Trebuie să vorbim, spuse el oftând adânc și înaintă spre ea, neținând seama de modul în care încerca să se îndepărteze de el. Trebuie să vorbim, repetă contele, prinzând-o ușor de umeri și privind în ochii ei îngrijorați.

— Nu ești satisfăcut, domnul meu? Speram că vei fi, i se adresă Sophy umezindu-și buzele.

— Doamne, Dumnezeule, spuse el răsuflând greu, în timp ce îi sprijinea capul de umărul lui. Îmi pot da seama cu câtă disperare îți dorești să fii satisfăcut. Sunt convins că ți-e groază numai la gândul unei alte asemenea nopți.

— Nu, milord, aș prefera să nu mai am parte de o asemenea noapte pentru tot testul vieții mele, șopti ea cu vocea înăbușită de halatul lui, deși înflăcărarea din glas era ușor de perceput.

— Ar ajuta dacă aș jura pe onoarea mea că data viitoare nu va mai fi o experiență la fel de respingătoare? spuse el spășit mângâindu-i spatele în încercarea de a o alina.

— Cuvântul tău de onoare, domnul meu?

El înjură violent și îi presă și mai puternic capul de umărul lui, simțind cât de încordată era și neavând nici cea mai vagă idee cum să rezolve situația.

— Știu că probabil nu te mai încrezi prea mult în cuvântul meu de onoare în această dimineață, dar promit că data viitoare... nu va mai dura.

— Aș prefera să nu mă gândesc la data viitoare, Julian.

— Desigur, pot să înțeleg asta, admise contele simțind cum ea voia să se smulgă din îmbrățișare. El însă nu era pregătit să-i dea drumul. Trebuia să găsească un mod de a o asigura că nu era monstrul care păruse în noaptea precedentă.

— Îmi pare rău, micuțo. Nu știu ce s-a întâmplat cu mine. Știi că este greu de înțeles, dar dacă e să spun adevărul, nu îmi pot aminti cu exactitate ce s-a petrecut. Trebuie să mă crezi însă, nu am avut nicio intenție să îți fac rău.

— Aș prefera să nu discutăm despre asta, replică ea împingându-l pentru a scăpa din strânsoare.

— Dar trebuie, căci dacă nu facem asta, vei ajunge să crezi că problema este chiar mai gravă decât în realitate. Sophy, uită-te la mine.

Ea ridică brusc fruntea și ezită, aruncându-i o privire rapidă, cercetătoare, după care își feri grăbită ochii.

— Ce ai vrea să fac, domnul meu?

— Aș vrea să spui că mă ierți și că nu-mi vei purta pică pentru ceea ce am făcut noaptea trecută, dar probabil ar însemna să-ți cer prea mult. O strânse și mai tare în brațe, după care se forță să se relaxeze.

— Mândria ta este satisfăcută acum? se interesă ea mușcându-și buzele.

— La naiba cu mândria mea! Încerc să găsesc un mod în care să îmi cer scuze față de tine și să îți spun că nu va fi așa... așa de neconfortabil pentru tine data viitoare. La naiba, *neconfortabil* era un termen ridicol de anost pentru ceea ce simțise biata fată în noaptea anterioară în timp ce el își croia drum între coapsele ei. Ceea ce se petrece între soți este de obicei o experiență plăcută, și așa ar fi trebuit să fie și pentru tine. Am avut intenția să fie plăcută, dar nu știu ce s-a întâmplat. Probabil că mi-am pierdut orice urmă de stăpânire de sine. La naiba, cred că mi-am pierdut mințile.

— Te rog, domnul meu, este groaznic de jenant pentru mine. Trebuie să discutăm despre asta?

— Bine, dar îți dai cu siguranță seama că nu putem lăsa lucrurile așa.

— De ce nu? întrebă ea precaută după o mică pauză.

— Sophy, fii rezonabilă, draga mea, suntem căsătoriți, vom face dragoste des și nu vreau să-ți fie frică de asta de acum încolo.

— Aș vrea să nu-i mai spui așa, pentru că nu este nici pe

departe dragoste, izbucni ea.

Julian închise ochi și se sili să fie răbdător. Dacă îi datora ceva noii lui mirese în acea dimineață era o imensă răbdare, care nu era, din păcate, cea mai mare calitate a lui.

— Sophy, spune-mi ceva. Mă urăști?

— Nu, milord, răspuse ea înghițind în sec și privind în continuare pe fereastră.

— Ei, măcar atât, deși nu e mult. La naiba, Sophy, ce ți-am făcut azi-noapte? Trebuie că m-am năpustit asupra ta, dar jur că nu-mi mai amintesc nimic după ce ne-am urcat în pat.

— Chiar nu pot vorbi despre asta.

— Nu, îmi imaginez că nu poți, spuse Julian trecându-și furios degetele prin păr. Cum se putea aștepta ca ea să-i descrie în detaliu acțiunile? Nici nu voia de fapt să audă povestea îngrozitoare, deși avea o nevoie disperată să știe ce îi făcuse. Trebuia să știe cât de nemilos fusese și începea deja să se tortureze imaginându-și tot felul de lucruri.

— Julian?

— Știu că asta nu este o scuză, draga mea, dar mi-e teamă că aseară am băut mai mult Porto decât mi-am dat seama. Nu voi mai veni niciodată în patul tău într-o asemenea stare deplorabilă, este de neiertat. Te rog să-mi accepți scuzele și să mă crezi că data viitoare va fi cât se poate de diferit.

— Cât despre data viitoare... murmură Sophy dregându-și glasul.

— Știu că nu prea ești nerăbdătoare să fie o dată viitoare, spuse el cutremurându-se. Îți dau cuvântul meu că nu te voi mai grăbi. Cu toate acestea, înțelege, te rog, că se va întâmpla într-o bună zi. Vezi, Sophy, pentru tine e ca și cum ai fi căzut de pe cal. Dacă nu încaleci din nou, s-ar putea să nu mai călărești niciodată.

— Nu sunt convinsă că asta ar fi prea rău, bombăni ea.

— Sophy.

— Da, desigur, micuța problemă cu urmașul. Te rog să

mă ierți, aproape că am uitat de asta.

— Nu mă gândeam la moștenitorul meu, ci la tine, spuse el, dezgustat de el însuși.

— Înțelegerea noastră era pentru trei luni, îi aminti ea pe un ton liniștit, crezi că ne putem întoarce la ea?

— Nu cred că ar fi o idee bună să așteptăm atât, mormăi Julian. Dacă ai trei luni la dispoziție să te gândești la ce s-a întâmplat azi-noapte, sentimentul tău firesc de jenă va deveni din ce în ce mai puternic. Ți-am explicat, ce e mai rău a trecut și nu este nevoie să te retragi în spatele înțelegerii pentru care ai insistat.

— Bănuiesc că nu, cu atât mai mult cu cât am atât de puține mijloace prin care să mă asigur că aceasta este respectată, spuse ea smulgându-se din brațele lui și îndreptându-se spre fereastră. Aveai dreptate când subliniai faptul că o femeie are foarte puțină putere în cadrul unei căsnicii. Singura ei speranță este să se poată baza pe onoarea de gentilom a soțului ei.

Julian se simți copleșit de vinovăție, iar când își reveni, își dori să se poată confrunta cu diavolul în persoană mai degrabă decât cu Sophy. Așa măcar ar fi putut riposta.

Se găsea într-o poziție insuportabilă și era îngrozitor de limpede că exista doar un singur mod onorabil de a ieși din ea. Trebuia să recurgă la această variantă deși în final asta avea să îngreuneze foarte mult lucrurile în ceea ce o privea pe Sophy.

— Ai mai putea avea încredere a doua oară în cuvântul meu dacă sunt de acord să ne întoarcem la înțelegerea de trei luni? întrebă Julian pe un ton aspru.

— Da, cred că aș putea avea încredere în tine de această dată, replică ea aruncându-i o privire rapidă peste umăr, atâta vreme cât ești de acord nici să nu mă seduci și nici să nu mă forțezi.

— Aseară ți-am promis seducție și în loc de asta, te-am forțat să te culci cu mine. Da, cred că pot înțelege de ce vrei să extinzi condițiile înțelegerii noastre. Prea bine, Sophy, spuse Julian înclinându-și capul protocolar. Deși judecata îmi spune că este greșit, nu-ți pot refuza dreptul

de a insista în acest sens în lumina celor întâmplate azi-noapte.

— Mulțumesc, milord, rosti Sophy plecându-și capul, cu degetele încleștate în fața ei.

— Nu-mi mulțumi, sunt ferm convins că fac o mare greșală, ceva este în neregulă aici, spuse el chinându-se iarăși să își amintească ce se întâmplase în noaptea precedentă, dar totul era în ceață. Oare își pierdea mințile? Ai cuvântul meu că nu voi încerca să te seduc în timpul prevăzut de acordul nostru, și este de la sine înțeles că nici nu te voi forța în vreun fel. Te rog să mă ierți, încheie el vrând să întindă mâna și să o tragă aproape de el, dar fără a îndrăzni să o facă.

Leși din cameră simțind că nu se putea înjosi mai mult în ochii ei decât se înjosise deja în ai lui.

*

Cele două zile care urmară ar fi trebuit să fie cele mai fericite din viața lui Sophy. Luna de miere se transforma, în sfârșit, în visul la care sperase odinioară. Julian era bun, atent cu ea și cât se poate de blând, tratând-o de parcă ar fi fost un bibelou neprețuit de porțelan. În sfârșit, amenințarea subtilă și senzuală care o pândise zile întregi nu mai exista. Asta nu însemna că nu mai vedea dorință în ochii lui Julian, căci asta nu se schimbase, dar acum focul era mocrnit și nu-i mai era teamă că avea să scape de sub control. În sfârșit avea spațiul pe care încercase să îl negocieze înainte de căsătorie.

Cu toate acestea, în loc să se relaxeze și să se bucure de ceea ce obținuse, Sophy era nefericită. În cursul celor două zile se luptă cu acest sentiment, dar și cu cel de vină, nereușind să se convingă de faptul că făcuse ce trebuia. O soție avea atât de puțină putere, încât era nevoită să se folosească de ce mijloace avea la îndemână. Simțul onoarei, pe de altă parte, nu o lăsa să-și liniștească pe deplin conștiința cu asemenea argumente.

Sophy se trezi în cea de-a treia dimineață de după așa-zisa ei noapte a nunții dându-și seama că nu mai putea

continua acea șaradă nici măcar o singură zi, cu atât mai puțin încă trei luni.

Nu se mai simțise atât de groaznic în viața ei, și suporta foarte greu autoflagelarea lui Julian. Era evident că el se muștra aspru pentru ceea ce credea că săvârșise, iar faptul că în realitate nu o agresase defel o făcea pe Sophy să se simtă mai vinovată decât se simțea soțul ei.

Dădu pe gât ceaiul pe care i-l adusese camerista, așeză la loc ceșcuța pe farfurioară cu un zgomot puternic și dădu la o parte cuvertura.

— O, ce zi minunată, doamnă, aveți de gând să călăriți după micul dejun?

— Da, Mary, te rog, trimite pe cineva să îl întrebe pe lordul Ravenwood dacă i-ar plăcea să mă însoțească.

— A, nu cred să nu vină cu dumneavoastră, observă fata cu un rânjel obraznic. Ar accepta să vă însoțească și în America, dacă i-ați cere-o. Personalul se bucură să vadă așa o priveliște.

— Ce priveliște?

— Cea în care el face tot ce-i stă în puteri pentru a vă fi pe plac. Nu l-am mai văzut niciodată așa. Poate că înălțimea Sa îi mulțumește stelei lui norocoase că are o soție atât de diferită de vrăjitoarea cu care s-a căsătorit prima oară.

— Mary!

— Îmi pare rău, doamnă, dar știți la fel de bine ca mine ce se zvonea la noi în sat. Nu era niciun secret. Era tare dezvățată. Costumul de călărie maro sau albastru, doamnă?

— Cel nou, maro, Mary, și nu vreau să mai aud de prima Lady Ravenwood, spuse Sophy pe un ton care spera să fie ferm, așa cum se cuvenea. În acea zi nu dorea să audă vorbindu-se despre predecesoarea ei. Sentimentul de vină o făcea să se întrebe dacă nu cumva, odată ce afla adevărul, Julian avea să ajungă la concluzia că semăna cu prima lui soție în privința anumitor tertipuri.

O oră mai târziu îl găsi așteptând-o în holul de la intrare. Părea să se simtă foarte în largul lui în costumul elegant de

călărie. Pantalonii comozi, de culoare deschisă, cizmele până la genunchi și haina care îi urmărea linia corpului îi scoteau în evidență puterea latentă.

Julian îi zâmbi cald soției sale.

— Am rugat-o pe bucătăreasă să ne pregătească un picnic, spuse el, arătându-i un coș din nuiele. M-am gândit să mergem să explorăm ruinele vechiului castel pe care l-am descoperit pe dealul de lângă râu. Ți-ar plăcea, doamnă? continuă el, venind să-i ofere brațul.

— Ești foarte atent, Julian, răspuse Sophy cu modestie, încercând să-și păstreze zâmbetul. Dorința lui de a-i face pe plac era înduioșătoare și o făcea să se simtă și mai nefericită.

— Trimite-ți camerista să îți aducă una dintre cărțile tale deplorabile. Pot să suport orice în afară de Wollstonecraft. Mi-am luat și eu ceva din bibliotecă. Cine știe, dacă vremea rămâne însoțită, am putea să ne petrecem după-amiaza citind pe sub vreun copac de pe drum.

— Sună minunat, milord, spuse ea, și preț de o clipă inima îi săltă de bucurie. Apoi însă, realitatea reveni și își dădu seama că Julian nu avea să fie deloc în dispoziția necesară pentru a sta să citească sub vreun copac de prin crâng după ce avea să afle groaznicul adevăr.

O conduse spre ieșire, în lumina puternică a soarelui de primăvară. Doi cai fuseseră înșeuăți și îi așteptau, un murg și Angel, fiecare ținut de câte un rânđaș. Julian o privi ocrotitor în timp ce o luă grijuliu de talie și o ridică în șa. Păru ușurat când ea nu tresări la atingerea lui.

— Mă bucur că te-ai simțit în stare să călărești din nou astăzi, zise contele în timp ce se avânta în șa și lua frâiele în mâini. Am dus lipsa plimbărilor noastre de dimineață în aceste două zile, continuă el, aruncându-i o privire scurtă, cercetătoare. Ești sigură că te simți... ăăă... confortabil?

— Cât se poate de confortabil, Julian, spuse ea roșind puternic în timp ce își îmboldea iapa la trap. Asta doar până-și aduna curajul de a-i spune adevărul, căci apoi avea să se simtă groaznic. Se întrebă posomorâtă dacă avea să o bată.

O oră mai târziu se opreau lângă ruinele unui vechi castel normand care stătuse odată de pază deasupra râului. Julian descălecă și se îndreptă spre calul lui Sophy, după care o coborî ușor pe soția lui din șa, fără a-i da drumul imediat când picioarele ei atinseră pământul.

— S-a întâmplat ceva, milord?

— Nu, spuse el cu un zâmbet de nepătruns, nimic, după care își luă mâna de pe talia ei și îi aranjă pana care căzuse în față de pe marginea pălăriei de catifea maro și se înclinase într-un unghi ciudat.

— Acesta a fost unul dintre motivele pentru care am avut un eșec răsunător pe parcursul scurtului meu sezon la Londra, oftă Sophy. Oricât de bine îmi aranja camerista părul și hainele, întotdeauna reușeam să ajung la bal sau la teatru arătând de parcă mă călcase o trăsură. Cred că mi-ar fi plăcut să trăiesc în niște vremuri când viața era mai simplă și oamenii trebuiau să poarte mai puține haine.

— Nu m-aș supăra să trăiesc alături de tine în acele vremuri, mărturisi Julian, examinându-i îmbrăcămintea cu un zâmbet răutăcios. Ai arăta minunat alergând pe aici cu foarte puține haine pe tine, continuă el cu o strălucire veselă în ochii verzi.

Știind că se înroșise din nou, își întoarse repede fața de la el și se îndreptă spre grămada de pietre care mai rămăsese din fortăreață. În orice alt moment, Sophy ar fi găsit ruina încântător de pitorească, dar în acea zi nu-i venea s-o contemple.

— O priveliște minunată, nu-i așa? Îmi amintește vechiul castel de la Ravenwood. Trebuia să-mi aduc albumul de schițe.

— Nu am vrut să te fac să te rușinezi, Sophy, zise Julian încet, venind în spatele ei, și nici să te sperii, reamintindu-ți de noaptea trecută. Făceam doar o mică glumă. Scuză-mi lipsa de delicatețe, urmă el, atingându-i umărul.

— Nu m-ai speriat, Julian, spuse Sophy închizând ochii.

— De fiecare dată când te îndepărtezi așa de mine îmi fac griji că iar am greșit cu ceva.

— Julian, încetează, încetează imediat. Nu mi-e frică de

tine.

— Nu este nevoie să mă minți, micuțo, o asigură el cu blândețe. Sunt perfect conștient că va trece o vreme până când voi reuși să-mi răscumpăr greșeala.

— Of, Julian, dacă mai aud un singur cuvânt de scuze cred că o să țip. Înaintă câțiva pași fără a îndrăzni să privească în urmă, întrucât era singurul lucru pe care îl putea face ca să nu izbucnească în lacrimi.

— Sophy? Ce naiba se mai întâmplă acum? Îmi pare rău dacă nu-ți pasă de scuzele mele, dar nu am nicio altă scăpare onorabilă în afară de a te convinge că sunt sincere.

— Nu înțelegi, murmură ea pe un ton trist. Motivul pentru care chiar nu doresc să le aud este că... *nu sunt deloc necesare.*

— Nu ești obligată să-mi ușurezi situația, o asigură Julian, oprindu-se pentru o clipă în spatele ei.

— Nu asta vreau, ci doar să te lămuresc în legătură cu unele lucruri de care eu... În fine, te-am indus în eroare cu bună știință, recunosc eu ea, încleștându-și ambele mâini pe cravașa.

— Nu înțeleg. Ce vrei să spui, Sophy? Că nu a fost atât de rău pe cât știu eu că trebuie să fi fost? Te rog, nu te deranja, știm amândoi adevărul.

— Nu, Julian, tu nu știi adevărul, doar eu îl știu. Trebuie să îți mărturisesc ceva, milord, și mi-e teamă că te vei supăra la culme.

— Nu pe tine, Sophy, pe tine nu voi fi niciodată supărat.

— Sper să îți amintești de asta, milord, dar bunul-simț îmi spune că nu o vei face. Nu este nevoie să îți ceri scuze pentru ceea ce crezi că s-a întâmplat în acea noapte pentru că, de fapt, nu s-a întâmplat nimic, spuse ea găsind puțin curaj, dar neîndrăznind încă să se întoarcă cu fața spre el și să-l înfrunte.

— Poftim?

Sophy își trecu palma înmănușată peste ochi și își lovi fără să vrea pălăria, astfel încât până acesteia se aplecă din nou în față.

— Mai precis, nu ai făcut ceea ce crezi că ai făcut.

Urmă o clipă de tăcere care i se păru asurzitoare lui Sophy, apoi Julian vorbi din nou.

— Dar sângele? Era atât de mult sânge!

— În apărarea mea, aș vrea să evidențiez faptul că, din punctul meu de vedere, tu ai încălcat spiritul înțelegerii noastre, spuse ea repede înainte să o părăsească tot curajul. Eram foarte agitată și grozav de furioasă. Sper că vei lua asta în considerare, mai ales că tu, dintre toți oamenii, știi cum este să cazi pradă unui atac de furie.

— Pe toți dracii, Sophy, despre ce naiba vorbești? replică Julian cu o voce mult prea liniștită.

— Încerc să îți explic, milord, că nu m-ai violat în acea seară. Doar ai adormit, explică Sophy, întorcându-se în sfârșit, gata să-l înfrunte. El stătea la câțiva pași mai încolo, cu picioarele ușor depărtate și cravașa de-a lungul coapsei, în timp ce ochii de un verde smarald îi deveniseră mai reci decât adâncurile stăpânite de Hades.

— Am adormit?

— Ți-am pus niște ierburi în ceai, zise Sophy privind fix pe lângă umărul lui. Îți amintești când ți-am spus că am ceva mai eficient decât vinul de Porto pentru insomnie?

— Îmi amintesc, rosti el cu un glas înfiorător de calm, dar ai băut și tu din ceai.

— M-am prefăcut doar că beau, îl corectă ea dând negativ din cap. Erai atât de ocupat să te plângi de cartea domnișoarei Wollstonecraft încât nu ai observat ce făceam.

Contele se apropie și mai mult de ea, lovindu-și ușor piciorul cu cravașa.

— Dar sângele? Era împrăștiat pe cearșaf.

— Alte ierburi, milord. După ce ai adormit, le-am adăugat în ceai ca să obțin o pată de culoare roșiatică pe așternuturi, numai că nu am știut cât lichid să folosesc, de emoție am vărsat cam mult, astfel că pata a devenit ceva mai mare decât intenționasem.

— Ai vărsat niște ceai, repetă el rar.

— Da, milord.

— Destul cât să mă faci să cred că m-am purtat ca o brută cu tine.

— Da, milord.

— Vrei să spui că nu s-a întâmplat nimic în acea noapte, nimic-nimic?

— Păi, m-ai anunțat că mă vei seduce chiar dacă îți spusesem cât se poate de clar că nu doresc să faci asta și ai venit în camera mea în ciuda obiecțiilor mele și m-am simțit cu adevărat amenințată, milord, vorbi pe nerăsuflăte Sophy simțind că îi mai vine puțin inima la loc. Așa că nu e ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic, dacă mă înțelegi. Nu s-a întâmplat nimic doar pentru că am luat măsuri în acest sens. Nu ești singurul cu o fire iute la mânie, milord.

— M-ai drogat, constată el cu o voce care ezita între neîncredere și furie.

— Era o simplă licoare contra insomniei.

— M-ai drogat cu una dintre nenorocitele tale de licori și apoi ai făcut ca totul să pară că te-am violat, o întrerupse Julian cu ochii strălucind de mânie, în timp ce crava□a lovi carâmbul cizmei lui de piele.

Nu mai avea ce comenta în fața unei asemenea descrieri directe a faptelor, așa că Sophy lăsă capul în jos și pana pălăriei i se legănă în fața ochilor în timp ce privea în pământ.

— Bănuiesc că ai putea vedea lucrurile și așa, dar nu am avut nicio clipă intenția să-ți dau de înțeles că... mi-ai făcut rău. Tot ce am vrut a fost să te încredințez că ți-ai făcut datoria, din perspectiva ta. Păreai atât de nerăbdător să-ți revendici drepturile de soț!

— Prin urmare, dacă aș fi fost convins că mi-am exercitat aceste drepturi, te-aș fi lăsat în pace pentru următoarele câteva luni?

— M-am gândit că, satisfăcut pentru o vreme, ai fi fost dispus să onorezi termenii înțelegerii noastre.

— Sophy, dacă mai aduci în discuție nenorocita aia de înțelegere, o să te strâng pur și simplu de gât sau o să te croiesc cu crava□a pe spinare.

— Sunt pregătită pentru un comportament violent, milord. Se știe că ai un temperament diabolic, bravă ea.

— Așa deci? Atunci mă surprinde că m-ai adus aici, unde

suntem singuri, pentru a-mi face această mare mărturisire. Nimeni nu-ți poate auzi strigătele după ajutor dacă iau decizia să te pedepsesc chiar acum.

— M-am gândit că nu e corect să-i implic și pe servitori, șopti ea.

— Ce nobil din partea ta, scumpo. Sper să mă ierți dacă nu prea îmi vine a crede că o femeie care își droghează soțul are vreme să-și facă griji despre părerile servitorilor, spuse el mijindu-și ochii. Dumnezeu, oare ce-o fi fost în mintea lor când au schimbat așternuturile a doua zi dimineață?

— I-am explicat lui Mary că vărsasem niște ceai în pat.

— Cu alte cuvinte, am fost singurul din toată casa care își închipuia că sunt un violator ordinar? Mda, și asta e ceva.

— Îmi pare rău, Julian, chiar îmi pare rău. În apărarea mea, pot doar să subliniez că eram speriată și supărată. Credeam că ne înțelegem atât de bine, că începem să ne cunoaștem, și iată că brusc m-am pomenit amenințată.

— Gândul că vreau să fac dragoste cu tine te sperie atât de mult încât să recurgi la asemenea metode pentru a evita asta? La naiba, Sophy, nu ești o fetișcană prostuță, ești o femeie în toată firea și știi foarte bine de ce m-am căsătorit cu tine.

— După cum ți-am mai explicat și înainte, nu mi-e teamă de act în sine, declară ea însuflețită. Am doar nevoie de timp ca să te cunosc, să ne deprindem unul cu celălalt. Nu doresc să fiu o iapă de prăsilă atâta vreme cât îți convine asta, după care să fiu părăsită undeva la țară. Trebuie să recunoști că asta aveai de gând când m-ai luat de soție.

— Nu recunosc nimic, ripostă el, lovindu-și din nou cizma cu cravașa. Din punctul meu de vedere, tu ești cea care a încălcat acordul referitor la căsătoria noastră. Cerințele mele au fost foarte simple și puține. Dacă îți amintești, una dintre ele era să nu mă minți niciodată.

— Julian, nu te-am mințit. Poate că te-am indus în eroare, dar desigur poți înțelege că eu...

— M-ai mințit, o întrerupse el cu brutalitate, și dacă nu m-aș fi lăsat copleșit de vină în aceste două zile mi-aș fi dat

seama de asta imediat, căci erau destule semne. Nu ai fost capabilă nici măcar să te uiți în ochii mei. Dacă nu aș fi pus asta pe seama faptului că nu suportă să mă privești, aș fi înțeles de îndată că mă duceai de nas.

— Îmi pare rău, Julian.

— Are să-ți pară și mai rău, doamnă, înainte să punem punct acestei afaceri. Nu mă poți prosti ca pe bunicul dumitale, și ar cam fi vremea să înveți asta. Credeam că ești destul de inteligentă ca să o pricepi din primul moment, dar se pare că trebuie să-ți dau o lecție.

— Julian!

— Încalecă.

— Ce ai de gând să faci, domnul meu? întrebă Sophy ezitând.

— Când mă voi fi hotărât, îți voi spune. Între timp, o să ai neplăcuta experiență de a te îngrijora în legătură cu asta.

— Știu că ești furios, Julian, și probabil că o merit, murmură Sophy în timp ce se îndrepta încet spre calul ei, dar aș dori să aflu cum ai de gând să mă pedepsești. Sinceră să fiu, nu cred că pot suporta această nesiguranță.

Mâinile lui se înfășurară în jurul mijlocului ei atât de brusc, din spate, încât ea tresări. Julian o ridică în șa cu o violență pe care de-abia reușea să o controleze, apoi se opri o clipă și privi în sus la ea cu o furie rece în ochi.

— Dacă ai de gând să-i joci feste soțului tău, doamnă, ai face bine să te obișnuiești și cu nesiguranța legată de modul în care se va răzbuna, pentru că mă voi răzbuna, Sophy, îți promit. N-o să te las să devii o scorpie de necontrolat cum era prima mea soție.

Înainte ca fata să poată răspunde, se depărtă de ea, urcă în șa și, fără vreun cuvânt, o luă la galop spre casă, lăsând-o singură printre ruine. Ajunse acasă la jumătate de oră după el. Spre disperarea ei, descoperi că atmosfera veselă și freamătul din gospodărie din ultimele zile se schimbaseră ca prin farmec și Eslington Park devenise un loc sumbru și amenințător.

Majordomul o privi cu ochi triști atunci când păși oropsită în holul de la intrare.

— Ne făceam griji pentru dumneavoastră, doamnă, o întâmpină el cu blândețe.

— Îți mulțumesc, Tyson. După cum vezi, sunt cât se poate de bine. Unde este lordul Ravenwood?

— În bibliotecă, doamnă, a dat ordine stricte să nu fie deranjat.

— Înțeleg, spuse Sophy privind agitată spre ușile închise, rău prevestitoare, ale bibliotecii. Ezită un moment, apoi își ridică poalele costumului de călărie și o luă la fugă pe scări, ignorând privirile îngrijorate ale servitorilor.

Julian ieși din bibliotecă la cină ca să o anunțe în ce consta pedeapsa. Când îl văzu așezându-se la masă cu o privire cruntă, Sophy își dădu seama că își clocise răzbunarea cu o sticlă de vin de Bordeaux alături.

O liniște apăsătoare se lăsă asupra salonului, și lui Sophy i se păru că toate chipurile din medalioanele pictate de pe tavan o priveau cu ochi acuzatori.

Încerca pe cât putea de bine să-și mănânce peștele, când Julian le porunci majordomului și lacheului să iasă din cameră, cu un semn scurt din cap. Sophy își ținu răsufierea.

— Voi pleca la Londra mâine-dimineață, o informă el, adresându-i-se pentru prima oară.

— Mergem la Londra, milord? Sophy ridică privirea cu un licăr de speranță.

— Nu, Sophy, tu nu mergi la Londra, eu merg. Tu, draga mea soție uneltitoare, vei rămâne aici, la Eslington Park. Îți voi îndeplini cea mai mare dorință. Îți vei putea petrece restul celor trei luni prețioase în liniște deplină. Îți dau cuvântul meu solemn că nu te voi deranja.

Își dădu seama că avea să o abandoneze în sălbăticia de la Norfolk.

— O să fiu singură aici, milord? îngăimă Sophy șocată.

— Într-adevăr, n-o să ai companie ori vreun soț ros de remușcări care să aibă grijă de tine, încuviință el cu o politețe rece. Cu toate acestea, vei avea la dispoziție un personal foarte bine calificat și poate că te va amuza să le alini durerile de gât sau problemele de ficat.

— Te rog, Julian, aș prefera să mă bați mai degrabă și să

terminăm cu toate astea.

— Nu mă tenta, o sfătui el sec.

— Dar nu vreau să stau aici de una singură. O parte din înțelegerea noastră spunea că nu pot fi alungată la țară atunci când tu mergi la Londra.

— Îndrăznești să-mi mai aduci aminte de înțelegerea aceea de neconceput?

— Îmi pare rău dacă nu-ți place, dar ți-ai dat cuvântul în legătură cu anumite lucruri înainte de căsătorie. Din punctul meu de vedere, ai fost foarte aproape de a încălca o anumită promisiune, iar acum o vei face din nou. Nu este o purtare... onorabilă.

— Nici să nu te gândești să-mi ții mie o predică despre onoare, Sophy. Ești femeie și știi prea puține despre asta, țipă el.

— Învăț repede, spuse Sophy fixându-l cu privirea.

— Nu te uita la mine de parcă nu aș avea onoare, doamnă, se răsti Julian aruncându-și la o parte șervetul. Te asigur că nu-mi încalc jurământul. În cele din urmă vei avea parte de ziua ta la Londra, dar nu vei merge acolo până nu înveți care-ți sunt îndatoririle de soție.

— *Îndatoririle?*

— La sfârșitul acestor trei luni prețioase ale tale, o să mă întorc aici, la Eslington Park, și vom discuta despre asta. Am încredere că până atunci vei fi decisă că poți suporta să te ating și, într-un fel sau altul, doamnă, voi obține ce doresc din această căsnicie.

— Un moștenitor și niciun pic de bătaie de cap.

— Mi-ai dat deja multă bătaie de cap, Sophy, și fii mulțumită cu asta, pentru că nu am de gând să te las să crezi un haos în viața mea, spuse el cu un zâmbet fioros.

În dimineața următoare, Sophy stătea abătută printre statuile din holul de la intrare, urmărind curajoasă pregătirile pentru plecarea lui Julian. În timp ce valetul îi urca bagajele în trăsură, Înălțimea Sa își luă rămas-bun de la noua lui mireasă cu un formalism glacial.

— Îți doresc să te bucuri de căsnicie în următoarele două

luni și jumătate, doamnă. Dădu să se îndepărteze, dar se opri și înjură dezgustat văzând o panglică desfăcută care-i atârna în păr. O înnodă cu un gest rapid și nerăbdător și plecă, lăsând în urmă doar sunetul obsedant al cizmelor lui pe marmură.

Sophy îndură o săptămână de singurătate până își regăsi buna dispoziție, iar când se întâmplă asta decise nu numai că suferise destul pentru crima ei, ci și că făcuse o eroare tactică în comportamentul față de soțul ei.

Lumea i se păru mai frumoasă din momentul în care luă hotărârea de a-l urma pe Julian la Londra.

Dacă ea avea câteva lucruri de învățat despre cum trebuia să se poarte cu soțul ei, atunci însemna că și Julian avea câte ceva de învățat despre cum să se poarte cu soția lui. Prin urmare, Sophy se hotărî să-și reia căsnicia de la zero.

Capitolul 5

Julian examinează scena solemnă pe care o găsi când intră în clubul lui obișnuit.

— E destulă tristețe aici cât să organizezi o înmormântare, îi spuse prietenului său Miles Thurgood. Sau poate atmosfera e mai potrivită pe un câmp de bătălie, adăugă el după un moment de reflecție.

— La ce te așteptai? îl întrebă Miles cu chipul lui frumos și tânăr marcat de aceleași linii sumbre ca și ale celorlalți bărbați din încăperea, în timp ce în ochii lui de un albastru intens scilipea o luminiță de amuzament macabru. La fel este peste tot în cluburile din St. James și în orice altă parte din oraș în această seară. Tristețe și moarte peste tot.

— Bănuiesc că a fost publicată prima parte a infamelor *Memorii* ale lui Featherstone, nu-i așa?

— După cum a promis editorul, fix la timp. S-a vândut în mai puțin de o oră, se pare.

— Judecând după aerul morbid de pe fețele tuturor, presupun că Marea Featherstone s-a ținut de amenințarea de a menționa anumite nume în *Memorii*.

— Printre altele, pe ale lui Glastonbury și Plimpton, spuse Miles arătând spre cei doi bărbați din celălalt capăt al camerei, care stăteau la masă cu o sticlă de vin de Porto între ei. Era evident că cei doi lorzi între două vârste erau cuprinși de deznădejde.

— Vor mai fi și alte nume în volumul următor, sau cel puțin așa ni s-a spus.

— Trebuie să lași pe mâna unei femei grija de a crea mai mult haos decât știrile despre război, remarcă Julian subțindu-și buzele în timp ce se așeza și deschidea un număr din *Gazette*. Se uită repede pe titluri, căutând obișnuitele relatări despre bătălii și lista cu numele celor căzuți în campania peninsulară care părea să nu aibă

sfârșit.

— E ușor pentru tine să fii așa de optimist în legătură cu *Memoriile* lui Featherstone, spuse Miles cu un zâmbet fugar. Soția ta nu este aici, în oraș, unde poate pune mâna pe ziare, dar Glastonbury și Plimpton nu au fost atât de norocoși. Umblă vorba că Lady Glastonbury i-ar fi dat majordomului indicații să nu-i permită sârmanului ei soț accesul în casă, pe când doamna lui Plimpton se pare că ar fi făcut o scenă de proporții.

— Iar acum amândoi se ascund la club.

— Unde pot merge în altă parte? E ultimul lor refugiu.

— Sunt doi nerozi, comentă Julian încruntându-se. Își concentra atenția asupra unei depeșe de război.

— Nerozi, da? repetă Miles așezându-se în fotoliu și aruncându-i prietenului său o privire plină de respect amestecat cu batjocură. Bănuiesc că ai putea să le dai niște sfaturi înțelepte despre cum să se comporte față de o femeie furioasă. Nu toată lumea își poate convinge soția să se retragă la țară, Julian.

Julian refuză să cadă în capcană. Știa că și Miles și toți ceilalți prieteni ai lui mureau de curiozitate să afle câte ceva despre noua lui mireasă.

— Glastonbury și Plimpton ar fi trebuit să se asigure că soțiile lor nu pun mâna pe niciun exemplar din *Memorii*.

— Și cum ar fi putut să facă asta? Probabil că azi după-masă Lady Glastonbury și Lady Plimpton și-au trimis lacheii să stea la coadă la biroul editorului.

— Dacă Glastonbury și Plimpton nu își pot ține nevestele în frâu, atunci amândoi au primit exact ce merită, spuse Julian fără milă. Un bărbat trebuie să stabilească reguli foarte clare la el acasă.

— Umblă vorba că amândoi au avut ocazia să se salveze, dar nu au profitat de ea. Marea Featherstone a hotărât să-i dea ca exemplu, astfel încât următoarele ei victime să fie mai rezonabile.

— Ce tot vorbești acolo? Julian îl privi dintr-odată atent.

— Nu ai auzit de scrisorile pe care le trimite Charlotte foștilor ei iubiți? se auzi o voce profundă și tărăgănată.

— Și despre ce scrisori este vorba, Daregate? se interesă Julian ridicând din sprâncene în timp ce nou-venitul se prăbușea fără vlagă într-un fotoliu vizavi de el.

— Spune-i despre scrisori, îl îndemnă Miles pe acesta.

Gideon Xavier Daregate, singurul nepot și aparent unicul moștenitor al desfrânatului și risipitorului conte de Daregate, care era și necăsătorit pe deasupra, zâmbi cu o anume cruzime și această expresie împrumută trăsăturilor sale un aer acvilin, de pasăre de pradă, la care contribuiau și ochii reci de un gri-argintiu.

— Păi este vorba despre scurtele bilete pe care Marea Featherstone le trimite personal tuturor posibilelor victime. Se pare că pentru un anume preț, orice bărbat se poate asigura că numele lui nu va apărea în *Memorii*.

— Șantaj, observă Julian pe un ton înverșunat.

— Poți fi sigur de asta, murmură Daregate, părând puțin plictisit.

— Nu se face să îi dai bani unui șantajist. Procedând astfel, nu vei face decât să le dai apă la moară altora ca el.

— Sunt convins că asta și-au spus și Glastonbury și Plimpton unul celuilalt, spuse Daregate, și ca urmare, nu numai că s-au regăsit în *Memoriile* lui Charlotte, ci s-au pomenit și vorbiți de rău într-o operă publicată. Se pare că Marea Featherstone nu era prea impresionată de talentele lor de alcov.

— *Memoriile* astea intră atât de mult în detalii? icni Miles.

— Mi-e teamă că da, rosti Daregate sec. Sunt pline cu genul de nimicuri pe care doar o femeie și le-ar putea aminti, cum ar fi dacă un bărbat a uitat să se spele ori să-și schimbe lenjeria de corp înainte de a-i face o vizită. Care e problema, Miles? Doar tu nu ai fost vreunul dintre protectorii lui Charlotte, nu?

— Nu, dar Julian a fost pentru scurtă vreme, spuse Miles rânjind obraznic.

— Dumnezeule, dar asta a fost acum o veșnicie, tresări Julian. Cu siguranță Charlotte m-a uitat de mult.

— Eu nu aș fi atât de sigur, spuse Daregate. Femeile ca ea au o memorie bună.

— Nu te agita, Julian, adăugă Miles gata să-i sară în ajutor. Cu puțin noroc, noua ta mireasă nici măcar nu va auzi de aceste *Memorii*.

Julian mormăi și se întoarse la ziarul lui, gândindu-se că avea să se ocupe de asta.

— Ia spune-ne, Ravenwood, îl întrerupse nepoliticos Daregate, când ai de gând să ne-o prezinți pe noua contesă? Doar știi că toată lumea moare de curiozitate să o cunoască. Nu vei reuși să o ții ascunsă mereu.

— Cu veștile despre manevrele lui Wellington din Spania și cu *Memoriile* lui Featherstone, cred că societatea este destul de ocupată momentan, spuse Julian pe un ton liniștit.

Thurgood și Daregate deschiseră amândoi gura să protesteze la această remarcă, dar văzând expresia rece și amenințătoare de pe chipul prietenului lor, se răzgândiră.

— Nu m-ar deranja să încep o altă sticlă de vin de Bordeaux, schimbă Daregate subiectul. Sunt destul de însetat după o seară întreagă de jocuri de noroc. O împărțim?

— Da, spuse Julian lăsând la o parte ziarul. Vreau și eu un pahar.

— Ai de gând să vii la serata lui Lady Eastwell de astă-seară? îl întrebă Miles de dragul conversației. Cred că va fi interesant. Dacă e să dăm crezare bârfelor, lordul Eastwell a primit astăzi una dintre acele scrisori de șantaj ale lui Charlotte și toată lumea se întreabă dacă Lady Eastwell a aflat deja despre asta.

— Îi port un mare respect lui Eastwell, mărturisi Julian. L-am văzut luptând pe continent și de altfel l-ai văzut și tu, Daregate. Omul știe cum să-și apere pozițiile în fața dușmanului, așa că ar trebui cu siguranță să știe cum să se poarte cu soția lui.

— Ei, haide, Ravenwood, replică Daregate cu un rânet lipsit de orice urmă de amuzament, știm amândoi că să te lupți cu Napoleon e joacă de copii pe lângă înfruntarea unei femei mânioase.

Miles dădu și el din cap aprobator, deși cu toții știau că nu fusese niciodată căsătorit sau măcar implicat într-o

relație serioasă.

— Foarte înțelept din partea ta că ți-ai lăsat mireasa la țară, chiar foarte înțelept. Măcar acolo poți fi sigur că nu intră în nicio belea.

Julian tot încercase să se convingă de asta întreaga săptămână de când se întorsese la Londra, dar în acea seară, la fel ca în fiecare seară de când se întorsese, nu mai era atât de sigur că luase decizia corectă.

Problema era că îi lipsea Sophy, în mod absolut inexplicabil, și era de necontestat că asta îl făcea să se simtă grozav de nelalocul lui. Fusese un nesocotit să o abandoneze la țară, dar aceasta fusese singura cale prin care reușise să o controleze.

Din păcate, nu găsisese altă variantă, oricât ar fi întors problema pe toate părțile.

La o oră târzie din noapte, chestiunea îi ocupa încă mintea în timp ce ieșea de la club. Sări în trăsură și privi meditativ pe fereastră la străzile întunecate pe când vizitiul dădea bice cailor.

Adevărul era că încă îl năpădea mânia de fiecare dată când își amintea de renghiul pe care i-l jucase Sophy în acea noapte nefastă când se decisese să-și exercite drepturile conjugale. Își mai amintea, și asta chiar de câteva ori pe zi, că era esențial să-i dea o lecție la începutul căsniciei, cât era încă naivă și maleabilă. Nu trebuie să-i lase impresia că îl putea manipula.

Cu toate acestea, indiferent cât de mult se chinuia să nu uite de pasul ei greșit și cât de important era să înăbușe în față un asemenea comportament, se trezi amintindu-și și alte lucruri despre Sophy. Îi era dor de călăritul alături de ea dimineața, de conversațiile inteligente despre cultivarea pământului și de partidele de șah din fiecare seară, așa cum îi lipseau și parfumul ei feminin, ademenitor, felul în care își înclina gâtul când se pregătea să-l înfrunte și inocența blândă și discretă din ochii ei de culoarea turcoazului. De asemenea, își amintea râsul ei vesel, ștregăresc, și modul în care se preocupa de sănătatea servitorilor și a arendașilor.

Chiar în săptămâna aceea se pomenise de mai multe ori gândindu-se oare ce parte din garderoba ei era în dezordine în acel moment. Atunci închidea ochii preț de o clipă și și-o imagina călare, cu pălăria căzută pe-o ureche, sau cu un tiv descusut la rochie. Camerista ei avea de lucru, nu glumă.

Sophy nu semăna deloc cu prima lui soție.

Elizabeth se îmbrăcase întotdeauna impecabil, cu fiecare buclă la locul ei și orice rochie decoltată aranjată în așa fel încât să-i scoată în evidență farmecele. Chiar și în dormitor, prima contesă de Ravenwood își păstrase un aer de perfecțiune plin de eleganță și fusese o zeiță a dorinței în lenjeria ei croită cu un scop bine definit, o creatură menită să trezească pasiunea bărbaților și să-i ducă la pierzanie. Lui Julian i se făcea greață când se gândea cât de adânc fusese prins în mrejele dulci ale acelei vrăjitoare.

Se scutură hotărât de vechile amintiri. O alesese pe Sophy să-i fie soție tocmai datorită enormei diferențe dintre ea și Elizabeth, și avea să facă totul pentru ca noua lui mireasă să-și păstreze candoarea. Oricare ar fi fost prețul de plătit, nu avea să-i permită lui Sophy a lui să urmeze același drum strălucitor al distrugerii pe care îl alesese Elizabeth.

Deși era cât se poate de convins de acest scop, nu știa exact ce măsuri trebuia să adopte pentru a-l atinge. Poate că fusese o greșală să o abandoneze pe Sophy la țară, căci astfel nu numai că rămăsese acolo nesupravegheată, dar îl lăsase și pe el fără ocupație în metropolă.

Trăsura se opri în fața casei lui impunătoare. Studie mohorât ușa și se gândi la patul gol care îl aștepta. Dacă avea vreun pic de minte, ar fi trebuit să îi poruncească vizitiului să întoarcă și să se îndrepte spre Trevor Square. Fără îndoială că Marianne Harwood ar fi fost mai mult decât bucuroasă să-l primească chiar și la ora aceea târzie. Totuși imaginile farmecelor obraznice ale voluptuoasei La Belle Harwood nu-l puteau face să-și trădeze celibatul autoimpus. La patruzeci și opt de ore după ce revenise la Londra, Julian își dăduse seama că singura femeie cu care ardea de

nerăbdare să se culce era soția lui.

Fără îndoială că obsesia dezvoltată pentru ea era rezultatul direct al faptului că își refuzase ceea ce-i aparținea de drept, se gândi el în timp ce cobora din trăsură și urca scările. Cu toate acestea, un lucru era sigur: data următoare când se urca în pat cu Sophy aveau să-și amintească amândoi de incident cât se poate de limpede.

— Bună seara, Guppy, spuse Julian când majordomul îi deschise ușa. Ești încă treaz la ora asta târzie. Parcă îți cerusem să nu mă aștepti.

— Bună seara, domnule, îl salută Guppy dregându-și vocea solemn în timp ce făcea un pas înapoi pentru a-i permite stăpânului să intre. A fost puțină agitație pe aici în această seară. Întregul personal e treaz încă.

— Agitație? repetă încruntat Julian, oprindu-se și întorcându-se la jumătatea drumului spre bibliotecă. Guppy avea cincizeci și cinci de ani, era perfect pregătit și deloc genul care să inventeze scenarii dramatice.

— Contesa de Ravenwood a sosit și s-a instalat în casă, domnule, îl informă Guppy cu o expresie perfect imobilă, deși în ochi i se ghicea o exaltare ascunsă. Ne cerem scuze, dar personalul ar fi putut să o primească mult mai bine pe Lady Ravenwood dacă am fi fost anunțați de sosirea iminentă a domniei sale. În condițiile date, îmi este teamă că am fost luați oarecum prin surprindere, deși ne-am descurcat.

Julian îngheță și preț de o clipă mintea i se opri în loc. Sophy era acolo, ca și cum gândurile lui de pe drumul spre casă reușiseră să o materializeze pe noua lui soție.

— Desigur că v-ați descurcat, Guppy, spuse el mecanic. Nici nu m-aș aștepta la altceva din partea ta și a restului personalului. Unde se află Lady Ravenwood acum?

— S-a retras acum puțină vreme, domnule, și dacă îmi permiteți, doamna este cât se poate de amabilă cu personalul. Doamna Peabody a condus-o, evident, în camera de lângă a dumneavoastră.

— Desigur, murmură Julian uitând de intenția lui de a bea un pahar de Porto înainte de culcare. Gândul că Sophy era

sus, în pat, îl făcu să uite de toate, și se pomeni urcând scara cu pași mari.

— Noapte bună, Guppy.

— Noapte bună, domnule, spuse Guppy cu un zâmbet abia schițat în timp ce înclua ușa de la intrare.

„*Sophy este aici.*” Julian simți un val de emoție la acest gând, dar îl înfrână în clipa următoare, amintindu-și că venind la Londra, soția lui îl provocase în mod deschis. Soția lui sfioasă de la țară devenea din ce în ce mai rebelă.

Păși repede pe coridor, sfâșiat între furie și plăcerea perfidă de a o revedea pe Sophy. Aceste sentimente amestecate îl făceau să nu poată gândi coerent. Deschise ușa propriei camere apăsând nerăbdător clanța și îl găsi pe valetul său dormind buștean, prăbușit într-unul dintre fotoliile de catifea roșie.

— Bună, Knapton. Ești în urmă cu somnul?

— Domnule, tresări Knapton. Luptându-se cu somnul, clipi repede la vederea stăpânului care stătea în chiar pragul ușii.

— Îmi cer scuze, domnule. M-am așezat doar pentru câteva minute să vă aștept și nu știu ce s-a întâmplat, cred că am ațipit.

— Nu contează, în seara asta pot să mă pregătesc de culcare fără ajutorul tău, îl liniști Julian fluturând din mână pentru a-i indica ușa.

— Prea bine, domnule, dacă sunteți sigur că nu veți avea nevoie de ajutorul meu, spuse Knapton îndreptându-se grăbit spre ușă.

— Knapton.

— Da, domnule? Întrebă valetul oprindu-se în pragul ușii și privind precaut înapoi.

— Înțeleg că Lady Ravenwood a sosit în această seară.

— Acum câteva ore, domnule, spuse Knapton, și chipul i se relaxă cu o expresie de plăcere. Toată casa a fost o vreme în culmea agitației, dar totul este în ordine acum. Lady Ravenwood are propriul mod de a trata cu personalul, domnule.

— Lady Ravenwood are modul ei de a trata cu toată

lumea, murmură Julian printre dinți în timp ce Knapton ieșea pe hol. Așteptă până când ușa se închise în urma valetului, apoi își scoase cizmele și hainele de seară și întinse mâna după halat.

După ce își legă cordonul de mătase, chibzui un moment, încercând să găsească metoda optimă de a se purta cu soția lui cea îndrăzneată. Indignarea încă se îmbina cu pasiunea care fierbea în sângele lui. Simțea o dorință de nestăpânit să își verse furia asupra lui Sophy și, în același timp, să facă dragoste cu ea. Poate că trebuia să le facă pe amândouă, își zise el.

Un lucru era sigur. Nu putea pur și simplu să-i ignore sosirea intempestivă și apoi să o salute a doua zi la micul dejun ca și cum prezența ei acolo ar fi fost o chestiune de rutină. Nu avea de gând să stea codindu-se ca un ofițer începător înaintea primei sale bătălii. Aceasta era casa lui, și avea de gând să se comporte ca un stăpân pe moșia sa.

Julian respiră adânc, bodogăni o înjurătură și merse spre ușa care făcea legătura între garderoba lui și dormitorul lui Sophy. Înșfacă o lumânare și ridică mâna cu intenția de a bate la ușă, dar se răzgândi în ultima clipă, gândindu-se că nu era cazul să fie curtenitor.

Apucă mânerul, așteptându-se ca ușa să fie încuiată pe dinăuntru, dar, spre mirarea lui, acesta nu opuse rezistență, astfel că dormitorului lui Sophy, cufundat în întuneric, se ivi în fața ochilor lui.

Pentru o clipă nu reuși să o găsească printre umbrele din camera elegantă; în cele din urmă distinse forma curbată a trupului ei în centrul patului masiv. Simți cum partea de jos a corpului i se crispă dureros. „Aceasta este soția mea și în sfârșit se află aici, în dormitor, unde îi e locul.”

Sophy se mișcă agitată prin somn, aproape de a aluneca în mrejele unui vis înșelător, apoi se trezi încet, încercând să se lămurească unde se găsea. Deschise ochii și se uită fix la flacăra tremurândă a lumânării care înainta în tăcere spre ea, prin beznă. Teama o făcu să se dezmeticească pe deplin și Sophy oftă ușurată recunoscând figura întunecată

care ținea lumânarea.

— Julian. M-ai speriat, domnul meu, te miști ca o umbră, spuse ea ridicându-se în capul oaselor și trăgându-și cearșaful până la gât.

— Bună seara, doamnă, rosti el cu o voce glacială, lipsită de orice emoție, acea voce calmă și amenințătoare care nu prevestea niciodată nimic bun. Sper că mă vei ierta că nu eram acasă în această seară când ai sosit. Vezi tu, nu te așteptam.

— Te rog să nu iei asta în seamă, domnul meu, sunt perfect conștientă că sosirea mea te-a surprins destul de mult, spuse Sophy încercând să nu ia în seamă frisonul de teamă pe care îl simțea pe șira spinării. Știuse că această confruntare era inevitabilă din momentul în care decisese să plece de la Eslington Park. Petrecuse mai multe ore în trăsură, în legănat de roți, imaginându-și ce avea să-i spună mâniosului ei soț.

— Surprins? Asta e puțin spus.

— Nu e nevoie să fii sarcastic, știu că ești într-o oarecare măsură supărat pe mine.

— Ai un simț al observației de invidiat.

Sophy înghiți în sec, adunându-și curajul. Avea să fie mai greu decât își închipuise, deoarece atitudinea lui nu se schimbasese prea mult în bine în săptămâna din urmă.

— Poate chiar ar fi mai bine să discutăm despre asta mâine-dimineață.

— Vom discuta acum, întrucât mâine-dimineață n-o să avem răgaz, vei fi prea ocupată cu făcutul bagajelor pentru întoarcerea la Eslington Park.

— *Nu.* Trebuie să înțelegi, Julian, nu îți pot permite să mă alungi, spuse ea, strângând și mai tare cearșaful. Își promisese că nu se va ruga de el și că va fi calmă și rezonabilă. Până la urmă, el era un bărbat rezonabil, de cele mai multe ori. Încerc să rezolv situația dintre noi. Am făcut o greșală purtându-mă așa cu tine, și știu asta acum. Am venit la Londra pentru că sunt hotărâtă să-ți fiu soție în toată puterea cuvântului.

— Soție în toată puterea cuvântului? Știu că asta te va

mira nespus, Sophy, dar o soție bună ascultă de soțul ei și nu încearcă să-l înșele făcându-l să creadă că s-a comportat ca un monstru și nici nu-i refuză drepturile. De asemenea, o soție bună nu apare în pragul casei lui de la oraș atâta vreme cât i s-a poruncit în mod expres să rămână la țară.

— O, da, sunt perfect conștientă că nu prea am fost o soție model, după cum ai nevoie, dar sincer, Julian, cerințele tale sunt cam restrictive.

— Restrictive? Doamnă, tot ce am cerut de la tine a fost doar puțină...

— Julian, te rog, nu vreau să mă cert cu tine, încerc să-mi răscumpăr greșeala. Am început cu stângul această căsnicie și recunosc că asta s-a întâmplat în mare parte din cauza mea. Ai putea măcar să-mi dai prilejul de a-ți demonstra că vreau să fiu o soție mai bună.

Julian tăcu pentru o perioadă lungă de timp în care îi examina la lumina lumânării chipul neliniștit, în timp ce propria expresie mefistofelică era scoasă în evidență de flacăra. Lui Sophy i se păru că niciodată nu arătase atât de diabolic.

— Lasă-mă să văd dacă am înțeles corect, Sophy. Spui că vrei să faci din căsnicia noastră una normală?

— Da, Julian.

— Pot să presupun că ești gata să-mi acorzi drepturile de soț în patul tău?

— Da, repetă ea încuviințând din cap, cu părul căzându-i liber pe umeri. Vezi tu, Julian, am ajuns la concluzia că aveai dreptate. Am putea să ne comportăm mult mai frumos unul cu celălalt dacă lucrurile o iau pe făgașul firesc.

— Cu alte cuvinte, încerci să mă mituiești ca să-ți permit să rămâi la Londra, îi rezumă el vorbele pe un ton mieros.

— Nicidecum, îl contrazise Sophy alarmată de faptul că el îi interpreta greșit demersurile. Dădu la o parte cuvertura și coborî din pat. Mult prea târziu își dădu seama cât de subțire era cămașa ei de noapte, așa că înșfacă halatul și îl ținu în fața ei.

— Nu vei avea nevoie de asta, iubito, nu-i așa? murmură Julian smulgându-i halatul din mână și aruncându-l cât colo.

Adu-ți aminte, acum ești o femeie care vrea să seducă; prin urmare, trebuie să înveți cum să folosești această artă în noua ta meserie.

Sophy fixă cu o privire neajutorată halatul de pe podea. Se simțea expusă și grozav de vulnerabilă în cămașa ei de noapte subțire. Simți cum i se adunau lacrimi de frustrare în ochi și, pe moment, îi fu teamă că avea să plângă.

— Te rog, Julian, rosti ea încet. Dă-mi o șansă, voi face tot posibilul ca, până la urmă, căsnicia noastră să fie o reușită.

— Chiar așa, draga mea, spuse el în cele din urmă, ridicând lumânarea la nivelul feței ei și studiindu-i chipul în tăcere pentru o clipă chinuitor de lungă. Cred că vei fi o soție bună după ce te voi învăța că nu sunt o marionetă pe care să o faci să danseze după bunul tău plac.

— Nu mi-a trecut niciodată prin minte, domnul meu, replică Sophy mușcându-și buzele, mișcată de indignarea lui. Regret sincer ce s-a întâmplat la Eslington Park și trebuie să știi că nu am niciun fel de experiență în materie de relații conjugale. Tot ce doream era să mă protejez.

— Taci din gură, Sophy, o opri el, înfrânându-și exasperarea. De fiecare dată când o deschizi, te îndepărtezi tot mai mult de modul în care ar trebui să vorbească o soție bună.

Sophy îi ignoră sfatul, fiind convinsă că gura era cea mai utilă armă din micul ei arsenal la momentul respectiv.

— Lasă-mă să stau în oraș, Julian, îl rugă ea atingându-i șovăitor mâneca halatului de mătase. Lasă-mă să-ți arăt că sunt sinceră când afirm că vreau să avem o căsnicie normală. Îți jur că voi trudi să transform intenția în realitate.

— Chiar așa? spuse el privind-o cu ochi reci, strălucitori.

Sophy simți cum ceva începea să se usuce în interiorul ei și să moară. Fusese atât de sigură că avea să-l convingă să-i mai dea o șansă! Crezuse că în scurta lună de miere de la Eslington Park ajunsese să-l cunoască destul de bine pe acest bărbat. Nu era crud sau incorect cu ceilalți în mod voit, așa că presupusese că avea să-și mențină conduita și când venea vorba despre soția lui.

— Poate că am greșit, admise ea. Sperasem că vei fi dispus să-mi dai ocazia de a-mi răscumpăra greșeala așa cum procedezi cu arendașii tăi când sunt în urmă cu plata arendeii.

— Te pui pe același plan cu arendașii mei, constată el cu o expresie încurcată.

— Am găsit că ar fi o analogie destul de potrivită.

— Analogia este de-a dreptul prostească.

— Atunci poate că nu este nicio șansă să îndreptăm lucrurile între noi.

— Te înșeli, Sophy. Mi-am exprimat convingerea că vei fi o soție potrivită pentru mine în cele din urmă și am fost sincer. De fapt, am de gând să mă asigur de asta. Singura problemă reală este care ar fi cea mai bună cale de urmat. Trebuie să înveți multe lucruri.

„Ca și tine, de altfel, se gândi Sophy. Și cine te poate învăța mai bine decât soția ta?” Trebuia totuși să țină cont că în acea seară îl luase pe Julian prin surprindere, iar bărbații nu reacționau prea bine în asemenea situații. Soțul ei avea nevoie de timp ca să accepte faptul că ea se afla sub acoperișul lui și că plănuia să rămână acolo.

— Promit că nu-ți voi mai da de furcă dacă îmi permiți să rămân aici, la Londra.

— Nu-mi vei mai da de furcă, zici, repetă Julian, și flacăra lumânării dădu la iveală sarcasmul care sclipea în ochii lui reci. Nici nu-ți pot spune cât mă liniștește asta, Sophy. Treci în pat și culcă-te la loc. O să-ți comunic decizia mea mâine-dimineață.

— Mulțumesc, Julian, spuse ea zâmbind tremurat în timp ce o senzație de ușurare îi traversa întregul corp. Câștigase prima rundă, el începuse să o ia în seamă.

— Nu-mi mulțumi încă, doamnă, mai sunt multe lucruri de lămurit între noi.

— Îmi dau seama de asta, dar suntem doi oameni inteligenți care, din întâmplare, s-au pomenit legați unul de altul. Trebuie să ne folosim bunul-simț pentru a învăța să ne tolerăm reciproc, nu ești de acord?

— Așa vezi tu situația noastră, Sophy? Consideri că ne-

am pomenit legați unul de altul?

— Știi că ai prefera să nu transform acest lucru într-o poveste romantică, domnul meu. Încerc să am o viziune mai realistă asupra căsniciei noastre.

— Cu alte cuvinte, vrei să profităm la maximum de ce avem?

— Exact, spuse ea luminându-se la față. Ca și cum am fi doi cai de povară care sunt obligați să tragă amândoi la același ham. Trebuie să împărțim același grajd, să bem din același vas și să mâncăm din același balot de paie.

— Sophy, o întrerupse Julian, te rog să nu mai faci analogii legate de agricultură, îmi deturneză gândurile.

— Nu aș vrea să se întâmple asta.

— Ce amabilă ești. Ne vedem în bibliotecă la ora unsprezece mâine-dimineață. Julian se întoarse și ieși din cameră, luând și lumânarea cu el.

Sophy rămase în picioare, singură în întuneric, dar își regăsi buna dispoziție în timp ce se cățara din nou în patul cel mare. Trecuse de primul obstacol și simțea că lui Julian nu-i displăcea atât de mult ideea ca ea să rămână acolo. Dacă s-ar fi putut abține să-l provoace în dimineața următoare, avea s-o păstreze alături de el.

Îl judecase corect, își spuse Sophy fericită. Julian era un om rece și aspru în multe privințe, dar era un om onorabil și avea să se poarte echitabil cu ea.

Se răzgândi de trei ori în legătură cu ținuta pe care să o poarte la întâlnirea cu Julian de a doua zi. S-ar fi zis că se îmbrăca pentru vreun bal, nu pentru o simplă discuție cu soțul ei. Sau poate că o campanie militară ar fi fost o analogie mai potrivită.

În sfârșit alege o rochie galben-pal cu volane albe și îi ceru cameristei să-i ridice părul în vârful capului, într-o cascadă de zuluți după ultima modă.

Când fu în sfârșit mulțumită de efectul obținut, îi mai rămăseseră mai puțin de cinci minute pentru a coborî la parter. Se grăbi să parcurgă holul și se repezi în jos pe scări, ajungând aproape fără suflare la ușa bibliotecii. Un

lacheu o deschise de îndată și ea pătrunse înăuntru cu un zâmbet plin de speranță pe chip.

Julian se ridică încet de la birou și o salută înclinând ușor capul.

— Nu trebuia să te grăbești, Sophy.

— Nu este nicio problemă, îl asigură ea, avansând repede în direcția lui. Nu am vrut să mă aștepți.

— Este un fapt la ordinea zilei ca soțiile să își lase soții să le aștepte.

— A, făcu ea neștiind cum să-i interpreteze remarca. Păi, pot să-mi exersez acest talent cu altă ocazie. Se uită în jur și observă un scaun tapisat cu mătase verde. În această dimineață sunt mult prea nerăbdătoare să-ți aud decizia privind viitorul meu.

Se îndreptă spre scaunul verde și se împiedică. Se opri imediat încercând să vadă ce o făcuse să își piardă echilibrul, iar Julian îi urmări privirea.

— Se pare că ți s-a desfăcut funda de la pantof, observă el politicos.

— Așa este, spuse Sophy roșind. Se așeză, apoi se aplecă și își legă panglica rebelă de la pantof.

Când se ridică, Julian se așezase la loc la birou și o studia cu o expresie ciudată de resemnare pe chip.

— S-a întâmplat ceva, domnul meu?

— Nu. Totul pare să meargă cât se poate de firesc. În legătură cu dorința ta de a rămâne aici la Londra.

— Da? exclamă ea așteptând plină de nerăbdare să vadă dacă avusese dreptate în privința corectitudinii lui.

— Am decis să-ți împlinesc dorința, o informă Julian pe un ton ezitant. Se încruntă gânditor în timp ce se lăsa pe spate în scaun, studiindu-i chipul.

— O, Julian, mulțumesc. Îți promit că nu vei regreta această decizie, spuse ea cu un zâmbet luminos și cu ochii plini de ușurare și fericire, în timp ce simțea cum se umple de entuziasm. Ești cât se poate de amabil și probabil că nu merit generozitatea ta, dar vreau să te asigur că am de gând să îți confirm așteptările pe care le ai față de o soție.

— Are să fie interesant cel puțin.

— Julian, te rog, vorbesc foarte serios.

— Știu. Intențiile ți se citesc în ochi și de aceea îți acord o a doua șansă, draga mea, rosti el cu acel zâmbet atât de rar. Ți-am spus că mi-e foarte ușor să-ți deslușesc gândurile.

— Jur că voi deveni o soție model, Julian. Ești foarte amabil că treci cu vederea... ăăă... incidentul de la Eslington Park.

— Aș sugera ca niciunul din noi să nu mai menționeze acel dezastru.

— O idee excelentă, spuse Sophy cu entuziasm.

— Prea bine, se pare că suntem de acord, așa că am putea la fel de bine să exersăm chestiunea asta dintre soț și soție.

Sophy făcu ochii mari și dintr-odată palmele îi transpirară. Nu se așteptase ca el să se refere la partea intimă a căsătoriei lor atât de repede. Până la urmă nu era decât ora unsprezece dimineața.

— Aici, domnul meu? întrebă ea cu o voce slabă, privind la mobila din bibliotecă. Acum?

— În mod evident aici și acum, spuse Julian fără să pară a observa expresia ei uimită, fiind ocupat să scotocească prin unul dintre sertarele biroului. A, da, iată-le, continuă el scoțând la iveală un teanc de mici scrisori și cărți de vizită și înmânându-i-le.

— Ce sunt acestea?

— Invitații. Invitații la recepții, petreceri, serate, baluri, înțelegi despre ce este vorba. Au nevoie de un răspuns. Eu urăsc să le trec în revistă, iar secretarul meu are lucruri mai importante de făcut. Alege câteva evenimente care ți se par interesante și trimite refuzuri politicoase la celelalte.

— Aceasta este prima mea îndatorire ca soție? spuse ea ridicând uimită privirea din vrafal de cărți de vizită.

— Exact.

Sophy așteptă un moment, întrebându-se dacă se simțea ușurată sau dezamăgită. Primul sentiment avu câștig de cauză.

— Mă voi ocupa bucuroasă de ele, Julian, dar dintre toți

oamenii, ar trebui să știi că am destul de puțină experiență cu înalta societate.

— Asta este una dintre calitățile care îți fac onoare, Sophy.

— Mulțumesc, milord, eram sigură că am și eu câteva.

— Că tot veni vorba, am o soluție pentru dilema ta privind lipsa de experiență, spuse el aruncându-i o privire suspicioasă, dar preferând să nu comenteze remarca ei. O să-ți pun la dispoziție un ghid profesionist care să te călăuzească prin hățșurile societății de aici.

— Un ghid?

— Mătușa mea, Lady Frances Sinclair. Poți să-i spui Fanny, toată lumea îi spune așa, inclusiv Prințul. Cred că ți se va părea o persoană interesantă. Într-o anumită măsură se consideră o femeie emancipată. Ține împreună cu prietena ei un mic salon de doamne intelectuale în fiecare miercuri după-amiază și probabil că te va invita să faci parte din micul ei club.

Sophy simți nota de superioritate din vocea lui și îi adresă un zâmbet senin.

— Seamănă în vreun fel cu acele cluburi masculine în care se bea, se pariază și se petrece până târziu?

— Nu, sigur că nu, replică Julian aruncându-i o privire fioroasă.

— Ce dezamăgire, dar oricum ar fi, sunt convinsă că-mi va plăcea mătușa ta.

— Vom afla asta imediat, spuse el privind la ceasul din bibliotecă. Ar trebui să ajungă dintr-o clipă în alta.

— Vine în această dimineață? întrebă Sophy uimită.

— Mi-e teamă că da, a trimis vorbă cam acum o oră să ne așteptăm la vizita ei. Va fi însoțită, fără îndoială, de prietena ei, Harriette Rattenbury. Ele două sunt nedespărțite, explică el zâmbind strâmb. Mătușa mea de-abia așteaptă să te cunoască.

— Dar cum de știe că sunt în oraș?

— Acesta este unul dintre lucrurile pe care trebuie să le înveți despre înalta societate, Sophy. Bârfa se transmite pe calea aerului la oraș. Ai face bine să ții minte asta pentru că

ultimul lucru pe care doresc să-l aud ar fi bârfe despre soția mea. Ne-am înțelese?

— Da, Julian.

Capitolul 6

— Îmi cer scuze pentru întârziere, dar știu că mă veți ierta când vă voi spune că am făcut rost de partea a doua. Iată-o, proaspăt scoasă de sub tipar. Vă asigur că a trebuit să îmi pun aproape capul în joc ca să pun mâna pe ea. Nu am mai văzut o asemenea mulțime pe stradă de când cu revolta de după ultimele focuri de artificii de la Covent Garden.

Sophy și ceilalți zece oaspeți așezați în salonul în stil egiptean, decorat cu alb și auriu, își întoarseră privirile spre tânăra cu păr roșu care tocmai pătrunsese pe ușă vânturând o cărțuție subțire, nelegată, în timp ce ochii îi străluceau de entuziasm.

— Te rog așază-te, Anne. Trebuie să știi că nu mai putem niciuna de curiozitate, spuse Lady Frances Sinclair, indicându-i vizitatoarei întârziată un scaun din apropierea sofalei în dungi albe și aurii, împodobite cu mici sfincși sculptați, pe care se întinsese cu grație ea însăși. Mai întâi însă permite-mi să ți-o prezint pe soția nepotului meu, Lady Ravenwood, care a sosit în oraș acum o săptămână și a dorit să participe la mica noastră adunare de miercuri după-amiaza. Sophy, aceasta este domnișoara Anne Silverthorne. Fără îndoială că vă veți întâlni din nou în această seară la balul Yelverton.

Sophy zâmbi cu căldură și prezentările luară sfârșit. Se distra de minune și fusese cât se poate de fericită din momentul în care Fanny Sinclair și prietena ei Harriette Rattenbury intraseră furtunos în viața ei în săptămâna precedentă. Julian avusese dreptate în legătură cu mătușa lui și însoțitoarea ei. În mod evident acestea erau cele mai bune prietene, deși dacă le priveai, erai mai degrabă frapat de diferențele dintre cele două femei decât de asemănările dintre ele.

Fanny Sinclair era înaltă, cu trăsături de patriciană romană, cu părul negru și ochi strălucitori de culoarea smaraldului, o trăsătură caracteristică familiei Sinclair, după toate aparențele. Avea în jur de cincizeci de ani și era o ființă încântătoare și plină de viață care se simțea vizibil în largul ei în vârtoarea înaltei societăți londoneze.

Era încântător de optimistă și profund interesată de tot ceea ce se petrecea în jurul ei, fiind în același timp o femeie cu vederi remarcabil de largi. Întotdeauna cu mintea plină de planuri și intrigi șirete, deborda de entuziasm pentru orice idei care i se iveau în cale. Stilul egiptean al excentricei sale case de la Londra i se potrivea de minune. Până și tapetul ciudat, cu bordură cu mumii și sfincși minusculi, părea adecvat ca fundal pentru Lady Fanny.

Oricât de mult i-ar fi plăcut lui Sophy bizarele motive egiptene, fusese oarecum ușurată să descopere că în materie de haine, mătușa lui Julian avea un simț al stilului înnăscut pe care te puteai bizui și pe care și-l folosea în mod frecvent ca s-o ajute pe Sophy în săptămâna ce trecuse. Garderoba tinerei căsătorite era plină acum de cele mai noi modele, și multe alte rochii fuseseră comandate. Când Sophy se hazardase să pună la îndoială necesitatea atâtor cheltuieli, Fanny răsese veselă, neluând în seamă problema.

— Julian își permite să-i cumpere soției lui haine la modă și o va face atâta vreme cât am și eu un cuvânt de spus în această privință. Nu te îngrijora de facturi, draga mea, plătește-le din rentă și apoi mai cere-i bani lui Julian când ai nevoie.

— Vai, nu i-aș putea cere să-mi mărească renta, spusese Sophy îngrozită, este deja cât se poate de generos cu mine.

— Prostii! Să-ți dezvălui un mic secret despre nepotul meu. Nu este strâns la pungă și nici zgârcit din fire, dar din păcate nu este prea interesat să cheltuiască banii pe altceva în afara unor eventuale îmbunătățiri ale proprietăților lui, pe oi sau pe cai. Va trebui să-i reamintești din când în când că o femeie are nevoie de anumite lucruri.

Mai întâi trebuia să-i reamintească din când în când că

avea o soție, își zisese Sophy, care nu-și văzuse prea mult soțul în ultima vreme.

Harry, așa cum i se spunea prietenei lui Fanny, era tocmai opusul ei în privința înfățișării și manierelor, deși părea să aibă cam aceeași vârstă. Era scundă, rotunjoară și de un calm imperturbabil. Seninătatea ei era complementul perfect pentru entuziasmul lui Fanny. Purta cu precădere turbane impunătoare, un monoclu legat cu o panglică neagră și se îmbrăca în purpuriu, o culoare care i se părea că îi scoate în evidență ochii. Până în acel moment, Sophy nu o văzuse niciodată pe Harriette Rattenbury îmbrăcată în alte nuanțe în afara acesteia și excentricitatea i se potrivea de minune, într-un chip greu de explicat.

Lui Sophy îi plăcuseră ambele femei de îndată ce le văzuse și asta fusese o întâmplare fericită, căci Julian o lăsase practic în seama lor. Sophy își văzuse foarte puțin soțul în ultima săptămână și nu avusese parte de vizitele lui în dormitor. Nu prea știa ce să creadă despre această situație, dar fusese și ea mult prea ocupată, mulțumită lui Fanny și Harry, ca să stea să mediteze la asta.

— Ei, și acum, spuse Fanny în timp ce Anne deschidea cărțulia, trebuie să nu ne mai ții în suspans mai mult decât este nevoie, Anne. Te rog să începi să citești de îndată.

— Aceste *Memorii* sunt chiar scrise de o demimondenă? întrebă Sophy privindu-și gazdele.

— Nu de orice demimondenă, ci chiar de cea mai cunoscută dintre ele, o asigură Fanny cu satisfacție. Nu e niciun secret că Charlotte Featherstone este regina curtezanelor londoneze de zece ani de zile și că bărbați de rang cât se poate de înalt s-au luptat în duel pentru a câștiga onoarea de a-i fi protectori. Se retrage cât este încă faimoasă și a decis să facă societatea să freamăte cu *Memoriile* ei.

— Prima lor parte a fost publicată acum o săptămână și am așteptat pline de nerăbdare să apară și partea a doua, o anunță veselă una dintre celelalte doamne. Am trimis-o pe Anne să ne-o aducă.

— E o schimbare interesantă față de lucrurile pe care le

discutăm în mod obișnuit în fiecare miercuri după-amiază, nu-i așa? observă cu blândețe Harriette. La un moment dat te poți plictisi încercând să descâlcești poemele destul de ciudate ale lui Blake, și trebuie să mărturisesc că uneori e greu să faci diferența între viziunea literară a lui Coleridge și viziunile lui induse de opiu.

— Să punem punctul pe *i*, decise Fanny. Pe cine nominalizează Marea Featherstone de această dată?

— Văd că îi menționează pe lorzii Morgan și Crandon și o, Doamne, și pe un duce din familia regală, anunță Anne, care cerceta deja cu atenție paginile deschise.

— Un duce din familia regală? Dar văd că această domnișoară Featherstone are gusturi înalte, observă Sophy intrigată.

— Asta așa este, încuviință Jane Morland, tânăra cu părul închis la culoare și ochi serioși care stătea lângă ea. Închipuie-ți că, deși este una dintre Marile Curtezane, a întâlnit persoane pe care eu una nici măcar nu pot visa să le întâlnesc vreodată. S-a încurcat cu bărbați din cele mai înalte clase ale societății.

— A făcut ceva mai mult decât să se încurce doar cu ei, dacă înțelegi ce vreau să spun, murmură Harriette potrivit-și monoculul.

— Dar de unde provine, cine este? întrebă Sophy.

— Am auzit că n-ar fi decât fiica nelegitimă a unui vânzător ambulant, spuse una dintre femeile mai în vârstă, cu un zâmbet dezgustat.

— Dar niciun vânzător ambulant nu ar fi reușit să capteze atenția întregii Londre așa cum a făcut-o Featherstone, interveni fermă Jane. Printre admiratorii ei s-au numărat și o bună parte dintre pairii ereditari, așa că în mod evident nu este deloc o femeie comună.

— Gândiți-vă câte a trebuit să îndure în viață ca să ajungă unde este acum, murmură Sophy dând încet din cap.

— Cred că acum este undeva întinsă pe spate, chicoti Fanny.

— Dar cu siguranță că s-a educat ca spirit și stil destul de

mult astfel încât să atragă atâția iubiți influenți, remarcă Sophy.

— Sunt încredințată de asta, fu de acord Jane Morland. Este cât se poate de interesant de observat cum anumiți oameni care posedă doar ceva fler și inteligență reușesc să-i convingă pe alții de superioritatea lor socială. Să-i luăm, de exemplu, pe Brummell sau pe prietenul lui Byron, Scrope Davies.

— Îmi imaginez că domnișoara Featherstone trebuie să fie foarte frumoasă dacă a devenit atât de cunoscută în... ăăă... profesiunea ei, spuse Anne gânditoare.

— De fapt, nu este așa o mare frumusețe, o contrazise Fanny, iar celelalte femei o priviră uimite.

— Este adevărat, zâmbi Fanny. Am văzut-o de mai multe ori, de la distanță desigur. De fapt, am observat-o chiar alaltăieri cu Harriette, în timp ce era la cumpărături în Bond Street, nu-i așa, Harry?

— O, da, o adevărată apariție.

— Era așezată într-o brișcă de un galben intens, explică Fanny în fața publicului ei extrem de atent, și purta o rochie bleumarin și câte un diamant pe fiecare deget. Era cu adevărat o imagine ametoitoare. Este blondă și arată destul de bine și cu siguranță că știe cum să se pună în valoare, dar te pot asigura că înalta societate e plină de femei mult mai frumoase decât ea.

— Atunci de ce sunt bărbații atât de atrași de ea? se interesă Sophy.

— Bărbații sunt niște ființe credule, explică Harriette senină, ducând la buze ceașca de ceai. Orice noutate și perspectiva unei aventuri romantice le iau ușor mințile, și îmi închipui că Marea Featherstone are metodele ei prin care le dă de înțeles că poate oferi aceste lucruri.

— Ar fi interesant de știut care sunt metodele prin care îi pune pe bărbați cu botul pe labe, suspină o doamnă respectabilă, între două vârste, purtând o rochie din mătase gri porumbel.

— Nu uitați că în ciuda strălucirii ei, este la fel de legată de lumea ei cum suntem noi de a noastră. Poate că este un

premiu pentru bărbații din înalta societate, dar nu le poate reține atenția pentru totdeauna, și ea știe acest lucru. În plus, nu poate spera să se căsătorească cu niciunul dintre admiratorii ei de rang înalt, trecând astfel într-o lume mai sigură.

— Cât se poate de adevărat, spuse Harriette țuguindu-și buzele. Oricât de îndrăgostit ar fi și oricât de multe coliere scumpe i-ar cumpăra, niciun nobil cu capul pe umeri nu ar cere-o de nevastă pe o demimondenă. Chiar dacă ar face-o, familia lui l-ar determina să renunțe.

— Ai dreptate, Fanny, aprobă Sophy gânditoare. Domnișoara Featherstone este prizoniera propriei ei lumi, iar noi suntem legate de a noastră. Cu toate acestea, dacă a reușit să se ridice din sărăcie la nivelul la care se află astăzi, trebuie să fie o femeie foarte abilă. Cred că și-ar aduce o contribuție interesantă la reuniunile tale, Fanny.

— Fără îndoială, foarte de interesantă, râse Fanny în timp ce o undă de șoc traversă micul grup.

— Știi ceva? continuă Sophy impulsivă. Cred că mi-ar plăcea să o cunosc.

Toate privirile din cameră se întoarseră mirate spre ea, invitatelor nevenindu-le să creadă ce le auzeau urechile.

— Să o cunoști? exclamă Jane, părând scandalizată și fascinată în același timp. Ți-ar plăcea să faci cunoștință cu o asemenea femeie?

— Ar fi destul de amuzant, nu? spuse Anne Silverthorne, zâmbind fără să vrea.

— Ce vorbiți acolo? izbucni dintr-odată una dintre femeile mai în vârstă. Să faceți cunoștință cu o curtezană de profesie? V-ați pierdut orice urmă de decență? Este una dintre cele mai ridicole idei.

— Dacă Julian ar bănuși măcar că ai un asemenea gând, te-ar trimite înapoi la țară în douăzeci și patru de ore, remarcă Fanny aruncându-i o privire amuzată lui Sophy.

— Crezi că Julian a întâlnit-o vreodată? se interesă Sophy.

Fanny mai că se înecă cu ceaiul și așeză de îndată ceașca și farfurioara jos.

— Scuzați-mă, șopti ea cu respirația întretăiată, în timp

ce Harriette îi dădea o palmă între umeri cu un gest familiar. Vă rog să mă iertați.

— Ești bine, draga mea? o întrebă Harriette neliniștită.

— Da, da, sunt bine, îți mulțumesc, Harry, spuse Fanny, și zâmbetul ei plin de viață șterse îngrijorarea de pe chipurile musafirelor. Unde rămăsesem? A, da, tocmai te pregăteai să ne citești, Anne. Te rog, dă-i drumul.

Anne se cufundă imediat în proza surprinzător de vioaie, și femeile din cameră începură să asculte fermecate. *Memoriile* lui Charlotte Featherstone erau bine scrise, distractive și delicios de scandaloase.

— Lordul Ashford i-a dat lui Featherstone un colier în valoare de cinci mii de lire!? exclamă îngrozită la un moment dat una dintre membrele grupului. Așteaptă numai să afle soția lui despre asta. Știu din surse sigure că timp de mai mulți ani Lady Ashford a trebuit să facă economii la sânge, întrucât Ashford îi tot spunea că nu-și permite să îi cumpere rochii și bijuterii noi.

— Îi spunea adevărul. Probabil că nu și le permite pentru soția lui atâta vreme cât i le cumpără lui Charlotte Featherstone, observă Fanny.

— Și mai spune ceva despre Ashford, spuse Anne cu un râset răutăcios. Ascultați aici:

După ce lordul Ashford a plecat în acea seară, i-am spus cameristei mele că Lady Ashford mi-e datoare, căci până la urmă, dacă nu aş exista eu, fără îndoială că lordul Ashford și-ar petrece mult mai multe seri acasă plictisind-o de moarte pe sărmana lui soție în timp ce face dragoste cu ea în felul lui groaznic de lipsit de imaginație. Gândește-te de ce mare pacoste am scăpat-o pe această doamnă.

— Aș zice că a fost plătită bine pentru câte a trebuit să suporte, comentă Harriette în timp ce turna niște ceai din ceainicul de argint în stil georgian.

— Lady Ashford va fi pe culmile furiei când va afla de asta, remarcă altcineva.

— Așa și ar trebui să fie, spuse Sophy neînduplecată. Soțul ei s-a comportat absolut neonorabil. Poate că pentru noi este amuzant, dar dacă stai să cugeți, îți dai seama că și-a umilit soția în public. Gândiți-vă cum ar reacționa el dacă rolurile ar fi inversate și Lady Ashford ar fi cauza acestor bârfe.

— Iată un raționament sănătos, spuse Jane. Pariez că majoritatea bărbaților ar provoca la duel pe oricare alt bărbat care ar scrie asemenea lucruri despre soțiile lor.

„Julian, de exemplu, ar fi într-un totuș pregătit să facă vărsare de sânge în cazul unui asemenea scandal”, se gândi Sophy cu satisfacție, dar și cu un oarecare frison de teamă. În asemenea circumstanțe, mânia lui ar fi fost năprasnică, iar orgoliul ar fi cerut răzbunare.

— Lady Ashford nu este deloc în poziția de a o provoca la duel pe Charlotte Featherstone, rosti sec una dintre invitate. Așa stând lucrurile, biata femeie va fi forțată pur și simplu să se retragă la țară pentru o vreme, până când se mai sting bârfele.

— Așadar, lordul Ashford este groaznic de plictisitor în pat. Ce interesant, conchise o altă doamnă din colțul opus al camerei, zâmbind cu subînțeles.

— Din ceea ce spune Featherstone, majoritatea bărbaților sunt destul de plictisitori la pat, zise Fanny.

— Până acum nu a avut niciun cuvânt de bine despre vreunul dintre admiratorii ei.

— Poate că iubiții mai interesanți au plătit banii pe care se spune că îi cere pentru a nu fi menționați în *Memorii*, sugeră o tânără doamnă respectabilă.

— Sau poate că, în general, bărbații nu sunt niște iubiți interesanți, observă calm Harriette. Mai vrea cineva ceai?

Strada din fața impunătoarei case a familiei Yelverton era plină de trăsuri elegante. Julian coborî din a lui la miezul nopții și își croi drum prin mulțimea trândavă de vizitii, rânđași și lachei spre treptele late care conduceau spre holul de la intrare.

I se poruncise efectiv să își facă apariția în acea seară.

Fanny nu admisesese replică, spunându-i că avea să fie primul bal important al lui Sophy și că ar fi apreciat dacă venea și el. Deși în cea mai mare parte a timpului se bucura de libertate deplină, era adevărat că în anumite împrejurări trebuia să apară alături de Sophy, iar aceasta era una dintre ele.

Julian, care se trezise la o oră scandalos de târzie și se culcase la ore mici în ultima săptămână din dorința de a o evita pe cât posibil pe Sophy, se găsisese prins la mijloc când Fanny îi spusese cât se poate de clar că se aștepta să-l vadă apărând la bal în acea seară. Se resemnase la gândul că avea să danseze o dată cu soția lui, de parcă s-ar fi resemnat în fața unei torturi. Cele câteva minute petrecute cu ea în brațe la bal aveau să fie mai dificile pentru el decât și-ar fi imaginat Sophy vreodată.

Dacă nu îi fusese deloc ușor să stea departe de ea, săptămâna petrecută cu tânăra femeie sub același acoperiș fusese una de iad. În noaptea în care se întorsese acasă și o găsisese acolo, gata să își ceară scuze și să se instaleze la Londra, fusese cuprins mai întâi de un sentiment de ușurare și apoi de prudență, dar reușise să se încredințeze că avea de gând să i se supună. În mod evident, abandonase cerințele revoltătoare și era gata să își asume rolul de soție potrivită pentru el. În acea noapte, când purtaseră discuția din dormitorul ei, practic ea i se oferise. Julian avusese nevoie de fiecare strop de voință pe care îl poseda pentru a ieși din cameră. Sophy arăta atât de dulce și ascultătoare și tentantă, încât tânjise să întindă mâna și să ia ce i se cuvenea de drept, dar fusese mult prea impresionat de sosirea ei și nu avusese încredere în propriile reacții. Știuse că avea nevoie de timp de gândire.

În dimineața următoare devenise conștient de faptul că nu putea să o alunge dacă tot se regăsiseră. În plus, își spusese că nici nu era necesar să o facă. Până la urmă, ea se umilise venind în oraș și punându-se la cheremul lui. Îl rugase fierbinte să o lase să rămână și își ceruse cât se poate de sincer scuze pentru evenimentele jenante de la Eslington Park, așa că Julian decisese că mândria lui era

salvată și că ea își învățase lecția. Se hotărâse să fie amabil și să-i îngăduie șederea la Londra. Nu-i fusese greu să ajungă la această decizie, deși reflectase până în zori.

Tot în acea noapte fără somn se hotărâse că avea să-și exercite de îndată drepturile conjugale. Cu siguranță îi fuseseră negate pentru prea multă vreme, dar până dimineața își dăduse seama că nu era atât de simplu și că ceva lipsea din ecuație,

Nefiind obișnuit cu autoanaliza și lipsindu-i antrenamentul introspectiv, îi luase cam toată dimineața următoare, chiar până în momentul întâlnirii cu Sophy în bibliotecă, să priceapă de ce nu era bine să se culce imediat cu ea. Nu dorea să i se ofere pur și simplu din datorie. Mai mult, îl irita ideea că ar fi putut-o face. Voia ca ea să îl dorească. Voia să privească în ochii ei senini și sinceri și să vadă în ei dorință pură. Mai presus de toate, nu-i plăcea ideea că, oricât de mult încerca ea să-i îndeplinească vrerea, în sinea ei credea că Julian încălcase acordul lor inițial. Acest gând îl adusesse într-un impas cât se poate de enervant, făcându-l grozav de irascibil, după cum îi spusese și prietenii.

Daregate și Thurgood nu fuseseră atât de nerozi încât să-l întrebe dacă avea necazuri acasă, dar Julian bănuia că amândoi cam ghiciseră că asta era problema. Bătuseră diverse aporouri că de-abia așteptau să-i fie prezentați lui Sophy. În seara respectivă aveau prima ocazie să o cunoască, alături de întreaga societate londoneză.

Dispoziția lui Julian se schimbă puțin când îi trecu prin minte că probabil Sophy avea să fie cât se poate de bucuroasă să-l vadă la bal. Știa că se aștepta să sufere un eșec usturător, așa cum se întâmplase și cu cinci ani în urmă. Sprijinul soțului ei avea fără îndoială să-i dea puțin curaj de această dată. Poate că gratitudinea avea s-o facă în cele din urmă să îl vadă într-o lumină mai favorabilă.

Julian mai fusese la petreceri la familia Yelverton și știa să se orienteze în sala de bal, așa că mai degrabă decât să fie anunțat de către majordom, găsi o scară care ducea la un balcon de unde putea privi sala aglomerată. Se postă în

spatele balustradei bogat sculptate și examina mulțimea de dedesubt. Sala de bal era inundată de lumină și o formație de muzicanți cânta într-un colț, în timp ce câteva cupluri dansau. Lachei îmbrăcați în livrele arătoase se strecurau încărcăți de tăvi prin aglomerația de invitați îmbrăcați elegant în timp ce conversația se ridica în aer, ajungând până la el.

Julian scrută camera din priviri în căutarea lui Sophy. Fanny îi spusese că pupila ei avea să poarte o rochie trandafirie. Fără îndoială că se afla într-unul dintre micile grupuri de femei care stăteau în picioare în dreptul peretelui cu ferestre.

— Nu, Julian, nu este acolo, e în cealaltă parte a camerei. Nu o poți zări pentru că nu este foarte înaltă și când e înconjurată de un grup de admiratori, așa cum este cazul acum, practic dispare din vedere.

Julian își întoarse capul și o văzu pe mătușa lui venind pe coridor.

Lady Fanny îi zâmbea în felul ei obișnuit și arăta absolut fermecătoare într-o rochie de satin argintiu și verde.

— Bună seara, mătușă, spuse el, luându-i mâna și sărutându-i-o. Arăți în plină formă în această seară. Unde este Harry?

— Se răcorește cu niște limonada, pe terasă. Căldura nu-i face prea bine, biata de ea. Tot insistă să poarte acele turbane grele. Era cât pe ce să o însoțesc când te-am observat strecurându-te pe aici. Așadar ai venit până la urmă să vezi ce-ți face soțioara!

— Pot recunoaște un ordin regal când îl aud, doamnă. Mă aflu aici pentru că ai insistat. Ce vrei să spui când afirmi că Sophy a dispărut din vedere?

— Poți să vezi cu ochii tăi, spuse Fanny apropiindu-se de balustradă și indicându-i cu o mișcare a mâinii mulțimea de sub ea. A fost înconjurată de cum a sosit, și asta se întâmpla acum o oră.

Julian privi spre capătul îndepărtat al sălii de bal, încruntându-se mânios în timp ce încerca să distingă o rochie trandafirie de mătase din curcubeul de rochii

splendide. Apoi un bărbat care stătuse până atunci într-un grup masculin își schimbă poziția pentru o clipă și Julian o văzu pe Sophy stând în mijlocul adunării.

— Ce Dumnezeu face acolo? se repezi el.

— Dar nu este evident? E pe cale să aibă un mare succes, Julian, îl lămurii Fanny zâmbind cu satisfacție. Are un șarm fără pereche și nu îi este deloc greu să înfiripe o conversație. Până acum i-a prescris un remediu lui Lady Bixby pentru stomacul ei agitat, o cataplasma pentru pieptul lordului Thanton și un sirop pentru gâtul lui Lady Yelverton.

— Niciunul dintre bărbații adunați acum în jurul ei nu pare să-i ceară vreun sfat medical, mormăi Julian.

— Cât se poate de adevărat. Când am plecat de lângă ea acum nu multă vreme, începuse să vorbească despre cum se cresc oile în Norfolk.

— La naiba, eu am învățat-o tot ce știe despre creșterea oilor în Norfolk. A aflat asta în luna noastră de miere.

— Păi atunci trebuie să fii cât se poate de mulțumit că își folosește în mod adecvat aceste cunoștințe în societate.

Julian își îngustă ochii în timp ce studia grupul de bărbați strâns în jurul soției lui. O siluetă înaltă cu păr deschis la culoare, îmbrăcată în haine austere, negre, îi atrase atenția.

— Văd că Waycott nu a pierdut deloc timpul și s-a și prezentat.

— O, Doamne, e și el în acel grup? Zâmbetul îi pieri mătușii de pe chip în timp ce se apleca să-i urmeze privirea.

— Îmi pare rău, Julian, spuse ea, și orice urmă de malițiozitate îi dispăru din ochi. Nu mi-am dat seama că e și el prezent în această seară, dar știi că avea să se întâlnească mai devreme sau mai târziu cu el, precum și cu alți admiratori ai lui Elizabeth.

— Ți-am lăsat-o în grijă pe Sophy deoarece m-am bizuit pe simțul tău practic ca să n-o lași să intre la ananghie.

— Este treaba ta să-ți ferești soția de bucluc, nu a mea, replică Fanny cu asprime. Eu îi sunt doar prietenă și sfătuitoare, nimic mai mult.

Julian știa că i se reproșa lipsa de atenție față de Sophy din ultima săptămână, dar nu avea dispoziția necesară pentru a găsi o cale de apărare, era mult prea preocupat de apariția aceluia zeu blond care tocmai îi înmâna soției sale un pahar de limonada. Mai văzuse acea expresie în ochii lui Waycott cu cinci ani mai devreme, atunci când vicontele începuse să graviteze în jurul lui Elizabeth. Mâna i se încleștă transformându-se în pumn și Julian reuși să se relaxeze doar cu un efort apreciabil. Ultima oară fusese un neghiob care nu văzuse cum stăteau, de fapt, lucrurile decât când fusese prea târziu, dar de această dată avea să se miște repede și să acționeze fără milă pentru a evita dezastrul.

— Scuză-mă, Fanny, cred că ai dreptate. Este de datoria mea să o protejez pe Sophy și așa face mai bine să mă ocup de asta.

— Julian, ai grijă cum procedezi, amintește-ți că Sophy nu este Elizabeth, îl preveni Fanny întorcându-se cu o expresie neliniștită.

— Tocmai, și vreau să mă asigur că nici nu va deveni Elizabeth, spuse Julian, care se îndrepta deja spre mica scară ce făcea legătura cu sala de bal. Când ajunse la parter, se regăsi în fața unui zid uman. Mulți dintre invitați se opriră să îl salute și să îl felicite pentru recenta lui căsătorie. Julian reuși să dea din cap politicos, acceptând complimentele binevoitoare legate de contesa lui și ignorând curiozitatea mascată din spatele lor.

Statura îl avantaja, căci era mai înalt decât majoritatea celor prezenți, și nu îi fu greu să distingă grupul de bărbați care gravita în jurul lui Sophy. În câteva minute izbuti să ajungă acolo unde se întreținea cu admiratorii. Observă ornamentul în formă de floare care stătea să se desprindă din coafura ei în aceeași clipă în care Waycott se întindea să îl așeze la locul lui.

— Fie-mi permis să culeg acest trandafir, doamnă, rosti Waycott cu galanterie pe când trăgea de floarea care stătea să cadă din părul lui Sophy.

— Cred că e privilegiul meu, Waycott, interveni Julian

făcându-și loc printre doi tineri care îl priveau cu invidie pe bărbatul blond. Prinse ornamentul de o buclă în timp ce Sophy își ridică surprinsă privirea. Mâna lui Waycott se îndepărtă, iar ochii lui albaștri se îngustară plini de o mânie reținută.

—*Julian!* exclamă Sophy zâmbindu-i cu o plăcere nedisimulată. Mi-a fost teamă că nu vei reuși să vii în această seară. Nu-i așa că este un bal minunat?

— Este minunat, răspuse Julian examinând-o din cap până în picioare, cuprins de o senzație violentă de posesivitate. Fanny făcuse o treabă bună, își dădu el seama. Rochia lui Sophy avea o nuanță plăcută și era perfect croită, punându-i în evidența silueta zveltă. Părul îi era aranjat într-o masă de bucle elegante strânse pe creștet pentru a-i descoperi ceafa grațioasă. Purta puține bijuterii, și dintr-odată contele se gândi că smaraldele Ravenwood ar fi arătat foarte bine la gâtul ei. Din nefericire, nu le avea la el ca să i le poată da.

— Mă simt extraordinar astăzi-seară, continuă Sophy veselă. Toată lumea a fost atât de atentă cu mine și atât de primitoare! Mi-ai cunoscut toți prietenii? Cu o ușoară mișcare a capului indică spre grupul de bărbați care orbita în jurul ei.

Julian aruncă o privire glacială în jur și zâmbi laconic fiecăruia, stăruind ceva mai mult asupra expresiei amuzate cu care îl cântărea Waycott, după care își mută atenția spre tânăra-i soție.

— Da, Sophy, cred că am făcut cunoștință cam cu toată lumea aici de față și sunt convins că te-ai cam săturat de compania lor până acum.

Avertismentul inconfundabil fu înțeleș pe dată, deși Waycott părea mai degrabă amuzat decât impresionat. Cu toate acestea, ceilalți se grăbiră să-l felicite și preț de câteva minute Julian fu nevoit să asculte un mare număr de laude despre cât de fermecătoare era soția lui, ce vaste cunoștințe avea despre ierburi și cât de bine știa să poarte o conversație.

— Pentru o femeie, cunoaște o sumedenie de lucruri

despre tehnicile din agricultură, observă un admirator între două vârste. Aș putea vorbi cu ea ore întregi.

— Discutam despre oi, explică un bărbat cu fața roșcovană. Lady Ravenwood are niște idei interesante despre metodele de împerechere.

— Fascinant, sunt convins, spuse Julian, înclinându-și capul spre soția lui. Încep să-mi dau seama că m-am căsătorit cu un expert în acest domeniu.

— Desigur, vă amintiți cât de mult citesc, milord, murmură Sophy, iar în ultima vreme mi-am acordat libertatea de a mă delecta cu unele volume din biblioteca dumneavoastră. Aveți o colecție excelentă de cărți despre administrarea moșiilor.

— O să văd dacă le pot înlocui cu ceva mai înălțător, poate niște tratate religioase, spuse Julian întinzându-i mâna. Între timp, mă întreb dacă v-aș putea smulge acestei conversații captivante pentru a-i acorda soțului dumneavoastră un dans, doamnă?

— Dar desigur, Julian, răspuse Sophy cu ochii strălucindu-i de veselie. Mă scuzați, vă rog, domnilor? Întrebă ea politicoasă în timp ce își punea mâna pe brațul lui.

— Evident, murmură Waycott. Cu toții înțelegem ce înseamnă să te cheme datoria, nu? Întoarce-te la noi când ești iarăși gata de joacă, Sophy.

Julian se forță să nu cedeze dorinței de a-i trage un pumn lui Waycott în fața aceea mult prea frumoasă. Știa că nici Sophy, nici Lady Yelverton nu l-ar fi iertat dacă ar fi provocat o asemenea scenă. Fierbând în sinea lui, procedă în singurul mod care îi mai rămânea la dispoziție și ignoră zeflemeaua lui Waycott, conducând-o pe Sophy pe ringul de dans.

— Mi s-a părut că te simțeai bine, comentă el în timp ce Sophy i se strecură cu ușurință în brațe.

— Cât se poate de bine. O, Julian, este atât de diferit față de ultima oară! În această seară totul pare extraordinar. Am dansat mai mult decât pe parcursul întregului meu sezon de acum cinci ani, spuse Sophy, cu obraji roșii și

ochii strălucind de plăcere.

— Mă bucur că primul tău eveniment în calitate de contesă de Ravenwood a fost o reușită. Julian îi sublinie noul titlu întrucât nu dorea ca ea să uite nici noua ei poziție, nici obligațiile pe care le implica aceasta.

— Mă gândesc că totul merge atât de bine de această dată pentru că sunt căsătorită, medita Sophy cu voce tare. Acum, toți bărbații mă socotesc sigură.

— Ce Doamne iartă-mă vrei să spui cu asta? se încruntă Julian, uimit de observația ei.

— Nu este evident? Acum nu mai sunt în căutarea unui soț, am pus deja mâna pe el, dacă mă pot exprima astfel, de aceea bărbații se simt liberi să flirteze cu mine și să mă curteze pentru că nu mai există pericolul de a fi obligați să mă ceară în căsătorie. Este o distracție cu mult mai nevinovată decât era acum cinci ani, când eram o parteneră riscantă.

— Ești cam departe de adevăr dacă gândești așa, o asigură Julian printre dinți, abținându-se să nu înjure. Nu fi naivă, Sophy. Ești destul de în vârstă să-ți dai seama că statutul tău de femeie măritată lasă deschisă calea celor mai neonorabile moduri de abordare din partea bărbaților. Tocmai faptul că ești sigură îi face să se simtă liberi să te seducă.

— Haide, Julian, cred că exagerezi, replică ea cu o privire care deveni vigilentă, deși zâmbetul îi rămase în continuare la locul lui. Nu cred că există pericolul de a fi sedusă de niciun bărbat de aici, din câte văd eu.

Îi luă o fracțiune de secundă să își dea seama că îl asimila celorlalți bărbați din încăpere.

— Mă iertați, doamnă, nu îmi dădusem seama că erați atât de nerăbdătoare să fiți sedusă, rosti el cu infinită blândețe. De fapt, aveam chiar impresia că vă doreați contrariul. Desigur, am înțeles eu greșit.

— Mă înțelegeți greșit în mod frecvent, milord, spuse ea oprindu-și privirea asupra lavalierii lui, dar întâmplător vă tachinam.

— Chiar așa?

— Desigur. Iartă-mă, am vrut doar să-ți mai descrețesc fruntea. Părei mult prea îngrijorat de o amenințare complet inexistentă la adresa virtuții mele. Te asigur că niciunul dintre bărbații din acel grup nu a făcut vreo sugestie nepotrivită sau vreun avans.

— Problema este că nu sunt convins că ai putea recunoaște un comportament nepotrivit înainte ca lucrurile să fi ajuns deja prea departe, oftă Julian. Poate că ai douăzeci și trei de ani, dar nu ai prea multă experiență în societate, iar aceasta nu este nimic mai mult decât un strălucitor teren de vânătoare. O femeie tânără, naivă și atrăgătoare, sigură și căsătorită cum ești tu este considerată în mod frecvent un mare premiu.

— Te rog nu fi protector, Julian, spuse ea, crispându-se în brațele lui. Nu sunt atât de naivă. Te asigur că nu am nicio intenție de a le permite prietenilor tăi să mă seducă.

— Din păcate, iubito, mai am și dușmani.

Capitolul 7

Mai târziu în cursul acelei nopți, Sophy își măsura cu pași mari dormitorul, rememorând evenimentele la care luase parte. Totul fusese emoționant și absolut diferit de modul în care se desfășuraseră lucrurile în urmă cu cinci ani, când avusese singura ei șansă de a pătrunde în lumea bună.

Era întru totul conștientă că noul ei statut ca soție a lui Ravenwood avea destul de multă influență asupra atenției pe care o primea, dar considera sincer că victoria i se datora în mare parte, deoarece se descurcase de minune în conversații. La douăzeci și trei de ani avea mai multă încredere în sine decât la optsprezece. În plus, dispăruse senzația dureroasă de exponat într-un fel de târg pentru mirese, așa cum i se întâmplase în urmă cu cinci ani. În seara respectivă izbutise să se relaxeze și să se simtă în largul ei și totul decursese perfect până sosise Julian.

La început fusese încântată să îl găsească acolo, nerăbdătoare să-i arate că se putea descurca în lumea lui, dar după primul dans își dăduse seama că Julian nu se deranjase să treacă pe la balul de la familia Yelverton doar ca să admire noua ei capacitate de a socializa, ci de teamă că avea să fie impresionată peste poate de vreunul dintre bărbații rapaci care populau sofisticata junglă a înaltei societăți londoneze.

Era cât se poate de deprimant să știe că doar sentimentul înnăscut de posesivitate îl ținuse pe Julian lângă ea pentru restul serii.

Sosiseră acasă de o oră și Sophy se dusesse imediat sus ca să se pregătească de culcare, iar Julian nu încercase să o rețină, spunându-i protocolar noapte bună și dispărând în bibliotecă. Cu câteva minute în urmă, Sophy îi auzise zgomotul înăbușit al pașilor pe covorul din holul de lângă camera ei.

Exaltarea provocată de prima ei seară importantă în societate se disipa rapid. Din punctul de vedere al lui Sophy era în mare parte vina lui Julian, care își dăduse în mod evident silința să-i tempereze plăcerea.

Odată ajunsă în celălalt capăt al camerei, Sophy se întoarse și o luă înapoi spre măsuța de toaletă, unde observă la lumina lumânării caseta cu bijuterii. Se opri dintr-odată, apăsată de un puternic sentiment de vină. Nu putea să nu recunoască faptul că, în timpul primei săptămâni petrecute în oraș în calitate de contesă de Ravenwood, renunțase temporar la scopul ei de a o răzbuna pe Amelia.

Salvarea căsniciei ei i se păruse a fi cel mai important lucru din lume. Nu uitase de jurământul făcut, de a-l găsi pe cel care o sedusese pe Amelia, doar că alte lucruri deveniseră mai importante.

Dar de îndată ce avea să stabilească o relație potrivită cu Julian, intenționa să revină la proiectul ei de a-l găsi pe bărbatul răspunzător pentru moartea Ameliei.

— Nu te-am uitat, dragă soră, șopti Sophy.

Era cu mâna pe capacul casetei cu bijuterii când ușa se deschise în spatele ei. Se întoarse trăgând aer în piept și îl văzu pe Julian stând în cadrul ușii care făcea legătura între camerele lor. Purta halatul lui de mătase și nimic altceva. Capacul casetei se trânti cu un zgomot sec. Julian se uită la cutie și apoi privirea o întâlni pe a lui Sophy.

— Nu trebuie să spui nimic, draga mea, rosti el cu un zâmbet strâmb, am înțeles asta ceva mai devreme. Scuză-mă că nu mi-am amintit să îți ofer micile fleacuri necesare pentru a te îmbrăca după cum se cuvine aici, la oraș.

— Nu aveam de gând să-ți cer vreo bijuterie, domnul meu, se răsti Sophy iritată. Omul acesta avea talentul de a face presupunerile cele mai enervante. Aveai nevoie de ceva?

— Da, cred că așa avea, spuse el în cele din urmă, după ce ezită preț de o clipă, fără a face vreo încercare să avanseze mai mult în cameră. Sophy, m-am gândit mult la afacerea neterminată dintre noi.

— Afacere, milord?

— Ai prefera să fii mai direct? spuse el îngustându-și ochii. Prea bine, m-am gândit mult la problema consumării acestei căsătorii.

— Înțeleg, murmură Sophy, simțindu-se deodată ca în copilărie, când căzuse dintr-un copac în râu. Bănuiesc că toate discuțiile acelea despre împerecherea ovinelor de la balul familiei Yelverton ți-au readus în minte subiectul?

— Asta nu are nimic de-a face cu oile, ripostă Julian, înaintând spre ea cu mâinile în buzunarele halatului. În această seară mi-am dat seama pentru prima dată că lipsa ta de experiență în pat te expune la un mare risc.

— Risc, milord? repetă Sophy, clipind mirată.

Julian încuviință din cap și culese de pe măsuța de toaletă un ornament de cristal pe care începu să-l întoarcă absent în mâini.

— Ești prea naivă și mult prea inocentă, Sophy. Nu posezi acea experiență mondenă pe care trebuie să o aibă o femeie ca să perceapă nuanțele și subînțeleșurile folosite de anumiți bărbați în conversații. Este o probabilitate prea mare să îi induci în eroare involuntar pur și simplu pentru că nu înțelegi exact ceea ce vor.

— Cred că încep să-ți deslușesc raționamentul. Deci faptul că nu sunt o soție în toată puterea cuvântului constituie un handicap social pentru mine?

— Oarecum.

— Ce idee înspăimântătoare! E ca și cum ai mânca pește cu furculița greșită, mă gândesc.

— Te pot asigura că e ceva mai serios, Sophy. Dacă nu ai fi căsătorită, lipsa ta de cunoștințe în anumite direcții ar funcționa ca o pavază, întrucât orice bărbat care ar încerca să te seducă ar ști și că lumea s-ar aștepta din partea lui să se însoare cu tine. Ca femeie măritată însă, nu beneficiezi de această protecție, iar dacă din întâmplare un anume gen de bărbat ar ghici că încă nu ai împărțit patul cu soțul tău, te-ar urmări neobosit, deoarece te-ar considera o cucerire extrem de amuzantă.

— Cu alte cuvinte, acest bărbat ipotetic m-ar vedea ca pe

un premiu deosebit?

— Exact, confirmă Julian lăsând din mână lebăda de cristal și zâmbindu-i aprobator lui Sophy. Mă bucur că înțelegi situația.

— O, dar o înțeleg, spuse ea, chinându-se să respire normal. Îmi spui că ai decis, în sfârșit, să îți ceri drepturile de soț.

— Mi se pare că ar fi în interesul tău dacă aș face asta, explică el cu aparent sânge rece. Pentru binele tău, am ajuns la concluzia că ar fi cel mai bine să ne aducem relația în cadrul firesc.

— Julian, cred că am fost destul de clară când am afirmat că doresc să îți fiu soție în toate privințele, spuse Sophy încleștându-și degetele pe spătarul scaunului de la măsuța de toaletă, dar aș dori să îți cer o favoare înainte de a începe.

— Și care este această favoare, draga mea? se interesă el cu ochi strălucitori care contrastau cu atitudinea lui flegmatică.

— Te-aș ruga să nu-ți mai argumentezi deciziile în asemenea detalii. Asigurările tale cum că totul este spre binele meu au același efect asupra mea ca acela pe care l-a avut ceaiul special de ierburi asupra ta la Eslington Park.

Julian se uită fix la ea preț de o clipă, incapabil să scoată vreo vorbă, apoi, spre uimirea lui Sophy, izbucni în râs.

— Așadar există riscul să adormi? Cu siguranță nu putem permite asta. Doamnă, jur că voi face tot posibilul ca să-ți captez întreaga atenție, promise el. Mișcându-se atât de repede încât o luă prin surprindere, o înșfacă în brațe și se îndreptă cu pași mari spre patul larg.

— Crede-mă, domnul meu, ai întreaga mea atenție acum, spuse Sophy zâmbindu-i tremurat în timp ce se agăța de umerii lui largi, cutremurată de un fior de plăcere.

— Exact așa cum ar trebui să fie, pentru că și eu mă concentrez complet asupra ta.

O așeză tandru pe pat și îi dădu jos halatul cu un zâmbet plin de nerăbdare masculină.

În timp ce își dezbrăca propriul halat, dând la iveală

corpul lui zvelt și ferm în lumina lumânării, Sophy fu convinsă că făcea acest lucru pentru că o dorea cu adevărat. Julian era excitat la culme, încordat și, evident, în formă maximă.

Îl privi prelung, marcată de o ultimă fărâmă de nesiguranță care își făcea simțită prezența chiar în timp ce propriul ei corp începea să răspundă.

— Te sperii, Sophy? Julian se așeză lângă ea pe pat, cuprinzând-o în brațe. Mâinile lui mari se mișcau peste coapsele ei, descriindu-le forma prin țesătura cămășii de noapte. Nu vreau să te sperii.

— Sigur că nu mă sperii. Ți-am spus de multe ori că nu sunt o fetișcană proaspăt ieșită de pe băncile școlii, protestă ea, tremurând ușor în timp ce palma lui îi încălzea una dintre coapse.

— Așa este, uit mereu că soția mea crescută la țară știe atât de multe în ceea ce privește reproducerea și împerecherea, spuse el sărutându-i gâtul și zâmbind din nou când o simți scuturată de un alt frison. Nu văd de ce mi-aș face probleme că aș putea să-ți rănesc involuntar sensibilitatea.

— Aș zice că mă tachinezi, Julian.

— Aș zice că ai dreptate. O culcă între cearșafuri, găsi cu dibăcie panglicile cămășii ei de noapte și începu să le desfacă încet. Scoțându-i la iveală sânii, continuă să o privească.

— Ești atât de diafană și de feminină, micuțo!

Sophy era vrăjită de privirea plină de subînțelesuri a lui Julian și îl contempla fascinată, observând cum râsul lui senzual se transforma repede în dorință nestăpânită.

Se întinse ca să-i mângâie tâmpla și fu surprinsă de reacția lui la atingerea ei delicată și cercetătoare.

Gemu adânc și își coborî capul până când gura lui puse stăpânire pe a ei. Sărutul era fierbinte, lacom și poruncitor, dezvăluind cât de puternic stimulat era Julian. Îi prinse buza inferioară cu dinții și o mușcă, iar când Sophy gemu ușor pătrunse în intimitatea gurii ei, trecându-și totodată degetul mare pe deasupra unui sfârc rozaliu.

Sophy reacționează puternic la atingerea lui Julian, acoperindu-i mâna cu a ei în timp ce el îi mângâia sânul. Simți cum corpul ei se trezește la viață și inima îi bate cu putere și știi că începe să-și piardă controlul.

Cum o mică parte din ea încă îi spunea să aibă grijă, se convinse că de această dată totul era în regulă. Poate că Julian nu era îndrăgostit de ea, dar era soțul ei și jurase să o protejeze, iar Sophy era încredințată că avea să-și onoreze partea lui de înțelegere. În schimb, ea avea să-i fie o soție bună. Nu era vina lui că se îndrăgostise de el și că riscul pe care și-l asuma ea în această noapte era mai mare decât cel pe care și-l asuma el.

— Sophy, Sophy, lasă-te în voia mea, ești atât de dulce și de moale, murmură Julian, întrerupând sărutul pasional și trăgând de cămașa de noapte până când o dădu jos. O aruncă fără milă pe podea și își plimbă privirea peste trupul umbrit al tinerei femei. Îi puse mâna pe pulpa dezgolită și începu să o mângâie avansând din ce în ce mai sus, spre coapsă, apoi, simțind-o tremurând, se aplecă să o sărute, liniștind-o. Gestul se transformă într-o dorință imperioasă, în timp ce Sophy își împleti degetele în părul lui și îl trase spre ea, iar picioarele ei se mișcară fără încetare până când el îi prinse unul cu propriul lui picior. Astfel, ea se deschise și mai mult atingerii lui și Julian începu imediat să exploreze pielea mătăsoasă de pe coapsa ei interioară. Sophy își rotea capul dintr-o parte în alta pe pernă, auzindu-și propriile șoapte de plăcere în vreme ce simțea degetele lui Julian descriindu-i cercuri pe piele. Era atât de bine să îi simtă mâinile mari, atât de puternice și sigure și atât de experte. Se simțea dorită și în siguranță.

— Julian, *Julian*, mă simt atât de ciudat!

— Știi, draga mea, trupul tău o dovedește din plin și mă bucur, deoarece vreau să te simți astfel. Se apropie și mai mult de ea, făcând-o să tresară la contactul cu bărbăția lui. Sophy se cutremură simțind puterea pe care o emana și când el îi prinse degetele și i le conduse spre membrul său, ea nu putu rezista și începu să îl atingă, la început șovăitor, familiarizându-se cu forma și mărimea lui.

— Vezi cât de mult te doresc, Sophy? spuse Julian cu o voce răgușită. Jur însă că nu te voi face a mea până când nu mă vei dori și tu la fel de mult.

— Și cum o să știi asta? întrebă ea, privindu-l printre genele pe jumătate închise.

— Îmi vei da tu de veste, în felul tău, zâmbi el închizându-și palma peste mica ridicătură dintre picioarele ei.

Sophy percepu căldura tot mai intensă dintre coapse și se mișcă nerăbdătoare încă o dată, căutând o atingere mult mai intimă.

— Cred că a venit momentul, șopti ea.

El își introduse un deget în moliciunea ei și Sophy se crispa dintr-odată ca răspuns, simțind apoi o umezeală stranie, dar plăcută.

— În curând, foarte curând, îi promise Julian profund satisfăcut, în timp ce își trecea buzele peste sânii ei. Își folosi din nou degetul, dat de această dată nu îl retrase complet. Sophy se mișcă ezitând, și corpul ei se strânse instinctiv în jurul acestuia, ca și cum l-ar fi atras din ce în ce mai adânc. Julian se conformă cu o mică exclamație de încurajare și dorință.

— Ești atât de strâmtă și caldă, murmură el în timp ce gura lui o captura din nou pe a ei. Și mă dorești. Mă dorești cu adevărat, nu-i așa, iubito? urmă Julian repetând cu limba printre buzele ei mișcărilor provocatoare ale mâinii.

Sophy icni și se agăță de umerii lui, trăgându-l mai aproape. Când el exploră cu degetul mare zona sensibilă acoperită cu bucle castanii, ea îi zgârie, fără să își dea seama, spatele cu unghiile.

— *Julian.*

— Da, o, Dumnezeuule, *da.*

Se ridică deasupra ei strecurându-i o coapsă musculoasă între picioare pentru a-și face loc. Sophy deschise ochii în timp ce îl simțea lăsându-se în jos de-a lungul trupului ei. Era copleșitor de greu, și se simți strivită și împinsă în așternut într-un mod delicios. Îi privi chipul absorbit și percepu o străfulgerare diferită de toate senzațiile de până

atunci.

— Ridică-ți genunchii, draga mea, o rugă el. Așa, deschide-te spre mine. Spune-mi că mă dorești.

— Te doresc. O, Julian, te doresc atât de mult, gemu ea, simțindu-se vulnerabilă și totodată ocrotită. Era Julian, și el nu ar fi rănit-o niciodată. Începu să se împingă în moliciunea ei, umezindu-se cu acea miere lichidă care curgea dintre petalele ei delicate. Instinctiv, ea începu să își coboare coapsele și să le îndrepte.

— Nu, draga mea, va fi mai ușor astfel. Trebuie să ai încredere în mine acum. Jur că voi intra foarte ușor și că voi avansa doar cât de departe și de repede vrei tu. Poți să mă oprești în orice moment.

Sophy îi percepuse tensiunea și palmele ei alunecară pe spatul lui transpirat al iubitului. Mîntea, se gândi ea fericită. Ori mîntea, ori încerca disperat să se convingă de faptul că avea destulă voință să se oprească atunci când i s-ar fi cerut. Oricum ar fi fost, intuia că era la fel de aproape de a-și pierde controlul cum era și ea, iar conștientizarea acestui lucru o făcea să se simtă vicleană, feminină și puternică. Era bine de știut că își putea aduce soțul cel puternic și independent într-o asemenea stare. Măcar în această situație erau egali.

— Nu-ți face griji, Julian, nu te-aș opri acum mai mult decît aș încerca să opresc soarele să strălucească, promise ea, respirînd cu dificultate.

— Mă bucur foarte mult să aud asta. Uită-te la mine, Sophy. Vreau să îți văd privirea atunci când te fac soția mea în toate privințele.

Ea deschise din nou ochii și mai că încetă să respire simțindu-l înăuntru. Fără să vrea, își înfipse încă o dată unghiile în pielea lui.

— Totul este bine, micuțo, spuse el, și mici broboane de sudoare începură să se formeze pe sprâncenele lui în timp ce avansa. Trebuie să doară puțin la început, dar apoi te vei simți ca un vapor care plutește pe o mare calmă.

— Julian, nu prea mă simt ca un vapor pe mare, reuși ea să îngaime uimită de senzația de strîmt, întins și plin pe

care i-o conferea el. Își împlântă și mai adânc unghiile.

— Cred că plutim amândoi, mormăi el în timp ce se chinuia să o pătrundă mai ușor. Ține-te de mine, Sophy.

Ea știi că și ultima picătură de stăpânire de sine a lui Julian pierise. Chiar când se bucura să afle asta, el gemu profund și o pătrunse adânc.

— Julian! țipă Sophy, uluită de invadarea rapidă și puternică, împingându-i umerii ca și cum l-ar fi putut îndepărta.

— Totul este bine, draga mea. Jur că va fi bine, dar nu mi te opune, Sophy. Se va termina totul în curând, încearcă să te relaxezi. O sărută pe obraz și pe gât și rămase nemișcat în interiorul ei. Dă-i timp, draga mea.

— O să fii mai mic odată cu trecerea timpului? întrebă ea cu oarecare asprime.

— Te vei obișnui cu mine și vei învăța să îți placă, Sophy, știi asta, spuse el gemând și cuprinzându-i chipul uimit în palme, în timp ce o privea cu ochi strălucitori. Mă simt minunat când sunt în tine, iar pasiunea ta este extraordinară. Însă nu trebuie să fii atât de nerăbdătoare.

— E ușor de zis. Tu ai obținut ce-ți doreai, bănuiesc.

— Aproape tot ceea ce îmi doream, consimți el cu un mic zâmbet, dar nu va fi perfect pentru mine până nu va fi și pentru tine. Ți-a trecut durerea?

— Da, recunosc ea într-un târziu după ce cântări precaută întrebarea.

— Bun, spuse el și o sărută leneș, după care începu să se miște încet în interiorul ei, înainte și înapoi.

Sophy își mușcă buzele și așteptă nerăbdătoare să vadă dacă aceste mișcări agravau în vreun fel lucrurile, dar nu se întâmplă asta. Trebuia să recunoască faptul că nu se mai simțea atât de neconfortabil acum. Ceva din senzația de plăcere de mai devreme reveni încet și, treptat, corpul ei se obișnui cu noua plenitudine.

Ajunsese la punctul în care ar fi putut mărturisi cu toată sinceritatea că această senzație ciudată era într-adevăr plăcută, când Julian începu să se miște din ce în ce mai repede.

— Julian, așteaptă, aș prefera să te miști mai încet, spuse ea grăbită, simțind că el se lăsa complet în voia forței care îl împingea înainte.

— Îmi pare rău, Sophy, am încercat, dar nu mai pot aștepta, gemu el strângând din dinți, după care dădu un strigăt înăbușit și își curbă coapsele, îngropându-se în ea până la capăt. Apoi, Sophy simți cum esența lui fierbinte și puternică se scurse în ea, iar Julian se crispă. Dând curs unui instinct străvechi, își înfășură brațele și picioarele în jurul lui și se strânse aproape de el. „Acum și pentru totdeauna este al meu”, se gândi ea mirată până peste poate.

— Îmbrățișează-mă, Sophy, rosti Julian cu o voce aspră. Încet, se relaxă și se prăbuși greu peste ea, scaldat în sudoare. Sophy stătu nemișcată pentru o vreme, mângâind spatele asudat al lui Julian cu vârful degetelor, privind la baldachinul patului. Nu putea spune că se gândea prea mult la actul final, dar cu siguranță îi plăcuseră mângâierile care îl precedaseră. De asemenea, îi plăcea îmbrățișarea caldă și intimă din acel moment.

Simțea că Julian n-ar fi lăsat garda jos față de ea în nicio altă împrejurare, și măcar pentru asta trebuia să suporte împreunarea cu el.

Julian se desprinsese cu părere de rău și se ridică în coate. Îi zâmbi cu o satisfacție leneșă și chicoti când ea îi zâmbi la rândul ei, apoi se aplecă și îi sărută vârful nasului.

— Parcă aș fi un armăsar la capătul unei curse îndelungate. Poate că am câștigat, dar mă simt epuizat și slăbit. Trebuie să-mi acorzi câteva minute ca să-mi revin. Data viitoare va fi mai bine pentru tine, iubito. Cu un gest tandru, îi dădu părul la o parte de pe frunte.

— Câteva minute, exclamă ea, uimită. Vorbești ca și cum am mai face acest lucru de mai multe ori în cursul nopții.

— Păi cam așa va fi, replică Julian nerăbdător, așezându-și palma posesivă pe abdomenul ei. M-ai făcut să te aștept destul de mult, doamnă, și am de gând să recuperez toate nopțile pe care le-am pierdut.

Sophy simți locul dureros dintre picioare și dintr-odată fu

cuprinsă de un sentiment de teamă.

— Iartă-mă, spuse ea repede, vreau din tot sufletul să-ți fiu o soție bună, dar nu cred că îmi voi reveni atât de repede pe cât îți vei reveni tu. Te-ai supăra tare dacă nu am repeta experiența chiar acum?

— Sophy, te-am rănit rău? întrebă el neliniștit.

— Nu, nu, dar nu mai vreau să mai facem asta atât de curând. O parte a fost... destul de plăcută, te asigur, dar dacă nu te superi, milord, aș prefera să mai așteptăm o noapte.

— Îmi pare rău, iubito, este doar vina mea. Aveam de gând să întreprind totul mult mai lent. Julian tresări brusc, după care se rostogoli pe o parte și se ridică în picioare lângă pat.

— Unde pleci?

— Mă întorc repede, promise el.

Ea îl urmări îndreptându-se prin întuneric către măsuța de toaletă unde turnă niște apă din ulcior într-un vas. De pe raft luă un prosop moale pe care îl înmuie în micul lighean.

În timp ce se întorcea spre pat, Sophy își dădu deodată seama ce avea de gând să facă.

— Nu, Julian, te rog, mă descurc și singură, spuse ea, ridicându-se în capul oaselor și trăgând cearșaful până la gât.

— Trebuie să îmi permiți să fac asta, Sophy, este un alt privilegiu al soțului. Se așeză pe marginea patului și îi trase cearșaful din mâini cu blândețe, dar totodată cu o mână fermă.

— Întinde-te, draga mea, și lasă-mă să-ți alin durerea.

— Serios, Julian, aș prefera să nu...

Cu toate acestea, nu îl putea opri. O rugă să se întindă pe spate și, jenată, Sophy mormăi o înjurătură care îl făcu pe Julian să râdă.

— Nu mai ai de ce să fii reținută, draga mea. Este mult prea târziu, am cunoscut pasiunea care zace în tine, îți amintești? Acum câteva minute erai caldă și umedă și cât se poate de primitoare și mă lăsași să te ating peste tot, spuse el, terminând să o spele și aruncând prosopul pătat.

— Julian, trebuie... trebuie să te întreb ceva, murmură Sophy în timp ce potrivea cearșaful astfel încât să mențină o oarecare aparență de modestie.

— Ce dorești să știi? spuse el venind spre pat și urcându-se lângă ea.

— Mi-ai spus că există moduri în care poți împiedica să rezulte un copil de pe urma acestui lucru. Ai folosit o asemenea metodă astă-seară?

O liniște plină de tensiune se instala între ei. Julian se rezemă de perne cu brațele încrucișate sub cap.

— Nu, nu am făcut-o, spuse el într-un sfârșit, cât se poate de direct.

— Ah, exclamă ea, încercând să își ascundă parțial neliniștea pe care i-o provocase asimilarea informației.

— Știai ce îmi doresc din acest aranjament din clipa în care ai acceptat să-mi fii soție în toată puterea cuvântului, Sophy.

— Un moștenitor și nicio bătaie de cap.

Poate că iluzia intimității de mai devreme fusese doar asta și nimic mai mult, se gândi ea iritată. Nu era nicio îndoială că atunci când venise la ea în acea seară, Julian o dorise foarte mult, dar nu trebuia să uite că scopul lui principal era să producă un moștenitor.

— Ar fi atât de rău să îmi naști un fiu, Sophy? rosti cu blândețe Julian după o perioadă de tăcere.

— Și ce se întâmplă dacă îți nasc o fiică, domnul meu? se interesă ea pe un ton detașat, evitând să-i dea un răspuns direct.

— O fiică ar fi cât se poate de bine-venită, spuse el zâmbind pe neașteptate, mai ales dacă ar semăna cu mama ei.

Sophy se întrebă cum să ia acest compliment și se decise să nu îl pună prea mult la îndoială.

— Dar ai nevoie de un fiu pentru Ravenwood.

— Atunci va trebui să tot încercăm până când obținem unul, nu-i așa? replică Julian întinzându-se și trăgându-l aproape de el, îngropându-i capul în umărul lui. Totuși nu cred să ai vreo problemă în a-mi naște un fiu. Cei din

familia Sinclair au întotdeauna băieți puternici și sănătoși. Dar nu mi-ai răspuns la întrebare, Sophy. Ți-ar părea așa de rău dacă, din întâmplare, am conceput un copil în această noapte?

— Suntem la începutul căsniciei, e foarte devreme. Amândoi avem încă multe de învățat unul despre celălalt. Mi s-ar părea mai înțelept să mai așteptăm. „Până când vei învăța să mă iubești”, adăugă ea fără cuvinte.

— Nu văd de ce am mai aștepta. Ți-ar prinde bine un copil, Sophy.

— De ce? Pentru că mi-ar indica mai limpede care îmi sunt îndatoririle și responsabilitățile de soție? Pot să te asigur că le cunosc destul de bine deja.

— Voiam doar să spun că ai fi o mamă bună, oftă Julian, și cred că un copil te-ar putea face să te simți mai mulțumită de rolul tău ca soție.

Sophy suspină, mânioasă pe ea însăși pentru că distrusese atmosfera tandră și intimă pe care i-o oferise Julian după ce făcuseră dragoste. Încercă să-și repare greșeala folosind o doză de umor.

— Spune-mi, Julian, toți soții sunt atât de aroganți încât să creadă că știu ce este mai bine pentru soțiile lor? spuse ea, întorcându-se pe o parte și tachinându-l cu un zâmbet.

— Sophy, mă rănești, se strâmbă el, luptându-se să pară deopotrivă inocent și rănit, deși în ochi i se ghiceau un sentiment de ușurare și o urmă de râset. Chiar crezi că sunt arogant, nu-i așa?

— Sunt momente în care îmi este imposibil să evit această concluzie.

— Știu că ție îți par așa, dar ca să fiu sincer, vreau să fiu un soț bun pentru tine, Sophy. Privirea îi deveni din nou serioasă.

— Știu asta, murmură ea cu blândețe. Tocmai de aceea sunt atât de dispusă să-ți tolerez accesesele de îngâmfare. Vezi ce soție înțeleghătoare ai?

— Ești o soție-model, declară Julian privind-o printre pleoapele pe jumătate închise.

— Să nu te îndoiești niciodată de asta. Aș putea să-ți dau

lecții în domeniu.

— Iată o idee care i-ar speria pe ceilalți soți din înalta societate londoneză. Cu toate acestea, voi încerca să-mi amintesc de bunele tale intenții când prepari vreo licoare adormitoare sau când citești din cartea aceea groaznică a lui Wollstonecraft, zise el ridicând capul cât să o sărute drăgăstos, după care se lăsă din nou să cadă pe pernele imaculate. Mai trebuie să discutăm ceva în această seară, draga mea soție-model.

— Despre ce este vorba? întrebă ea căscând, perfect conștientă că începuse să i se facă somn. Era ciudat să îl vadă în patul ei, dar încet-încet se simțea confortabil în prezența aceluia bărbat care emana putere și căldură. Oare avea să-și petreacă întreaga noapte cu ea?

— Mai devreme ai părut deranjată când am spus că ar trebui să ne consumăm căsătoria, începu el rar.

— Numai pentru că insistai că este doar spre binele meu.

— Da, pot să văd de unde ți-a intrat în cap ideea că am tendința de a fi arogant și dominator, surâse el, dar chiar și așa, ar cam fi vremea să afli la ce riscuri te expui când flirtezi cu Waycott și cu cei de teapa lui.

— Nu flirtam cu vicontele, protestă Sophy ridicându-se într-un cot și privind mânioasă în jos la Julian. Buna ei dispoziție din starea aceea premergătoare somnului dispăru cât ai bate din palme.

— Ba da, Sophy, asta făceai. Pot înțelege că nu ți-ai dat seama de asta, dar te asigur că el se uita la tine de parcă ai fi fost o tartă cu agrișe plină cu frișca, și de fiecare dată când îi zâmbeai se lungea pe bot.

— Julian, exagerezi!

— Nu, Sophy, nu exagerez, spuse el trăgând-o în jos până ajunse cu fruntea pe umărul lui. Iar Waycott nu este singurul care saliva în jurul tău în această seară. Trebuie să ai grijă cu astfel de bărbați și, mai presus de toate, nu trebuie să le dai apă la moară, chiar și fără să-ți dai seama.

— Dar de ce ți-e teamă în special de Waycott?

— Nu mi-e teamă de el, dar știu că este un pericol pentru femei și nu vreau ca soția mea să atragă asemenea

pericole. Te-ar seduce într-o clipă dacă ar crede că poate să o facă.

— Dar de ce eu? Erau destule femei mult mai frumoase decât mine la balul lui Lady Yelverton.

— Te va alege pe tine dintre toate celelalte – dacă i se oferă această șansă – pentru că ești soția mea.

— Bine, dar de ce?

— Îmi poartă o ură teribilă de multă vreme, Sophy, să nu uiți niciodată asta.

— Waycott a fost unul dintre iubiții lui Elizabeth? Întrebă ea fără să se gândească, simțind cum brusc lucrurile începeau să aibă sens.

— Ți-am spus că nu discut despre prima mea soție cu nimeni, nici măcar cu tine, Sophy, spuse Julian încleștându-și dinții în timp ce masca amenințătoare și feroce care îi adusese reputația diavolească i se așeza din nou pe chip.

— Scuză-mă, Julian, mi-a scăpat, îngăimă ea încercând să se desprindă din îmbrățișarea lui.

— Da, ți-a scăpat, zise el, ignorând tentativa ei de a se elibera și înconjurând-o și mai puternic cu brațul. Dar cum tu ești o soție-model, sunt convins că nu se va mai întâmpla, nu?

— Mă tachinezi din nou, Julian? se interesă Sophy mijindu-și ochii și examinându-l cu atenție.

— Nu, doamnă, te asigur că sunt cât se poate de serios, spuse el cu același zâmbet leneș, satisfăcut care își făcuse loc pe chipul lui după ce făcuseră dragoste. Întoarce-ți capul, iubito, vreau să văd ceva, îi ceru el folosindu-și degetul mare pentru a-i dirija bărbia până când chipul ei ajunsese într-o poziție din care îi putea studia ochii la lumina lumânării.

— Este după cum mă și temeam că va fi, constată Julian dând încet din cap.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea neliniștită.

— M-am temut că odată ce voi fi făcut dragoste cu tine așa cum trebuie, îți vei pierde ceva din candoarea privirii, dar m-am înșelat. Ochii tăi sunt la fel de limpezi și inocenți ca și înainte. Va fi foarte greu să te apăr de prădătorii din

Înalta societate, draga mea. Văd că îmi mai rămâne o singură opțiune.

— Care este aceea, milord? Întrebă Sophy cu sfială.

— Va trebui să petrec mai mult timp alături de tine, spuse Julian căscând. De acum înainte îmi vei face o listă cu evenimentele la care dorești să mergi seara și te voi însoți de fiecare dată când va fi posibil.

— Vorbești serios? Ți place opera?

— Urăsc opera.

— Ce păcat! Aveam de gând să merg mâine-seară împreună cu mătușa ta și cu prietena ei Harriette la King's Theatre. Vei dori să ne însoțești?

— Un bărbat trebuie să facă anumite lucruri dacă este absolut necesar, declară Julian cu noblețe.

Capitolul 8

— Cum Dumnezeu ne vor găsi Fanny și Harry în mulțimea asta? Întrebă Sophy neliniștită privind la numeroasele trăsură care împânziseră piața de lângă King's Theatre. Cred că sunt peste o mie de oameni aici.

— Mai degrabă trei mii, spuse Julian luând-o ferm de braț și conducând-o spre teatrul la modă. Nu-ți face totuși griji în legătură cu Fanny și Harry, o să ne găsească fără probleme.

— Cum așa?

— Loja pe care o folosesc îmi aparține, explică Julian vag în timp ce își croiau drum prin mulțimea sclipitoare.

— A, înțeleg, ce aranjament convenabil.

— Da, lui Fanny i s-a părut întotdeauna convenabil, întrucât a scutit-o de necesitatea cumpărării unei loje proprii.

— Nu te deranjează că o folosește pe a ta, nu? spuse Sophy privindu-l.

— Nu, se numără printre puținii membri ai familiei pe care îi suport oricât de mult timp.

Câteva minute mai târziu, Julian o escorta într-o lojă elegantă, bine situată în mijlocul celor cinci șiruri de asemenea compartimente. Sophy se așează și începu să privească fascinată în jur prin marea sală în formă de potcoavă, plină cu femei strălucind de bijuterii și bărbați îmbrăcați elegant. La parter, tot felul de bărbați spilcuiți și filfizoni se plimbau țațoș, etalându-și ostentativ ținutele care întruchipau extremele modei din acel moment. Observându-le hainele groțești, Sophy se bucură în sinea ei că Julian prefera îmbrăcămintea cu o croială discretă și conservatoare.

În curând se lămură însă că adevăratul spectacol din acea seară nu avea loc nici în fosa orchestrei și nici pe scenă, ci mai degrabă în lojele elegante.

— E ca și cum te-ai uita la cinci rânduri de scene în miniatură, exclamă Sophy, râzând amuzată. Toată lumea este îmbrăcată de paradă și este ocupată să îi studieze pe ceilalți ca să vadă cine ce bijuterii poartă și cine pe cine vizitează în care lojă. Nu știu de ce ți se pare plictisitoare opera, Julian, atâta vreme cât se întâmplă atât de multe lucruri în public.

— Ai dreptate, iubito, spuse Julian lăsându-se pe spate în scaunul de catifea și ridicând o sprânceană în timp ce își rotea privirea prin sală.

Studie rândurile de loje preț de câteva clipe, urmărit atent de Sophy. Îl văzu ezitând ușor în fața unui compartiment în care o femeie îmbrăcată într-o rochie uluitoare se întreținea cu mai mulți admiratori. Sophy, dintr-odată curioasă, dori să afle cine era blonda atrăgătoare care părea să se afle în centrul atenției.

— Cine este femeia aceea, Julian?

— Care femeie? întrebă el absent, mutându-și privirea spre celelalte loje.

— Cea de la etajul al treilea, cu rochia verde. Trebuie să fie foarte populară. Pare să fie înconjurată de bărbați, nu văd nicio altă femeie în loja ei.

— A, aceea, spuse Julian aruncând o privire în fugă. Nu trebuie să-ți faci griji în legătură cu ea, Sophy. Nu cred că vei avea ocazia să o întâlnești în societate.

— Nu se știe niciodată, nu-i așa?

— În acest caz, certitudinea e totală.

— Julian, nu suport atâta mister, cine este?

— Una dintre Marile Curtezane, explică Julian oftând, pe un ton care indica în mod limpede că subiectul îl plictisea. Sunt multe de față în această seară. Lojele sunt un fel de vitrine de prezentare pentru ele, dacă se poate spune așa.

— Demimondene adevărate? întrebă Sophy cu ochii mari. Au loje aici, la King's Theatre?

— După cum am spus, lojele sunt niște vitrine excelente pentru... ăăă... bunurile lor.

— Dar precis costă o avere să închiriezi o lojă pentru întreaga stagiune, spuse Sophy uimită.

— Nu chiar, dar nici prea ieftin nu este, recunosc eu el. Cred că demimondenele consideră asta o investiție în afacerile lor.

— Arată-mi câteva dintre celelalte Mari Curtezane, Julian, îl rugă Sophy aplecându-se hotărâtă în față. Nu le poți distinge de doamnele de calitate veritabilă doar privindu-le, am dreptate?

— Ce observație interesantă. În multe cazuri, ai dreptate, dar există câteva excepții. Unele femei au un aer aristocratic inconfundabil, indiferent de cum sunt îmbrăcate, spuse Julian aruncându-i o privire scurtă, pe jumătate amuzată și pe jumătate mâhnită.

Sophy însă era prea ocupată să privească lojele pentru a-i observa căutătura.

— Care sunt excepțiile? Poți să-mi indici una sau două? Mi-ar plăcea grozav să văd dacă pot deosebi o demimondenă de o ducesă dintr-o privire.

— Nu contează, Sophy. Ți-am satisfăcut destul curiozitatea deplorabilă pentru această seară. Cred că ar trebui să schimbăm subiectul.

— Julian, ai observat cum schimbi întotdeauna subiectul tocmai când ajungem să discutăm ceva cu adevărat interesant?

— Așa fac? E cam nepoliticos din partea mea.

— Nu cred nicio clipă că lipsa de politețe îți stârnește vreun regret. Uite-le pe Anne Silverthorne și pe bunica ei, îl informă Sophy făcându-i semn prietenei ei cu evantaiul. Veselă, Anne îi răspunse imediat cu un semn de recunoaștere, dintr-o lojă din apropiere.

— Putem să mergem să o vizităm în loja ei, Julian?

— Poate între acte.

— Va fi distractiv. Anne arată minunat în această seară, nu crezi? Rochia aceea galbenă se potrivește de minune cu părul ei roșu.

— Unii ar putea spune că rochia are un decolteu cam îndrăzneț pentru o tânără nemăritată, comentă Julian.

— Dacă Anne ar aștepta până când se mărită ca să poarte o rochie la modă, ar prinde-o sfârșitul lumii. Mi-a

spus că nu se va căsători niciodată. Sexul masculin i se pare vrednic de dispreț, iar ideea de căsnicie nu o atrage deloc.

— Bănuiesc că ai întâlnit-o pe domnișoara Silverthorne la adunările de miercuri seara de la mătușa mea?

— Întocmai.

— Judecând după ceea ce mi-ai spus, nu prea sunt convins că este genul de femeie cu care ar trebui să te împrietenești, draga mea.

— Probabil că ai dreptate, râse Sophy. Anne are o influență groaznică, dar mi-e teamă că răul s-a produs deja. Am devenit prietene apropiate și nu se face să îți abandonezi prietenii, nu-i așa?

— Sophy...

— Sunt destul de sigură că nu le-ai întoarce spatele niciodată prietenilor tăi, întrucât nu ar fi un lucru onorabil.

— Sophy, te rog... Julian îi aruncă o privire precaută.

— Nu te alarma, Julian. Anne nu este singura mea prietenă. Jane Morland este o altă cunoștință recentă și fără îndoială vei fi de acord în ceea ce o privește. Este foarte serioasă, o adevărată întruchipare a rațiunii și a cumpătării.

— Mă bucur să aud asta, dar trebuie să te sfătuiesc să îți alegi prietenele cu aceeași grijă pe care o manifesti în selectarea prietenilor.

— Julian, dacă aș fi atât de precaută în alegerea cunoștințelor pe cât ți-ai dori tu, aș avea o viață tare singuratică sau aș fi plictisită de moarte de niște ființe îngrozitor de neinteresante.

— Nu știu cum, dar nu-mi pot imagina o asemenea situație.

— Nici eu. Trebuie să recunosc că Fanny și Harry întârzie foarte mult, sper că sunt bine, remarcă Sophy privind în jur în căutarea unui element care să-i distragă atenția.

— Acum tu ești cea care schimbă subiectul.

— Am învățat de la tine această tehnică. Tocmai când se pregătea să continue discuția în aceeași direcție, Sophy își dădu seama că blonda atât de frapantă se uita drept la ea, din propria ei lojă. Pentru un moment, Sophy o privi la

rândul ei, plină de curiozitate și intrigată de căutătura directă a curtezanei. Vru să-l întrebe încă o dată pe Julian cum o chema pe femeia aceea când un zgomot puternic de la balcon dădu de înțeles că opera urma să înceapă, așa că Sophy uită de necunoscuta în rochie verde și își îndreptă atenția către scenă.

Pe la mijlocul primului act, cineva trase draperia din spatele lui Sophy. Ea se întoarse, așteptându-se să le vadă pe Fanny și pe Harry dând buzna în lojă, dar vizitatorul era Miles Thurgood. Julian îi făcu semn cu mâna spre un fotoliu și Sophy îi zâmbi.

— Catalani este în mare formă în această seară, nu-i așa? murmură Miles în urechea lui Sophy, aplecându-se spre ea. Am auzit că s-a certat la cuțite cu ultimul ei iubit chiar înainte de a intra pe scenă și se spune că i-ar fi aruncat în cap conținutul unei oale de noapte. Săracul trebuie să joace în următorul act, sper că va reuși să se curețe la timp.

Sophy chicoti, neluând în seamă privirea dezaprobatoare a lui Julian.

— Dar cum ai auzit de asta? îi șopti ea lui Miles.

— Escapadele lui Catalani din spatele cortinei sunt legendare, îi explică Miles cu un rânet.

— Dar nu este nevoie să o gratulezi pe soția mea cu asemenea povești, interveni Julian pe un ton ascuțit. Ai face bine să găsești altceva de discutat dacă vrei să rămâi în această lojă.

— Nu-l lua în seamă, îl preveni Sophy, Julian este extrem de puritan în anumite privințe.

— Așa este, Julian? exclamă Miles pe un ton inocent. Știi, acum că soția ta face această observație, mă tem că are dreptate. Chiar mă gândeam că ai devenit cam arțăgos în ultima vreme. Efectele căsniciei, fără îndoială.

— Fără îndoială, repetă Julian glacial.

— Și Catalani nu este singura despre care se vorbește astă-seară, continuă Miles vesel. Am auzit că alți câțiva membri ai înaltei societăți londoneze au primit bilete de la Marea Featherstone. Nu poți să nu o admiri pe femeia asta, are ceva curaj să vină aici printre victimele ei.

— Charlotte Featherstone se află în sală? Unde? întrebă Sophy întorcându-se fulgerător spre el.

— Destul, Thurgood, se răsti Julian.

Miles însă arăta deja din cap către loja unde se afla blonda elegantă care se uitase fix la Sophy doar cu câteva clipe în urmă.

— Este cea de acolo.

— Doamna în rochia verde? spuse Sophy scrutând întunericul din teatru în încercarea de a o distinge pe infama curtezană.

— La naiba, Thurgood, ți-am zis că e de ajuns, sări Julian.

— Îmi pare rău, Ravenwood, nu am vrut să spun nimic nepotrivit, dar toată lumea știe cine este Featherstone, nu e niciun secret.

— Sophy, ți-ar plăcea niște limonada? întrebă Julian cu o expresie amenințătoare.

— Da, Julian, foarte mult.

— Excelent, sunt convins că Miles ar fi încântat să-ți aducă un pahar, nu-i așa, Thurgood?

— Ar fi o onoare, Lady Ravenwood, mă întorc imediat, spuse Miles sărind în picioare și făcând o reverență grațioasă în fața lui Sophy, după care se întoarse și se pregăti să dispară în spatele draperiei, dar se opri brusc. Îmi cer scuze, Lady Ravenwood, zâmbi el larg, dar se pare că pana din părul dumneavoastră stă să cadă. Îmi permiteți să o așez la locul ei?

— O, Doamne, se tângui Sophy, întinzând mâna pentru a împinge la loc pana buclucașă tocmai când Miles se apleca săritor în față.

— Du-te după limonada, Thurgood, îi porunci Julian în timp ce se întindea chiar el după pană. Mă descurc și singur cu ținuta lui Sophy, urmă el împingând la loc pana în buclele lui Sophy, pe când Miles ieșea repede din lojă.

— Serios, Julian, nu era nevoie să îl alungi doar pentru că mi-a arătat-o pe Charlotte Featherstone, spuse Sophy aruncându-i soțului ei o privire plină de reproș. Chiar eram cât se poate de curioasă în privința ei.

— Nu îmi pot imagina care ar fi motivul.

— Păi, pentru că i-am citit *Memoriile*, explică Sophy, aplecându-se din nou în față în încercarea de a o vedea mai bine pe doamna în verde.

— Ce ai citit? Îngăimă Julian cu răsuflarea tăiată.

— Studiem *Memoriile* Featherstone la reuniunile de miercuri seara găzduite de Fanny și Harriette. Este o lectură fascinantă, trebuie s-o recunosc. Are o viziune fără pereche asupra înaltei societăți. De-abia așteptăm următoarea parte.

— La naiba, Sophy, dacă aș fi avut cea mai vagă idee că Fanny te expune la acest gen de prostii, nu ți-aș fi permis niciodată să mergi la adunările ei de miercuri seara. Care e sensul acestor nerozii? Se presupune că studiezi literatura și științele naturale, nu mâzgăliturile bârfitoare ale unei târfe.

— Liniștește-te, Julian, sunt o femeie căsătorită, care are douăzeci și trei de ani, nu o școlăriță de șaisprezece, îi surâse ea. Am avut dreptate mai devreme, chiar ești groaznic de puritan în anumite privințe.

— Puritan este un termen prea blând pentru a-mi descrie opinia despre acest subiect, se răsti el încruntându-se și mijindu-și ochii. Îți interzic să-i mai citești *Memoriile*, ai priceput?

Sophy simți cum buna dispoziție începea s-o părăsească. Ultimul lucru pe care și-l dorea era să strice seara cu o ceartă, dar nu putea să nu riposteze. În ajun cedase în privința unuia dintre cele mai importante puncte din înțelegerea lor și nu avea de gând să se mai lase dominată.

— Julian, rosti ea cu blândețe, trebuie să îți aduc aminte că înainte de căsătoria noastră am vorbit despre libertatea de a citi ce doresc.

— Nu-mi arunca în față înțelegerea aceea prostească, Sophy, nu are nimic de-a face cu *Memoriile* lui Featherstone.

— Nu a fost o înțelegere prostească, și sigur că are de-a face cu acest lucru. Încerci să-mi dictezi ce pot și ce nu pot să citesc, pe când am fost de acord în mod cât se poate de clar că nu vei face asta.

— Nu vreau să mă cert pe tema asta, mormăi Julian.

— Minunat, conchise Sophy cu un zâmbet de ușurare. Nici eu nu vreau să mă cert cu tine pe tema asta. Vezi, putem ajunge destul de repede la un acord în anumite probleme. Este de bun augur, nu crezi?

— Nu mă înțelege greșit, continuă Julian cu vigoare. Nu am de gând să dezbat acest subiect cu tine, îți spun cât se poate de ferm că nu vreau să mai citești *Memoriile*. În calitate de soț al tău ți-o interzic categoric.

Sophy trase cu putere aer în piept, știind că nu-i putea îngădui să treacă peste capul ei.

— Mi se pare că am făcut deja un compromis destul de mare în ceea ce privește acordul nostru, domnul meu, așa că nu te poți aștepta să mai fac unul. Nu este just, și cred că în sinea ta ești un om corect.

— Nu e just? repetă Julian aplecându-se și prinzând-o de mână. Sophy, uită-te la mine. Ceea ce s-a întâmplat ieri-noapte nu intră la capitolul compromis. Nu ai făcut decât să cobori cu picioarele pe pământ și să îți dai seama că acest punct din acordul nostru a fost nefiresc și lipsit de sens.

— Chiar așa am făcut? Cât de perspicace sunt!

— Nu glumi cu asta, Sophy. Ai greșit de la început stăruind în legătură cu acea clauză neghioabă, și în cele din urmă ai avut atâta minte să-ți recunoști eroarea. Treaba asta cu cititul *Memoriilor* este un alt punct în legătură cu care te înșeli și în care trebuie să-mi permiți să te călăuzesc.

— Fii rezonabil, domnule. Dacă cedez și în această privință, ce-o să-mi ceri apoi? Să renunț la moștenirea mea?

— La naiba cu moștenirea ta, izbucni el. Nu vreau banii tăi, și știi asta.

— Asta spui acum. În urmă cu foarte puține săptămâni spuneai că nu îți pasă de ceea ce aleg să citesc. Cum pot ști că nu-ți vei schimba părerea și despre moștenirea mea?

— Sophy, este revoltător. Pentru numele lui Dumnezeu, de ce ai vrea să citești *Memoriile*?

— Pentru că le găsesc absolut fascinante. Charlotte

Featherstone e o femeie foarte interesantă. Gândește-te doar prin câte a trecut!

— Prin patul unui mare număr de bărbați, prin asta a trecut, și nu vreau să citești detaliile despre fiecare dintre iubiții ei.

— Nu voi mai aduce vorba despre acest subiect, milord, de vreme ce te supără atât de mult.

— Vei avea grijă să nu mai citești despre acest subiect, o corectă el pe un ton rău prevestitor, după care expresia i se îndulci. Sophy dragă, chiar nu merită să ne certăm pentru asta.

— Aici suntem de acord.

— Ce îți cer este să dai dovadă de puțină prudență în selectarea lecturilor.

— Julian, oricât de fascinante ar fi creșterea animalelor și agricultura, din când în când mă cam plictisesc. Pur și simplu am nevoie să citesc lucruri mai variate.

— Cu siguranță nu vrei să te înjosești într-atât încât să pleci urechea la genul de bârfe pe care le întâlnești în *Memorii*?

— Dar te-am avertizat în ziua în care am căzut de acord să ne căsătorim că găsesc o desfătare vinovată în ascultarea bârfelor.

— Nu am de gând să-ți fac pe plac.

— Pari să știi multe lucruri despre acest gen de bârfe care sunt prezente în *Memorii*. Nu cumva le citești și tu? Dacă este așa, am putea găsi o bază comună de discuție.

— Nu, nu le citesc și nici nu am de gând să fac asta. În plus...

Fanny îi salută din pragul ușii, întrerupându-l.

— Sophy, Julian, bună seara! Desigur v-ați gândit că nu mai ajungem, rosti Fanny trecând rapid de draperie, fermecătoare într-o rochie de mătase de culoarea bronzului. Harriette Rattenbury se afla lângă ea, splendidă cu turbanul ei caracteristic de culoare purpurie și rochia asortată.

— Bună seara tuturor, ne cerem scuze pentru întârziere, spuse Harriette, zâmbindu-i veselă lui Sophy. Draga mea,

arăți minunat în această seară. Această nuanță de bleu ți se potrivește de minune. Dar de ce ești încruntată? S-a întâmplat ceva?

— A, nu, nu e nimic, Harry. Eram îngrijorată pentru voi două, răspunse Sophy reușind să afișeze un zâmbet primitiv și trăgându-și mâna din strânsoarea lui Julian.

— Nu ai de ce să-ți faci griji, o asigură Harriette, suspinând ușurat. A fost doar vina mea, din păcate. Am avut o criză de reumatism în cursul după-amiezii și am descoperit că îmi terminasem întăritorul special. Cum draga de Fanny a insistat să trimită la farmacie după o nouă porție, ne-am apucat să ne îmbrăcăm destul de târziu. Cum este spectacolul? Catalani e în formă?

— Am auzit că i-a turnat în cap iubitului ei conținutul unei oale de noapte chiar înainte de primul act, o informă Sophy de îndată.

— Atunci înseamnă că dă un spectacol excelent, chicoti Fanny. E bine cunoscut faptul că este în formă maximă de fiecare dată când se ceartă cu vreunul dintre iubiții ei. Asta îi dă forță de muncă și energie.

— Dar scena cea mai interesantă se petrece aici, în această lojă, mătușă Fanny, și tu și Harry sunteți cauza ei, interveni Julian privind masca de veselie pe care o afișa Sophy.

— Mă cam îndoiesc de asta, murmură Fanny, noi nu ne amestecăm niciodată în vreo scenă, nu-i așa, Harry?

— Dumnezeule, nu, fără îndoială că nu.

— Destul! Lui Julian îi sări țandăra. Tocmai am descoperit că studiați *Memoriile* lui Featherstone la întâlnirile voastre de miercuri seara. Ce Doamne iartă-mă s-a întâmplat cu Shakespeare și Aristotel?

— Sunt morți, observă Harriette.

— Cu siguranță, Julian, că fiind tu însuși un bărbat destul de instruit, ești familiarizat cu interesele cât se poate de variate ale unei persoane inteligente, spuse Fanny ridicând mâna cu un gest leneș plin de grație, fără a lua în seamă chicotitul înăbușit al lui Sophy. Și toată lumea din micul meu club este foarte inteligentă. Nu ar trebui să impunem

limite dorinței de cunoaștere.

— Fanny, te previn că nu vreau ca Sophy să fie expusă unor asemenea nerozii.

— Este prea târziu, am fost deja expusă, mărturisi Sophy.

— Atunci trebuie să încercăm să îndiguim efectele negative, spuse contele întorcându-se spre soția lui cu o privire amenințătoare. Nu vei mai citi *Memoriile*, îți interzic asta. Ridicându-se în picioare, urmă: Și acum, dacă vreți să mă scuzați, cred că voi merge să văd ce îl reține pe Miles. Mă întorc în curând.

— Du-te fără grijă, Julian, murmură Fanny pe un ton încurajator, noi vom fi bine.

— Neîndoielnic, mormăi el. Dar te rog încearcă să o reții pe Sophy ca să nu cadă cumva din lojă în încercarea ei de a o privi mai bine pe Charlotte Featherstone. Dădu din cap și îi aruncă lui Sophy o privire rece ca gheața, după care ieși din lojă, pășind apăsător.

Tânăra femeie oftă în timp ce draperia cădea la loc după el.

— Se pricepe să aibă ultimul cuvânt, nu? observă ea.

— Toți bărbații se pricep, spuse Harriette în timp ce își scotea binoclul din săculețul de mână cusut cu mărgeluțe. Se și folosesc foarte des de asta, să știi, de parcă tot timpul ar pleca undeva. La școală, la război, la club, sau la amantele lor.

— Aș zice că în cazul de față nu era vorba de a pleca undeva cât de a fugi de ceva, medita Sophy cu voce tare.

— O observație excelentă, spuse Fanny veselă. Câtă dreptate ai. Cred că tocmai am asistat la o retragere strategică din partea lui Julian. Fără îndoială că a învățat asemenea tactici luptând sub comanda lui Wellington. Văd că deprinzi repede tainele vieții conjugale.

— Sper că nu vei lua în serios eforturile lui Julian de a ne impune ce să citim la întâlnirile noastre de miercuri seara, spuse Sophy cu o grimasă.

— Draga mea, nu-ți face griji pentru asemenea nimicuri, replică Fanny cu grație. Desigur că nu-l vom lua în seamă pe Julian. Bărbații au o viziune atât de mărginită despre

ceea ce ar trebui să facă femeile, nu-i așa?

— Julian este un bărbat bun, atât cât poate fi un bărbat, Sophy, dar are fără îndoială punctele lui slabe, opină Harriette ridicându-și micul binoclu la ochi și uitându-se prin el. Desigur, nu îl poți învinovăți după câte a tras cu prima lui contesă. În plus, mi-e teamă că experiențele lui pe câmpul de bătălie l-au făcut să își înăsprească concepțiile despre viață în general. Julian a dezvoltat un puternic simț al datoriei, înțelegi... Aaa, uite-o.

— Pe cine? întrebă Sophy cu mintea în altă parte. Se gândea la Elizabeth și la efectele pe care le poate avea războiul asupra unui bărbat.

— Pe Marea Featherstone. Poartă verde și colierul cu diamante și rubine pe care i l-a dat Ashford.

— Chiar așa? Cât de delicios de revoltător din partea ei să îl poarte după ceea ce a scris în a doua parte a *Memoriilor*. Cred că Lady Ashford este vânăută de furie.

Fanny își scoase binoclul și privi în direcția indicată.

— Pot să îți împrumut binoclul? o întrebă Sophy pe Harriette. Nu m-am gândit să-mi iau și eu unul.

— Desigur, o să mergem să-ți cumperi săptămâna aceasta. Pur și simplu nu se poate să vii la operă fără așa ceva, spuse Harriette cu obișnuitul ei zâmbet liniștit. Sunt atâtea de văzut aici, nu ar fi bine să pierzi ceva din vedere.

— Așa este, confirmă Sophy în timp ce își îndrepta binoclul asupra femeii uluitoare îmbrăcate în verde. Sunt atâtea de văzut. Ai dreptate în privința colierului, este spectaculos. Poți înțelege de ce s-ar putea plânge o femeie dacă ar descoperi că soțul ei i-a dat amantei lui asemenea fleacuri.

— Mai ales când soția este obligată să se mulțumească cu bijuterii de o calitate mult inferioară, spuse Fanny gânditoare, privind la pandantivul simplu care strălucea la gâtul lui Sophy. Mă întreb de ce Julian nu ți-a dat încă smaraldele Ravenwood?

— Nu am nevoie de smaralde, ripostă Sophy. Pe când fixa loja lui Charlotte Featherstone, îl văzu intrând pe un bărbat cu părul blond care îi păru familiar. Îl recunosc

imediat pe lordul Waycott. Charlotte se întoarse să îl salute cu un gest grațios al mâinii ei pline de inele, iar Waycott se aplecă asupra degetelor sclipitoare cu un aplomb plin de eleganță.

— Dacă e să mă întrebi pe mine, i se adresă Harriette lui Fanny pe un ton de conversație, cred că nepotul tău a văzut destul smaraldele Ravenwood cât le-a purtat prima lui soție.

— Mmm, se poate să ai dreptate, Harry. Elizabeth nu a făcut decât să-l amărăscă de fiecare dată când a purtat smaraldele acelea. Se prea poate ca Julian să nu-și mai dorească să vadă pietrele acelea purtate de vreo femeie, întrucât vederea lor i-ar aduce din nou aminte, într-un mod cât se poate de dureros, de Elizabeth.

Sophy se întreba care era motivul real pentru care Julian nu-i dăduse încă nestematele familiei Ravenwood. Nu era sigură că adevărul i-ar fi făcut plăcere.

Era nevoie de o femeie de o statură și o ținută deosebită pentru a putea purta bijuterii de înaltă clasă, și mai ales pietre atât de pretențioase precum sunt smaraldele. Poate că în opinia lui Julian, noua lui soție nu avea o prezență destul de impresionantă ca să poarte bijuteriile Ravenwood, sau poate că nu o considera destul de frumoasă pentru ele.

Și totuși, se gândi ea cu regret, în noaptea precedentă, pentru o perioadă scurtă, în intimitatea dormitorului lor, Julian o făcuse să se simtă cu adevărat foarte frumoasă.

Sophy nu se plânse și nici nu ceru explicații mai târziu în cursul acelei seri când o însoți acasă, după care o anunță că avea să petreacă vreo două ore la club. Julian se miră că nu protestase, în timp ce reflecta lungit în trăsură, într-o dispoziție deloc plăcută, pe măsură ce vizitiul își croia drum printre străduțele întunecate.

Oare lui Sophy nu-i păsa cum își petrecea el restul serii, sau poate era doar recunoscătoare că nu îi invadase iarăși intimitatea dormitorului?

La început, Julian nu avusese de gând să meargă la club după operă, ci dorise să o ducă pe Sophy acasă și să își

petreacă restul nopții învățând-o să aprecieze plăcerile erotismului. Plănuse atent cum avea să procedeze, și de această dată își jurase că avea să fie bine pentru ea. Își închipuise că avea să o dezbrace încet, sărutând fiecare bucățică de piele moale până când ea ar fi fost pregătită. Nu și-ar mai fi pierdut controlul și nu s-ar mai fi îngropat în ea cu sălbăticie. Ar fi făcut totul încet și s-ar fi asigurat că amândoi se bucurau de aceeași plăcere.

Julian era perfect conștient că în ajun își pierduse capul într-un moment critic și asta nu îi stătea deloc în obicei. Când ajunsese în dormitorul lui Sophy, fusese sigur că era perfect stăpân pe reacțiile lui și că avea să facă dragoste cu ea doar pentru binele ei. Adevărul era însă că o dorea de atâta vreme, încât atunci când reușise să se piardă în trupul ei strâmt și primitiv nu mai avusese nici măcar o singură rezervă de stăpânire de sine pe care să o folosească. După toate aparențele, își folosisese toate rezervele în săptămâna anterioară, când se luptase cu el însuși ca să se țină departe de ea.

La amintirea senzațiilor exaltante din momentul triumfului final simți cum întregul corp îi era traversat din nou de un val de excitație. Julian scutură din cap, năucit la gândul că întreaga situație devenise ceva mult mai important și mai greu de controlat decât putuse prevedea. Se întrebă din nou cum de își dăduse voie să devină atât de obsedat de Sophy.

Nu avea rost să încerce să analizeze sentimentul, decise el când trăsura se opri în fața clubului. Cel mai important lucru era să se asigure că această obsesie nu avea să-l ia cu totul în stăpânire. Trebuia să aibă grijă de ea și asta însemna că trebuia să aibă controlul asupra lui Sophy. În plus, Sophy avea nevoie de protecția lui, căci era mult prea naivă și încrezătoare. În timp ce intra în club, lui Julian i se păru că aude ca pe un ecou îndepărtat râsul batjocoritor al lui Elizabeth.

— Ravenwood, exclamă Miles Thurgood ridicând privirea de lângă foc, unde ședea, și zâmbindu-i cu veselie. Nu mă așteptam să te văd aici în această seară. Ia loc și toarnă-ți

un pahar de Porto.

— Mulțumesc, spuse Julian, și se lăsă într-un scaun din apropiere. Orice bărbat care a asistat la o operă întreagă are nevoie de un pahar de Porto.

— Exact asta am spus și eu acum câteva minute, deși trebuie să recunosc că spectacolul din această seară a fost mult mai distractiv decât de obicei, dată fiind apariția Marii Featherstone.

— Te rog nu-mi aminti.

— Desigur, cea mai amuzantă parte a fost să văd cum încercai să-i distragi atenția soției tale de la subiectul Featherstone, chicoti Miles. Bănuiesc că ai eșuat lamentabil, nu-i așa? Întotdeauna femeile sunt fascinate tocmai de ceea ce ți-ai dori să nu le intereseze.

— Nici nu e de mirare, având în vedere că ai încurajat-o cu bună știință, bombăni Julian turnându-și un pahar de Porto.

— Fii rezonabil, Ravenwood. Toată lumea din oraș vorbește despre *Memorii*, așa că nu te poți aștepta cu adevărat ca Lady Ravenwood să nu le dea nicio atenție.

— Pot să o ghidez pe soția mea în ceea ce privește alegerile ei de lectură și mă și aștept să fac asta, rosti Julian.

— Ei, haide, fii sincer, spuse Miles pe tonul familiar al unui vechi prieten, de fapt ce te îngrijorează nu sunt preferințele ei literare, ci mai degrabă ți-e teamă că mai devreme sau mai târziu o să dea peste numele tău în *Memorii*, nu-i așa?

— Legătura mea cu Featherstone nu ar trebui să o preocupe pe soția mea.

— Desigur că este un sentiment nobil și că fiecare bărbat care se ascunde la club astă-seară gândește la fel, îl asigură Miles, după care expresia lui de bună dispoziție se transformă brusc într-una sobră. Că tot veni vorba de cine e pe aici...

— Da?

— Te informez că Waycott se află în sala jocurilor de noroc, murmură Miles după ce își dresese glasul.

— Așa deci, spuse Julian pe un ton liniștit, deși mâna i se încheșta pe paharul de vin. Ce interesant. Nu era o prezență obișnuită pe la club.

— Într-adevăr, dar e membru și se pare că în această seară s-a hotărât să-și facă apariția. Ar trebui să știi că face pariuri. Mai precis, face pariuri care te privesc pe tine și smaraltele Ravenwood, continuă Miles dregându-și vocea.

— Ce fel de pariuri? întrebă Julian simțind un gol în stomac.

— Pariază că nu-i vei da lui Sophy smaraltele Ravenwood până la sfârșitul anului. Știi prea bine ce vrea să spună, Julian. E ca și cum ar anunța pe toată lumea că noua ta soție nu poate lua locul lui Elizabeth în viața ta. Dacă Lady Ravenwood află despre asta, va fi distrusă.

— Atunci trebuie să facem în așa fel încât să nu afle. Știu că pot conta pe discreția ta, Thurgood.

— Da, desigur, dar aceasta nu este o chestiune care presupune să o ții departe de o anumită prezență, ca în cazul Featherstone: toată lumea o să fie la curent și nu le poți închide gura tuturor. Poate că ar fi mai simplu dacă te-ai asigura că Lady Ravenwood poartă bijuteriile în public. Astfel... Miles se întrerupse îngrijorat, văzând că Julian se ridică în picioare. Dar ce faci?

— M-am gândit să văd ce mai este pe la masa de joc în această seară, îi răspunse acesta luând-o spre ușa care dădea spre camera de jocuri de noroc.

— Bine, dar tu joci atât de rar. De ce vrei să mergi în camera aceea? Așteaptă! strigă Miles țâșnind în picioare și repezindu-se după el. Serios, acum, Julian, cred că ar fi mai bine dacă nu ai intra acolo în această seară.

Julian nu îl luă în seamă și intră cu pași apăsați în camera plină de lume, scrutând mulțimea până când își găsi prada. Waycott, care tocmai câștigase la jocul de noroc, se uită în jur o clipă și își fixă ochii asupra lui Julian, după care zâmbi și așteptă. Miles gravita undeva prin apropiere și cu colțul ochiului îl văzu pe Daregate așezându-și deoparte mâna de cărți și ridicându-se leneș în picioare.

— Bună seara, Ravenwood, spuse direct Waycott când

Julian se opri în fața lui. Ți-a plăcut opera de astă-seară? Am văzut-o pe frumoasa ta mireasă, deși mi-a fost greu să o disting în mulțime, pentru că, evident, mă așteptam să văd smaraldele Ravenwood.

— Soția mea nu este genul vulgar, murmură Julian. Consider că arată cel mai bine îmbrăcată simplu și clasic.

— Așa, deci? Și ea este de acord cu tine? Femeilor le plac mult bijuteriile, și tu dintre toți bărbații ar fi trebuit să îți înveți lecția în această privință.

— În chestiuni importante, soția mea mă lasă pe mine să decid, ripostă Julian coborând vocea, dar menținându-și tonul morocănos. Are încredere în judecata mea nu doar în ceea ce privește ținuta ei, ci și când vine vorba de cunoștințele ei.

— Spre deosebire de prima ta soție, nu-i așa? Îl completă Waycott cu ochii sclipindu-i malițios. Ce te face să crezi că noua Lady Ravenwood va dori să fie îndrumată de tine, Ravenwood? Pare să fie o femeie tânără și inteligentă, deși puțin naivă. Bănuiesc că în curând va începe să se bizuie pe propria ei judecată atât în ce privește ținuta ei, cât și în ceea ce privește cunoștințele, iar atunci te vei regăsi cam în aceeași poziție în care erai și în cazul primei tale căsnicii, nu-i așa?

— Dacă vreodată voi avea vreun motiv să bănuiesc că ideile lui Sophy sunt formate de altcineva în afară de mine, nu voi avea de ales și va trebui să iau măsurile care se impun pentru a remedia situația.

— Ce te face să crezi că poți remedia o asemenea situație? rânji leneș Waycott. Oricum asta nu prea ți-a ieșit în trecut.

— De această dată există o diferență, spuse Julian calm.

— Și care ar fi aceea?

— De această dată voi ști exact unde să caut orice posibilă amenințare la adresa soției mele și nu voi întârzia s-o elimin.

— Ar trebui să consider asta un avertisment? O mânie rece se ivi în ochii lui Waycott.

— Asta rămâne la latitudinea ta, indiferent cât de greșită

ți-ar fi judecata, spuse Julian înclinându-și capul în semn de batjocură.

— Să te ia naiba, Ravenwood, șuieră Waycott strângându-și pumnul în timp ce focul din privire i se amplifică. Dacă îți închipui că ai vreun motiv, provoacă-mă la duel și hai să terminăm odată.

— Dar încă nu am motive, nu-i așa? Întrebă Julian cu un calm desăvârșit.

— Rămâne problema cu Elizabeth, îl ațâță Waycott în timp ce degetele i se strângeau și apoi se relaxau cu o mișcare nervoasă.

— Consideri, probabil, că aș avea un cod al onoarei mult prea rigid. Cu siguranță nu m-aș fi deranjat să mă trezesc în zori pentru a omorî un om din cauza lui Elizabeth. Nu a meritat atâta efort.

— Ai o altă soție acum, îi atrase atenția Waycott cu obrazii roșii de frustrare și mânie. Vei permite să fii încornorat din nou, Ravenwood?

— Nu, spuse Julian cât se poate de liniștit. Spre deosebire de Elizabeth, Sophy merită într-adevăr efortul de a ucide un om și nu voi ezita să o fac dacă va fi necesar.

— Nenorocitul! Nu ai fost nici pe departe vrednic de Elizabeth, și nu te obosi să emiți amenințări. Știm cu toții că nu mă vei provoca niciodată la duel nici pe mine, nici pe altul din cauza unei femei. Chiar tu ai spus asta, îți amintești? strigă Waycott făcând amenințător un pas înainte.

— Așa am spus? rosti Julian simțind o undă de nerăbdare traversându-l. Înainte însă ca oricare dintre ei să mai pronunțe vreun cuvânt, Daregate și Thurgood apărură lângă Julian.

— A, iată-te, Ravenwood, i se adresă Daregate pe un ton calm. Eu și Thurgood te căutam. Vrem să te convingem să ne fii partener la cărți. Vrei să ne scuzi, Waycott? adăugă el, fluturând prin fața acestuia zâmbetul lui ușor nemilos și zeflemitor.

Waycott scutură din capul lui blond cu o mișcare smucită, se întoarse pe călcâie și ieși cu pași apăsați din cameră.

— Nu știu de ce v-ați deranjat să interveniți, spuse Julian către prietenii lui, privindu-l cu ferocitate pe Waycott plecând. Mai devreme sau mai târziu probabil că tot voi fi nevoit să-l ucid.

Capitolul 9

Scrisoarea parfumată, cu sigiliul lila elegant, ajunse pe marginea tăvii de ceai a lui Sophy a doua zi dimineață. Stătea în pat în capul oaselor, căscând și privind curioasă la acea misivă neașteptată.

— Când a sosit asta, Mary?

— Unul dintre lachei a zis că a adus-o un băiat cel mult acum o jumătate de oră, doamna mea, spuse Mary făcându-și de lucru prin cameră. Trase perdelele și scoase la iveală o frumoasă rochie de dimineață din bumbac, pe care Sophy o alesese împreună cu Fanny cu câteva zile în urmă.

Sophy își sorbi ceaiul și desfăcu sigiliul plicului. Scrută leneșă conținutul încruntându-se, pentru că la prima vedere cuvintele nu aveau niciun sens. Nu era nicio semnătură, ci doar niște inițiale la final. Trebui să o citească pentru a doua oară ca să înțeleagă importanța scrisorii.

Dragă doamnă,

Mai întâi, permiteți-mi să încep prin a vă oferi sincerele mele felicitări cu ocazia recentei dumneavoastră căsătorii. Deși nu am avut niciodată onoarea de a vă fi prezentată, simt că există un oarecare grad de familiaritate între noi datorită faptului că avem un anumit prieten comun. De asemenea, sunt convinsă că sunteți o femeie înțeleaptă și discretă, pentru că prietenul nostru comun nu pare genul care să-și repete greșeala din prima căsătorie. Având încredere în discreția dumneavoastră, cred că odată ce veți fi citit conținutul scrisorii, veți dori să faceți ceea ce se impune pentru a vă asigura că detaliile legăturii mele cât se poate de agreabile cu prietenul nostru comun vor rămâne

private.

Doamnă, sunt nevoită în momentul de față să îndeplinesc dificila sarcină de a-mi asigura o bătrânețe liniștită. Nu doresc să fiu forțată a recurge la milă în anii care urmează, așa că îmi ating acest scop publicându-mi Memoriile. Poate că sunteți deja familiarizată cu primele părți ale acestora. În viitorul apropiat vor urma altele.

Scopul meu scrierii acestor Memorii nu este de a umili sau de a face pe cineva de rușine, ci pur și simplu acela de a strânge suficiente fonduri pe care să mă pot baza în cazul unui viitor incert. Acestea fiind spuse, ofer o șansă persoanelor interesate să se asigure că anumite nume nu vor vedea lumina tiparului, dând naștere astfel la bârfe neplăcute. Această ocazie îmi va permite să strâng fondurile necesare fără a fi obligată să dau la iveală detalii intime privind unele legături trecute. După cum puteți vedea, propunerea pe care v-o fac astăzi este benefică pentru toate părțile implicate.

Acum însă, doamnă, să trecem la subiect: Dacă îmi veți trimite suma de două sute de lire până mâine la ora cinci după-amiază, puteți sta liniștită că mai multe scrisori fermecătoare pe care soțul dumneavoastră mi le-a expediat odinioară nu vor apărea în Memoriile mele.

Pentru dumneavoastră, o asemenea sumă este cu totul derizorie, mai puțin decât prețul unei rochii noi, pe când pentru mine este o cărămidă la temelia unei căsuțe confortabile, acoperite cu trandafiri cățărători, la Bath, unde am de gând să mă retrag. Aștept să am vești de la dumneavoastră cât mai curând.

*Rămân a dumneavoastră cât se poate de sinceră,
C. F.*

Sophy reciti scrisoarea pentru a treia oară, cu mâinile tremurând. Era uluită de mânia care clocotea în ea. Nu o înfuria posibilitatea ca Julian să fi fost vreodată implicat

Într-o relație cu Charlotte Featherstone, și nici măcar amenințarea de a face publică acea relație cu detaliile aferente nu o scotea din fire.

Ce o făcea pe Sophy să nu poată gândi limpede de atâta furie era faptul că Julian își pierduse timpul la un moment dat scriind bilete de amor unei curtezane de meserie, deși noii sale soții nu se deranjase să-i scrie nici măcar o simplă poezie de dragoste.

— Mary, pune deoparte rochia de dimineață și scoate-mi costumul de călărie verde.

— V-ați hotărât să călăriți în această dimineață, doamnă? Întrebă Mary privind-o surprinsă.

— Da.

— Vă însoțește și lordul Ravenwood? se interesă Mary în timp ce îndeplinea porunca.

— Nu. Sophy dădu la o parte cuvertura și se ridică în picioare, ținând încă în mână scrisoarea lui Charlotte Featherstone. Anne Silverthorne și Jane Morland călăresc aproape în fiecare dimineață în parc. Astăzi cred că le voi însoți și eu.

— Voi trimite vorbă să vi se pregătească un cal și să vă aștepte un rândaș jos când coborâți, doamnă.

— Da, te rog, Mary.

Puțin mai târziu, Sophy era ajutată să se ridice în șaua unui iepe cafenii de un rândaș în livrea, al cărui ponei aștepta în apropiere. Se îndreptă de îndată spre parc, lăsându-l pe rândaș să se țină după ea cum putea.

Nu i-a fost greu să le găsească pe Anne și Jane care străbăteau la trap una dintre aleile principale. Rândașii lor le urmau la mică distanță, discutând între ei cu voce scăzută.

Buclele roșii ale lui Anne străluceau în lumina dimineții, iar ochii ei vioi sclipiră cu bunăvoință când o zări pe Sophy.

— Sophy, mă bucur atât de mult că ai putut să ni te alături în această dimineață. Tocmai ne pregăteam de plimbare. Nu-i așa că este o zi minunată?

— Poate că pentru unii este, spuse Sophy pe un ton morocănos, dar pentru alții nu. Trebuie să vorbesc cu voi.

— S-a întâmplat ceva, Sophy? se interesă Jane, și privirea serioasă se înnegura plină de grijă.

— Da, ceva foarte rău. Nici nu știu dacă pot să vă explic. Nu m-am simțit niciodată mai umilită. Uitați, citiți aici. Sophy îi înmâna lui Jane scrisoarea de la Charlotte și toate trei își struniră caii să meargă încet de-a lungul aleii.

— Doamne, Dumnezeule, spuse Jane trăgând aer în piept și părând șocată în timp ce parcurgea textul, după care îi dădu foaia lui Anne fără să spună vreo vorbă.

— Are de gând să publice scrisorile pe care i le-a trimis Ravenwood? întrebă Anne citind rapid misiva și ridicând apoi privirea, evident stupefiată.

— Așa se pare, încuviință Sophy dând din cap și strângând furioasă din dinți. Asta dacă, desigur, nu-i plătesc cele două sute de lire.

— Dar este revoltător, exclamă Anne.

— Bănuiesc că era de așteptat, spuse Jane pe un ton oarecum mai prozaic. Până la urmă, Featherstone nu a ezitat să numească mai mulți membri ai lumii bune în primele părți ale *Memoriilor*. Vă amintiți că a menționat și numele unui duce de sânge regal, nu? Dacă Ravenwood a avut vreo treabă cu ea la vreun moment dat în trecut, este logic că i-ar fi venit rândul mai devreme sau mai târziu.

— Cum îndrăznește! șopti Sophy în culmea indignării.

— Sophy dragă, doar nu ești atât de naivă! spuse Jane aruncându-i o privire plină de compasiune. Așa este obiceiul în înalta societate, majoritatea bărbaților au amante. Măcar nu pretinde că Ravenwood se numără și acum printre admiratorii ei, așa că fii recunoscătoare măcar pentru asta.

— Recunoscătoare... repetă Sophy cu o voce stinsă.

— Ai citit primele părți ale *Memoriilor* alături de noi și ai văzut acele nume bine cunoscute cu care se asocia Featherstone într-un moment sau altul. Majoritatea acelor bărbați erau căsătoriți în perioada în care erau amanții lui Charlotte Featherstone.

— Atâția bărbați care trăiesc vieți duble, spuse Sophy dând mânioasă din cap. Și mai au îndrăzneala să le țină

predici femeilor despre onoare și comportament adecvat. Cât mă poate înfuria asta!

— Nu este deloc corect! adăugă Anne cu vehemență. Acesta este un alt exemplu care demonstrează de ce consider că statutul de nevastă are atât de puține lucruri de oferit unei femei inteligente.

— De ce a trebuit să-i scrie lui Featherstone scrisorile acelea de dragoste? întrebă Sophy cu o durere mocnită.

— Dacă și-a mărturisit sentimentele în scris, înseamnă că toată această afacere a avut loc acum multă vreme, căci doar un bărbat foarte tânăr ar face o asemenea greșeală, observă Jane.

„A, da”, se gândi Sophy. „Un bărbat tânăr, care era încă capabil de sentimente romantice puternice.” După toate aparențele, niciun astfel de sentiment nu mai exista în Julian, căci toate emoțiile pe care ea tânjea să îl audă exprimându-le fuseseră irosite acum multă vreme pe femei de teapa lui Chatlotte Featherstone și Elizabeth. Se părea că nu mai rămăsese nimic pentru Sophy. Nimic-nimic. În acea clipă le ura pe Elizabeth și pe Charlotte din tot sufletul.

— Mă întreb de ce Featherstone nu i-a trimis biletul lui Ravenwood? reflectă Anne.

— Deoarece știa că Ravenwood i-ar spune să se ducă la naiba, explică Jane cu un zâmbet trist. Eu una nu îl văd pe soțul lui Sophy plătind prețul unui șantaj, tu ce zici?

— Eu nu-l cunosc prea bine, admise Anne, dar din câte am auzit, nu, nu îl văd trimițându-i cele două sute de lire lui Featherstone, nici măcar pentru a o scuti pe Sophy de umilința pe care ar atrage-o după sine publicarea acelor scrisori oribile.

— Prin urmare, conchise Jane, știind că nu are nicio șansă să scoată bani de la Ravenwood, Featherstone a decis să o șantajeze pe Sophy în schimb.

— Nu-i voi da niciodată bani femeii aceleia, jură Sophy încleștându-și atât de brusc mâinile pe frâie, încât iapa își scutură capul uimită, în semn de protest.

— Dar ce altceva poți face? întrebă Anne cu blândețe. Cu

siguranță nu vrei ca acele scrisori să fie publicate. Gândește-te numai la bârfele pe care le-ar provoca.

— Nu va fi atât de rău, încercă Jane să o consoleze. Toată lumea va ști că legătura a avut loc cu mult înainte ca Ravenwood să se însoare cu Sophy.

— Nu va conta când a avut loc, replică Sophy pe un ton iritat. Subiectul va face vâlvă, și o știm prea bine. Nu este vorba aici despre bârfele pe care le va repeta Featherstone, ci de scrisori reale scrise chiar de Julian, și toată lumea va comenta nenorocitele alea de bilete de dragoste. Le vor cita pe la petreceri și pe la spectacolele de la operă, fără îndoială. Toată înalta societate londoneză se va întreba dacă nu cumva mi-a scris și mie scrisori similare și dacă nu s-a autoplăgiat făcând asta. Nu aș putea suporta asta, credeți-mă.

— Sophy are dreptate, fu de acord Anne, și ea este cu atât mai vulnerabilă cu cât s-a căsătorit recent. Lumea de-abia începe să o cunoască, așa că o va bârfi fără milă.

Nu puteau respinge acest adevăr atât de simplu. Prin urmare, cele trei femei rămaseră tăcute pentru câteva minute, în timp ce caii se plimbau fără țintă pe alee. Sophy simțea cum gândurile i se învălmășeau în cap. De fiecare dată când încerca să își pună ordine în idei, se pomenea întorcându-se la acele scrisori de dragoste pe care Julian le trimisese odinioară altei femei.

— Știți desigur ce s-ar întâmpla dacă situația ar fi invers, spuse Sophy într-un final după ce reflectă intens câteva clipe.

Jane se încruntă și Anne o privi pe Sophy părând să înțeleagă.

— Sophy, nu te frământa în legătură cu asta, o rugă Jane. Arată-i scrisoarea lui Ravenwood și lasă-l pe el să se descurce.

— Chiar tu ai remarcat că el i-ar spune lui Featherstone să se ducă la naiba, iar scrisorile tot ar fi tipărite.

— Este o situație cât se poate de nefericită, constată Anne, și nu văd nicio soluție.

— Spunem asta pentru că suntem femei și suntem

obișnuite să fim lipsite de putere, declară Sophy după un moment de ezitare. Totuși există o soluție dacă privim problema din punctul de vedere al unui bărbat.

— La ce te gândești, Sophy? vru Jane să știe.

— Aceasta este în mod evident o chestiune de onoare, rosti Sophy pe un ton hotărât.

Anne și Jane se uitară una la alta și înapoi la Sophy.

— Sunt de acord, murmură Anne, dar nu văd ce s-ar schimba dacă am privi problema din punctul de vedere al unui bărbat.

— Dacă un bărbat ar primi un asemenea bilet de șantaj datorat unei indiscreții din trecut a soției sale, nu ar ezita să-l provoace pe șantajist la duel.

— Să-l provoace la duel! exclamă Jane uluită. Bine, Sophy, dar nu este deloc aceeași situație.

— Nu?

— Nu, nu este, spuse Jane repede. Sophy, asta este o afacere între tine și o altă femeie. Pur și simplu nu te poți gândi să procedezi astfel.

— De ce nu? întrebă Sophy. Bunicul m-a învățat cum să folosesc o armă de foc și știu de unde pot face rost de o pereche de pistoale de duel pentru acest scop.

— Și de unde ai de gând să faci rost de așa ceva? întrebă Jane nesimțindu-se deloc în largul ei.

— Julian are o pereche de pistoale minunate pe perete, în bibliotecă.

— Dumnezeule! strigă Jane trăgând puternic aer în piept.

— Are dreptate, Jane, spuse Anne, ținându-și răsuflarea. De ce să nu o provoace la duel pe Charlotte Featherstone? În mod cât se poate de evident, este vorba despre o chestiune de onoare aici. Dacă situația ar fi inversată și Sophy ar fi cea vinovată de o asemenea indiscreție, poți să fii sigură că Ravenwood ar face un gest cât se poate de violent.

— Aș avea nevoie de secunzi, spuse Sophy gânditoare în timp ce planul începea să capete formă în mintea ei.

— Voi fi eu unul dintre secunzii tăi, propuse Anne plină de loialitate. Din întâmplare, știu cum se încarcă un pistol. Jane

se va oferi și ea, nu-i așa, Jane?

— Este o nebunie, Sophy, chiar nu poți să faci asta, protestă Jane cu o expresie nefericită pe chip.

— De ce nu?

— Păi, mai întâi ar trebui să obții acceptul lui Featherstone pentru duel, și mă îndoiesc că ți-l va da.

— Nu sunt atât de sigură că va refuza, murmură Sophy. Este o femeie deosebită, cu un spirit aventuros. Am fost cu toate de acord asupra acestui punct. Nu prin lașitate a ajuns acolo unde este.

— Dar de ce și-ar risca viața într-un duel? se interesă Jane.

— Dacă este o femeie onorabilă, o va face.

— Tocmai asta e problema, Sophy, că nu este o femeie onorabilă, exclamă Jane. Este o demimondenă, o curtezană, o prostituată de profesie.

— Asta nu înseamnă că nu are onoare, o contrazise Sophy. Ceva din modul în care sunt scrise *Memoriile* ei mă face să cred că are un cod etic propriu.

— Persoanele onorabile nu trimit scrisori de șantaj, sublinie Jane.

— Se poate, spuse Sophy, păstrând tăcerea pentru câteva clipe. Și, totuși, în anumite împrejurări o fac. Dincolo de orice dubiu, Featherstone consideră că bărbații care au folosit-o odinioară îi datorează acum o pensie la bătrânețe. Tot ceea ce face este să lupte pentru dreptul ei.

— În plus, dacă zvonurile sunt adevărate, își onorează cuvântul de a nu publica numele celor care plătesc suma cerută, îi sări Anne în ajutor. Cu siguranță asta înseamnă un comportament onorabil într-o oarecare măsură.

— Nu-mi spune că de fapt o aperi! Jane părea de-a dreptul uluită.

— Puțin îmi pasă câți bani strânge de la ceilalți, dar eu una nu am de gând să permit ca scrisorile de dragoste ale lui Julian să fie făcute publice, rosti Sophy pe un ton hotărât.

— Atunci trimite-i cele două sute de lire, o rugă Jane, și dacă este atât de minunat de onorabilă, nu va publica

scrisorile.

— Nu ar fi corect. Nu este onorabil să plătești prețul unui șantaj și, pe lângă asta, este și o dovadă de lașitate, spuse Sophy. Așa că vezi, chiar nu am altă ieșire decât să o provoc la duel, exact așa cum ar face un bărbat în asemenea circumstanțe.

— Doamne, Dumnezeule, îngăimă Jane neajutorată. Logica ta mă depășește, nu pot să cred că se întâmplă așa ceva.

— Mă veți ajuta amândouă? vru Sophy să știe.

— Poți conta pe mine, spuse Anne. Și pe Jane, doar că mai are nevoie de puțin timp să se obișnuiască cu această situație.

— Doamne, Dumnezeule, bolborosi Jane din nou.

— Prea bine, spuse Sophy, primul pas este să văd dacă Featherstone va fi de acord să mă înfrunte în câmp deschis într-o chestiune de onoare. Îi voi trimite un mesaj astăzi.

— În calitate de secund al tău, mă voi asigura că îl primește.

— Ai înnebunit? sări Jane, privind-o șocată. Dar nu se poate să o vizitezi pe una ca Featherstone. Ai putea fi văzută și asta te-ar ruina pur și simplu în înalta societate. Ai fi nevoită să te retragi pe proprietatea tatălui tău vitreg de la țară. Chiar vrei asta?

— Nu, în mod clar nu vreau asta! spuse Anne pălind, în timp ce un sentiment de reală teamă îi apăru în privire.

— Anne, nu vreau să-ți asumi niciun risc inutil pentru mine, spuse Sophy încruntându-se, alarmată de reacția violentă a prietenei ei la gândul că putea fi trimisă înapoi la țară.

— Totul este în regulă. Știu exact cum să mă descurc în această situație, spuse Anne dând repede din cap. Culoarea îi reveni în obraji și ochii începură din nou să-i strălucească. Voi trimite un băiat la tine ca să ia scrisoarea și să mi-o aducă direct mie. Apoi i-o voi duce chiar eu lui Featherstone – deghizată – și voi aștepta răspuns. Nu-ți face griji, nu mă va recunoaște nimeni. Când mă deghizez, semăn foarte bine cu un bărbat. Am mai încercat asta înainte și mi-a

plăcut grozav.

— Da, asta ar trebui să funcționeze, încuviință Sophy după ce evalua propunerea.

— Este o nebunie! se revoltă Jane, în timp ce își muta îngrijorată privirea de la Anne la Sophy și înapoi.

— Este singura opțiune onorabilă, spuse Sophy serioasă. Trebuie să sperăm că Featherstone va accepta neapărat provocarea.

— Eu una mă voi ruga să o refuze, mărturisi Jane pe un ton tensionat.

Când Sophy se întoarse din plimbarea ei, jumătate de oră mai târziu, i se spuse că Julian dorea să o vadă în bibliotecă. Instinctul o îndemna să-i trimită vorbă că nu se simțea bine, deoarece nu era deloc sigură că își putea înfrunta soțul cu capul sus în acele momente și, în plus, trebuia să scrie biletul prin care o provoca la duel pe Charlotte Featherstone.

Cu toate acestea, ar fi fost o lașitate din partea ei să îl evite pe Julian, și în acea zi, mai mult decât în oricare alta, era hotărâtă să nu fie lașă, întrucât trebuia să se pregătească pentru ceea ce o aștepta.

— Îți mulțumesc, Guppy, voi merge de îndată să îl văd, i se adresă ea majordomului, după care se răsuci pe călcâie și se îndreptă plină de îndrăzneală spre bibliotecă.

— Bună dimineața, Sophy, văd că ai fost să călărești, spuse Julian ridicându-și privirea dintr-un registru contabil și ridicându-se politicos când ea intră în cameră.

— Da, milord, a fost o dimineață minunată pentru o plimbare călare, replică ea uitându-se atent la perechea de pistoale de duel de pe peretele din spatele lui Julian. Păreau letale, fiind două arme lungi cu țevi grele create de Manton, unul dintre cei mai cunoscuți armurieri din Londra.

— Dacă m-ai fi informat că aveai de gând să ieși la o plimbare călare astăzi, te-aș fi putut însoți cu plăcere, spuse Julian oferindu-i lui Sophy un zâmbet scurt, dojenitor.

— M-am plimbat cu niște prietene.

— Înțeleg, mormăi el încruntând din sprâncene, așa cum făcea de obicei atunci când era ușor enervat. Ar trebui să

Înțeleg că nu mă consideri prietenul tău?

— Nu, milord. Nu ești prietenul meu, ești soțul meu, explică Sophy privindu-l și întrebându-se dacă cineva își risca viața într-un duel pentru un simplu prieten.

— Mi-ar plăcea să fiu și una și alta, Sophy, spuse el strângând din dinți.

— Chiar așa, milord?

— Nu pari a crede că așa ceva ar fi posibil, remarcă el așezându-se și închizând registrul.

— Este asta posibil?

— Cred că ne putem descurca dacă ne străduim amândoi. Data viitoare când vei dori să mergi la plimbare de dimineață, trebuie să-mi permiți să te însoțesc, Sophy.

— Îți mulțumesc, mă voi gândi la asta, dar cu siguranță nu aș vrea să te distrag de la munca ta.

— Nu mi-ar plăcea să fiu distras, spuse el cu un zâmbet cât se poate de ademenitor. Am putea să ne folosim acest timp discutând tehnici de agricultură.

— Mă tem că am cam epuizat subiectul creșterii animalelor, domnul meu, și acum, dacă îmi permiți, trebuie să plec.

Neputând suporta nicio clipă această confruntare directă, Sophy ieși grabnic din cameră. Ridicând poalele costumului de călărie, o luă la fugă pe scări și mai apoi pe coridor, pentru a se retrage în intimitatea dormitorului ei.

În timp ce se plimba prin cameră cu pași mari, compunând în minte biletul către Featherstone, Mary bătu la ușă.

— Intră, spuse Sophy, și sări ca arsă când camerista ei intră ținând în mână eleganta ei pălărie verde de călărie.

— Ah, ca să vezi, am pierdut-o pe hol, Mary?

— Lordul Ravenwood i-a spus unui lacheu că ați pierdut-o acum câteva minute în bibliotecă, doamnă. V-a trimis-o sus ca să nu vă întrebați pe unde este.

— Înțeleg. Mulțumesc, Mary, dar acum am nevoie de puțină intimitate. Trebuie să ajung la zi cu corespondența.

— Desigur, doamnă. Voi spune personalului că nu doriți să fiți deranjată pentru o vreme.

— Mulțumesc, spuse din nou Sophy și se așeză la măsuța de scris pentru a întocmi scrisoarea pentru Charlotte Featherstone.

Nu reuși să o scrie din prima, dar într-un final fu mulțumită de rezultat.

Dragă domnișoară C. F.,

Am primit în această dimineață revoltătoarea dumneavoastră misivă privindu-l pe prietenul nostru comun. În aceasta amenințați să publicați anumite scrisori indiscrete dacă nu mă supun șantajului. Nu o voi face. Îmi voi lua libertatea de a vă spune că ați comis o insultă serioasă pentru care vă cer satisfacție. Vă propun să facem aranjamentele necesare pentru a rezolva această problemă în zori mâine-dimineață. Desigur, puteți alege arma pe care o vom folosi, dar sugerez pistoalele, întrucât pe acestea le pot furniza eu cu ușurință. Dacă vă preocupă onoarea dumneavoastră la fel de mult cum vă preocupă pensia dumneavoastră pentru bătrânețe, îmi veți da neîntârziat un răspuns afirmativ.

A dumneavoastră,

S.

Sophy presă cu grijă sugativa peste foaie și aplică sigiliul. Simți cum ochii amenințau să i se umple de lacrimi. Nu putea să își scoată din cap ideea că Julian îi adresase scrisori de dragoste unei curtezane. Scrisori de dragoste. Sophy știa că și-ar fi vândut sufletul pentru un asemenea semn de afecțiune din partea lui Ravenwood.

Și când te gândești că avea nerușinarea de a-i pretinde nu numai aplicarea privilegiilor conjugale, ci și prietenia. Ca o ironie a sorții, era foarte posibil ca ea să își riște viața a doua zi în zori pentru un bărbat care nu o iubea și care probabil nici nu o putea iubi.

Răspunsul lui Charlotte Featherstone la provocarea lui Sophy sosi ceva mai târziu în cursul după-amiezii, fiind adus de către un băiat cu patul roșu cu fața murdară și un

aer sărăcăcios care veni la bucătărie. Scrisoarea era scurtă și la obiect și Sophy își ținu respirația în timp ce se așeza ca să o citească.

Doamnă,

Măine-dimineață în zori este cât se poate de acceptabil pentru mine, și varianta pistoalelor la fel. Sugerez să ne întâlnim la Leighton Field, puțin în afara orașului, întrucât ar trebui să nu fie nimeni acolo la acea oră.

*Până în zori, rămân a dumneavoastră onorabilă,
C.F.*

Emoțiile lui Sophy se transformară într-un adevărat haos până la ora de culcare. Era conștientă că Julian era enervat de tăcerile ei prelungite din timpul mesei de prânz, dar nu reușise deloc să susțină o conversație de complezență, așa că atunci când el se retrăsese în bibliotecă, se scuzase și urcase direct la ea în cameră.

Odată ce se găsi în siguranță în dormitorul ei, citi și reciti biletul îngrozitor de scurt al lui Featherstone, întrebându-se ce făcuse oare. Știa însă că nu mai putea da înapoi și că a doua zi viața ei avea să fie în mâinile sorții.

Sophy trecu prin ritualul obișnuit al pregătirilor de culcare, deși știa că nu avea să doarmă în acea noapte. După ce Mary îi ură noapte bună, tânăra femeie stătu în picioare privind pe fereastră și întrebându-se dacă nu peste mult timp Julian avea să facă pregătirile necesare pentru înmormântarea ei.

Poate că avea să fie doar rănită, își spuse, lăsându-și imaginația să zburde liberă, descriind scene sângeroase în fața ochilor ei. Poate că avea să moară încet în urma unei lungi suferințe cauzate de febra dată de rana de glonț.

Sau poate că Charlotte Featherstone avea să moară.

Gândul de a ucide o altă ființă umană o cutremură. Înghiți cu greutate și se întrebă dacă o vor ține nervii să-și apere onoarea până la capăt. Nu îndrăzni să-și prepare un tonic întrucât se gândi că i-ar fi putut întârzia reacțiile în

zori.

Sophy încercă să-și facă curaj spunându-și că dacă aveau puțin noroc ori ea, ori Charlotte aveau să fie doar rănite, sau poate că niciuna nu avea să-și atingă ținta, în acest mod ambele ar fi scăpat nevătămate, ceea ce ar fi rezolvat cât se poate de fericit problema.

Și totuși, se gândi din nou Sophy morocănoasă, era puțin probabil ca lucrurile să se petreacă atât de simplu, mai ales că în ultima vreme viața ei nu fusese simplă deloc.

Simți fiori de teamă pe șira spinării. „Oare cum suportau bărbații această așteptare a pericolului și a morții?” se întreba ea în timp ce continua să măsoare camera cu pași mari. Mai ales dacă te gândea că nu se confruntau cu acest sentiment doar în ajunul unui duel, ci și pe câmpul de bătălie și pe mare. Sophy se cutremură.

Se întrebă dacă Julian cunoscuse vreodată acest groaznic sentiment de așteptare și apoi își aminti de povestea pe care o auzise despre un duel la care participase odată pentru onoarea lui Elizabeth. În plus, cu siguranță că avusese parte de asemenea momente și atunci când trebuise să înfrunte lungile ore dinaintea bătăliei. Totuși, poate că fiind bărbat avea nervii mai tari și nu era atât de vulnerabil la sentimentul de anticipare plină de teamă, sau poate că învățase cum să îl controleze.

Pentru prima oară, Sophy își dădu seama că acest cod masculin al onoarei era un lucru cât se poate de dificil, nechibzuit și solicitant. Cu toate acestea, dacă îl respectai, ca bărbat, îți garanta considerația celor de același rang cu tine. Cel puțin Julian ar fi fost obligat să își trateze altfel soția când întreaga tevdatură ar fi luat sfârșit.

Dar avea s-o facă? Oare ar fi tratat-o ca pe egala lui pe o femeie care încercase să respecte propriul lui cod masculin, sau ar fi găsit ideea amuzantă?

Pe când reflecta astfel, Sophy se îndepărtă de fereastră și ochii i se opriră direct pe micuța casetă cu bijuterii de pe masa de toaletă, aducându-i aminte de inelul negru. Simți cum o trece un frison de regret. Dacă avea să fie ucisă a doua zi, nimeni nu ar mai fi răzbunat-o pe Amelia. Ce era

mai important, să o răzbune pe Amelia sau să aibă grijă ca scrisorile lui Julian să nu fie făcute publice?

De fapt nu avea de ce să aleagă. De ceva vreme, Sophy constatasese că sentimentele ei pentru Julian erau mult mai puternice decât vechea ei dorință de a-l găsi pe cel care îi sedusese sora.

Oare dragostea ei pentru Julian o făcea să se comporte într-un mod neonorabil față de memoria surorii ei? Dintr-odată totul părea groaznic de complicat și preț de o clipă fu copleșită de această criză. Sophy ar fi vrut să fugă și să se ascundă până când lumea devenea din nou un loc mai bun. Era atât de cufundată în gânduri încât nu auzi deschizându-se ușa de legătură din spatele ei.

— Sophy?

— Julian, spuse ea întorcându-se. Nu te așteptam.

— De obicei nu mă prea aștepți. Julian intră în cameră scrutând-o cu o privire pătrunzătoare.

— S-a întâmplat ceva, draga mea? Păraai supărată la cină.

— Nu... nu mă simțeam prea bine.

— Vreo durere de cap?

— Nu, nu mă doare capul, mulțumesc, răspuse ea automat, dându-și apoi seama că vorbise prea repede. Ar fi trebuit să profite de scuza oferită. Se încruntă, nefiind în stare să găsească un substitut potrivit. Poate că stomacul...

— Nu te obosești să inventezi o boală într-un timp atât de scurt, zâmbi Julian. Știm amândoi că nu prea te pricepi la astfel de lucruri. De ce nu-mi spui adevărul? urmă el, înaintând până în fața ei. Ești supărată pe mine, nu-i așa?

Sophy își ridică privirea spre el, conștientă că o năpădise un caleidoscop de emoții. Mânie, dragoste, resentiment, pasiune și, mai presus de toate, o teamă sfâșietoare că nu avea să-l mai vadă, că nu avea să o mai strângă în brațe și să simtă acea intimitate fragilă pe care o trăise pentru prima oară în noaptea precedentă.

— Da, Julian, sunt supărată pe tine.

— Din cauza acelei mici scene de la operă, nu-i așa? spuse el dând din cap de parcă ar fi înțeles complet despre

ce era vorba. Nu ți-a plăcut că ți-am interzis să mai citești din *Memorii*.

— Totuși aveam o înțelegere în ceea ce privește gusturile mele în materie de lectură, milord, remarcă Sophy dând din umeri și jucându-se cu capacul casetei cu bijuterii.

— Se pare că sunt sortit să te dezamăgesc atât în pat cât și în afara lui. Ochii lui Julian se îndreptară spre casetă, după care reveniră la ea, care își ferise privirea.

— O, nu, milord, replică ea înălțând deodată capul, cu ochii mari. Nu am vrut niciodată să spun că m-ai fi dezamăgit... în pat, adică ceea ce s-a întâmplat ieri-seară a fost destul de suportabil, chiar plăcut în anumite momente, explică ea dregându-și glasul. Nu aș vrea să crezi altceva.

— Mi-ar plăcea să consideri că sunt ceva mai mult decât suportabil în pat, Sophy, spuse Julian sprijinindu-i bărbia pe marginea palmei și țintuind-o cu privirea.

Sophie înțelese dintr-odată că el voia să facă din nou dragoste și că din acest motiv venise de fapt în camera ei în acea seară. Simți cum inima îi bate cu putere. Avea încă o șansă să îl țină aproape de ea și să simtă acea intimitate plină de bucurie.

— O, Julian! exclamă înfrânându-și un suspin și aruncându-se în brațele lui. Nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât să stai cu mine astă-seară.

Brațele lui o înconjurară de îndată, dar Sophy distinse o notă de surpriză și o urmă de râset în vocea lui Julian.

— Dacă așa sunt primit când ești supărată pe mine, văd că va trebui să încerc să te supăr mai des, șopti el în părul ei.

— Nu mă tachina, Julian. Ține-mă în brațe așa cum ai făcut-o ultima oară, murmură ea la pieptul lui.

— Dorința ta este poruncă pentru mine, micuțo. Delicat, îi dădu jos rochia de pe umeri și se opri să îi sărute scobitura gâtului. De această dată voi încerca să nu te dezamăgesc.

Sophy închise ochii în timp ce el o dezbrăca încet. Era hotărâtă să savureze fiecare clipă din ceea ce putea la fel de bine fi ultima lor noapte împreună. Nici măcar nu-i păsa

dacă actul în sine nu avea să fie prea plăcut, căci se gândea doar la acel sentiment unic de apropiere care îl însoțea. Era foarte posibil ca această apropiere să fie tot ceea ce avea să primească vreodată de la Julian.

— Sophy, ești atât de frumoasă și de diafană, șopti Julian când ultima piesă de vestimentație se prăbuși la picioarele ei. Bărbatul își plimbă ochii lacomi peste trupul ei gol în timp ce mâinile lui o mângâiau tandru.

Sophy tremură și se contorsionă când palmele lui îi cuprinseseră sânii și degetele lui mari trecură ușor peste sfârcuri, făcându-le să reacționeze. Când micile vârfuri rozalii începură să se întărească, Julian oftă plin de satisfacție.

Mâinile lui alunecară în jos pe părțile laterale până la solduri și apoi sub ea, mângâindu-i șezutul.

Sophy își încleșta mâinile pe umerii lui, agățându-se de el.

— Atinge-mă draga mea, îi porunci Julian pe un ton răgușit. Strecoară-ți mâinile în halatul meu și atinge-mă.

Neputând rezista îndemnului, își strecură palmele pe sub reverele halatului lui de mătase, răsfirându-și degetele pe pieptul musculos.

— Ești atât de puternic, exclamă ea uimită.

— Tu mă faci puternic, spuse Julian amuzat, dar tot tu ai puterea de a mă face și foarte slab.

O prinse de talie și o ridică astfel încât să îl privească de sus. Sophy se sprijini de umerii lui, părând gata să se arunce în ochii lui strălucitori de culoarea smaraldelor.

Halatul i se desfăcu și Julian o coborî din nou de-a lungul trupului său până când ajunse să stea din nou în picioare. Apropierea atât de intimă o făcu să simtă un val de plăcere și rămase agățată de el. Închise din nou ochii în timp ce el o cuprindea în brațe.

O purtă spre pat și o întinse în centrul acestuia, apoi se lungi și el lângă ea, împletindu-și picioarele cu ale ei. Începu să o mângâie încet, dând atenție fiecărei curbe, pe când degetele-i explorau fiecare scobitură.

În același timp îi vorbea, spunându-i cuvinte senzuale,

convingătoare, care o învăluiau într-o ceață de căldură și dorință. Sophy se agăța de fiecare promisiune blândă și de fiecă poruncă tandră și descriere provocatoare a ceea ce dorea să-i facă Julian în acea noapte.

— O să tremuri în brațele mele, iubito. O să te fac să mă dorești atât de mult, încât o să mă rogi să te iau în stăpânire. O să-mi spui ce simți și asta-mi va desăvârși plăcerea. Vreau să fii fericită în această seară, Sophy.

Se aplecă deasupra soției sale cerându-și drepturile asupra gurii ei. Sophy reacționa sălbatic, dorind să aibă parte cât mai mult de căldura și pasiunea lui în acea seară, își aminti că s-ar fi putut să nu mai aibă o altă șansă, căci era posibil să zacă fără viață pe iarba de la Leighton Field înainte de răsăritul soarelui. Limba ei o întâlnește pe a lui, invitându-l în adâncurile gurii ei. Julian însemna viață în acel moment, și ea se agăța instinctiv de viață și de el.

Când mâna lui i se strecură între pulpe, ea țipă ușor și se ridică, urmându-i degetele. În mod evident, reacția ei îi stârnise lui Julian o plăcere nebunească, dar părea hotărât să se stăpânească de această dată.

— Ușurel, micuțo, încredințează-te mie, lasă-te în grija mea. Depărtează puțin mai mult picioarele, iubito. Așa, așa te vreau, dulce și umedă și doritoare. Ai încredere, draga mea, de această dată va fi bine.

Cuvintele au continuat să curgă din gura lui, purtându-l pe un val de plăcere și dorință fără sfârșit. Julian o conducea mai departe, spre marele necunoscut care se profila tot mai clar pe orizontul plin de senzualitate al lui Sophy.

Când îi atinse sfârcurile cu vârful limbii, crezu că se va sparge într-o mie de bucăți, dar când el merse și mai jos și îi simți mai întâi degetele și apoi gura pe mica ridicătură de carne dintre picioarele ei, se gândi că avea să se rupă într-un milion de bucățele strălucitoare.

— Julian, nu, așteaptă, te rog. N-ar trebui să... bolborosi ea, încleștându-și degetele în părul lui și țipând din nou. Julian îi cuprinse coapsele în mâinile lui mari, neluând în seamă încercările ei de a-l îndepărta.

— Julian, nu, nu vreau... O, da, te rog, da.

O senzație de eliberare o traversă, făcând-o să tremure scuturată convulsiv de frisoane. În acel moment uită totul, duelul iminent, propriile ei temeri și ciudatul mod de a face dragoste, amintindu-și doar de bărbatul care o atingea într-un mod atât de intim.

— Da, draga mea, murmură Julian cu o satisfacție misterioasă în timp ce se mișcă repede, avansând înspre partea de sus a trupului iubitei. Își înfipse mâinile în părul ei și se aplecă să își strecoare limba printre buzele ei întredeschise.

Ea încă mai tremura după acel sentiment de eliberare când el se împlântă adânc în interiorul ei strâmt, lăsându-se în voia propriului lui extaz.

Fără să-i vină a crede, corpul ei tremură ușor încă o dată în jurul lui și, pradă convulsiilor violente conferite de un asemenea extaz necunoscut, Sophy rosti cuvintele care i se născuseră în adâncul inimii.

— Te iubesc, Julian, te iubesc!

Capitolul 10

Julian se întinse peste trupul moale și zvelt al soției lui, conștient că de ani întregi nu mai simțise o asemenea relaxare. Știa că va trebui să se miște în curând, fie și doar pentru a stinge lumânările. Pentru moment însă, tot ce dorea era să zacă acolo și să savureze minunata senzație de mulțumite care îl învăluia.

Mirosul lăsat de recenta repriză de amor persista încă în aer, umplându-l de o satisfacție primitivă, așa cum o făcea și ecoul cuvintelor lui Sophy, „te iubesc, Julian”.

Nu fusese complet conștientă de ce spunea, își reaminti el. Era o femeie care își descoperea potențialul senzual pentru prima oară și îi fusese recunoscătoare bărbatului care o învățase să se bucure de plăcerile eliberării sexuale. Nu avea de ce să se gândească prea mult la asemenea cuvinte de dragoste rostite în asemenea circumstanțe, dar sunaseră grozav de bine și o parte din el se bucurase să le audă.

Simțise încă de prima oară când o sărutase că Sophy va învăța să îi răspundă, dar nu visase niciodată că acel răspuns îl va afecta atât de mult.

Se simțea atotputernic, un erou victorios care tocmai fusese încununat cu laurii biruinței, și era mulțumit. În același timp însă, era conștient și de necesitatea de a-și proteja dulcea comoară. În sfârșit, Sophy i se oferise cu totul și el avea să aibă grijă de ea.

Tocmai când acest ultim gând îi trecea prin minte, Sophy se mișcă sub el și genele i se mișcară leneș. Julian se ridică într-un cot și privi în ochii ei uimiți și întrebători.

— Julian?

— Așa ar trebui să fie lucrurile între doi soți și așa vor sta de acum înainte între noi, o anunță el sărutând-o. A fost bine, micuțo?

— Știi la perfecție cum a fost, susură ea încolăcindu-i brațele în jurul gâtului și zâmbindu-i șireată.

— Știu, dar îmi place să te aud spunând asta.

— M-ai făcut să simt o plăcere mai mare decât orice am simțit vreodată, șopti ea, și orice urmă de amuzament îi pieri din privire.

— Atunci suntem chit, observă el sărutându-i vârful nasului, obrazul și colțul gurii, pentru că și tu m-ai făcut să simt aceeași plăcere.

— Este adevărat? Întrebă ea cercetându-i atent chipul.

— Este adevărat, confirmă el gândindu-se că nimic nu fusese mai adevărat sau mai sigur în viața lui.

— Mă bucur s-o aud. Încearcă să-ți aduci aminte de asta pe viitor, indiferent ce se va întâmpla. Ce zici, Julian?

Neliniștea din vocea lui Sophy îl sperie puțin, dar în mintea lui dădu la o parte sentimentul de nesiguranță pe care i-l creaseră cuvintele ei și zâmbi.

— Nu am cum să uit asta.

— Aș vrea să te pot crede, spuse ea visătoare, zâmbind la rîndul ei.

Julian se încruntă ușor, nesigur de noua ei dispoziție. Ceva era schimbat la Sophy în acea seară. Nu o mai văzuse comportându-se astfel și începea să-și facă griji.

— Ce te preocupă, Sophy? Ți-e teamă că data viitoare când vei face ceva să mă enervezi voi uita repede de lucrurile bune care se întâmplă între noi în pat? Sau poate că nu-ți place că te pot face să mă dorești chiar și când ești supărată pe mine?

— Nu știu, rosti ea încet. Treaba asta cu seducția este destul de ciudată, nu-i așa?

Faptul că ea trata ceea ce tocmai se petrecuse între ei ca pe un simplu act de seducție îl deranja, și pentru prima oară își dădu seama că nu dorea ca Sophy să folosească acel cuvânt pentru a descrie ceea ce făcuse cu ea în pat. Seducție era ceea ce i se întâmplase surorii ei mai mici, și nu voia ca Sophy să plaseze împreunarea lor în aceeași categorie.

— Nu te gânde la asta ca la un act de seducție, îi porunci

el pe un ton blând. Noi doi am făcut dragoste.

— Așa să fie? spuse ea și ochii i se aprinseră dintr-odată. Mă iubești, Julian?

Sentimentul de nesiguranță pe care îl simți se transformă în mânie când îți dădu în sfârșit seama ce făcea ea. Ce neghiob fusese. Femeile se pricepeau atât de bine la acest gen de lucruri. Se gândea ea oare că pentru simplul fapt că îi răspunsese, că îi spusese că îl iubește, îl putea juca după cum voia? Julian simți cum acel laț bine cunoscut începea să se strângă în jurul lui și se pregăti instinctiv să se apere.

El nu știa ce avea să spună, însă în timp ce stătea deasupra ei, crispat și precaut, Sophy îi zâmbi trist și își duse vârful unui deget la buze.

— Nu, nu e nevoie să spui nimic. Nu este nicio problemă, înțeleg.

— Ce înțelegi? Sophy, ascultă-mă...

— Cred că ar fi mai bine dacă nu am mai discuta despre asta. Am vorbit prea curând, fără să gândesc, urmă ea, mișcându-și neliniștită capul pe pernă. Trebuie să fie foarte târziu.

— Da, foarte târziu, spuse el oftând, însă acceptându-i reproșul. Se rostogoli fătă tragere de inimă pe spate, lăsându-și mâna să alunece posesiv peste coapsa ei.

— Julian?

— Ce este, Sophy?

— Nu ar trebui să te întorci în camera ta?

— Nu m-am gândit la asta, rosti el surprins pe un ton aspru.

— Aș prefera să o faci, spuse Sophy.

— Dar de ce? ripostă el, ridicându-se enervat într-un cot. Plănuise să își petreacă restul nopții în patul ei.

— Așa ai făcut ultima oară.

Asta se întâmplase doar pentru că știa că dacă ar fi rămas, ar mai fi făcut dragoste încă o dată și pe ea ar fi durut-o, ori el nu dorise să-l creadă un animal nesimțitor. Voise să-i arate respect față de acea stare de disconfort pe care ea o resimțise în prima noapte.

— Dar asta nu înseamnă că am de gând să mă retrag în

camera mea de fiecare dată după ce facem dragoste.

— Aș prefera să am puțină intimitate în această seară, Julian. Te rog, insist, spuse ea, părând ciudat de zăpăcită la lumina lumânării.

— A, cred că încep să înțeleg, zise Julian cu o expresie mohorâtă în timp ce dădu la o parte cuvertura. Afirmi că ai nevoie de intimitate deoarece nu ți-a plăcut că nu ți-am răspuns mai devreme la întrebare. Nu am de gând să mă las manipulat ca să-ți ofer promisiuni de dragoste nesfârșită, așa că te-ai gândit să mă pedepsești cum numai o femeie o poate face.

— Nu, Julian, nu este adevărat.

El însă nu luă în seamă tonul rugător al vocii ei și, străbătând furios camera, înșfacă halatul și se îndreptă spre ușa de legătură.

— Cât timp stai aici și te bucuri de intimitatea ta în acest pat singuratic, gândește-te la ce plăcere ne-am putea oferi unul celuilalt, spuse el oprindu-se și întorcându-se pentru a-i arunca o privire furioasă. Nicio lege nu spune că un bărbat și o femeie trebuie să facă dragoste doar o singură dată pe noapte, draga mea.

leși pe ușă și o închise în urma lui trântind-o, ceea ce îl făcu să se simtă și mai enervat. La naiba cu fetișcana asta! Cine se credea să încerce să-i forțeze mâna? Și de ce credea că poate scăpa nepedepsită? Avea experiență în a trata femeii manipulative mult mai talentate decât avea să fie Sophy vreodată.

Slabele încercări ale soției sale de a-l controla prin intermediul sexului îl făceau să râdă, și exact asta ar fi făcut dacă nu ar fi fost atât de furios pe ea.

Era prostituată și deloc experimentată în astfel de lucruri, deși avea douăzeci și trei de ani. Elizabeth fusese mai matură și mai vicleană când ieșise de pe băncile școlii decât avea să fie Sophy și la cincizeci de ani.

Julian aruncă halatul pe un scaun și se aruncă în pat, lungindu-se cu mâinile sub cap și privind fix tavanul întunecat, în speranța că Sophy regreta deja ceea ce făcuse. Dacă își închipuia că-l putea pedepsi și-l putea face

s-o asculte orbește cu asemenea tactici simple, se înșela amarnic. El purtase bătălii mult mai complexe din punct de vedere strategic și mult mai subtile. Sophy nu era Elizabeth și nu avea niciodată să fie, dar ea avea un motiv pentru care se temea de seducție. În plus, el bănuia că soția lui avea o fire ușor romantică.

Julian oftă și își frecă ochii în timp ce începea să se calmeze. Poate că trebuia să o considere nevinovată până la proba contrarie. Era adevărat că încercase să îi smulgă jurăminte de dragoste, dar la fel de adevărat era că avea motive să se teamă de o pasiune care nu purta numele de dragoste.

Din experiența limitată a lui Sophy, singura alternativă la dragoste era genul de seducție crudă, lipsită de inimă, în urma căreia sora ei rămăsese însărcinată, așa că era normal să-și dorească o asigurare că ea nu căzuse pradă acestui gen de seducție. Voia să se convingă de faptul că era iubită, astfel încât să nu se teamă că ar fi putut să urmeze calea pe care o apucase sora ei.

Și totuși era o femeie căsătorită care împărțea patul cu soțul ei în fața legii, își reaminti Julian supărat. Nu avea niciun motiv să se teamă că avea să fie abandonată în cazul în care ar fi rămas grea, așa cum se întâmplase cu sora ei. Doamne, el chiar voia un moștenitor și avea nevoie de unul. Ultimul lucru pe care l-ar fi făcut ar fi fost să o alunge în cazul în care ea i-ar fi purtat copilul.

Sophy avea parte atât de protecția legii, cât și de jurământul contelui de Ravenwood că o va proteja și va avea grijă de ea. Să procedeze astfel de teamă să nu aibă soarta surorii ei însemna să ia în seamă o grămadă de prostii muieresti, și Julian își spuse că nu avea de gând să tolereze așa ceva. Trebuia să o lămurească o dată pentru totdeauna că nu exista nicio asemănare între soarta ei și cea a surorii ei, căci nu își dorea să mai petreacă prea multe nopți singur în propriul lui pat.

Julian făcu planuri privind cea mai bună metodă de a-i da o lecție soției lui până când, la un moment dat, reuși să ațipească. Cu toate acestea, dormi prost și câteva ore mai

târziu, zgomotul înfundat al uşii de la dormitorul lui Sophy îl trezi brusc din somnul lui agitat.

Se mişcă, întrebându-se dacă sosise deja vremea să se trezească, dar atunci când deschise un ochi şi privi încruntat pe fereastră, constată că afară era încă întuneric.

Nimeni nu se trezea în zori la Londra, nici măcar Sophy, așa că Julian se întoarse pe cealaltă parte, cu gândul de a-și relua somnul. Un anumit instinct îl ținu însă treaz, făcându-l să se întrebe cine deschisese ușa dormitorului lui Sophy la această oră atât de matinală. Într-un sfârșit, nemaiputând să teziste curiozității care îl rodea, se dădu jos din pat și se îndreptă spre ușa dintre camere. O deschise încetișor și în câteva secunde își dădu seama că patul lui Sophy era gol. Chiar în acel moment auzi zgomotul cunoscut al unor roți de trăsură care se opriră în fața casei. Străbătut de un val de teamă absurdă și violentă, se repezi la fereastră și trase perdelele la timp pentru a vedea o siluetă zveltă cât se poate de familiară, îmbrăcată cu o pereche de pantaloni bărbătești și o cămașă, urcând în trăsura acoperită. Sophy își legase părul maro-roșcat într-un coc strâns și purta o pălărie cu voaletă. În mâini ținea o casetă de lemn. Vizitiul, un băietan cu părul roșu, îndemnă caii și trăsura o luă încet din loc.

— Să te ia naiba, Sophy, mârâi Julian încleștându-și atât de puternic mâinile de perdele încât aproape că le smulse din loc. Să te ia naiba, târfă ce ești!

„Te iubesc, tu mă iubești, Julian?”

Târfă mincinoasă!

— Ești a mea, șuieră el printre dinți. Ești a mea și mai bine te omor decât să te văd ducându-te după altul.

Julian lăasă perdelele să cadă la loc și se năpusti în camera lui, unde înșfacă o cămașă și își trase o pereche de pantaloni, apoi își apucă cizmele și ieși în fugă pe hol. Se opri la baza scărilor pentru a-și încălța cizmele strâmte de călărie, după care se îndreptă spre intrarea servitorilor. Voia să ia un cal din grajd, și dacă nu voia să piardă urma trăsurii trebuia să se grăbească.

În ultimul moment se răsuci pe călcâie și se repezi spre

biblioteca. Avea nevoie de o armă, căci avea de gând să-lucidă pe omul care o luase cu el pe Sophy. După aceea avea să se gândească la pedeapsa pe care o merita soția lui mincinoasă și necinstită. Dacă își imagina că avea să tolereze din partea ei ceea ce suportase din partea lui Elizabeth, urma să aibă o mare surpriză.

Pistoalele însă dispăruseră de pe perete și Julian de-abia apucă să observe asta că zgomotul unor copite de cal se auzi afară. Fugi la ușa de la intrare și o deschise repede tocmai în momentul în care o femeie îmbrăcată în negru, purtând un vâl cernit, descăleca de pe un cal sur. Observă că stătea în șa bărbătește și nu într-o parte, ca femeile.

— O, Domnul fie lăudat! exclamă femeia, în mod evident surprinsă să îl vadă în cadrul ușii. Mi-a fost teamă că va trebui să trezesc pe toată lumea ca să ajung la dumneavoastră, dar astfel este mult mai bine. Poate că vom izbuti să evităm scandalul până la urmă. S-au dus la Leighton Field.

— Leighton Field? Dar asta nu avea niciun sens. Leighton Field era folosit doar pentru pășunat și dueluri.

— Pentru numele lui Dumnezeu, grăbiți-vă! Puteți lua calul meu, după cum vedeți are șa bărbătească.

Julian nu se lăsă rugat și luă de îndată hățurile calului sur, avântându-se în șa.

— Dumneavoastră cine naiba sunteți? o întrebă el pe femeia cu voal. Soția lui?

— Nu, nu înțelegeți. Veți înțelege în curând, dar grăbiți-vă.

— Intrați în casă, ordonă Julian în timp ce calul tropăia nerăbdător sub el, puteți aștepta înăuntru. Dacă vă găsește vreun servitor, spuneți doar că eu v-am invitat.

Apoi, fără a aștepta vreun răspuns, dădu ghes calului și acesta o porni de îndată la galop. De ce oare s-ar fi dus Sophy și iubitul ei la Leighton Field? se întrebă Julian furios. În cele din urmă abandonează această enigmă, curios să afle ce bărbat din înalta societate londoneză își semnase condamnarea la moarte luând-o cu el pe Sophy în acea dimineață.

Era frig și umed la Leighton Field în lumina firavă de dinaintea răsăritului. Câțiva copaci mohorâți se încovoiau sub cerul încă întunecat, cu crengile grele de umezeală. Ceața se ridica în vălătuci groși până la înălțimea genunchiului. Trăsurica acoperită a lui Anne, cabrioleta galbenă, era oprită câțiva pași mai departe și caii păreau că plutesc în aer.

Când Sophy coborî din trăsură, picioarele îi dispăruă imediat în negură. Privi spre Anne, care priponea calul de la trăsură. Deghizarea ei în haine de bărbat era cât se poate de convingătoare. Dacă nu ar fi știut despre cine era vorba, Sophy ar fi luat-o fără îndoială drept un tânăr cu părul roșu și chipul murdar.

— Sophy, ești sigură că vrei să faci asta? o întrebă Anne neliniștită.

Sophy se întoarse și privi fix la cabrioleta oprită la câțiva metri depărtare. Silueta drapată în negru și acoperită cu vâl nu coborâse încă. Se părea că Charlotte Featherstone era singură.

— Nu am altă opțiune, Anne.

— Mă întreb pe unde e Jane. Spunea că dacă ești hotărâtă să faci nebunia asta, se simte obligată să fie martoră.

— Poate că s-a răzgândit.

— Nu îi stă în fire, o contrazise Anne clătinând din cap.

— În fine, mai bine am termina odată cu asta, spuse Sophy îndreptându-și umerii. În curând răsare soarele și am înțeles că genul acesta de lucruri se fac întotdeauna în zori. Cu un aer demn se îndreptă spre cabrioleta învăluită în ceață.

Silueta singuratică din cabrioletă se mișcă în timp ce Sophy se apropia și Charlotte Featherstone, îmbrăcată într-un elegant costum de călărie, coborî. Deși fața îi era acoperită de voaletă, Sophy putu observa că părul îi fusese coafat cu grijă pentru această ocazie și că purta o pereche de cercei cu perle. Tânăra se simți stângace privind la ținuta elegantă a celeilalte femei. Era cât se poate de

evident că Marea Featherstone avea stil. Știa să se îmbrace perfect chiar și pentru un duel în zorii zilei.

Anne se duse și priponi calul de la cabrioletă.

— Știți, doamnă, spuse Charlotte ridicându-și voalul și zâmbindu-i detașată lui Sophy, nu cred că vreun bărbat merită efortul de a te da jos din pat la o astfel de oră matinală.

— Atunci de ce v-ați deranjat? replică acid Sophy ridicându-și la rândul ei vălul.

— Nu sunt sigură, recunosc Charlotte, dar în mod cert n-am făcut-o pentru contele de Ravenwood, indiferent cât de amabil a fost cu mine la un moment dat. Poate că pentru că este un lucru nou.

— Îmi pot imagina foarte bine că după cariera dumneavoastră aventuroasă, aveți parte de destul de puține noutăți, și asta destul de rar.

— Faptul că o contesă mă socotește un adversar demn de o provocare în numele onoarei este într-adevăr un lucru rar, spuse Charlotte cu o voce serioasă, pierzându-și nota de ironie, în timp ce ochii i se fixară încet pe chipul lui Sophy. S-ar putea spune chiar că este o ocazie unică. Trebuie să vă dați seama, bineînțeles, că nicio femeie de rangul dumneavoastră nu mi-a adresat vreodată cuvântul, cu atât mai puțin să îmi arate atâta respect.

— Puteți fi sigură că vă respect foarte mult, domnișoară Featherstone, răspunse Sophy înclinându-și ușor capul în timp ce își studia adversara. V-am citit *Memoriile* și cred că am înțeles într-o anumită măsură cu ce preț ați ajuns la situația dumneavoastră din prezent.

— Chiar așa? murmură Charlotte. Aveți foarte multă imaginație.

— Iertați-mă, se îmbujora Sophy, rușinată la gândul că această femeie de lume sofisticată o considera tare naivă. Sunt convinsă că nu pot înțelege nici pe departe prin ce ați trecut în viața dumneavoastră, dar asta nu înseamnă că nu respect faptul că v-ați croit propriul drum așa cum ați dorit.

— Înțeleg. Și din acest mare respect pe care îl simțiți față de mine vă propuneți să-mi trageți un glonț în piept în

această dimineață?

— Pot înțelege de ce ați ales să vă scrieți *Memoriile*, își continuă Sophy tirada strângând din dinți. Pot înțelege chiar și oferta pe care le-o faceți foștilor dumneavoastră iubiți de a le șterge numele din cartea de memorii în schimbul unei sume de bani. Cu toate acestea, când următoarea dumneavoastră victimă este soțul meu, mergeți prea departe. Nu am de gând să vă las să publicați acele scrisori de dragoste, ca toată lumea să le vadă și să le ia în râs.

— Ar fi fost mai simplu să mă plătiți decât să vă deranjați atât.

— Nu pot face asta. Acceptarea unui șantaj nu este deloc un lucru onorabil și nu mă voi înjosi la așa ceva. Vom rezolva această problemă între noi, aici, în această dimineață și totul va lua sfârșit.

— Așa să fie? Ce vă faceți să credeți că, presupunând că sunt destul de norocoasă să supraviețuiesc, nu voi publica tot ce-mi dorește inima?

— Mi-ați acceptat provocarea și întâlnindu-vă în acest fel cu mine ați fost de acord să ne soluționăm diferendul pe calea armelor.

— Credeți că voi respecta acest acord și că așa se va rezolva problema indiferent de rezultatul acestui duel?

— Dacă nu ați fi intenționat să-i puneți capăt, nu v-ați fi deranjat să veniți aici în această dimineață.

— Aveți perfectă dreptate. Așa funcționează acest neghiob cod al onoarei pe care îl au bărbații, nu-i așa? Rezolvăm totul aici pe calea armelor, acceptă Charlotte înclinându-și capul.

— Da, și apoi totul va lua sfârșit.

— Săracul Ravenwood. Mă întreb dacă știe ce fel de soție și-a luat. Cred că reprezentați un mare șoc pentru el după Elizabeth, observă Charlotte amuzată.

— Nu suntem aici pentru a vorbi despre soțul meu sau despre prima lui soție, se zbârli Sophy. Aerul din zori era rece, dar dintr-odată ea își dădu seama că transpira. Avea nervii întinși la maximum și voia să încheie odată această

afacere.

— Nu, ne aflăm aici deoarece orgoliul dumneavoastră trebuie răzbunat, iar dumneavoastră considerați că vă împărtășesc concepția despre onoare. Este o propunere interesantă, dar mă întreb dacă înțelegeți că această definiție a onoarei pe care o folosim acum este una dată de bărbați.

— Se pare că nu există nicio altă definiție a onoarei care să impună respect, spuse Sophy.

— Înțeleg, murmură Charlotte cu ochii strălucitori. Și vă doriți respectul lui Ravenwood dacă nu se poate altceva, doamnă?

— Cred că am discutat destul despre acest subiect.

— Respectul este cât se poate de bun, continuă Charlotte gânditoare, dar v-aș sfătui să nu vă pierdeți vremea încercând să-l faceți pe Ravenwood să vă iubească. Toată lumea știe că după experiența lui cu Elizabeth nu va mai risca să iubească din nou. În orice caz, îmi iau libertatea de a vă spune că așa cum onoarea nici unui bărbat nu merită efortul de a te trezi atât de devreme, nu merită nici să-ți asumi un mare risc pentru dragostea vreunui bărbat.

— Aici nu avem de a face cu onoarea sau cu dragostea unui bărbat, replică Sophy cu răceală.

— Nu, observ asta, aici este vorba despre onoarea și dragostea dumneavoastră. Pot înțelege că acestea nu sunt puțin lucru și că merită să verși puțin sânge pentru ele, surâse Charlotte.

— Putem începe, așadar?

Sophy se simți învăluită de teamă când se întoarse către Anne, care stătea în apropiere ținând în mână caseta cu pistoalele de duel.

— Suntem gata. Nu mai avem de ce să așteptăm.

— M-am interesat puțin despre cum se rezolvă problemele în acest mod și trebuie făcuți niște pași înainte ca eu să încarc pistoalele. Mai întâi este de datoria mea să vă informez că există o alternativă onorabilă și vă rog să vă gândiți amândouă la ea, spuse Anne mutându-și privirea de la Sophy la Charlotte.

— Ce alternativă? se încruntă Sophy.

— Lady Ravenwood a lansat provocarea. Cu toate acestea, dacă domnișoara Featherstone și-ar cere scuze pentru acțiunile ei care au dus la această provocare la duel, problema s-ar rezolva fără a se trage niciun foc de armă.

— Toată această afacere ar putea lua sfârșit prin niște simple scuze? spuse Sophy clipind neîncrezătoare.

— Trebuie să subliniez că aceasta este o alternativă onorabilă pentru ambele, stăruii Anne privind-o pe Charlotte Featherstone.

— Cât de fascinant, murmură Charlotte. Gândiți-vă, am putea să rezolvăm problema fără a ne păta hainele cu sânge. Cu toate acestea, nu sunt deloc convinsă că doresc să-mi cer scuze.

— Asta rămâne, desigur, la latitudinea dumneavoastră, rosti Sophy înțepată.

— În fine, este cam devreme pentru un sport atât de sângeros, nu credeți. Și eu am convingerea că e cel mai bine să adopți soluția cea mai rezonabilă atunci când aceasta există, spuse Charlotte, zâmbindu-i lui Sophy. Sunteți cu adevărat sigură că onoarea dumneavoastră ar fi răzbutată dacă v-aș cere pur și simplu scuze?

— Va trebui să promiteți că nu veți publica scrisorile de dragoste, îi reaminti grăbită Sophy, dar înainte ca Charlotte să poată răspunde, ceața fu străpunsă de un zgomot de copite.

— Trebuie să fie Jane, răsuflă Anne ușurată. Știam că va veni. Trebuie să o așteptăm, este unul dintre secunzi.

Sophy privi în urmă tocmai când marele cal sur apăru din ceața care se prelingea pe copaci. Animalul se repezi spre ele la galop asemenea unui spectru, înaintând prin negura joasă. Un cal-fantomă care îl aducea pe diavol în persoană, se gândi Sophy.

— Julian, șopti ea.

— Pe undeva, asta nu mă surprinde, observă Charlotte. Micuța noastră dramă devine din ce în ce mai amuzantă.

— Ce caută el pe calul lui Jane? întrebă Anne furioasă.

Calul sur se opri brusc la comanda călărețului, chiar în

fața celor trei femei. Privirea strălucitoare a lui Julian se îndreptă întâi spre Sophy și apoi spre Charlotte și spre Anne, observând caseta cu pistoale în mâna celei din urmă.

— Ce Dumnezeu se întâmplă aici?

— Întrerupi o chestiune privată, milord, spuse Sophy, rezistând puternicului impuls de a o lua la sânătoasa.

Julian o privi ca și cum și-ar fi pierdut mințile și descăleca imediat, aruncându-i frâiele lui Anne. În mod automat, aceasta le prinse cu mâna rămasă liberă.

— O chestiune privată, doamnă? Cum îndrăznești să o numești astfel? spuse Julian cu chipul ca o mască de furie înfrânată. Ești soția mea, despre ce naiba este vorba?

— Nu este evident, Ravenwood? interveni Chatlotte, în mod evident singura dintre cele trei femei care nu se simțea deloc intimidată de el, privindu-l cu o căutătură plină de cinism și amuzament. Soția ta m-a provocat la duel într-o chestiune de onoare, continuă ea ațâțând spre caseta cu pistoale. După cum vezi, tocmai ne pregăteam să rezolvăm problema într-un mod cât se poate de tradițional și onorabil, așa cum fac bărbații.

— Nu-mi vine să cred ce aud, exclamă Julian întorcându-se și fixând-o pe Sophy cu privirea. Ai provocat-o pe Charlotte la duel?

Sophy dădu afirmativ din cap, refuzând să vorbească.

— Pentru Dumnezeu, de ce?

— Cu siguranță că poți ghici răspunsul la această întrebare, Ravenwood, zâmbi Charlotte cu îndârjite.

— Sfinte Sisoie! Doar nu i-ai trimis una dintre nenorocitele tale de scrisori de șantaj, spuse Julian făcând un pas spre ea.

— Eu nu le consider acte de șantaj, ci oportunități de afaceri. Cu toate acestea, soția ta vede puțin altfel mica mea ofertă. Ea consideră că nu este onorabil să mă plătească și, pe de altă parte, nu suportă să îți vadă numele în *Memoriile* mele. Așadar, s-a gândit că aceasta este singura variantă rămasă unei femeie onorabile și m-a provocat la un duel în zori.

— Un duel în zori, repetă Julian ca și cum nu-i venea să își

creadă urechilor. Pleacă de aici, pleacă imediat! Întoarce-te în oraș și nu sufla o vorbă despre asta, iar dacă aud o singură bârfă despre ce s-a întâmplat astăzi aici, o să am grijă să nu mai ai parte de căsuța din Bath la care tot visezi. Voi avea grijă să pierzi și contractul de închiriere pentru casa din oraș. O să-i strâng cu ușa atât de tare pe creditorii tăi, încât te vor alunga din Londra. Înțelegi ce spun, Charlotte?

— Julian, exagerezi, îl întrerupse Sophy mânioasă.

— Înțeleg, Ravenwood, spuse Charlotte îndreptându-se de mijloc, deși aerul batjocoritor îi dispăruse de pe chip. Ai știut întotdeauna să te faci foarte bine înțeles.

— Un singur cuvânt despre asta și voi găsi o cale să te ruinez, Charlotte, îți jur! Știi că pot face asta.

— Nu este nevoie să recurgi la amenințări, Ravenwood. De fapt, nu am nicio intenție să bârfesc despre asta. Era o chestiune privată de onoare între mine și soția ta, explică ea întorcându-se spre Sophy, și nu privește pe nimeni altcineva.

— Sunt perfect de acord, declară Sophy cu fermitate.

— Aș vrea să vă spun, doamnă, că în ceea ce mă privește, afacerea este încheiată chiar dacă nu ne-am confruntat în duel. Nu trebuie să vă temeți de ce ar putea apărea în *Memorii*, murmură Charlotte.

— Mulțumesc, spuse Sophy, trăgând cu putere aer în piept.

— Nu, doamnă, eu ar trebui să vă mulțumesc, replică Charlotte zâmbind ușor și făcând o mică reverență plină de grație în fața tinerei contese. M-am distrat de minune. Lumea mea este plină de bărbați din clasa dumneavoastră care vorbesc mult despre onoare, deși înțeleg foarte puțin din acest subiect. Acești bărbați nu se deranjează să se poarte onorabil față de o femeie sau față de alții mai slabi decât ei. Îmi face mare plăcere că am întâlnit în sfârșit pe cineva care pricepe cu adevărat ce înseamnă onoarea și nu mă surprinde că această persoană deosebit de inteligentă este o femeie. La revedere.

— La revedere, spuse Sophy întorcându-i reverența.

Charlotte se urcă grațios în cabrioletă, luă frâiele în mâini, își îndemnă calul și micul vehicul dispăru în ceață.

Julian o privi pe Charlotte plecând și apoi se întoarse spre Anne, fixând-o cu o căutătură feroce.

— Cine ești, băiete? se răsti el, luându-i din mână caseta cu pistoale.

Anne tuși și își trase și mai mult pălăria pe ochi.

— Doamna dorea să îi fie adusă o trăsură dimineața devreme, domnule, fornăi ea, ștergându-și nasul cu mâna. Am împrumutat căluțul tatei gândindu-mă că aş putea scoate și eu un ban, dacă înțelegeți ce vreau să zic.

— O să-ți dau mai mult de un bănuț dacă îmi garantezi că-ți vei ține gura în legătură cu ce s-a întâmplat aici în această dimineață. Dacă aud cumva vreo vorbă despre asta, o să am grijă ca tatăl tău să piardă și calul și trăsura și tot ce mai posedă. În plus, va ști că din cauza ta a pierdut totul. Ai priceput, băiete?

— Ăăă, da, domnule, cât se poate de bine, domnule.

— Excelent. O vei conduce pe soția mea acasă în trăsură. O să te urmez îndeaproape. Când ajungem acasă, vei lua o doamnă care ne așteaptă acolo și o vei duce unde dorește să meargă. După aceea vreau să dispari pentru totdeauna din fața ochilor mei.

— Da, domnule.

— Dar, Julian, nu trebuie să ameninți pe toată lumea din jur, îl dojeni Sophy.

— Să nu aud un cuvânt din partea ta, doamnă, o întrerupse Julian aruncându-i o privire de gheață. Încă nu pot vorbi cu tine despre asta, trebuie să ne liniștim cu toții. Urcă, îi ceru el deschizând ușa trăsurii.

Ea se urcă fără să mai spună vreo vorbă și pălăria cu voaletă îi alunecă pe o ureche. După ce se așeză, Julian se aplecă să-i îndrepte pălăria cu un gest enervat, împingându-i caseta cu pistoale în poală și trântind apoi ușa trăsurii.

Fără îndoială că era cea mai lungă călătorie din viața ei, se gândi Sophy în timp ce zăcea posomorâtă în trăsură. Julian era mai mult decât revoltat, era furios în maniera lui

rece și amenințătoare. Putea spera doar că avea să le lase în pace pe Anne și pe Jane.

Personalul de-abia se trezise când Anne opri trăsura în fața ușii de la intrare. Jane, purtând încă vălul negru, aștepta nerăbdătoare în bibliotecă. Julian intră furios, trăgând-o după el pe Sophy.

— Ești bine? o întrebă șoptit Jane, aruncându-i o privire rapidă prietenei ei.

— Sunt bine, după cum poți vedea. De fapt toată lumea este bine și lucrurile ar fi putut sta și mai bine dacă nu te-ai fi simțit obligată să intervii.

— Îmi pare rău, Sophy, nu te puteam lăsa...

— Destul, o întrerupse Julian în timp ce Guppy ieșea pe ușa din spatele scărilor, potrivit-și în grabă haina. O privi perplex pe Sophy, văzând-o că poartă pantaloni.

— S-a întâmplat ceva, domnule?

— Anumite planuri pe care le făcusem pentru această dimineață au fost anulate pe neașteptate, Guppy, dar fii fată fără grijă, am totul sub control.

— Desigur, domnule, rosti Guppy cu demnitate.

Ar fi plătit cu slujba dacă ar fi suflat vreo vorbă despre această scenă ciudată petrecută în zori în holul de la intrare și Guppy știa asta. Stăpânul era în una dintre stările lui pe cât de liniștite, pe atât de periculoase. Cu toate acestea, se observa cu ochiul liber că lordul Ravenwood era stăpân pe situație, așa că după ce îi aruncă o privire scurtă, îngrijorată, lui Sophy, Guppy dispăru discret la bucătărie.

— Nu știu cine sunteți, doamnă, spuse Julian întorcându-se spre Jane, dar având în vedere că purtați vâl, bănuiesc că nu doriți să vă faceți cunoscută identitatea. Oricine ați fi, însă, aș vrea să știți că vă voi fi îndatorat pe vecie. Păreți să fiți singura care a dat dovadă de puțin simț practic în toată această afacere.

— Sunt cunoscută pentru simțul meu practic, milord, mărturisi Jane cu amărăciune. De fapt, mi-e teamă că mulți dintre prietenii mei mă găsesc destul de plictisitoare din acest motiv.

— Dacă prietenii dumneavoastră ar fi măcar cât de cât

raționali, ar prețui această calitate. Vă doresc o zi bună, doamnă. Un băiat cu o trăsură închisă vă așteaptă afară să vă însoțească acasă, iar calul dumneavoastră este legat de ea. Mai aveți nevoie de cineva să vă însoțească? Aș putea trimite unul dintre lacheii mei cu dumneavoastră.

— Nu, băiatul cu trăsura este de ajuns, spuse Jane privind aiurită la Sophy, care dădu ușor din umeri. Mulțumesc, milord. Sper ca acesta să fie finalul întregii afaceri.

— Puteți sta liniștită că așa este și sper că pot avea încredere în dumneavoastră și că veți păstra o tăcere desăvârșită.

— Sigur că da, milord, puteți conta pe mine.

Julian o conduse la ușă și apoi în mica trăsură, după care urcă cu pași mari scările și intră în hol, închizând ușa enormă după el. O privi pe Sophy o bună bucată de vreme, în timp ce ea își ținea respirația, așteptându-se la ce era mai rău.

— Urcă în camera ta și schimbă-te, doamnă. Gata cu jocurile bărbățești pentru astăzi. Vom discuta despre asta la ora zece, în bibliotecă.

— Nu e nimic de discutat, milord, știi deja tot ce e de știut, spuse ea repede.

— Greșești, doamnă, replică Julian cu ochii de culoarea smaraldului strălucind de furie și de un alt sentiment pe care Sophy îl descifra, uimită, ca fiind ușurare. Avem multe de vorbit. Dacă nu cobori aici la ora zece, voi veni să te aduc eu însumi.

Capitolul 11

— Poate că ești bună să-mi explici întreaga chestiune de la început, spuse Julian pe un ton de un calm impresionant într-o asemenea situație.

Cuvintele lui rupseră tăcerea rău prevestitoare care se instalase în bibliotecă din momentul în care Sophy intrase precaută câteva minute mai devreme. Julian stătea nemișcat în spatele biroului masiv, scrutând-o cu expresia lui obișnuită, greu de descifrat, și rămase astfel un timp îndelungat până când se decise să înceapă ceea ce avea să fie neîndoielnic un interogatoriu foarte dezagreabil.

— Deja știi esențialul în situația de față, spuse Sophy trăgând cu putere aer în piept și ridicându-și bărbia.

— Știu că trebuie să fi primit unul dintre biletele de șantaj ale lui Featherstone și aș vrea să fii atât de bună să-mi spui de ce nu mi l-ai predat imediat.

— Mi l-a trimis mie, nu ție, și am considerat că e o chestiune de onoare să-i răspund.

— Onoare, doamnă? murmură Julian îngustându-și ochii.

— Dacă lucrurile ar fi stat invers, milord, ai fi procedat exact așa cum am făcut eu, și chiar nu poți nega asta.

— Dacă lucrurile ar fi stat invers? repetă el interzis. Despre ce Dumnezeu vorbești?

— Sunt convinsă că mă înțelegi destul de bine, domnul meu. Sophy ezita între lacrimi și furie, o combinație atât de volatilă de emoții. Dacă vreun bărbat te-ar fi contactat, amenințând să publice detalii despre... o indiscreție a mea din trecut, l-ai fi provocat la duel. Știi că ai fi făcut exact ceea ce am făcut eu, nu poți nega asta.

— Sophy, este ridicol, sări Julian. Nici că poate fi vorba de aceeași situație, așa că nu îndrăzni să compari acțiunile tale condamnabile din această dimineață cu ceea ce îți închipui tu că aș fi făcut în asemenea circumstanțe.

— De ce nu? Trebuie să îmi fie refuzată șansa să mă folosesc de regulile onoarei doar pentru că sunt femeie?

— La naiba, da! Pentru Dumnezeu, nu confunda lucrurile. Onoarea nu ar necesita din partea ta aceleași lucruri pe care le-ar necesita din partea mea în aceeași situație, și o știi mult prea bine.

— Ar fi corect să respectăm cu toții același cod, milord.

— Corect? Corectitudinea nu are nimic de a face cu asta!

— Iar eu nu trebuie să am nicio resursă la dispoziție în asemenea situații? Niciun mod de a mă răzbuna, de a rezolva o chestiune de onoare?

— Sophy, ascultă-mă bine. Ca soț al tău, am datoria să te răzbun dacă este nevoie, și îți spun aici și acum că ar fi mai bine să nu fie nevoie să fac asta. Cu toate acestea, situația nu poate fi inversată, este de neconceput așa ceva.

— Atunci, ai face bine să concepi așa ceva, milord, pentru că exact asta s-a întâmplat. Nu la tine s-a făcut apel pentru a rezolva această situație, ci la mine, iar eu am făcut ce era onorabil și nu văd de ce mă găsești vinovată pentru asta.

— N-ar trebui să te gălesc vinovată, Sophy? exclamă el, după ce rămase cu ochii pironiți la ea preț de câteva clipe, deconcertat. Sophy, ceea ce ai făcut astăzi este revoltător și rușinos și demonstrează, din păcate, lipsa unei judecăți sănătoase. A fost un lucru prostesc și extrem de periculos. Cum să nu te gălesc vinovată, Sophy? Pistoalele acelea nu sunt niște jucării, sunt cele mai bune făcute vreodată de Manton.

— Sunt perfect conștientă de asta, milord, și mai mult de atât, știam ce fac atunci când le-am luat. Ți-am spus că bunicul m-a învățat să trag cu pistolul.

— Puteai să fii ucisă, prostuțo! strigă Julian sărind brusc în picioare și mergând în fața biroului, după care se sprijini de el, încrucișându-și picioarele încălțate cu cizme, cu o expresie aproape sălbatică imprimată pe chip. Te-ai gândit la asta, Sophy, la ce risc te supuneai? Ți-a trecut prin cap că ai fi putut fi moartă acum? Sau o ucigașă? Știi că duelul este interzis prin lege, sau totul a fost doar un joc pentru

tine?

— Te asigur că nu a fost deloc un joc, milord. A fost... Aici Sophy se întrerupse, înghițind cu greutate, năpădită de amintirile fricii pe care o încercase. Am fost de-a dreptul speriată, ca să fiu complet sinceră, adăugă ea, ferindu-și ochii de privirea cruntă a lui Julian.

— Crezi că erai speriată, spuse Julian printre dinți, înjurând ușor. Dar la potențialul scandal te-ai gândit, Sophy?

— Am luat toate măsurile să ne asigurăm că nu ar fi urmat niciun scandal, spuse ea, ferindu-și în continuare privirea.

— Înțeleg. Și cam cum te-ai gândit să explici o rană de pistol, draga mea? Sau o prostituată moartă la Leighton Field?

— Julian, te rog, ai spus destule.

— Destule? Vocea lui Julian căpătă o inflexiune deopotrivă blândă și amenințătoare. Sophy, te pot asigura că de-abia am început.

— Atunci nu văd de ce aș fi eu obligată să-ți mai ascult peedicile legate de acest subiect, spuse Sophy sărind în picioare și înghițindu-și lacrimile care îi tremurau pe gene. Harry avea perfectă dreptate când spunea că bărbații nu pot înțelege lucrurile importante pentru o femeie.

— Și ce anume nu reușesc să înțeleg? Că te-ai comportat îngrozitor deși ți-am explicat limpede că dacă e un lucru pe care nu îl pot suporta este să aud bârfe despre tine?

— Nu vor fi bârfe.

— Asta crezi tu. Am făcut tot ce-am putut să o ameninț pe Featherstone în această dimineață, dar nu am nicio garanție că își va ține gura.

— Și-o va ține, a promis că o va face.

— La naiba, Sophy, cu siguranță nu poți fi atât de naivă încât să ai încredere în cuvântul unei prostituate de meserie.

— Din câte îmi pot da seama, este o femeie de onoare. Mi-a dat cuvântul ei că nu va menționa numele tău în *Memorii* și că nu va discuta despre evenimentele din

această dimineață. Pentru mine, asta este de ajuns.

— Atunci ești nebună! Chiar dacă Featherstone nu spune nimic, ce zici de băiatul acela care te-a dus la Leighton Field și de femeia cu vălul negru? Cum îi poți controla?

— Nu vor sufla o vorbă.

— Asta speri tu.

— Erau secunzii mei, așa că își vor onora cuvântul dat și nu vor spune absolut nimic despre ce s-a întâmplat în această dimineață.

— La naiba, vrei să spui că erau prietene de-ale tale?

— Da, milord.

— Chiar și băiatul cu părul roșu? Unde Dumnezeu ai putut să întâlnești un tânăr ca el și să îl cunoști atât de bine încât... Julian se opri, înjurând din nou. Cred că, în sfârșit, înțeleg care este adevărul. Nu era deloc un tânăr cel care conducea trăsura, nu-i așa, doamnă? Era o altă femeie îmbrăcată în haine bărbătești. Sfinte Sisoie! O întreagă generație de femei a înnebunit!

— Dacă femeile par uneori puțin deplasate, milord, este pentru că bărbații le-au determinat să fie așa. Oricum, nu am de gând să discut despre rolul pe care l-au jucat în această chestiune.

— Da, bănuiesc că nu vrei asta. Ele te-au ajutat să aranjezi întâlnirea de la Leighton Field?

— Da.

— Mulțumesc lui Dumnezeu că una dintre ele a avut destul simț practic să vină la mine în această dimineață, deși ar fi fost mult mai acceptabil dacă mi-ar fi trimis vorbă ceva mai devreme. Așa stând lucrurile, de-abia am reușit să ajung la timp la Leighton Field. Cine sunt, Sophy?

— Trebuie să îți dai seama că nu îți pot dezvălui, milord, spuse Sophy înfigându-și unghiile în palme.

— Din nou datorită legilor onoarei, draga mea? Contețle își afișă zâmbetul nemilos.

— Nu râde de mine, Julian. Nu voi accepta asta din partea ta! După cum ai putut observa, am fost foarte aproape de a fi ucisă în această dimineață din cauza ta și ai putea măcar să te abții de la a găsi această întreagă

afacere amuzantă.

— Ți se pare că râd? spuse Julian îndepărtându-se repede de birou și mergând la fereastră. Te asigur că nimic din această afacere nu mi se pare câtuși de puțin amuzant, urmă el sprijinindu-se cu o mână de tocul ferestrei, cu spatele la ea, și privind spre grădină. Mi-am petrecut ultimele câteva ore încercând să mă decid ce voi face cu tine, Sophy.

— Probabil că toate aceste gânduri nu sunt prielnice ficatului tău.

— În mod evident, nu m-au ajutat prea mult la digestie, trebuie să recunosc asta. Singurul motiv pentru care nu te afli deja pe drumul spre Ravenwood sau Eslington Park este că absența ta subită nu ar face decât să dea naștere la și mai multe harfe. Trebuie să ne comportăm ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Este singura speranță pe care o avem. Prin urmare, ți se va permite să rămâi la Londra, dar nu vei părăsi această casă decât însoțită de mine sau de mătușa mea. În ceea ce-i privește pe secunzii tăi, îți interzic să-i mai vezi, întrucât, după cum s-a dovedit, nu ești capabilă să-ți alegi prietenii cu înțelepciune.

Auzind această ultimă sentință, Sophy simți cum explodează de furie. Asta era prea de tot. Noaptea de pasiune și de așteptare plină de teamă, întâlnirea din zori cu Charlotte Featherstone, indignarea arogantă a lui Julian, toate acestea erau mai mult decât putea suporta, așa că pentru prima oară în viața ei de adult își pierdu cumpătul.

— Nu, să te ia naiba, Ravenwood, mergi prea departe. N-o să-mi spui tu cu cine mă pot vedea și cu cine nu.

— Chiar crezi asta, doamnă? ripostă el aruncându-i o privire plină de detașare rece peste umăr.

— Nu-ți voi permite să faci asta, declară Sophy înfruntându-l mândră, fierbând de frustrare și furie. Nu m-am căsătorit cu tine ca să devin prizoniera ta.

— Așa? întrebă el pe un ton aspru. Atunci de ce te-ai căsătorit cu mine, doamnă?

— M-am căsătorit cu tine pentru că te iubesc, strigă Sophy cu pasiune. Te iubesc ca o proastă, de la

optsprezece ani.

— Sophy, ce Dumnezeu tot spui acolo?

— În plus, nu poți să mă pedepsești pentru ce s-a întâmplat în această dimineață pentru că a fost vina ta în primul rând, continuă ea mistuită de o furie violentă, fără a mai putea gândi limpede.

— Vina mea? urlă el, pierzându-și în bună parte calmul obișnuit.

— Dacă nu i-ai fi scris acele scrisori de dragoste lui Charlotte Featherstone, nu s-ar fi întâmplat nimic din toate acestea.

— Ce scrisori de dragoste? mârâi Julian.

— Cele pe care i le-ai scris pe parcursul relației cu ea și pe care amenința că le publică în *Memorii*. N-aș fi putut suporta așa ceva, Julian. Nu înțelegi? Nu puteam suporta ca toată lumea să vadă frumoasele scrisori de dragoste pe care i le-ai scris amantei tale, atâta vreme cât eu n-am primit nici măcar o listă de cumpărături din partea ta. Poți să te încrunți cât vrei, dar și eu am mândria mea.

— Cu asta te-a amenințat Featherstone? spuse Julian holbându-se la ea. Că va publica vechi scrisori de dragoste de la mine?

— Da, să te ia naiba! I-ai trimis scrisori de dragoste unei amante, și soției tale nu te deranjezi să-i oferi nici cel mai mic semn de afecțiune. Bănuiesc însă că asta este de înțeles atâta vreme cât realmente nu ai niciun pic de afecțiune față de mine.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Sophy, eram foarte tânăr când am întâlnit-o pe Charlotte Featherstone pentru prima oară. Poate că i-am scris un bilet sau două, sau poate nu. Adevărul este că nici nu îmi mai aduc aminte prea bine de întreaga afacere. În orice caz, ai face bine să ții minte că uneori bărbații foarte tineri pun pe hârtie capricii care nu merită altceva decât să fie date grabnic uitării. Te asigur că asemenea toane nu au nicio importanță.

— O, dar te cred, milord.

— Sophy, în alte circumstanțe nici nu aș discuta cu tine despre o femeie precum Featherstone, dar ținând cont de

bizareria situației, permite-mi să îți explic niște lucruri cât se poate de clar. Relațiile pe care le are un bărbat cu o femeie ca Featherstone nu implică cine știe ce afecțiuni, nici din partea lui și nici din partea ei. Este doar o afacere pentru femeie și o soluție comodă pentru bărbat.

— O asemenea relație sună foarte aproape de o căsnicie, milord, cu excepția faptului că, desigur, o soție nu îți permite luxul de a-și rezolva problemele așa cum o face o demimondenă.

— La naiba, Sophy, este o diferență ca de la cer la pământ între situația ta și cea a lui Featherstone, spuse Julian făcând în mod evident un efort pentru a se controla.

— Așa să fie, milord? Recunosc, dacă nu cumva te hotărăști să îți risipești averea, probabil că nu va trebui să-mi fac prea multe griji pentru pensie, așa cum este cazul lui Charlotte, dar în afară de asta, nu sunt sigură că mă aflu într-o situație mai bună decât a ei.

— Ți-ai pierdut mințile. Începi să vorbești fără sens.

— Și dumneata ești de-a dreptul imposibil, domnul meu. Sophy simți cum mânia începea să i se stingă și deveni brusc foarte obosită. Nu pot să fac față unei asemenea arogante și nici măcar nu știu de ce mă chinui să încerc.

— Mă găsești arogant? Crede-mă, Sophy, asta nu e nimic pe lângă starea mea de azi-dimineață când m-am uitat pe fereastră și te-am văzut urcând în trăsură aceea închisă.

Cuvintele lui căpătaseră o nuanță nouă, neliniștitoare, și asta îi distrase pe moment atenția lui Sophy.

— Nu mi-am dat seama că mă văzuseși plecând.

— Știi la ce m-am gândit când te-am zărit urcându-te în trăsură aceea? spuse Julian privind-o cu o căutătură aspră.

— Bănuiesc că erai îngrijorat?

— La naiba, Sophy, am crezut că pleci cu iubitul tău!

— Iubit? Care iubit? Îngăimă Sophy holbându-se la el.

— Poți să fii sigură că asta a fost una dintre multele întrebări pe care mi le-am pus în timp ce goneam pe urmele tale. Nici măcar nu știam care dintre toți nenorociții din Londra mi te fura.

— Of, Julian, pentru Dumnezeu, era o concluzie cât se

poate de neghioabă.

— Oare?

— Bineînțeles. De ce Dumnezeu mi-aș dori un alt bărbat? Se pare că nu mă descurc nici cu cel pe care îl am, zise ea întorcându-se și luând-o spre ușă.

— Sophy, oprește-te imediat! Unde pleci? Nu am terminat ce aveam să-ți spun.

— Eu însă am terminat, m-am săturat să-ți bați joc de mine și să mă dojenești pentru că am făcut ceea ce era onorabil de făcut. Am terminat cu încercările de a te face să te îndrăgostești de mine și de a crea o căsătorie bazată pe respect reciproc și afecțiune.

— La naiba, Sophy!

— Stai liniștit, milord, mi-am învățat lecția. De acum înainte vei avea exact genul de căsnicie pe care ți-l dorești. Voi încerca să nu-ți mai stau în drum și mă voi ocupa cu lucruri mai importante, pe care ar fi trebuit să le pun pe primul plan de la bun început.

— Așa deci? mârâi el. Și marea dragoste pe care spui că mi-o porți?

— Nu trebuie să-ți faci griji, nu voi mai vorbi niciodată despre ea, întrucât asta nu ar face decât să te facă să te simți și mai neconfortabil și pe mine m-ar umili și mai mult. Or, te pot asigura că am fost umilită de tine cât să-mi ajungă pentru toată viața.

— Sophy, draga mea, vino înapoi aici și așază-te, am multe să-ți spun.

— Nu vreau să-ți mai ascult predicile plictisitoare. Știi ceva, Julian? După părerea mea, codul vostru de onoare este cât se poate de prostesc. Să stați la depărtare de douăzeci de pași în aerul rece din zori și să trageți cu pistolul, iată un fel cu totul absurd de a rezolva o dispută.

— În această ultimă privință, doamnă, te asigur că suntem perfect de acord.

— Mă îndoiesc. Tu ai fi mers până la capăt, fără a pune la îndoială procedura, pe când eu și Charlotte am discutat despre acest subiect.

— Ați stat acolo și ați vorbit? întrebă Julian stupefiat.

— Sigur că da. Suntem femei, domnul meu, și ca atare suntem mai potrivite să discutăm asemenea lucruri. Tocmai fuseserăm informate că niște scuze ar rezolva totul într-un mod onorabil și ar fi făcut orice foc de armă inutil, când ai sosit tu dintr-odată tunând și fulgerând și te-ai amestecat în ceva care nu te privea defel.

— Nu-mi vine să cred, gemu Julian. Featherstone urma să își ceară iertare?

— Da, așa cred. Este o femeie de onoare și a recunoscut că îmi datorează scuze. În plus, ascultă-mă bine, domnul meu. Avea dreptate când spunea că niciun bărbat nu merită să te trezești la o oră atât de matinală pentru a risca să primești un glonț în piept.

Sophy ieși din bibliotecă și închise cât se poate de încet ușa în urma ei. Măcar se putea bucura că de această dată ea avusese ultimul cuvânt, căci era singura satisfacție pe care ar fi putut-o avea de pe urma acestei nenorocite de afaceri.

Simțind cum ochii i se umpleau de lacrimi, fugi în sus pe scări și se îndreptă spre camera ei ca să plângă în liniște.

Mult mai târziu, își înălță capul de pe brațe, se duse la lavoar și își spălă fața, după care se așeză la măsuța ei de scris. Luând pana în mână, își potrivi o foaie de hârtie în față și începu să compună încă o epistolă pentru Charlotte Featherstone.

Dragă domnișoară C.F.,

Vă transmit alăturat suma de două sute de lire. Nu pentru că ați promis să nu publicați anumite scrisori, ci mai degrabă pentru că sunt de părere că numeroșii dumneavoastră admiratori vă datorează aceeași considerație pe care le-o datorează soțiilor lor. Până la urmă, se pare că s-au bucurat de același gen de relație în compania dumneavoastră ca aceea pe care o au cu femeile cu care sunt însurați. Astfel, au obligația de a vă furniza o pensie. Suma atașată este partea de pensie pe care v-o datorează prietenul nostru comun. Vă doresc mult noroc cu căsuța dumneavoastră din

Bath.

A dumneavoastră,

S.

Sophy reciti biletul și aplică sigiliul. Avea să i-l dea lui Anne să îl ducă la destinație, căci părea să știe cum se proceda în asemenea situații.

Și cu asta se încheia marele eșec, se gândi ea lăsându-se obosită pe spate în scaun. Îi spusese lui Julian adevărul, învățase o lecție importantă în acea dimineață. Nu avea niciun rost să încerce să câștige respectul soțului ei aplicând codul lui de onoare masculină.

Mai știa și că avea șanse destul de mici să-i câștige iubirea.

Până la urmă nu prea mai avea sens să-și irosească timpul străduindu-se să transforme căsnicia în sensul dorit de ea. Încercarea de a schimba regulile impuse de Julian era sortită eșecului. Era prinsă în această închisoare de catifea și trebuia să profite la maximum de ea, așa că de acum înainte avea să meargă pe drumul ei și să își trăiască propria viață. Se va întâlni cu Julian ocazional pe la baluri și în dormitor, va face tot ce trebuie ca să îi ofere un moștenitor, și în schimb, el va avea grijă să fie bine îmbrăcată, să aibă mâncare bună și un acoperiș confortabil deasupra capului pentru tot restul vieții. Nu era o afacere proastă, reflectă ea, dar era una care implica singurătate și un mare gol în suflet.

Nu promitea să fie genul de căsnicie după care tânjise, dar cel puțin înfrunța în sfârșit realitatea, se gândi Sophy, amintindu-și în timp ce se ridica în picioare că avea alte lucruri de făcut la Londra. Pierduse destulă vreme încercând să câștige dragostea și afecțiunea lui Julian. El nu avea ce să-i ofere și, după cum îi spusese și lui, ea avea un alt proiect care să o țină ocupată. Sosise momentul să se ocupe cu toată energia de căutarea celui care îi sedusese sora.

Hotărâtă să se dedice acestei sarcini, Sophy se îndreptă spre șifonier pentru a examina costumul de țigancă pe care

avea de gând să-l poarte la balul mascat al lui Lady Musgrove din acea seară. Contemplă pentru o vreme rochia colorată, eșarfa și masca și apoi aruncă o privire spre mica ei casetă cu bijuterii.

Avea nevoie de un plan de acțiune pentru a-i atrage pe cei care ar fi putut ști ceva despre inelul negru.

Dintr-odată avu un moment de inspirație. Cum își putea începe mai bine căutarea decât purtând inelul la balul mascat unde propria ei identitate era secretă?

Avea să fie interesant de văzut dacă cineva avea să observe inelul și să-i pună întrebări despre el. În acest caz ar fi putut aduna câteva indicii despre fostul lui proprietar.

Cu toate acestea, doar câteva ore o mai despărțeau de bal și ea stătea deja trează de prea multă vreme. Sophy își dădu seama că era epuizată fizic și emoțional, așa că se îndreptă spre pat cu intenția de a trage un pui de somn și adormi buștean în câteva minute.

La parter, în bibliotecă, Julian privea fix căminul gol. Remarca lui Sophy că niciun bărbat nu merita efortul de a te trezi în zori pentru a risca să iei un glonte în piept încă îi suna în urechi. Și el făcuse o asemenea remarcă după ultimul duel în care se bătuse pentru Elizabeth.

Și totuși, în acea dimineață, Sophy făcuse exact acest lucru, se gândi Julian. Pentru numele lui Dumnezeu, făcuse ceea ce era de neconceput pentru o femeie respectabilă. Provocase la duel o curtezană faimoasă și apoi se trezise în zori cu intenția de a-și risca pielea pentru o chestiune de onoare. În plus, soția lui procedase astfel deoarece credea că era îndrăgostită de el și nu putea suporta să vadă publicate scrisorile lui de dragoste către o altă femeie.

Nu putea decât să-i fie recunoscător lui Charlotte că se abținuse, după toate aparențele, să o informeze că cerceii pe care îi purtase la întâlnirea din zori erau un cadou făcut de Julian cu ani în urmă. El îi recunoscuse de îndată. Dacă Sophy ar fi știut de cercei, ar fi fost cu atât mai furioasă, iar faptul că Charlotte nu o tachinase pe mai tânăra ei adversară cu perlele spunea multe despre respectul purtat

de Featherstone femeii care o provocase la duel.

Sophy avea dreptate să fie supărată, medită obosit Julian. Îi pusese la dispoziție mulți bani, dar nu fusese prea generos cu ea în privința cadourilor pe care o femeie le așteaptă de la soțul ei. Dacă o curtezană merita perle, ce merita o soție credincioasă, dulce, pasională și tandră? Nu se gândise să-i cumpere lui Sophy vreo bijuterie și știa că asta se datora parțial faptului că era încă obsedat să recupereze smaraldele. Oricât de lipsită de speranță părea această încercare, lui Julian încă îi venea greu să accepte că Sophy, contesă de Ravenwood, ar fi putut purta altceva decât pietrele prețioase ale familiei.

Cu toate acestea, nimic nu-l împiedica să-i cumpere lui Sophy vreun fleac mic și scump care să-i satisfacă mândria de femeie. Își puse în cap să treacă pe la bijutier chiar în acea după-amiază.

Julian ieși din bibliotecă și urcă încet scările spre camera lui. Senzația de ușurare resimțită atunci când își dăduse seama că Sophy nu fugise cu un alt bărbat nu reușise să alunge fiorul pe care îl simțea de fiecare dată când conștientiza faptul că ar fi putut să fie ucisă. Julian înjură și își spuse că nu trebuia se mai gândească la asta, căci avea să ajungă la azilul de nebuni dacă o ținea tot așa.

Era cât se poate de clar că în ajun Sophy vorbise serios când îi mărturisise iubirea ei în timp ce tremura în brațele lui. Ea chiar credea că era îndrăgostită de el. Nu era de mirare că Sophy nu-și prea putea înțelege propriile sentimente, întrucât oricui îi este greu să facă diferența între pasiune și dragoste, iar Julian știa cel mai bine asta.

Totuși, nu ar fi fost deloc rău dacă Sophy ar fi avut impresia că era îndrăgostită de el, se gândi Julian. Nu-i displăcea sub nicio formă să-i facă pe plac cu această fantezie romantică.

Simțind dintr-odată nevoia să o audă explicându-i iarăși de ce se simțise nevoită să o înfrunte pe Charlotte Featherstone, Julian deschise ușa dintre camere și păși în dormitorul lui Sophy, însă întrebarea i se opri pe buze în timp ce îi studia chipul adormit.

Sophy dormea buștean făcută covrig. Julian merse spre pat și se aplecă deasupra ei, studiind-o preț de o clipă. „Chiar este cât se poate de dulce și inocentă”, își zise el. Dacă ar fi văzut-o atunci, niciun bărbat nu și-ar fi putut-o închipui pradă furiei orgolioase care pusese stăpânire pe ea nu cu mult timp în urmă.

Pe de altă parte, privind-o în acel moment, niciun bărbat nu și-ar fi putut imagina pasiunea atât de feminină care o însuflețea. Cu siguranță că Sophy se dovedea a fi o femeie cât se poate de interesantă.

Cu o privire piezișă, observă o grămăjoară de batiste delicat brodate adunate pe măsuța de scris din lemn exotic și nu îi fu deloc greu să își dea seama cum ajunseseră pătratele de material atât de boțite.

Julian se gândi că Elizabeth plânsese întotdeauna în fața lui. Reușea să plângă amarnic aproape la comandă. Sophy, în schimb, urcase în camera ei ca să verse lacrimi în liniște. Tresări când îl străfulgera un sentiment ciudat, foarte asemănător cu acela de vină, dar se descotorosi imediat de el. Avusese dreptate să o trateze cu asprime pe Sophy. Ar fi putut să fie ucisă.

„Și atunci eu ce-aș fi făcut?”

Era epuizată, își zise Julian. Nedorind să o trezească, se întoarse fără tragere de inimă spre camera lui. Apoi, însă, observă costumul atât de colorat de țigancă atârând în șifonierul deschis și își aminti de planurile lui Sophy de a merge la balul mascat de la Musgrove din acea seară.

În mod obișnuit ar fi fost mult mai puțin interesat de un bal mascat decât era de operă și avusese de gând să îi permită mătușii lui să o însoțească pe Sophy la acel eveniment. Cu toate acestea, acum se gândea că nu ar fi fost rău dacă ar fi călcat și el, mai târziu, pe la balul mascat de la Lady Musgrove.

Dintr-odată, i se păru important să îi demonstreze lui Sophy că o aprecia mai mult decât pe fosta lui amantă.

Dacă se grăbea, putea să ajungă la bijutier și să se și întoarcă până s-ar fi trezit ea.

*

— Sophy, am fost atât de îngrijorată! Ești bine? Te-a bătut? Eram sigură că nu avea să-ți dea voie să ieși din casă pentru vreo lună de zile, îmi șopti Anne, aplecându-se neliniștită spre prietena ei. Purta un domino în alb și roșu și o mască argintie strălucitoare care îmi ascundea partea de sus a feței.

Enormă sală de bal era plină de femei și bărbați costumați. Felinare colorate fuseseră agățate deasupra capetelor invitaților și un mare număr de plante imense în ghivece fuseseră așezate strategic pentru a crea impresia unei grădini interioare.

— Nu, sigur că nu m-a bătut, și după cum vezi, nu sunt prizonieră, spuse Sophy cu o grimasă în spatele măștii când recunoscuse vocea lui Anne, dar nici nu a înțeles nimic, Anne.

— Nici măcar de ce ai făcut asta?

— Asta nici pe departe.

— Mi-era teamă că nu va înțelege, spuse Anne pe un ton calm. Cred că Harriette are dreptate când spune că bărbații nu le permit femeilor să recurgă la același simț al onoarei pe care îl au ei.

— Unde este Jane?

— Este aici, zise Anne privind în jur prin sala de bal ticsită de lume. Poartă un domino de satin albastru-închis. Se teme că o vei evita de acum înainte pentru ce a făcut azi-dimineață..

— Cum s-o evit? Știu că a făcut doar ceea ce credea că este mai bine. Totul a fost un dezastru de la început.

— Mulțumesc, Sophy, murmură pe un ton umil o siluetă într-un domino albastru, apărând brusc lângă cotul lui Sophy. Este adevărat că am făcut ceea ce am crezut mai bine.

— Nu este nevoie să ne mai lămurești în această privință, Jane, spuse Anne brusc, dar Jane o ignoră.

— Sophy, îmi pare atât de rău, dar nu puteam permite să riști să fii ucisă pentru așa ceva. Mă vei ierta vreodată că am intervenit?

— Este o afacere încheiată, Jane. Te rog să nu te mai

gândești la ea. După toate aparențele, Ravenwood ar fi întrerupt duelul și fără ajutorul tău. M-a văzut când am plecat de acasă înainte de ivirea zorilor.

— Te-a văzut? întrebă Anne, părând șocată. Oare ce-o fi crezut când te-a zărit urcând în trăsură?

— A presupus că fugeam cu un alt bărbat, spuse Sophy ridicând din umeri.

— Asta explică de ce avea acea privire în ochi când mi-a deschis, șopti Jane. Mi-am dat seama atunci de ce umblă zvonul că ar fi un diavol.

— O, Doamne, suspină Anne. Probabil că a presupus că te comportai ca prima lui soție. Unii spun că a omorât-o pentru infidelitățile ei.

— Prostii, spuse Sophy. Nu crezuse niciodată cu adevărat povestea aceea, sau mai degrabă nu dorise să o creadă, dar preț de o clipă se întrebă ce ar fi putut face Julian dacă era adus la disperare. Mânia pe care o manifestase de dimineață fusese cumplită. Anne avea dreptate, se gândi Sophy cu un mic fior, căci în bibliotecă i se păruse că o privea un demon din spatele ochilor lui verzi.

— Dacă e să mă întreb pe mine, azi ai fost foarte aproape de două lucruri, spuse Jane. Nu numai că ai fost cât pe ce să fii rănită într-un duel, dar se prea poate să fi fost aproape de a-ți pierde viața când te-a văzut Ravenwood urcând în trăsura aceea.

— Poți fi sigura că mi-am învățat lecția. De acum înainte am de gând să fiu exact genul de soție pe care și-l dorește soțul meu. Nu voi mai interveni în viața lui și, în schimb, mă aștept ca nici el să nu intervină în a mea.

— Nu sunt atât de convinsă că o să meargă, Sophy, opină Anne mușcându-și buzele gânditoare.

— O să fac totul ca să meargă, jură Sophy. Aș mai avea să-ți cer o favoare, Anne. Ai putea să-i duci încă o scrisoare lui Charlotte Featherstone?

— Sophy, te rog, spuse Jane deloc în largul ei, lasă lucrurile așa cum sunt, ai făcut destule.

— Nu-ți face griji, Jane, asta va pune punct întregii afaceri. Mă poți ajuta, Anne?

— Da, încuviință aceasta. Ce ai de gând să-i comunicî? Stai, lasă-mă să ghicesc! Vrei să-i trimiți cele două sute de lire, nu-i așa?

— Exact asta am să fac. Julian îi este dator.

— Nu pot să cred, bombăni Jane.

— Nu te mai agita, Jane. După cum am spus, cu asta totul s-a încheiat. Am probleme mai importante de care trebuie să mă ocup și pe care le-am neglijat prea multă vreme. Nu înțeleg de ce m-am lăsat distrasă de căsnicie.

— Sunt convinsă că la început căsnicia te poate distra considerabil, Sophy, comentă Jane cu o notă de amuzament în ochii din spatele măștii. Nu ai de ce să te dojenești.

— Păi a învățat că nu are rost să încerci să schimbi comportamentul unui bărbat, observă Anne. Dacă ai făcut greșeala de a te căsători, tot ce poți face este să îți ignori soțul cât mai mult posibil și să te concentrezi pe lucruri mai interesante.

— Ești expertă în ale căsniciei? o întrebă Jane.

— Am învățat multe urmărind-o pe Sophy. Acum spun-ne care sunt aceste probleme mai importante, Sophy.

Sophy ezită, întrebându-se cât de mult să le spună despre inelul negru pe care îl purta, dar înainte să se poată decide, o siluetă înaltă îmbrăcată în negru, cu o pelerină cu glugă și o mască neagră, lunecă lângă ea și îi făcu o plecăciune adâncă. Nu reuși să îi observe culoarea ochilor la lumina felinarului.

— Aș dori să cer onoarea de a-mi acorda acest dans, doamnă țigancă.

Sophy privi în ochii umbriți și se înfiora. În mod instinctiv, vru să-l refuze, dar apoi își aminti de inel. Trebuia să își înceapă căutarea de undeva și nu avea de unde ști cine i-ar fi putut oferi indiciile necesare.

— Mulțumesc, dragă domnule, mi-ar face plăcere să dansez cu dumneavoastră, spuse ea, schițând o reverență.

Bărbatul cu pelerina neagră o conduse fără o vorbă pe ringul de dans. Își dădu seama că purta mănuși negre și nu îi plăcu senzația de a fi aproape de el când o luă în brațe. Dansa cu o grație și o decență fără cusur, dar Sophy se

simțea ușor în pericol.

— Ghiciți viitorul, doamnă țigancă? întrebă bărbatul cu o voce joasă și aspră, ușor amuzată.

— Uneori.

— Și eu la fel, uneori.

— Așa să fie, domnule? Și ce viitor îmi preziceți?

— Unul cât se poate de interesant, doamna mea, cât se poate de interesant, spuse el, ducându-și degetele înmănușate la inelul negru de pe mâna ei. La ce altceva măș putea aștepta din partea unei femei tinere și îndrăznețe ce are curajul să poarte acest inel în public?

Capitolul 12

Sophy îngheță și s-ar fi împiedicat fără îndoială de propriile ei picioare dacă partenerul ei nu ar fi strâns-o mai tare în brațe în acel moment.

— Vă este cunoscut acest inel, domnule? întrebă ea, străduindu-se să își păstreze un ton normal al vocii.

— Da.

— Ce ciudat. Nu știam că este un lucru comun.

— Nu este deloc comun, doamnă, și puțini sunt cei care îl recunosc.

— Înțeleg.

— Pot să vă întreb cum ați intrat în posesia lui? o întrebă vesel bărbatul cu glugă. Ea își pregătise deja povestea.

— Este o amintire de la o prietenă, dată înainte să moară.

— Prietena dumneavoastră ar fi trebuit să vă avertizeze că inelul este foarte periculos. Ați face mai bine să îl scoateți și să nu-l mai purtați, îi recomandă străinul, după care făcu o lungă pauză. Asta dacă nu sunteți genul aventuros, încheie el pe un ton blând.

Inima lui Sophy bătea cu putere, dar reuși să zâmbească firesc în spatele măștii care îi acoperea jumătatea de sus a feței.

— Chiar nu îmi dau seama de ce ați fost atât de alarmat văzând acest inel. Ce vă face să credeți că este atât de periculos?

— Nu vă pot spune de ce este periculos, doamna mea. Cel care îl poartă trebuie să descopere el singur asta. Sunt însă dator să vă avertizez că nu este potrivit pentru cei slabi de înger.

— Cred că mă tachinați, domnule, chiar nu pot crede că inelul este altceva decât o bijuterie și, în orice caz, nu sunt deloc slabă de înger.

— Atunci poate că veți găsi un amuzament mai puțin

obișnuit purtându-l.

Sophy se cutremură, dar reuși să-și mențină zâmbetul, simțindu-se extrem de recunoscătoare că era deghizată în acel moment.

— Sunt destul de sigură, domnule, că mă tachinați în mod voit datorită costumului pe care îl port în această seară. Vă face plăcere să-i dați fiori bieteii ghicitoare a cărei slujbă este să le dea ea altora fiori?

— Vă fac să vă înfiorați, doamnă?

— Puțin.

— Vă face plăcere?

— Nu aș zice.

— Poate că veți învăța să vă placă. Anumitor femeii le place, după un anume exercițiu.

— Acesta îmi e viitorul? Întrebă ea, dându-și seama că palmele îi transpiraseră așa cum i se întâmplase și în cursul dimineții, când o înfruntase pe Charlotte Featherstone.

— Nu cred că vreau să vă stric bucuria așteptării, oferindu-vă o privire pe furis la viitorul dumneavoastră. Va fi mult mai interesant să vă las să descoperiți singură ce viitor vă așteaptă, la timpul potrivit. O seară bună, doamnă țigancă, sunt sigur că ne vom mai întâlni, rosti bărbatul cu pelerină neagră dându-i brusc drumul, după care se aplecă să-i sărute mâna cu inelul negru și dispăru în mulțime.

Sophy îl urmări neliniștită cum dispăre, întrebându-se dacă ar fi putut să-l distingă printre ceilalți. Poate că era o șansă de a-l prinde cu masca jos afară, întrucât multe persoane ieșeau din sala de bal pentru a se răcori în minunata grădină a lui Lady Musgrove.

Sophy își strânse fustele și o luă spre grădină. De-abia făcuse câțiva pași când cineva o prinse viguros de mână. Uimită, se întoarse și se găsi în prezența unui alt bărbat înalt, îmbrăcat asemenea partenerului ei de mai devreme, cu o pelerină neagră și mască. Singura diferență dintre ei era că, în acest caz, gluga era lăsată pe spate, dându-i la iveală părul negru ca pana corbului.

— Îmi cer scuze, dar caut serviciile unei ghicitoare cum sunteți dumneavoastră, doamnă țigancă, spuse el făcându-i

o plecăciune. Ați fi atât de amabilă să dansați cu mine în timp ce îmi preziceți viitorul? Am avut oarece nenoroc în dragoste în ultima vreme și aș dori să știu dacă asta se va schimba.

Sophy privi la mâna mare care se odihnea pe brațul ei și o recunoscu pe dată.

Julian își înăsprise vocea, făcând-o să pară mai joasă decât era de fapt, dar ea l-ar fi recunoscut în orice situație datorită acelei vigilențe pe care o resimțea de fiecare dată când el se afla în apropiere, sentiment care devenise și mai puternic de când trăia alături de el. Încercă o senzație ciudată în stomac și se întrebă dacă Julian o recunoscuse. Dacă da, în mod sigur era supărat pe ea pentru gestul făcut când se trezise, găsimd lângă ea pe pernă o brățară. Ridică prevăzătoare privirea spre el.

— Doriți să vi se schimbe norocul, domnule?

— Da, spuse Julian când începură să danseze, chiar cred că aș vrea să se schimbe.

— De ce... ce fel de nenoroc ați avut parte? se interesă ea precaută.

— Se pare că nu reușesc să-i fac pe plac miresei mele.

— Este greu să-i faceți pe plac?

— Da, mi-e teamă că este destul de greu. E o doamnă foarte pretențioasă, se destăinui Julian îngroșându-și suplimentar vocea. De exemplu, astăzi mi-a spus că este supărată pe mine deoarece nu i-am arătat niciun semn de afecțiune.

— De cât timp sunteți căsătorit, domnule? spuse Sophy mușcându-și buzele și privind peste umărul lui Julian.

— De câteva săptămâni.

— Și pe parcursul acestora nu i-ați dat niciodată vreo dovadă de afecțiune?

— Trebuie să mărturisesc că nu m-am gândit la asta, ceea ce a fost o neglijență din partea mea. Iată însă că azi, când mi s-a indicat cât de uituc am fost, am luat imediat măsurile necesare pentru a remedia situația și i-am cumpărat doamnei o brățară cât se poate de fermecătoare, pe care i-am lăsat-o pe pernă.

— Era o brățară scumpă?

— Foarte scumpă, dar se pare că nu este destul de scumpă pentru a satisface gusturile doamnei mele, spuse Julian, strângându-i cu mai multă putere încheietura lui Sophy. Am găsit brățara pe propria mea pernă în această seară în timp ce mă îmbrăcam să ies în oraș. Era și un bilet în care spunea că nu o amuză un asemenea fleac ieftin.

Sophy se uită fix la el, încercând să își dea seama dacă Julian era supărat sau dacă pur și simplu era interesat de motivele pentru care îi refuzase brățara. În plus, încă nu își putea da seama dacă o recunoscuse sau nu.

— Mi se pare, milord, că ați înțeles greșit nemulțumirea doamnei.

— Chiar așa? murmură el aranjându-i eșarfa colorată care începuse să îi alunece de pe umeri, fără a greși vreun pas de dans. Credeți că nu îi plac bijuteriile?

— Sunt sigură că-i plac bijuteriile, așa cum îi plac oricărei alte femei, dar probabil că nu îi place ideea că vă străduiți să o împăcați cumpărându-i nimicuri.

— Să o împac? repetă el gânditor. Ce vreți să spuneți cu asta?

— V-ați certat cumva de curând cu doamna dumneavoastră? întrebă Sophy dregându-și vocea.

— Aăă, da. A făcut ceva nesăbuit, ceva care ar fi putut să-i aducă moartea. I-am dat de înțeles că sunt supărat și ea a ales să se bosumfle.

— Nu credeți că e posibil să o fi rănit faptul că nu i-ați înțeles motivația?

— Nu se poate aștepta să îi iert acest gen de comportament periculos, rosti Julian pe un ton egal, chiar dacă ea a crezut că este o chestiune de onoare. Nu îi voi permite să își riște viața atât de prostește.

— Așadar i-ați dat o brățară în loc de înțelegerea pe care o căuta?

— Credeți că așa a văzut ea lucrurile? se interesă Julian, strângând din dinți la adăpostul măștii.

— Cred că doamna dumneavoastră a crezut că încercați să o împăcați după o ceartă în același mod în care ați

cumpăra din nou favorurile unei amante, îl lămuri Sophy ținându-și respirația. Se străduia din toate puterile să își dea seama dacă Julian o recunoscuse sau nu.

— Iată o teorie interesantă. Ar putea fi o explicație.

— Funcționează această tehnică? În ceea ce privește amantele, vreau să zic...

— Aăăă, da, în general, spuse Julian greșind un pas și revenindu-și repede.

— Amantele trebuie să fie niște creaturi tare fricoase.

— Este cât se poate de adevărat că doamna mea nu are nimic în comun cu aceste femei. De exemplu, are mândria ei, în timp ce o amantă nu își permite să aibă prea multă mândrie.

— Nu cred că vă lipsește nici dumneavoastră această calitate.

— Aveți dreptate, încuviință Julian, curbandu-și cu grijă mâna mare în jurul degetelor ei.

— S-ar părea că dumneavoastră și doamna aveți măcar atâta lucru în comun. Asta ar trebui să vă asigure o bază pentru a vă înțelege.

— Așadar, doamnă țigancă? Acum știți trista mea poveste. Care credeți că îmi sunt șansele pe viitor?

— Dacă doriți cu adevărat să vă schimbați norocul, mai întâi trebuie să vă convingeți doamna că îi respectați mândria și simțul onoarei la fel de mult cum ați respecta mândria și simțul onoarei la un bărbat.

— Și cum îmi sugerați să procedez?

— Mai întâi, trebuie să îi dați ceva mai valoros decât o brățară, spuse Sophy trăgând cu putere aer în piept, și simțind deodată cum Julian îi strivea degetele în palma lui.

— Și ce ar fi asta, doamnă țigancă? stăruie el cu o notă amenințătoare în voce. O pereche de cercei, poate un colier?

— Am o bănuială că ar aprecia un trandafir pe care l-ați cules cu mâna dumneavoastră sau o scrisoare de dragoste, sau poate câteva versuri care să îi transmită puțină afecțiune din partea dumneavoastră, așa cum nu ar putea-o face o bijuterie, spuse ea luptându-se să își desprindă

degetele din strânsoarea puternică a lui Julian.

— A, credeți că în secret este o romantică, conchise Julian relaxându-și mâna. Începusem să bănuiesc și eu asta.

— Probabil nu-i scapă faptul că este foarte simplu pentru un bărbat să își liniștească conștiința oferind în dar o bijuterie.

— Poate că nu va fi fericită decât atunci când va crede că a reușit să mă prindă cu totul în mrejele dragostei, sugeră Julian glacial.

— Ar fi atât de rău?

— Ar fi mai bine dacă ar înțelege că nu sunt sensibil la acest gen de sentimente, spuse Julian cu blândețe.

— Poate că află asta pe propria ei piele, sugeră Sophy.

— Credeți?

— Îmi imaginez că este destul de inteligentă ca să nu tânjească la ceva ce nu poate obține.

— Și atunci ce va face?

— Se va strădui să vă ofere acel gen de căsnicie pe care vi-l doriți, una în care dragostea și înțelegerea reciprocă nu sunt importante. Va înceta să-și piardă vremea și energia căutând moduri în care să vă facă să vă îndrăgostiți de ea și va fi ocupată cu alte lucruri și cu viața ei.

— Asta înseamnă că va căuta să facă alte cuceriri? Julian tresări și îi strivi din nou degetele, cu ochii strălucindu-i la adăpostul măștii.

— Nu, domnule. Doamna dumneavoastră este genul de femeie care își dă inima o singură dată în viață, iar dacă îi este refuzată, nu va încerca să o dea altuia. Pur și simplu o va împacheta în vată și o va pune deoparte, văzându-și de alte proiecte.

— Nu am spus că nu aș primi inima doamnei. Dimpotrivă, aș vrea să știe că aș accepta bucuros o asemenea comoară și că aș avea grijă de ea și de dragostea ei.

— Înțeleg, murmură Sophy. Ați prefera să o vedeți prinsă fără scăpare în mrejele dragostei pe care o luați în derâdere, dar nu doriți să vă asumați și dumneavoastră acest risc. Acesta este modul dumneavoastră de a o stăpâni?

— Nu îmi puneți cuvinte în gură, doamnă țigancă. Doamna despre care vorbesc este soția mea, afirmă Julian pe un ton categoric. Ar fi convenabil pentru toate părțile implicate dacă din întâmplare m-ar și iubi. Pur și simplu doresc să o asigur că aş avea grijă de dragostea ei.

— Deoarece ați putea apoi să vă folosiți de iubirea ei pentru a o controla?

— Toate ghicitoarele interpretează atât de general cuvintele clienților lor?

— Dacă sunteți de părere că vorbele mele nu merită vreo plată, nu vă faceți griji, nu am de gând să vă cer nimic pentru acest serviciu.

— Până acum, nu mi-ați ghicit viitorul, ci doar ați încercat să îmi dați o grămadă de sfaturi.

— Înțelesesem că erați în căutarea unei metode de a vă schimba norocul.

— De ce nu îmi spuneți pur și simplu dacă voi avea ceva noroc pe viitor? îi ceru Julian.

— Dacă nu sunteți dispus să vă schimbați felul de a fi, domnule, sunt sigură că veți avea parte exact de genul de căsnicie pe care vi-l doriți. Soția dumneavoastră va merge pe drumul ei și dumneavoastră, pe al dumneavoastră. Probabil că o veți vedea atât de des cât este necesar pentru a vă asigura un moștenitor și ea se va strădui să nu vă stea în cale în restul timpului.

— Mi pare că soția mea ar avea de gând să stea supărată pe tot parcursul căsniciei noastre, observă Julian sec. Ce perspectivă descurajantă, spuse el, potrivit-i din nou eșarfa pe umeri tocmai când era cât pe ce să cadă pe podea. Apoi, cu un deget trasă conturul inelului de metal negru pe care îl purta, uitându-se leneș la mâna ei.

— Ce bijuterie neobișnuită, doamnă țigancă. Toate ghicitoarele poartă inele ca acesta?

— Nu, este o amintire. Îl recunoașteți, domnule? spuse ea ezitând, cuprinsă de un tremur de teamă.

— Nu, dar este deosebit de urât. Cine vi l-a dat?

— A fost al surorii mele, se destăinuie Sophy precaută. Își spuse că trebuia să fie calmă și că lui Julian nu-i păsa de

inel. Îl port uneori ca să-mi amintesc de soarta ei.

— Care a fost aceasta? se interesă Julian privind-o fără ezitare, ca și cum ar fi putut vedea prin masca ei.

— A fost destul de necugetată să iubească un bărbat care nu a iubit-o și el, șopti Sophy. Poate ca și dumneavoastră, nu era pur și simplu capabil să simtă acest sentiment, dar nu îl deranja defel că ea o putea face. Și-a pus inima pe tavă și a plătit cu viața pentru asta.

— Cred că trageți concluziile greșite de pe urma tristei povești a surorii dumneavoastră, rosti Julian cu blândețe.

— Ei bine, cu siguranță nu am de gând să mă sinucid, replică Sophy, dar nici nu am de gând să-i ofer un cadou valoros unui bărbat care nu este în stare să-l aprecieze. Vă rog să mă scuzați, domnule, dar cred că mi-am văzut niște prieteni lângă fereastră. Aș vrea să stau de vorbă cu ei, spuse Sophy trăgându-și mâna din strânsoarea lui Julian.

— Și viitorul meu? întrebă Julian, ținând-o pe loc de capetele eșarfei.

— Viitorul este în mâinile dumneavoastră, domnule, declară Sophy. Reuși să se strecoare cu agilitate pe sub eșarfă și fugi în mulțime.

Julian rămase în mijlocul ringului de dans cu eșarfa de mătase atârându-i printre degetele puternice. O privi gânditor timp de câteva clipe, după care o împături zâmbind și o așeză într-un buzunar interior al pelerinei. Știa unde să o găsească pe doamna lui țigancă în seara aceea, așa că ieși surâzător afară să își cheme trăsura. Mătușa Fanny și Harriette aveau să se asigure că Sophy ajungea în siguranță acasă, prin urmare Julian decise că își putea permite să petreacă o oră la unul dintre cluburile lui obișnuite, înainte să se întoarcă și el.

Era mult mai vesel decât fusese mai devreme în cursul aceleiași zile și motivul era evident. Într-adevăr, Sophy mai era încă supărată pe el, simțindu-se rănită că el nu îi iertase comportamentul din acea dimineață. Cu toate acestea, descoperise cu satisfacție că ea fusese sinceră, ca de obicei, când își declarase iubirea față de el.

Fusese aproape sigur de asta când găsisse brățara

aruncată pe perna lui în această după-amiază și de aceea nu dăduse buzna direct în camera ei pentru a i-o pune el însuși la încheietură. Doar o femeie îndrăgostită ar fi aruncat un cadou atât de scump în fața unui bărbat și i-ar fi cerut un sonet în loc.

Nu se pricepea la sonete, dar ar fi putut să încerce să compună un scurt bilet care să însoțească brățara data viitoare când avea de gând să i-o dea lui Sophy. Mai mult decât orice dorea să afle ce se întâmplase cu smaraldele, întrucât contesa de Ravenwood ar fi arătat foarte bine cu ele la gât. De fapt, și-o putea închipui purtând smaraldele și nimic altceva. Imaginea rămase în fața ochilor lui preț de o clipă, făcându-l să devină extrem de excitat. Mai târziu, își promise el. Mai târziu avea s-o ia pe doamna lui țigancă în brațe, avea s-o mângâie și s-o sărute până când începea să țipe în pragul extazului și îl ruga să-i întregească plăcerea spunându-i iarăși cât de mult îl iubea.

Odată ce auzise acele cuvinte, devenise nerăbdător să le audă din nou.

Nu-l neliniștea amenințarea ei că avea să își împacheteze inima în vată și să o pună la păstrare pe raft, căci începuse să o cunoască, și dacă era un lucru din ce în ce mai sigur, era tocmai faptul că Sophy nu putea ignora pentru prea multă vreme pornirile delicate și sincere care îi făceau sângele să fiarbă.

Spre deosebire de Elizabeth, care era victima propriilor pasiuni neînfrânate, Sophy era victima propriei inimi. Cu toate acestea, era femeie și nu avea puterea necesară să se apere de aceia care ar fi putut profita de firea ei, așa că avea nevoie de el ca să o protejeze.

Toată șmecheria era acum să o lămurească nu numai că avea nevoie de el, ci și că putea avea destulă încredere în el cât să-i ofere dragostea ei.

Acest gând îi aduse din nou în fața ochilor imaginea inelului de metal negru, și Julian se încruntă în obscuritatea din interiorul trăsorii. Nu îi plăcea ideea că Sophy începuse să poarte amintirea de la sora ei. Nu numai că era urât, după cum îi și spusese, dar era evident că ea îl folosea ca

să își aducă aminte că nu era deloc înțelept să îți dai inima unui bărbat care nu te iubea la rândul lui.

Daregate ieși din sala unde se jucau cărți tocmai când Julian intra în club și se așeza cu o sticlă de Porto în față. Daregate își privi prietenul cu un aer ușor amuzat când îl văzu. Uitându-se la el, Julian știu că se dusese vestea despre ce se întâmplase la Leighton Field.

— Iată-te, Ravenwood, spuse Daregate dându-i o palmă prietenească peste umăr și prăbușindu-se în cel mai apropiat fotoliu. Îmi făceam griji pentru tine, prietene. E destul de periculos să întrerupi un duel. Ai fi putut fi rănit. Știi, femeile și pistoalele nu sunt o combinație prea bună.

— De unde ai auzit asemenea nerozii? se răsti Julian fixându-l cu o privire menită să-l reducă la tăcere, dar care nu avu niciun efect.

— A, deci este adevărat, observă Daregate cu satisfacție. M-am gândit eu că așa e. Doamna ta este destul de îndrăzneță ca să facă asta și Dumnezeu știe că Featherstone este îndeajuns de excentrică pentru a-i accepta provocarea.

— Te-am întrebat de unde ai aflat, insistă Julian menținându-și privirea.

— Din pură întâmplare, te asigur, spuse Daregate turnându-și un pahar de Porto. Nu este de interes public și nici nu va ajunge astfel.

— De la Featherstone?

Julian jurase că își va ține promisiunea de a o ruina dacă avea să vorbească.

— Nu. Poți sta liniștit, ea n-o să sufle nicio vorbă. Am aflat din surse secundare, de la valetul meu. El a fost în această după-amiază la un meci de box cu rândușul lui Featherstone și acesta i-a spus omului meu că azi-dimineață a trebuit să scoată din grajd caii de trăsură ai lui Featherstone înainte de ivirea zorilor.

— Și cum a ajuns rândușul să priceapă ce se întâmpla?

— El îi face ochi dulci uneia dintre fetele în casă ale lui Featherstone, iar aceasta i-ar fi spus cum că o anumită

doamnă din lumea bună nu ar fi răspuns așa cum trebuia la scrisorica de șantaj a lui Featherstone. Nu s-a pomenit niciun nume, așa că poți sta liniștit. Se pare că toți cei implicați în această afacere sunt cât de cât discreți. Cu toate acestea, când am auzit povestea, am ghicit că s-ar putea ca Sophy să fie partea vătămată, căci nu știu nicio altă doamnă care să aibă atâta curaj.

— O vorbă dacă sufli despre asta la cineva și jur că o să ai de-a face cu mine, mârâi Julian înjurând printre dinți.

— Hai, hai, Julian, nu te supăra, spuse Daregate cu un zâmbet fugar, dar surprinzător de autentic. Astea sunt doar bârfe de servitori și se vor potoli cât de curând. După cum am zis, nu s-a pomenit niciun nume, și atâta vreme cât nimeni dintre cei implicați nu vorbește, poți înfrunta pe oricine. Dacă aș fi în locul tău, m-aș simți flatat. Eu unul nu mă pot gândi la vreun bărbat al cărui soție să îl aprecieze atât de mult încât să-i provoace amanta la duel.

— Fosta amantă, mormăi Julian. Te rog frumos să îți amintești asta. Și așa am petrecut prea mult timp explicându-i asta lui Sophy.

— Și ți-a înțeles explicațiile? chicoti Daregate. Soțiile pot fi puțin grele de cap când vine vorba despre astfel de lucruri.

— A, da? Și tu cum faci de știi asta, că nu te-ai deranjat niciodată să te însori?

— Pot învăța și doar observând.

— Ai putea avea ocazia de a pune în practică ce ai învățat dacă unchiul acela al tău continuă după cum a început, spuse Julian ridicând din sprânceană. Sunt șanse destul de mari ori să fie omorât de un soț gelos, ori să bea până-și dă duhul.

— În orice caz, până când soarta reușește să îi vină de hac, va fi deja prea târziu să mai salvez moșia, se înverșună pe neașteptate Daregate. A stors-o și de ultima picătură de sânge.

Înainte ca Julian să apuce să răspundă, Miles Thurgood veni agale spre ei și se așeză în apropiere. În mod evident, auzise ultimele cuvinte ale lui Daregate.

— Dacă moștenești titlul, soluția este evidentă, comentă Miles cu un aer înțelept. Pur și simplu va trebui să îți găsești o moștenitoare bogată. Dacă stau să mă gândesc, probabil că prietena aceea roșcată a lui Sophy va fi destul de bogată când tatăl ei vitreg va avea, într-un final, decența să plece pe lumea cealaltă.

— Anne Silverthorne? se strâmbă Daregate. Se spune că nu are intenția să se mărite vreodată.

— Cred că și Sophy gândea cam tot la fel, murmură Julian. Se gândi la tânăra femeie în haine bărbătești care ținuse pistoalele în acea dimineață și se încruntă amintindu-și de părul roșu strâns sub o pălărie. De fapt, te pot asigura că au mult prea multe în comun. Dacă mă gândesc mai bine, e de preferat să o eviți, Daregate. Ți-ar da aceleași bătăi de cap pe care mi le dă mie Sophy.

— O să am asta în vedere, spuse Daregate aruncându-i o privire ciudată. Dacă voi intra în posesia moștenirii, o să fiu cât se poate de ocupat încercând să salvez moșia, și ultimul lucru de care aș avea nevoie ar fi o soție sălbatică și încăpățânată precum Sophy.

— Soția mea nu este nici sălbatică, nici încăpățânată, ripostă ferm Julian.

— Ai dreptate, se corectă Daregate privind-l gânditor. Elizabeth era sălbatică și încăpățânată, Sophy este doar curajoasă. Nu seamănă deloc cu prima ta contesă, nu-i așa?

— Deloc, întări Julian, turnându-și un pahar de Porto. Cred că ar cam fi momentul să schimbăm subiectul.

— De acord, acceptă Daregate. Perspectiva de a-mi găsi o moștenitoare bogată cu care să mă însor pentru a salva moșia aproape că mă face să îi doresc viață lungă și sănătate dragului meu unchi.

— Aproape, repetă Miles amuzat, dar nu destul. Dacă moșia aceea cade în mâinile tale, știm cu toții că vei face tot ceea ce trebuie pentru a o salva.

— Da, spuse Daregate dând pe gât vinul și întinzându-se după sticlă. M-ar ține destul de ocupat, nu-i așa?

— După cum am spus adineauri, remarcă Julian, cred că ar fi momentul să schimbăm subiectul. Am o întrebare

pentru amândoi și aș vrea ca răspunsul să rămână între noi trei, ne-am înțeles?

— Desigur, răspuse Daregate calm.

— Înțeles, spuse Miles devenind serios și dând din cap a încuviințare.

Julian se uită mai întâi la unul, apoi la celălalt. Avea încredere în amândoi.

— Ați auzit vreodată de un inel negru de metal cu un triunghi și un fel de cap de animal în relief?

Daregate și Thurgood priviră unul la celălalt și înapoi la Julian, dând apoi negativ din cap.

— Nu cred, zise Miles.

— E important? întrebă Daregate.

— Posibil, spuse Julian, sau poate că nu. Cu toate acestea, mi se pare că am auzit la un moment dat niște zvonuri cum că membrii unui anumit club foloseau astfel de inele.

— Cred că îmi amintesc și eu de acele zvonuri, acum că ai adus vorba. Era un club format la unul dintre colegii, nu? spuse Daregate încruntându-se gânditor. Se presupune că tinerii foloseau inele negre pentru a se recunoaște. Totul era cât se poate de secret și nu îmi amintesc ca cineva să fi dezvăluit care era scopul clubului. Dar ce te face să aduci asta în discuție acum?

— Sophy a intrat în posesia unui astfel de inel. L-a fost dat de... și aici Julian se întrerupse. Nu avea niciun drept să relateze întreaga poveste a surorii lui Sophy, Amelia. De o prietenă de-ai ei din Hampshire. L-am văzut și eram curios, pentru că vederea lui mi-a amintit câte ceva.

— Probabil doar o amintire veche, sugeră Miles.

— Este un obiect grozav de urât, observă Julian.

— Dacă te-ai deranja să îi iei soției tale ceva bijuterii, nu ar fi obligată să poarte inele vechi de școlari, i-o trânti Daregate.

— Asta mi-o spune un bărbat care într-o bună zi va trebui să se gândească serios să se căsătorească pentru bani, comentă Julian, uitându-se urât la el. Nu-ți face griji pentru colecția de bijuterii a lui Sophy, Daregate. Te asigur că am

grijă ca soția mea să poarte accesoriile corespunzătoare.

— Ar cam fi și vremea. Mare păcat de smaralde, totuși. Când ai de gând să anunți că au dispărut pentru totdeauna? Îl întrebă Daregate fără vreo urmă de regret.

— Au dispărut? exclamă Miles, holbându-se la ei.

— Au fost furate, îl lămuri Julian cu o grimasă. Într-o bună zi o să apară pe la vreun bijutier când hoțul nu va mai putea rezista și va încerca să le amanezeze.

— Dacă nu dai o explicație în acest sens cât de curând, lumea va începe să creadă spusele lui Waycott cum că nu suporti să le vezi purtate de o altă femeie după ce i le-ai dat mai întâi lui Elizabeth.

— I-ai explicat lui Sophy că smaraldele au dispărut? se interesă Miles. Ar fi o situație cât se poate de nefericită dacă ar auzi remarcile lui Waycott cum că nu vrei să i le dai.

— Dacă va fi necesar, îi voi explica situația lui Sophy, anunță Julian cu chipul împietrit. Între timp putea foarte bine să poarte bijuteriile pe care găsea el de cuviință să i le dea. În legătură cu inelul negru, continuă el.

— Ce-i cu el? întrebă Daregate. Îți faci griji că Sophy îl poartă?

— Singurul motiv de îngrijorare ar fi faptul că lumea va crede că Ravenwood este grozav de zgârcit și nu îi cumpără bijuterii soției lui, interveni Miles.

— Aș vrea să aflu mai multe despre acest vechi club de colegiu, spuse Julian bătând darabana cu degetele pe brațul scaunului. Dar nu vreau să știe cineva că sunt în căutarea unor răspunsuri.

— Eu nu am nimic mai bun de făcut, așa că aș putea face o investigație discretă în numele tău, se offeri Daregate întinzându-se pe scaun și încrucișându-și gleznele.

— Aș aprecia asta, Daregate, spuse Julian dând din cap. Dă-mi de știre dacă afli ceva.

— Așa voi face, Ravenwood. Măcar așa voi avea ceva interesant de făcut, ceea ce ar fi o schimbare, întrucât m-am cam plictisit de jocurile de noroc.

— Nu văd de ce, murmură Thurgood, de vreme ce câștigi

atât de des.

Mult mai târziu în acea noapte, Julian îl trimise pe Knapton din dormitorul lui și termină singur să se pregătească de culcare. Sophy era acasă de ceva vreme, după câte îi spusese Guppy, așa că probabil că dormea dusă.

Julian își strecură brațele în mânecile halatului, luă brățara cu diamante și celălalt cadou pe care i-l cumpăraseră în cursul după-amiezii, după ce îi refuzase brățara, și biletul pe care se chinuise să îl compună, apoi se îndreptă spre ușa dintre camere.

În ultimul moment își aminti de eșarfa de țigancă și se întoarse zâmbind la șifonier, luând-o din buzunarul pelerinei negre.

Intră în camera întunecată a lui Sophy și așează brățara, celălalt pachet, biletul și eșarfa pe măsuta de lângă pat. Apoi se dezbracă și se urcă în pat lângă soția lui adormită.

Când îi atinse un sân cu mâna, ea se întoarse spre el, oftă ușor prin somn și se cuibări la pieptul lui. Julian o trezi cu săruturi lungi și apăsate, care o determinară să-i răspundă pe măsură. Se folosi de tot ceea ce învățase despre ea cu celelalte ocazii când mai făcuseră dragoste și ea reacționa după cum sperase. Când deschise ochii, Sophy se agăța deja de umerii lui, depărtându-și picioarele.

— Julian?

— Cine altcineva? mormăi el răgușit în timp ce pătrundea în interiorul ei cald și umed. Ai loc în brațele tale pentru un bărbat care vrea să-și schimbe norocul?

— O, Julian!

— Povestește-mi despre dragostea ta, iubito, o rugă el în timp ce ea își ridica coapsele pentru a simți mai bine mișcarea lui înceată și grijulie. O simțea atât de bine, perfectă, de parcă ar fi fost croită anume pentru el. Spune-mi cât de mult mă iubești, Sophy. Rostește cuvintele acelea din nou.

Sophy însă tremura deja sub el și nu putea scoate cuvinte coerente, ci doar țipetele ușoare și vibrante care îi

anunțau extazul.

Julian zvâcni cu putere în timp ce își vărsa sămânța în ea, umplând-o și pierzându-se în ființa ei.

După câțva timp, văzu că Sophy căzuse din nou într-un somn adânc. Altă dată, își promise în timp ce aluneca și el în brațele somnului, altă dată avea să audă din nou acele cuvinte de dragoste de la ea.

Capitolul 13

Când Sophy deschise ochii a doua zi dimineață, primul lucru pe care îl văzu fu eșarfa de la costumul ei de țigancă împăturită pe perna de alături și pe ea brățara cu diamante pe care Julian i-o dăduse cu o zi înainte. Rândurile de pietre alb-argintii străluceau în lumina zorilor. Sub eșarfă se afla un pachet masiv înfășurat în hârtie și între brățară și eșarfă fusese vârât un bilet.

Sophy se ridică încet în capul oaselor, fără a-și lua ochii de la mica ofrandă de pe pernă. Așadar Julian știuse cine era noaptea trecută la balul mascat. Oare o tachinase când spusese că dorea să își schimbe norocul în dragoste sau încercase să îi spună ceva, se întreba ea.

Întinse mâna și culese biletul de pe pernă, după care îl despături nerăbdătoare și citi scurtul mesaj.

Draga mea soție,

Ieri-noapte, o sursă de încredere mi-a spus că eu sunt stăpânul norocului meu, dar asta nu este întru totul adevărat.

Indiferent dacă el o vrea sau nu, norocul unui bărbat, ca și onoarea lui, stau adesea în mâinile soției sale. Sunt convins că în cazul meu, aceste proprietăți valoroase se află pe mâini bune. Nu mă pricep să scriu sonete sau poeme, dar mi-ar plăcea dacă ai purta brățara uneori ca semn al prețuirii mele și poate, când vei reuși să te uiți și la celălalt cadou, te vei gândi la mine.

Inițialele lui Julian erau scrise cu litere îndrăznețe în josul textului atât de concis.

Sophy împături din nou biletul și se holbă la strălucitoarea brățară cu diamante.

Prețuire nu însemna chiar iubire, dar ea bănuia că totuși presupunea o oarecare măsură de afecțiune.

Simți cum o răvăsea amintirea căldurii și puterii lui Julian care o învăluisese în noaptea anterioară în întuneric, dar își spuse că nu trebuia să se lase înșelată de pasiunea pe care i-o trezea în suflet. Pasiunea nu însemna dragoste, și Amelia descoperise asta cu prețul vieții ei.

Cu toate acestea, dacă era să dea crezare biletului, ea primea mai mult decât pasiune de la Julian, își zise Sophy. Nu putea stinge licărul de speranță care se aprinsese în ea. Prețuire însemna respect. Poate că Julian era supărat în legătură cu incidentul din zorii zilei precedente, dar poate că încerca să-i spună că, în anumite privințe, o respecta.

Se dădu jos din pat și așeză cu grijă brățara în cutia cu bijuterii, lângă inelul negru al Ameliei. Trebuia să fie realistă în legătură cu căsnicia ei, își spuse Sophy pe un ton hotărât. Pasiunea și respectul erau foarte bune, dar nu erau de ajuns. Julian spusese cât se poate de clar noaptea trecută că putea să îi încredințeze inima ei, dar că el nu își va mai da niciodată inima unei alte femei.

În timp ce se îndepărta de caseta de bijuterii, își aminti de celălalt pachet de pe pat și se întoarse, roasă de curiozitate, culese cadoul destul de greu și îl ridică. Părea să fie o carte la pipăit, se gândi ea, și asta o entuziasma așa cum nu reușise să o facă brățara. Îndepărtă nerăbdătoare învelișul maroniu de hârtie și se simți năpădită de bucurie când citi numele autorului de pe volumul impresionant, legat în piele, pe care îl ținea în mâini. Nu-i venea să-și creadă ochilor. Julian îi făcuse cadou un exemplar extraordinar al faimoasei cărți despre ierburi a lui Nicholas Culpeper, *Medicul englez*.

De-abia aștepta să i-o arate bătrânei Bess. Era un ghid complet al tuturor ierburilor și plantelor binefăcătoare care creșteau în Anglia.

Sophy zbură aproape prin cameră și sună după Mary. Când fata ciocăni la ușă câteva minute mai târziu, rămase cu gura căscată, mută de uimire să își vadă stăpâna deja pe jumătate îmbrăcată.

— A, doamnă, dar de ce vă grăbiți? Lăsați-mă să vă ajut. Vă rog, aveți grijă sau riscați să rupeți cusăturile atât de fine ale rochiei, se agită Mary, începând să o îmbrace ea. S-a întâmplat ceva?

— Nu, nu, Mary, nu s-a întâmplat nimic. Înălțimea Sa mai este acasă? se interesează Sophy, aplecându-se pentru a-și încălța pantofii de piele moale.

— Da, doamnă, cred că este în bibliotecă. Să trimit vorbă că doriți să îl vedeți?

— Îi voi spune chiar eu, Mary, mulțumesc, sunt îmbrăcată. Poți să pleci acum.

— Nu se poate, nu vă pot lăsa să ieșiți din cameră cu părul așa despletit, doamnă, protestă Mary șocată. Nu ar fi corect. Vă rog stați locului o clipă și vi-l aranjez eu.

Sophy se dădu bătută, mormăind nerăbdătoare în timp ce Mary îi prindea părul cu doi piepteni argintii și mai multe ace de păr așezate strategic. Când și ultima buclă fu la locul ei, sări de pe scaunul de la măsuța de toaletă, înșfacă prețioasa carte despre ierburi și pur și simplu fugi din cameră, pe hol și apoi în jos pe scări.

Ajunse cu suflarea tăiată la ușa bibliotecii și bătu o dată, dar pătrunse furtunos în cameră fără a mai aștepta vreun răspuns.

— Mulțumesc, Julian, mulțumesc mult. Ești atât de bun. Nici nu știu cum să-ți spun cât îți sunt de recunoscătoare. Este cel mai frumos cadou pe care mi l-a dat cineva vreodată, milord. Ești cel mai generos soț din întreaga Anglie, ba nu, cel mai generos soț din întreaga lume.

Julian închise încet registrul la care lucra și se ridică precaut în picioare.

— Nu văd brățara, așa că bănuiesc că Nicholas Culpeper este cauza acestei zarve, constată el, privind amuzat mai întâi la încheietura goală a lui Sophy și apoi la cartea pe care o strângea la piept.

— O, da, Julian, este minunată. Tu ești minunat. Cum aș putea să-ți mulțumesc vreodată? exclamă ea. Cu un gest impulsiv, țâșni spre el și îl sărută timid pe obraz, stând în fața lui în vârful picioarelor și ținând încă foarte strâns

volumul, după care se retrase repede. Mulțumesc, milord, o să păstrez cu sfințenie această carte toată viața mea și promit că voi fi exact genul de soție pe care ți-o dorești. Nu îți voi mai face nicio problemă niciodată.

Cu un ultim zâmbet strălucitor, Sophy se întoarse și ieși în fugă din cameră, fără să își dea seama că unul dintre pieptenii argintii îi alunecase din păr și căzuse pe covor.

Julian privi ușa închizându-se în urma ei, și apoi își duse foarte gânditor mâna la obrazul pe care îl sărutase Sophy. Își dădu seama că era prima mângâiere spontană pe care i-o oferise vreodată. Traversă camera și culese pieptenul argintiu, după care îl duse la birou, zâmbind ușor, și îl așeză în așa fel încât să îl poată privi în timp ce lucra.

Cartea lui Culpeper fusese, cu siguranță, o lovitură de maestru, se gândi el cu satisfacție. Îi era dator lui Fanny pentru recomandare și își aduse aminte să îi mulțumească. Zâmbi și mai larg când își dădu seama cu tristețe că ar fi putut economisi cele șase mii de lire pe care le cheltuiseră pe brățară căci, știind-o pe Sophy, probabil că ar fi pierdut-o cu prima ocazie cu care ar fi purtat-o, asta dacă și-ar fi amintit să și-o pună la încheietură.

Sophy era într-o dispoziție de zile mari în acea după-amiază când le trimise un mesaj lui Anne și lui Jane cum că ar vrea să le vadă. Cele două ajunseră la ea în jur de ora trei. Anne, plină de viață într-o rochie de culoarea pepenelui verde, pătrunse în salon cu obișnuitul ei entuziasm, fiind urmată de Jane, care era îmbrăcată în culori mai pale. Amândouă își dezlegară panglicile pălăriilor în timp ce se așezau și își priviră gazda nerăbdătoare.

— Nu-i așa că a fost minunată noaptea trecută? comentă Anne veselă în timp ce li se turna ceaiul. Îmi plac la nebunie balurile mascate.

— Poate pentru că îți place să-i păcălești pe alții, observă Jane. Mai ales pe bărbați. Într-o bună zi, pasiunea asta a ta pentru acest gen de lucruri o să te vâre în necaz.

— Prostii, nu-i da atenție, Sophy. Ca întotdeauna, are chef să țină o predică. Spune-ne, te rugăm, de ce-ai vrut să ne vezi atât de repede. Sper că ai să ne dezvălui ceva

pasionant.

— Eu una aş prefera puţină linişte şi pace pentru o vreme, anunţă Jane luându-şi ceaşca şi farfurioara.

— De fapt, vreau să discut cu amândouă un lucru cât se poate de serios. Nu-ţi face griji, Jane, nu mai vreau agitaţie, doar nişte răspunsuri, spuse Sophy, luând batista de muselină în care împăturise inelul negru. Desfăcu nodul şi lăasă să cadă materialul pentru a-i scoate la iveală conţinutul.

— Ce inel! Ce formă ciudată are, se minună Jane aplecându-se curioasă să îl vadă.

— Foarte ciudat! confirmă Anne întinzând mâna şi atingând suprafaţa în relief a bijuteriei. E tare urât. Nu-mi spune că ţi l-a dat soţul tău. M-aş fi gândit că Ravenwood are gusturi mai alese.

— Nu, a fost al surorii mele, spuse Sophy privind fix la inelul care-i zăcea în palmă. I-a fost dat de un bărbat pe care vreau să-l găsesc. Din punctul meu de vedere, individul se face vinovat de crimă, afirmă ea, după care le relată întreaga poveste cu propoziţii scurte şi concise.

Când termină, Anne şi Jane statură câteva clipe uitându-se fix la ea. În cele din urmă, după cum era de aşteptat, Jane vorbi prima.

— Dacă ceea ce spui este adevărat, bărbatul care i-a dat inelul surorii tale este cu siguranţă un monstru, dar nu văd ce poţi face tu, chiar dacă reuşeşti să-i afli identitatea. Din nefericire, există mulţi asemenea monştri prin înalta societate, şi toţi scapă nepedepsiţi.

— Am de gând să îl pun faţă în faţă cu nelegiuirile lui, declară Sophy ridicând bărbia. Vreau să ştie că eu sunt la curent cu tot ce a făcut.

— Ar putea fi foarte periculos sau cel puţin deosebit de stânjenitor. Nu poţi dovedi nimic, aşa că nu va face decât să îţi ia în râs acuzaţiile.

— Aşa este, dar n-o să-i placă vestea că e urmărit de contesa de Ravenwood, spuse Anne gânditoare. Sophy are ceva putere acum şi devine destul de populară, să ştii. În plus, beneficiază de o influenţă destul de mare fiind soţia

lui Ravenwood. Dacă ar alege să își exercite această putere, ar putea la fel de bine să îl ruineze din punct de vedere social pe proprietarul acestui inel. O asemenea pedeapsă ar fi puternic resimțită de orice bărbat din înalta societate.

— Asta presupunând că face parte din înalta societate acceptată, îi atrase atenția Sophy. Nu știu nimic despre el în afara faptului că mai mult ca sigur era unul dintre iubiții lui Elizabeth.

— Zvonurile spun că era o listă foarte lungă, oftă Jane.

— O putem scurta, astfel încât să îi includă doar pe cei care purtau acest inel, propuse Sophy.

— Mai întâi însă trebuie să aflăm câte ceva despre el. Cum procedăm? spuse Anne, căreia entuziasmul pentru acest proiect îi creștea cu fiecare clipă.

— Așteptați, amândouă! le imploră Jane. Gândiți-vă înainte să vă aruncați cu capul înainte într-o altă aventură. Sophy, ai cunoscut de curând mânia lui Ravenwood, și dacă e să mă întreb pe mine, ai scăpat destul de ușor. Chiar ești atât de dornică să-l înfurii din nou?

— Asta nu are nicio legătură cu Ravenwood, declară Sophy hotărâtă, după care zâmbi, amintindu-și de cartea despre ierburi. În plus, m-a iertat pentru ce s-a întâmplat ieri-diminează.

— Vorbești serios? exclamă Jane privind-o uluită. Păi atunci e mult mai tolerant decât îl recomandă reputația.

— Soțul meu nu este diavolul, așa cum îl crede toată lumea, spuse Sophy cu răceală. Dar să ne întoarcem la afacerea cu proprietarul inelului. De fapt, nici nu vreau să-l deranjez pe Ravenwood cu asta. Este o sarcină pe care mi-am asumat-o singură înainte de a mă căsători cu el. În ultima vreme, am fost atât de neghioabă încât să mă las distrasă de... de alte lucruri, dar am terminat cu acele fleacuri și acum mă voi ocupa de asta.

Anne și Jane o studiau amândouă cu viu interes.

— Chiar vorbești serios, nu-i așa? întrebă Jane.

— Să-l găsesc pe proprietarul acestui inel este cea mai importantă sarcină din viața mea în acest moment,

proclamă Sophy. Este un scop pe care mi-am propus să-l ating. De această dată, nu-mi pot asuma riscul ca una dintre voi să se simtă obligată de a-l preveni pe Ravenwood în legătură cu demersurile mele, așa că dacă simțiți că nu puteți fi alături de mine în această încercare, vă rog să plecați acum.

— Nici nu mă gândesc să te las singură! spuse Anne.

— Jane? rosti Sophy zâmbind cu blândețe. Voi înțelege dacă nu vrei să iei parte.

— Ai toate motivele să te îndoiești de loialitatea mea, Sophy, nu te pot condamna, murmură Jane strângându-și buzele. Cu toate acestea, aș vrea să-ți dovedesc că îți sunt cu adevărat prietenă, așa că te voi ajuta în această căutare.

— Bine, atunci rămâne stabilit, conchise Sophy întinzându-le mâna. Haideți să pecetluim afacerea. În mod solemn, toate trei își dădură mâinile în cadrul unui pact secret și apoi se așezară din nou, privind la inel.

— De unde să începem? întrebă într-un sfârșit Anne.

— Am și început ieri-seară, o anunță Sophy și le povesti despre bărbatul cu pelerină neagră și mască.

— A recunoscut inelul și te-a avertizat în legătură cu el? exclamă Jane cu ochii plini de groază. Dragă Sophy, de ce nu ne-ai spus despre asta?

— Nu am vrut să spun nimic până când nu aș fi obținut promisiunea voastră solemnă că o să mă ajutați în această căutare.

— Sophy, dar asta înseamnă că este un mister de descoperit în spatele poveștii acestui inel, observă Anne, luându-l în mână și examinându-l de aproape. Ești sigură că partenerul tău de dans nu a mai spus nimic altceva? Doar că persoana care îl poartă poate fi sigură că va avea parte de niște emoții cât se poate de neobișnuite?

— Da, indiferent de ce vrea să însemne asta. Mi-a promis că ne vom mai întâlni și apoi a plecat.

— Slavă Domnului că erai deghizată, spuse Jane cât se poate de impresionată. Acum că știi că inelul ascunde într-adevăr un mister, n-ar trebui să-l mai porți în public.

— Sunt de acord că probabil nu s-ar cuveni să-l mai port

până când nu aflăm mai multe despre el. Pe de altă parte, dacă purtarea lui în public este singurul mod de a descoperi misterul, s-ar putea să trebuiască să o fac.

— Nu, rosti Anne cu o neobișnuită precauție, sunt de acord cu Jane. Nu trebuie să-l porți sau, cel puțin, nu înainte să ne consulți mai întâi. Promiți?

— Prea bine, încuviință Sophy șovăielnic, în timp ce își muta privirea de la o față îngrijorată la alta. Voi discuta cu voi două înainte de a purta din nou inelul. Acum haideți să ne gândim la această problemă și să vedem exact ce informații avem la dispoziție.

— Bărbatul cu pelerina neagră a dat de înțeles că inelul este cunoscut doar anumitor oameni ca el, spuse Anne rar. Asta înseamnă că sunt un fel de club.

— De aici rezultă că sunt mai multe inele, deduse Sophy, încercând să își amintească cuvintele exacte ale bărbatului. Poate că este simbolul unei societăți secrete.

— Nu-mi place asta, mărturisi Jane simțind cum o trece un frison.

— Dar ce fel de societate, oare? întrebă Anne repede, neluând în seamă presimțirile prietenei ei. Trebuie să stabilim care le sunt scopurile înainte de a ne putea da seama ce tip de bărbat ar purta un asemenea inel.

— Poate că vom afla ce societate secretă ar putea folosi bijuteria dacă descoperim ce înseamnă simbolurile în relief de pe ea, spuse Sophy răsucind inelul de metal negru între degete în timp ce studia triunghiul și capul de animal.

— Dar cum să facem asta?

— Am în minte un loc de unde ne-am putea porni cercetările, declară Jane fără prea mare tragere de inimă, după o lungă pauză.

— Care? spuse Sophy privind-o surprinsă.

— Biblioteca lui Lady Fanny.

Trei zile mai târziu, Sophy se grăbea în jos pe scări cu pălăria într-o mână și poșeta în cealaltă. Se avântă în hol și aproape că ajunsese la ușa pe care un lacheu se grăbea să i-o deschidă, când Julian apăru în pragul bibliotecii. Știu de

îndată că voia să-i vorbească după privirea glacială pe care i-o arunca. Își înăbuși un geamăt și se opri îndeajuns cât să-i arunce un zâmbet strălucitor.

— Bună ziua, domnul meu, văd că ești destul de ocupat cu munca astăzi, murmură ea.

— Ieși din nou, Sophy, observă Julian încrucișându-și brațele și rezemându-se cu un umăr de tocul ușii.

— Da, milord, spuse Sophy punându-și pălăria și începând să-și lege panglicile. De fapt, le-am promis lui Lady Fanny și lui Harriette că le voi vizita în această după-amiază.

— Le-ai vizitat aproape în fiecare după-amiază în această săptămână.

— Doar în ultimele trei după-amiezi, milord.

— Îmi cer scuze, cred că ai dreptate, probabil că au fost doar ultimele trei după-amiezi. Fără îndoială am pierdut șirul pentru că de fiecare dată când am sugerat să mergem să călărim sau să vizităm vreo expoziție săptămâna aceasta, ai dat bir cu fugiții.

— Viața la oraș este foarte agitată, milord.

— O schimbare majoră față de cea de la țară, nu?

— Dorești ceva, milord? spuse Sophy cu o privire precaută, întrebându-se unde voia să ajungă. Era nerăbdătoare să plece, căci o aștepta trăsura.

— Puțin din timpul tău? sugeră el pe un ton blând.

Sophy începu să se joace cu panglicile de la pălărie și funda se strâmbă.

— Îmi pare rău. Mă tem că i-am promis mătușii tale că voi ajunge acolo la ora trei. Cred că mă așteaptă.

— Mai ai câteva minute la dispoziție până să pleci, îi domoli Julian avântul, aruncând o privire peste umăr la ceasul din bibliotecă. De ce nu-i spui rândușului să plimbe puțin calul? Chiar aș avea nevoie de sfatul tău în câteva probleme.

— De sfatul meu? spuse Sophy, devenind brusc interesată. Julian nu îi mai ceruse sfatul în nicio privință de când plecaseră de la Eslington Park.

— Da, este ceva legat de Ravenwood.

— Ah, făcu ea, neștiind ce să-i răspundă. Va dura mult, milord?

— Nu, draga mea, nu va dura mult, o liniști el, îndreptându-se de spate și invitând-o cu un gest grațios al mâinii să intre în bibliotecă. Spune-i rândușului că Lady Ravenwood va ieși peste puțin timp, rosti el, întorcându-se spre lacheu.

Sophy se așează în partea opusă biroului lui Julian și se chinui să desfacă nodul strâns cu care își legase panglicile pălăriei.

— Lasă-mă să te ajut, draga mea, se oferi soțul ei închizând ușa bibliotecii și traversând camera pentru a descurca nodul.

— Sincer nu înțeleg ce se întâmplă cu panglicile de pălărie, se plânse Sophy, roșind ușor întrucât Julian era atât de aproape de ea. Parcă niciodată nu vor să cadă de acord.

— Nu te neliniști pentru asemenea detalii. Aceasta este una dintre caznele la care se pricepe un soț, declară el aplecându-se și desfăcând nodul cu mare pricepere cu mâinile lui mari. Câteva clipe după aceea, îi dădu jos pălăria și i-o înmână, făcându-i o mică plecăciune.

— Mulțumesc, spuse Sophy așezată țeapăn pe scaun cu pălăria în poală. Ce sfat doreai să-ți ofer, domnul meu?

— Tocmai ce am primit niște vești de la administratorul meu de la Ravenwood, spuse Julian înconjurând biroul și așezându-se în largul lui pe un scaun. Îmi spune că menajera s-a îmbolnăvit și că s-ar putea să nu se mai facă bine.

— Sărmana doamnă Boyle, exclamă întristată Sophy gândindu-se la tirana plinuță care domnise peste Ravenwood ani de zile. Ți-a spus cumva administratorul dacă a chemat-o pe bătrâna Bess să vadă ce are?

— Da, se pare că Bess a fost în vizită la conac și a spus că doamna Boyle are probleme cu inima, zise Julian aruncând o privire la scrisoarea din fața lui. Chiar dacă dă Dumnezeu să se facă bine, nu va mai fi în stare să își reia atribuțiile, întrucât de acum înainte va trebui să ducă o viață liniștită.

— Îmi pare foarte rău să aud asta. Bănuiesc că bătrâna Bess i-a spus doamnei Boyle să bea ceai de degețel roșu. Este foarte util în asemenea situații, să știi.

— N-aș avea de unde să știu despre ceaiul de degețel roșu, răspuse Julian politicoz, dar știu că pensionarea doamnei Boyle mă lasă... Se opri voit și completă: ne lasă cu o problemă de rezolvat. Trebuie să angajăm de îndată o nouă menajeră.

— Cu siguranță, altfel Ravenwood va cădea pradă haosului.

— Treaba asta cu angajatul unei menajere este destul de importantă, dar se numără printre lucrurile la care nu mă prea pricep, mărturisi Julian tolânindu-se pe scaun.

— Doamne, Dumnezeule! Milord, nu știam că există ceva la care nu te pricepi, spuse Sophy fără a putea să-și înăbușe un mic zâmbet.

— A trecut ceva vreme de când m-ai mai tachinat în legătură cu aroganța mea deplorabilă, Sophy, o mustră Julian. Mai că îmi lipsesc micile tale înțepături.

— Nu prea am fost atât de apropiați încât să avem ocazia să ne tachinăm, milord, spuse Sophy și orice urmă de amuzament îi pieri din privire.

— E drept, dar aș vrea să schimb situația.

— De ce? se interesă ea, aplecându-și capul.

— Nu este evident? întrebă el pe un ton liniștit. Găesc că mai mult decât tachinările tale, îmi lipsește acea relație atât de firească pe care începusem să o construim la Eslington Park înainte să te simți obligată să torni ceai în patul nostru.

— Nu a fost atât de firească pentru mine, milord, spuse Sophy, înroșindu-se și privind la pălăria pe care o ținea în poală. Este adevărat că pe atunci vorbeam mai mult și discutam subiecte de interes comun, dar eu nu puteam uita că, de fapt, tot ceea ce voiai de la mine era un moștenitor și asta mă făcea să mă simt presată, Julian.

— Acum că am stat de vorbă cu o anumită doamnă țigancă, înțeleg mai bine asta. Ea mi-a explicat că soția mea este o romantică și mă fac vinovat de faptul că nu am

ținut cont de acest lucru în comportamentul meu față de ea. Aș vrea să-mi răscumpăr păcatele.

— Așadar acum îți propui să-mi satisfaci așa-zisa înclinație spre romantism? spuse Sophy, ridicând iute capul și încruntându-și sprâncenele. Te rog să nu te deranjezi, Julian, gesturile romantice nu au nicio valoare dacă nu sunt făcute din inimă.

— Cel puțin crede-mă că încerc să-ți fac pe plac, draga mea, afirmă el cu un zâmbet timid. Ți-a plăcut cartea despre ierburi a lui Culpeper, nu-i așa?

— Știi că mi-a mers la inimă, domnul meu, murmură ea simțindu-se copleșită de un sentiment de vină.

— Și brățara? întrebă el.

— Este foarte frumoasă.

— Foarte frumoasă, oftă el. Înțeleg. Atunci de-abia aștept să te văd purtând-o cândva, în viitorul apropiat.

— Mă gândesc să o port diseară, domnul meu, îl anunță Sophy, și fața ei se luminează la gândul că, în sfârșit, putea da un răspuns pozitiv. Merg la o petrecere la Lady St. John.

— Ar fi fost prea mult să sper că nu aveai planuri în această seară, nu?

— Ah, am planuri pentru fiecare seară atât săptămâna asta, cât și cealaltă. Se întâmplă atât de multe lucruri aici, în oraș!

— Într-adevăr, confirmă Julian cu un aer posomorât. Dar nu ești obligată să participi la fiecare eveniment la care ești invitată. Mă gândeam că ți-ar plăcea să petreci câteva seri acasă, în liniște.

— Pentru numele lui Dumnezeu, de ce aș vrea să stau aici de una singură, milord? murmură Sophy încordată.

— Poate am sta împreună, sugeră Julian împreunându-și mâinile pe birou.

Încerca să fie bun cu ea, își zise Sophy forțându-se să zâmbească din nou. Cu toate acestea, nu-și dorea doar bunătațe din partea lui.

— Aha, un alt gest romantic pentru a-mi satisface toanele? Foarte generos din partea ta, dar nu trebuie să te deranjezi, milord. Sunt perfect capabilă să mă distrez de

una singură. După cum ți-am spus, acum că mă aflu de ceva vreme în oraș înțeleg mai bine cum ar trebui să își trăiască viețile soții și soțiile din înalta societate. În clipa asta însă chiar trebuie să plec, altfel mătușa ta se va întreba pe unde sunt, spuse ea ridicându-se repede în picioare și uitând complet de pălăria din poală, care căzu pe podea.

— Sophy, îmi înțelegi greșit intențiile, i se adresă Julian în timp ce înconjura biroul pentru a ridica pălăria. M-am gândit doar că ne-am putea bucura amândoi de o seară liniștită acasă, continuă el în timp ce îi potrivea pălăria pe cap și îi lega corect panglicile sub bărbie.

— Îți mulțumesc pentru gest, milord, spuse ea ridicând privirea spre el și dorind să știe exact ce gândea. Cu toate acestea, nici nu mi-ar trece prin cap să intervin în viața ta socială. Sunt convinsă că te-ai plictisi de moarte dacă ai sta acasă. Îți doresc o zi bună.

— Sophy!

Chemarea o prinse tocmai când își așeza mâna pe clanță.

— Da, milord?

— Și cu angajarea noii menajere cum facem?

— Spune-i administratorului să stea de vorbă cu Molly Ashkettle. Face parte din personalul de la Ravenwood de ani de zile și o va înlocui de minune pe doamna Boyle, spuse Sophy năpustindu-se afară pe ușă.

Cincisprezece minute mai târziu era condusă în biblioteca lui Lady Fanny. Harriette, Jane și Anne se aflau deja acolo, cufundate în mormanul de cărți de pe masă.

— Îmi cer scuze pentru întârziere, mormăi Sophy când celelalte femei ridicară privirea din cărți. Soțul meu a vrut să discutăm despre găsirea unei noi menajere.

— Ce ciudat, remarcă Fanny din vârful unei scări, unde scotocea prin raftul de sus al bibliotecii. Ravenwood nu se ocupă niciodată de angajarea servitorilor, lasă asta întotdeauna pe seama administratorului sau a majordomului. Oricum nu contează, draga mea, facem progrese mari cu micul tău proiect.

— E adevărat, spuse Anne închizând o carte și

deschizând o alta. Harriette a descoperit de curând o referință la capul de animal de pe inel. Este o ființă mitologică și apare într-o carte veche de științele naturii.

— Din păcate nu e o referință plăcută, completă Harriette, oprindu-se și privind pe deasupra ochelarilor. A fost asociată cu un fel de cult foarte periculos din vechime.

— Acum mă uit prin niște cărți vechi de matematică să văd dacă descopăr ceva despre triunghi, anunță Jane. Am impresia că ne apropiem.

— Și eu, întâri Lady Fanny coborând scara, deși începe să mă îngrijoreze puțin ce vom afla dacă găsim răspunsurile.

— De ce spui asta? întrebă Sophy, luând loc la masă și alegând un volum masiv.

— Fanny și-a amintit ceva vag ieri-seară înainte de culcare, răspunse Harriette privind-o.

— Ce anume?

— Ceva legat de o societate secretă a unor tineri libertini cam desfrânați, rosti Fanny rar. Am auzit despre asta acum câțiva ani. Nu am aflat niciodată mai multe detalii, dar se pare că membrii acestei societăți foloseau inele ca să se recunoască între ei. Se presupune că toate astea au început la Cambridge, dar unii au continuat să facă parte din club și după absolvire, cel puțin pentru o vreme.

Sophy se uită la Anne și Jane și dădu ușor din cap. Conveniseră să nu le alarmeze pe Fanny și Harriette destăinuindu-le adevăratul motiv pentru care voiau să afle secretul inelului negru. În ceea ce le privea pe cele două femei mai în vârstă, Sophy era doar curioasă în legătură cu o veche bijuterie de familie care ajunsese în posesia ei.

— Spui că sora ta ți-a lăsat acest inel? întrebă Harriette întorcând încet paginile.

— Așa este.

— Știi de unde îl avea?

Sophy ezită, încercând să se gândească la o explicație plauzibilă a modului în care Amelia ajunsese în posesia inelului, dar ca de obicei, nu îi venea nicio idee când încerca să născocască o minciună.

— Ai spus că îl primise de la o mătușă îndepărtată care

murise cu mulți ani înainte, nu-i așa, Sophy? inventă la repezeală Anne, sărindu-i în ajutor.

— Da, cred că asta ai spus, interveni și Jane înainte ca Sophy să fie nevoită să răspundă.

— Într-adevăr. Era o mătușă tare bizară, nici nu cred că am întâlnit-o vreodată, prinse Sophy ideea din zbor.

— Hmmm. Tare bizară este expresia potrivită, reflectă Fanny coborând încă două volume masive și întorcându-se la raft ca să mai aducă câteva. Mă întreb cum a ajuns inelul în posesia ei.

— Probabil că nu vom ști niciodată. Anne se exprimase cu fermitate, aruncându-i o privire liniștitoare, în timp ce Sophy începea să pară din ce în ce mai vinovată.

— I-ai arătat lui Ravenwood inelul, Sophy? întrebă Harriette întorcând o altă pagină a volumului pe care îl cerceta. Bărbat fiind, ar putea ști mai multe despre astfel de lucruri.

— A văzut inelul, încuviință Sophy, bucuroasă să poată spune în sfârșit adevărul, dar nu l-a recunoscut.

— Ah, atunci trebuie să continuăm pe cont propriu, conchise Fanny, alegând un alt volum de pe raft. Tare îmi plac enigmele, ție nu, Harry?

— O, da! Nici că sunt mai fericită când lucrez la rezolvarea unei enigme.

Patru zile mai târziu, cercetând un vechi tratat de matematică împreună cu Anne, Sophy descoperi originea ciudatului triunghi de pe inel.

— Asta e! strigă ea emoționată pe când celelalte femei se adunau în jurul volumului prăfuit. Priviți! Triunghiul arată exact ca acela de pe inel, are inclusiv bucele ciudate din fiecare colț.

— Are dreptate, spuse Anne. Ce spune despre triunghi?

— Se pare că este util în anumite ceremonii oculte pentru a controla demonii de gen feminin care... Sophy se opri încruntată și se strădui să descifreze fraza în latină. Când își dădu seama ce traducea se îmbujoră și tăcu. O, Doamne!

— Care e problema? se interesă Fanny aplecându-se peste umărul ei. Ah, înțeleg. O formă cât se poate de utilă

de a controla succubii în timp ce te bucuri de plăcerile carnale pe care ți le oferă. Cât de fascinant! Să-i lăsăm pe bărbați să își facă griji despre o specie de demoni-femei care îi molestează pe sărmanii masculi neajutorați în timp ce dorm.

— Într-adevăr, fascinant! zâmbi Harriette. Târfe demonice care pot fi controlate în timp ce te bucuri de favorurile lor. Ai dreptate, Fanny.

— În mod evident, aici avem și mai multe dovezi ale fanteziilor masculine, spuse Anne, arătându-le o altă poză a creaturii mitologice pe care o căutase. Se spune că animalul din triunghi are puteri neobișnuite și poate întreține relații sexuale timp de ore întregi fără pauză.

— Cred că acum putem afirma cu certitudine că bijuteria de familie a lui Sophy este un inel bărbătesc. Se pare că a fost creat special pentru a face un bărbat să își supraaprecieze performanțele în dormitor și poate că a fost destinat să-i poarte noroc în acest domeniu. Oricare ar fi adevărul, nu este genul de bijuterie pe care Ravenwood și-ar dori să o vadă pe soția lui purtând-o în public.

— Dacă aș fi în locul tău, Sophy, chicoti Harriette, nu i-aș spune soțului ce înțeles au formele de pe inel. Pune-l deoparte și cere-i lui Ravenwood smaraltele familiei în schimb.

— Sunt convinsă că-mi dai un sfat excelent, replică Sophy pe un ton liniștit, gândindu-se că nu i-ar fi cerut soțului ei smaraltele Ravenwood nici în ruptul capului. Vă mulțumesc pentru ajutor, altfel n-aș fi găsit toate aceste informații legate de inel.

— Nu ai pentru ce, spuse Harriette radiind. A fost un proiect absolut captivant, nu-i așa, Fanny?

— Da, ne-a oferit o sumedenie de învățăminte.

— Păi, atunci mai bine ne-am pomi la drum, propuse Anne în timp ce femeile se apucau să așeze la loc cărțile. I-am promis bunicii că o voi ajuta să amuze niște prieteni la un joc de cărți în această seară.

— Iar eu trebuie să ajung la balul lui Lady St. John, le informă Sophy scuturându-și mâinile de praf.

— Păi, nu mă ții în suspans, știu că povestea nu se încheie aici. Sunt convinsă! Ce ai de gând să faci în continuare, Sophy? vru Jane să afle. Le aruncă o privire cu subînțeles prietenelor sale de îndată ce se așezară toate trei în trăsura lui Sophy, iar Lady Fanny și însoțitoarea ei fură departe de ele.

Sophy se uită pe fereastra trăsurii preț de câteva clipe, pierdută în gânduri.

— După câte îmi dau seama, în momentul de față știm cu certitudine două lucruri despre inel. Unul, că a fost probabil al unui bărbat care făcea parte dintr-o societate secretă la care aderase cel mai probabil la Cambridge. Al doilea, că această societate era implicată în anumite practici sexuale cât se poate de nerespectabile.

— Cred că ai dreptate, fu de acord Anne. Sărmana ta soră a fost victima unui bărbat care folosea femeile într-un mod nedemn, fără îndoială.

— Dar asta o știm deja, o întrerupse Jane. Ce facem acum?

— Mi se pare că o singură persoană ar putea cunoaște bărbatul care poartă astfel de inele, declară Sophy întorcându-și privirea de la fereastră și uitându-se la prietenele ei.

— Nu vrei să spui... Jane făcu ochii mari.

— Desigur, spuse Anne repede. De ce nu m-am gândit la asta? Trebuie să o contactăm de îndată pe Charlotte Featherstone și să vedem ce ne poate spune despre inel sau despre bărbatul care l-ar fi putut purta. Sophy, scrie-i un bilet în această după-masă și o să i-l duc eu cât de curând, deghizată în bărbat.

— Se prea poate să nu vrea să răspundă, spuse Jane plină de speranță.

— Tot ce se poate, dar e singura resursă care mi-a mai rămas, recunosc Sophy, în afară de a purta inelul în public din nou și de a observa cine reacționează la vederea lui.

— Este prea periculos, replică Anne. Orice bărbat care recunoaște inelul și te vede purtându-l ar putea crede că ești și tu implicată în cult.

Sophy tresări scuturată de un frison, amintindu-și de bărbatul cu pelerina neagră cu glugă și mască. O plăcere cât se poate de neobișnuită, spusese acesta.

Nu, trebuia să fie cât se poate de vigilentă și să nu atragă atenția mai mult decât era necesar.

Răspunsul lui Charlotte Featherstone veni după câteva ore. Anne i-l aduse de îndată lui Sophy și aceasta rupse plicul animată de un sentiment de teamă și nerăbdare.

De la o femeie onorabilă la alta: Mă flatați cerându-mi ceea ce vă place să numiți informații profesionale. În biletul dumneavoastră spuneți că întreprindeți cercetări legate de o moștenire de familie și că rezultatele obținute până acum v-au sugerat că v-aș putea fi de ajutor. Vă ofer cu plăcere puținele informații pe care le dețin, dar permiteți-mi să vă spun că nu îl apreciez prea mult pe acel membru al familiei dumneavoastră care a lăsat în urmă acest inel. Oricine ar fi fost respectivul, probabil că avea o latură extrem de imorală.

De-a lungul anilor, îmi aduc aminte că au fost cinci bărbați care au purtat în prezența mea un inel asemănător cu acela pe care mi-l descrieți în bilet. Doi dintre ei au murit și, ca să fiu sinceră, nu trebuie să le ducem dorul, căci lumea este mai bună fără ei. Ceilalți trei care au rămas în viață sunt lorzii Utteridge, Varley și Ormiston.

Nu știu ce aveți de gând să faceți în continuare, dar vă sfătuiesc să acționați cu prudență. Pot să vă asigur că niciunul dintre acești trei bărbați nu constituie o companie potrivită pentru o femeie, indiferent de poziția ei în înalta societate. Deși ezit să sugerez asta, poate că ar fi mai bine să discutați această chestiune cu soțul dumneavoastră înainte de a acționa pe cont propriu.

Scrisoarea purta inițialele frumos încondeiate ale lui Featherstone, C. F.

Sophy simți cum inima începea să-i bată mai tare. În sfârșit, avea numele. Unul dintre cei trei putea fi bărbatul răspunzător de moartea Ameliei.

— Trebuie să fac cumva să-i întâlnesc, spuse ea către Anne pe un ton egal.

— Utteridge, Varley și Ormiston, repetă Anne gânditoare. Am auzit de ei. Toți trei circulă fără stinghereală prin înalta societate, deși nu se bucură de cea mai bună reputație. Dacă îți folosești relațiile pe care le ai și dacă mă folosesc și eu de cele ale bunicii, nu ar trebui să fie prea greu să facem rost de invitații la petreceri și serate la care este de așteptat să îi întâlnim pe acești trei domni.

— Din câte văd, carnetelul meu de întâlniri aproape că nu mai are locuri libere, observă Sophy, dând din cap afirmativ și împăturind biletul lui Featherstone.

Capitolul 14

Waycott continua să o bată la cap și Sophy începea să fie de-a dreptul enervată. Se încruntă ușor privind peste umărul lordului Utteridge în timp ce acesta o conducea pe ringul de dans și observă ușurată că Waycott părea să se îndrepte spre grădină. Ar cam fi fost vremea să o lase în pace în acea seară, își spuse Sophy. Reușise într-un final să îi fie prezentată bărbatului care se afla în capul listei ei și să danseze cu el. Era vorba despre Utteridge. Odată un bărbat frumos, acum avea un chip consumat de dezmaț. Nu fusese ușor să ajungă la el, căci încă de când ajunsese la petrecere, Waycott se învârtise în jurul ei, așa cum o făcuse și cu multe alte ocazii în ultimele două săptămâni.

Și așa fusese greu să afle pe unde umbla Utteridge în acea seară, se gândi Sophy enervată, chiar mai greu decât anticipase alături de Anne și Jane, și cu siguranță nu avea nevoie să-i stea Waycott în cale. Din fericire, Anne reușise în ultima clipă să afle lista de invitați de la serata respectivă și Sophy nu voia să irosească timpul și efortul de care fusese nevoie pentru a face rost de un loc pe acea listă.

Informațiile pe care le avea la dispoziție în ceea ce îl privea pe lordul Utteridge erau foarte puține.

— Mi s-a spus că și-a pierdut cea mai mare parte a averii la jocurile de noroc și că acum e în căutarea unei neveste bogate, îi explicase Anne mai devreme. În acest moment încearcă să-i atragă atenția Cordeliei Biddle, iar ea este pe lista de invitați de la Dallimore din această seară.

— Cred că Lady Fanny ar putea să-mi facă rost de o invitație, opinase Sophy, și se dovedise că presupunerea ei era cât se poate de corectă. Lady Fanny fusese puțin uimită aflând că dorea să meargă la o serată care se anunța grozav de plictisitoare, însă discutase cu gazda.

— Nu a fost deloc dificil, draga mea, îi raportase Fanny

mai târziu, privind-o cu o căutătură de cunoscător. În ultima vreme, ești considerată un premiu pentru orice gazdă.

— Probabil că este vorba despre puterea pe care o exercită titlul lui Julian, remarcase Sophy sec, întrebându-se dacă ar fi putut să se folosească de acea putere în final pentru a-l pedepsi pe bărbatul care o sedusese pe Amelia.

— Cu siguranță că numele de Ravenwood este de ajutor, fu de acord Harriette ridicând privirea din cartea ei, dar ar trebui să știi, fata mea, că nu doar titlului de contesă i se datorează succesul pe care îl ai în acest sezon.

— Nu este nevoie să intri în detalii, Harry. Sophy rămase uimită preț de o clipă, după care își reveni și continuă cu un zâmbet poznaș: Sunt pe deplin conștientă că această popularitate de care mă bucur acum se datorează simplului fapt că până și membrii înaltei societăți londoneze suferă de dureri de cap, de probleme de digestie și de tot felul de neazuri cu ficatul. Serios, de fiecare dată când merg la vreo petrecere sfârșesc prin a scrie la fel de multe rețete ca un farmacist.

Harriette schimbase o privire amuzată cu Fanny și se întorsese la cartea ei.

Cu toate acestea, planul funcționase și Sophy fusese primită cât se poate de cordial de gazda ei încântată până peste poate, care nu își putuse închipui că ar putea să aibă norocul de a beneficia de prezența contesei de Ravenwood la serata ei. După aceea, fusese destul de simplu să dea de lordul Utteridge și dacă Waycott nu ar fi insistat atât să-i acorde un dans, lucrurile ar fi mers cât se poate de bine.

— M-aș hazarda să spun că, probabil, Ravenwood găsește că ești total diferită față de prima lui soție, murmură Utteridge pe un ton siropos.

— Ați cunoscut-o bine, milord? Sophy îi surâse încurajator, după ce așteptase tocmai acest gen de început de discuție.

— Să spunem că am avut ocazia să discut de mai multe ori cu ea între patru ochi. Era o femeie absolut fascinantă, îți paraliza simțurile. Era încântătoare, misterioasă, captivantă. Putea să farmece un bărbat timp de zile întregi

cu un simplu zâmbet. Cred și că era foarte periculoasă.

Un succubus, se gândi Sophy, amintindu-și ciudata figură de pe inelul negru. Mulți bărbați simțiseră nevoia de a se apăra de o femeie ca Elizabeth chiar în timp ce îi cădeau de bunăvoie în plasă.

— I-ați vizitat des pe soțul meu și pe prima lui soție la Ravenwood? Întrebă Sophy pe un ton firesc.

— Ravenwood nu prea stătea cu soția lui, chicoti Utteridge, cel puțin nu după primele câteva luni de căsnicie. În plus, trebuie să spun că acele prime câteva luni au fost nemaipomenit de amuzante pentru noi ceilalți.

— Amuzante? repetă Sophy, simțind cum o trecea un fior.

— Da, confirmă Utteridge cu satisfacție. Au fost tot felul de scene și afișări în public pe parcursul aceluși prim an care au făcut deliciul înaltei societăți. După aceea însă, Ravenwood și soția lui au luat-o fiecare pe drumul lui. Unii spun că el era pe punctul de a intenta divorț când a murit Elizabeth.

Probabil că Julian ura acele scene cumplit de jenante. Nu era de mirare că își exprimase atât de hotărât dorința ca noua lui soție să nu ajungă ținta bârfelor.

— Ați fost vreodată la Ravenwood Abbey, milord? îl iscodi Sophy încercând să revină la întrebarea pe care i-o pusese mai devreme.

— De două ori, dacă îmi aduc bine aminte, spuse Utteridge pe un ton detașat. Nu am stat prea mult în niciuna din dăți, deși Elizabeth putea fi destul de fermecătoare. Nu prea mă omor după viața la țară. Unui bărbat cu constituția mea nu-i priește defel, mă simt mult mai bine la oraș.

— Înțeleg, murmură Sophy. Ascultând cu atenție glasul lui Utteridge și cadența vorbirii, se strădui să se lămurească dacă el era bărbatul cu pelerina neagră și mască ce o avertizase în legătură cu inelul în noaptea balului mascat. Răspunsul era probabil negativ, iar dacă Utteridge era sincer, nu avea cum să fie el cel care o sedusese pe Amelia. Oricine ar fi fost acela, ar fi trebuit să fi rămas la

Ravenwood mai mult timp. Amelia se întâlnise cu iubitul ei de mai multe ori pe parcursul a trei luni de zile. Desigur, era posibil ca Utteridge să mintă referitor la frecvența vizitelor sale, dar Sophy nu putea găsi un motiv pentru care s-ar fi deranjat să facă asta. Își dădu seama că avea să fie foarte dificil să îl găsească pe cel care o împinsese la moarte pe Amelia.

— Spuneți-mi, doamnă, intenționați să urmați drumul deschis de predecesora dumneavoastră? Dacă da, vă rog să mă includeți în planurile dumneavoastră. Dacă mi-ați propune să mă găzduiți, aş putea chiar să iau în calcul din nou o vizită la Hampshire, rosti Utteridge pe un ton periculos de dulce.

Insulta aproape directă o scoase pe Sophy din visare.

— Ce vreți să spuneți mai exact, domnule? întrebă ea, oprindu-se în mijlocul ringului de dans și aruncându-și nervoasă capul pe spate.

— Nimic, draga mea. Întrebam doar din pură curiozitate. Păreați interesată de activitățile fostei contese și m-am gândit că poate vă doriți să duceți aceeași viață nesăbuită pe care a dus-o ea.

— Nici nu mă gândesc, replică Sophy tensionată. Nu îmi pot da seama de unde ați fi putut înțelege asta.

— Calmați-vă, doamnă, nu am vrut să vă insult. Auzisem niște zvonuri care mi-au stârnit curiozitatea, trebuie s-o recunosc.

— Ce zvonuri? Sophy devenise dintr-odată neliniștită. Dacă se aflase despre tentativa de duel dintre ea și Charlotte Featherstone, Julian avea să fie furios.

— Nimic important, vă asigur, spuse Utteridge zâmbind amuzat și potrivit floarea artificială care amenința să cadă din părul lui Sophy. Era doar o mică bârfă legată de smaraldele Ravenwood.

— Ah, despre asta, răsuflă adânc Sophy ascunzându-și sentimentul de ușurare. Ce este cu ele, milord?

— Unii se întrebă de ce nu le-ați purtat în public, spuse molcom Utteridge în timp ce îi arunca o privire pătrunzătoare.

— Ce ciudat! Nu-mi pot imagina cum cineva își poate pierde vremea gândindu-se măcar o clipă la asemenea lucruri lumești. Cred că acest dans s-a încheiat, milord.

— Atunci mă întreb dacă mă puteți scuza, doamnă, spuse Utteridge cu o plecăciune scurtă. Cred că am deja o parteneră pentru următorul dans.

— Desigur. Sophy își înclină arogantă capul și îl urmări pe Utteridge înaintând prin mulțime spre o tânără femeie cu părul blond și ochi albaștri, purtând o rochie bleu de mătase.

— Cordelia Biddle, anunță Waycott apărând în spatele ei. Nu e prea deșteaptă, dar potrivit zvonurilor averea ei compensează foarte bine această lipsă.

— Nu mi s-a părut că bărbații ar pune mare preț pe inteligență la o femeie.

— Este adevărat că unii bărbați nu sunt nici ei destul de inteligenți ca să aprecieze așa ceva la o femeie, spuse Waycott aruncându-i o privire plină de înțeles. M-aș aventura să spun că Ravenwood este unul dintre acei bărbați înguști la minte.

— Vă înșelați, milord, i-o reteză Sophy.

— Atunci îmi cer scuze. Doar că am văzut puține dovezi că Ravenwood și-ar prețui fermecătoarea soție cum se cuvine, iar asta îmi dă de gândit.

— Și ce v-ați aștepta să facă, mă rog, ca să își arate prețuirea? Să presare petale de trandafiri în fața ușii de la intrare în fiecare dimineață?

— Petale de trandafiri? spuse Waycott ridicând sprânceana. Nu prea cred. Ravenwood nu este genul romantic, dar m-aș fi așteptat să vă ofere smaraldele Ravenwood până acum.

— Nu-mi pot da seama de ce v-ați aștepta la asta, se enervă Sophy. Carnația mea nu este potrivită pentru smaralde. Arăt cu mult mai bine purtând diamante, nu credeți? Își mișcă mâna cu un gest grațios atrăgând atenția bărbatului asupra brățării cu diamante pe care i-o dăduse Julian. Pietrele prețioase sclipeau la încheietura ei.

— Greșești, Sophy, o contrazise Waycott. Ai arăta

minunat purtând smaralde. Mă întreb însă dacă Ravenwood va mai avea încredere într-o altă femeie pentru a i le încredința. Probabil că aceste pietre înseamnă niște amintiri dureroase pentru el.

— Trebuie să mă scuzați, milord. Cred că o văd pe Lady Frampton acolo, lângă fereastră. Mi-ar plăcea să știu dacă leacul meu pentru o digestie ușoară i-a fost de ajutor, spuse Sophy și o luă din loc, gândindu-se că se săturase de-a binelea de viconte. Apăruse aproape la fiecare eveniment la care participase și ea în ultima vreme.

În timp ce avansa prin mulțime, își dădu seama că nu ar fi trebuit să-l lase pe Utteridge să scape așa ușor. Chiar dacă nu era bărbatul pe care îl căuta, lăsase impresia că știa foarte multe despre activitățile lui Elizabeth și păruse dispus să vorbească despre ele. Deja era prea târziu când o țintui în loc gândul că ar fi putut să îi furnizeze informații valoroase despre ceilalți doi bărbați ale căror nume figurau pe lista lui Charlotte.

În cealaltă parte a camerei, Cordelia Biddle refuza încă o dată să-i acorde un dans lui Utteridge, iar acesta, ofensat, se pregătea să iasă în grădină. Sophy își croi drum spre ușile deschise.

— Nu te mai gândi la Utteridge, se auzi vocea tăragănată a lui Waycott din spatele ei. Cred că poți găsi pe cineva mai bun. Nici măcar Elizabeth nu și-a pierdut prea mult vremea cu el.

— Nu știu ce vreți să spuneți, domnule, și nici nu doresc să vă aud explicația, spuse Sophy întorcându-și repede capul, cu ochii îngustați de mânie. În mod evident, Waycott o urmărise. Și cred că ați face mai bine să nu vă mai lansați în presupuneri despre persoanele pe care aleg să le întâlnesc.

— De ce? Pentru că ți-e teamă că dacă află Ravenwood, te va îneca în același iaz în care a înecat-o pe Elizabeth?

Sophy îl privi fix pe Waycott, șocată preț de o clipă, după care îi întoarse spatele și ieși în aerul răcoros al nopții din grădină.

— Data viitoare când ai de gând să mă târăști într-un tripou mizerabil ca acesta, poate vei avea măcar decența să verifici că am șanse reale să și câștig, mârâi nervos Julian în timp ce îl urma pe Daregate, îndepărtându-se de la masa de joc.

În spatele lui, alți jucători ieșiră în față, afișând pe chip o detașare studiată care nu reușea să le mascheze plăcerea arzătoare din ochii. Zarurile fură aruncate și un alt joc de noroc începu. Aveau să fie pierdute averi și altele aveau să fie câștigate în acea seară. Unele moșii care erau de generații întregi în câte o familie aveau să cadă în alte mâini în acea seară grație unei aruncări norocoase a zarului. Julian își ascundea cu greu dezgustul față de toate acestea. Nu se cuvenea ca pământul și privilegiile, dar și responsabilitățile aferente să fie riscate într-un joc neghiob de zaruri. Nu putea înțelege gândirea unui bărbat care ar fi făcut așa ceva.

— Nu te mai plânge atât, îl dojeni Daregate. Ți-am spus că era mai ușor să scoți informații de la un câștigător vesel decât de la un învins nemulțumit. Ai aflat ce voiai, nu?

— Da, la naiba, dar m-a costat cincisprezece mii de lire.

— O nimica toată față de cât vor pierde Crandon și Musgrove în seara asta. La tine, Ravenwood, orice ban pe care nu îl cheltuiești pe moșiile tale este o problemă.

— Știi că și atitudinea ta față de jocurile de noroc s-ar schimba complet dacă mâine, de exemplu, ai moșteni titlul unchiului tău și pământurile corespunzătoare. Nu ești un cartofor mai vicios decât mine, spuse Julian făcând semn după trăsură după ce ieșiră în aerul rece al serii. Era aproape miezul nopții.

— Nu fi prea sigur de asta. Momentan sunt destul de fidel mesei de joc și mi-e teamă că mă bizui cam mult pe ea ca să am un venit.

— Ești norocos că te pricepi la zaruri și la cărți.

— Este unul dintre lucrurile cele mai utile pe care le-am deprins la Eton, zise Daregate pe un ton neglijent, sărind în trăsură de îndată ce aceasta se opri în fața celor doi bărbați. Julian îl urmă și se așeză în fața prietenului său.

— Prea bine, m-a costat destul. Acum să vedem cu ce m-am ales pentru cele cincisprezece mii de lire.

— Conform lui Eggers, care, te asigur, se pricepe la astfel de lucruri, sunt cel puțin trei sau patru bărbați care încă mai poartă inelele negre, spuse Daregate gânditor.

— Dar am reușit să aflăm doar două nume de la el. Utteridge și Varley, replică Julian meditând la bărbatul în favoarea căruia tocmai își pierduse banii. Cu cât câștigase mai mult, cu atât fusese mai dispus Eggers să bârfească cu Daregate și Julian. Mă întreb dacă vreunul dintre ei i-a dat inelul prietenei lui Sophy. Cred că Utteridge și-a petrecut puțin timp la moșie și Varley este probabil în aceeași situație, continuă el încleștându-și pumnii în timp ce se forța să își reamintească lista aproape infinită de cuceriri a lui Elizabeth.

Daregate pretindea că nu se gândește la urmări, ci doar la problema curentă.

— Cel puțin avem un punct de plecare. Ori Utteridge, ori Varley ar putea fi bărbatul care i-a dat prietenei soției tale inelul.

— La naiba, Daregate, nu-mi place deloc. Un lucru este cert. Sophy nu mai trebuie să poarte inelul acela. Va trebui să am grijă să fie distrus de îndată. Iar asta, se gândi el, avea să creeze și mai multe tensiuni în cuplul lor. În mod evident, ea ținea foarte mult la inelul negru.

— Sunt într-un totu de acord cu tine. Acum că am aflat ce înseamnă, nu trebuie să-l mai poarte în niciun caz. Dar ea nu știe ce înseamnă inelul, Ravenwood. Pentru ea nu este decât o amintire. Ai de gând să-i spui adevărul?

— Că proprietarul lui inițial făcea parte dintr-un club secret ai cărui membri încheiau pariuri de genul „cine putea pune coarne bărbatului de rangul cel mai înalt din societate”? Nu prea cred. Deja are o impresie destul de proastă despre bărbați, în general.

— Serious? Întrebă Daregate amuzat. Atunci tu și doamna ta vă potriviți de minune, nu crezi, Ravenwood? Nici tu nu ai chiar o părere bună despre femei, așa că exact asta îți trebuie, să fii căsătorit cu una care îți întoarce

complimentul.

— Destul, Daregate. Am lucruri mai bune de făcut astă-seară decât să stau să mă sfădesc cu un bărbat care are cam aceleași vederi asupra femeilor cu ale mele. Oricum, Sophy este diferită de majoritatea femeilor.

— Da, știi. Privindu-l, Daregate zâmbi ușor în întuneric. Începusem să mă întreb dacă ți-ai dat și tu seama de asta. Păzește-o bine, Ravenwood, în lumea noastră sunt destui lupi cărora le-ar face nespusă plăcere să o sfășie.

— Nimeni nu știe asta mai bine decât mine, spuse Julian privind pe fereastra trăsurii. Unde vrei să te las?

— Cred că la Brook, răspunse Daregate dând din umeri. Am chef să beau ceva după iadul din care am plecat. Tu unde mergi?

— Mă duc după Sophy, e la serata lui Lady Dallimore.

— Fără îndoială că este senzația serii, remarcă Daregate cu un zâmbet ștrengăresc. Doamna ta a reușit deja să dea tonul în modă. Dacă mergi pe Bond Street sau dacă intri în orice salon în zilele astea, vei vedea că jumătate dintre femeile din apropiere sunt delicios de neglijente. Panglici pe punctul de a cădea, pălării strâmbe, șaluri care se târăsc pe jos. Totul este cât se poate de încântător, dar niciuna dintre ele nu poate face asta la fel de bine ca Sophy.

— Asta pentru că la ea asta nu este căutat, acest stil îi vine natural, spuse Julian zâmbind ca pentru el.

Cincisprezece minute mai târziu, Julian își croia drum prin mulțimea din sala de bal a lui Lady Dallimore, în căutarea lui Sophy. Daregate avea dreptate, constată el amuzat. Majoritatea femeilor tinere păreau să aibă ceva nelalocul lui în ținută. Podoabele le erau prinse în păr în unghiuri de unde puteau cădea cu ușurință, panglicile atârnav pe podea și eșarfele fluturau înșelător absolut la întâmplare. Aproape că strivi cu piciorul un evantai care se bălăngănea la capătul unui șiret lung de încheietura proprietarei.

— Bună, Ravenwood, îți cauți contesa?

— Bună seara, Tharp, spuse Julian privind peste umăr și recunoscându-l pe baronul între două vârste cu care discuta uneori știrile despre război. Da, chiar o caut pe Lady

Ravenwood. Vreun semn că ar fi pe aici?

— Sunt semne că e aici peste tot, băiete, la uită-te puțin, spuse baronul corpulent, indicându-i sala de bal aglomerată cu un gest al mâinii. E imposibil să faci un pas fără să calci pe vreo panglică, sau pe vreo eșarfă, ori peste vreo altă bagatelă de-asta. Eu însumi am vorbit cu doamna ta mai devreme. Mi-a prescris o licoare care zice ea că m-ar putea ajuta cu problemele de digestie. Nu te supăra că îți spun asta, dar ești al naibii de norocos că te-ai însurat cu ea. O să aibă grijă de tine la bătrânețe, dacă ajungi până acolo, și probabil că o să îți facă și o duzină de fii până atunci.

Julian strânse din dinți auzind ultima remarcă. Nu era deloc sigur că Sophy avea să îi dea de bunăvoie acei fii. Își amintea mult prea bine că nu era dornică să aibă copii prea devreme.

— Unde ai văzut-o ultima oară, Tharp?

— Cred că dansa cu Utteridge, răspunse acesta, încruntându-se dintr-odată. Dacă mă gândesc mai bine, asta nu e deloc o situație plăcută, băiete. Știi că Utteridge este un crai notoriu. Dacă aș fi în locul tău, aș pune capăt acestei apropieri de îndată.

Julian simți cum un sentiment de mânie începu să îi roadă stomacul. Cum reușise oare Utteridge să o întâlnească pe Sophy și, mai important, de ce?

— Mulțumesc, Tharp, o să mă ocup de asta.

— Cu plăcere, spuse baronul înseninându-se. Mulțumește-i din nou contesei tale pentru rețetă, te rog. De-abia aștept să o încerc. Dumnezeu știe că m-am săturat să mă hrănesc doar cu cartofi și pâine. Vreau să pot să mai pun și eu gura pe o bucată bună de carne de vită.

— O să-i transmit, îi făgădui Julian și își schimbă poziția, uitându-se prin sală după Utteridge. Nu îl văzu, în schimb o zări pe Sophy. Tocmai se pregătea să iasă în grădină, cu Waycott în continuare pe urmele ei.

Într-o zi, cât de curând, trebuia să rezolve cumva problema cu Waycott, își promise Julian.

Grădina era splendidă. Sophy auzise că lordul Dallimore

se mândrea cu ea. În orice altă situație, i-ar fi făcut plăcere să o vadă la lumina lunii, deoarece era neîndoielnic foarte îngrijită, gardul viu, terasele și straturile de flori fiind tăiate cât se poate de atent.

În acea seară însă, verdeța atât de elaborat aranjată îi îngreuna sarcina de a-l căuta de lordul Utteridge. De fiecare dată când înconjura o bucată de gard viu înalt se găsea într-un alt punct mort și cu cât se îndepărta mai mult de casă, cu atât îi venea mai greu să privească în întuneric. Dăduse deja de două ori peste cupluri care în mod evident plecaseră din sala de bal în căutarea unui loc unde se puteau bucura de puțină intimitate.

Oare cât de departe se dusesese Utteridge, se întrebă, devenind din ce în ce mai nervoasă. Grădina nu era atât de mare încât să te pierzi în ea. Apoi începu să se întrebe de ce acesta dorise să se plimbe atât de departe de casă și găsi aproape imediat răspunsul. Un bărbat cu caracterul lui Utteridge se folosea fără îndoială de intimitatea grădinii pentru o întâlnire secretă. Poate că tocmai în acel moment o tânără femeie lipsită de ajutor îi asculta dulcegăriile și credea că este îndrăgostită de el. Dacă el era bărbatul care o sedusese pe Amelia, își spuse Sophy hotărâtă, va face tot ce îi stătea în puteri să nu se căsătorească cu Cordelia Biddle sau cu vreo altă moștenitoare inocentă.

Își strânse fustele și se pregăti să dea roată unei mici statui a lui Pan jucându-se în mijlocul unui strat de flori.

— Nu e sigur să te plimbi pe aici de una singură, spuse Waycott din întuneric. O femeie s-ar putea pierde în această grădină.

Sophy se întoarse icnind. Vicontele o privea lung de la o mică distanță.

— Milord, chiar trebuie să vă furișați pe la spatele oamenilor? se răsti ea simțind cum teama îi dispare, făcând loc mâniei.

— Încep să cred că acesta este singurul mod în care voi reuși să îți vorbesc vreodată între patru ochi, spuse Waycott avansând câțiva pași spre ea. În lumina lunii, părul lui blond căpăta inflexiuni argintii și contrastul cu hainele

negre pe care îi plăcea să le poarte îl făcea să pară o ființă ireală.

— Nu cred că avem ceva de vorbit între patru ochi, îl admonestă Sophy încleștându-și degetele pe evantai. Nu îi plăcea să se afle acolo singură cu Waycott și auzea deja avertismentele lui Julian sunându-i în urechi.

— Greșești, Sophy, avem multe de discutat. Vreau să știu adevărul despre Ravenwood și Elizabeth. Ar fi vremea să afli cum au stat lucrurile.

— Știi deja tot ce trebuie să știu, rosti Sophy pe un ton egal.

— Nimeni nu știe tot adevărul, cu atât mai puțin tu, o contrazise Waycott scuturând din cap, cu ochii sclipindu-i în întuneric. Dacă l-ai fi știut, nu te-ai mai fi căsătorit cu el. Ești prea dulce și blândă să te fi încredințat de bunăvoie unui monstru ca Ravenwood.

— Trebuie să vă cer să vă opriți imediat, lord Waycott.

— Să mă ajute Dumnezeu, dar nu mă pot opri, replică Waycott cu asprime. Nu crezi că aș face-o dacă aș putea? Numai de-ar fi atât de ușor. Nu pot înceta să mă gândesc la asta. La ea. La tot. Mă bântuie, Sophy, mă mănâncă de viu. Aș fi putut să o salvez, dar ea nu m-a lăsat.

Pentru prima oară, Sophy își dădu seama că sentimentele lui Waycott pentru Elizabeth nu fuseseră superficiale sau trecătoare. În mod evident, omul era torturat de o durere intensă. Plină de compasiune, înainta un pas și îi atinse brațul.

— Ei, hai, nu trebuie să vă învinovățiți, șopti ea. Elizabeth era foarte încăpățânată și se enerva ușor. Chiar și noi, care trăiam la țară în preajma moșiei Ravenwood, știam atâta lucru despre ea. Orice s-a întâmplat, s-a sfârșit acum. Nu trebuie să vă mai agitați pentru asta.

— El a ruinat-o, zise Waycott. El a făcut-o să se transforme. Știi, Elizabeth nu voia să se mărite cu el. A fost forțată de către familia ei. Părinții ei nu se puteau gândi decât la titlul Ravenwood și la avere, fără a ține cont de sensibilitatea ei. Nu i-au înțeles firea atât de delicată.

— Vă rog, milord, nu trebuie să mai continuați astfel.

— A omorât-o, continuă Waycott ridicând glasul. La început a făcut asta puțin câte puțin, cu mici acte de cruzime, apoi a devenit tot mai dur. Mi-a spus că a bătut-o de câteva ori cu cravașa, ca și cum ar fi fost un cal.

— Nu, nu pot să cred asta, exclamă Sophy dând repede din cap și gândindu-se că de câte ori provocase mânia lui Julian, el nu răspunsese violent.

— Ai dreptate, nu ai cunoscut-o la început. Nu ai văzut cum s-a schimbat după ce s-a căsătorit cu el. El făcea tot posibilul să-i întemnițeze spiritul și să-i stingă focul interior, așa că ea i s-a opus în singurul mod pe care-l avea la dispoziție, sfidându-l, dar în încercarea ei de a se elibera a devenit desfrânată.

— Unii spun că era mai mult decât atât, că era nebună, îi aminti Sophy, și dacă asta e adevărat, este cât se poate de trist.

— El a făcut-o să devină așa.

— Nu, nu îl puteți învinui pe Ravenwood pentru boala ei. Nebunia de acest fel este ereditară, milord.

— Nu, ripostă Waycott cu înverșunare. Ravenwood este vinovat de moartea ei: dacă nu ar fi fost el, ea ar fi în viață astăzi. Merită să plătească pentru crima lui.

— Vorbiți prostii, milord, spuse Sophy cu răceală. Moartea lui Elizabeth a fost un accident, nu trebuie să lansați asemenea acuzații nici față de mine și nici față de altcineva. Știți la fel de bine ca mine cât de mult rău pot face asemenea lucruri.

Waycott își scutură capul de parcă ar fi vrut să iasă dintr-un fel de ceață densă și văpaia din ochi i se mai domoli.

— Ascultă-mă, bolborosi el trecându-și degetele prin părul blond. Ce neghiob sunt să bat astfel câmpii în fața ta.

— Trebuie să o fi iubit foarte mult, milord. Sophy descoperi impresionată secretul din spatele acelor acuzații nebunești.

— Prea mult, mai mult decât iubesc viața, mărturisii Waycott pe un ton obosit.

— Îmi pare rău, milord, mai mult decât pot exprima în cuvinte.

— Ești bună la inimă, Sophy, prea bună, poate, spuse vicontele cu un zâmbet trist. Încep să cred că înțelegi cu adevărat. Nu îți merit blândețea.

— Nu, Waycott, cu siguranță nu o meriți, spuse Julian, și vocea lui tăie ca o sabie întunericul. Întinse mâna și dădu la o parte mâna lui Sophy de pe mâneca celui alt bărbat, după care o luă posesiv de braț, cu brățara cu diamante strălucind la încheietura ei.

— Julian, te rog, șopti Sophy alarmată de dispoziția lui, dar el o ignoră, concentrându-se asupra vicontelui.

— Soția mea are o slăbiciune pentru cei despre care crede că suferă și nu voi permite nimănui să profite de această slăbiciune, cu atât mai puțin ție, Waycott. Înțelegi ce vreau să spun?

— Cât se poate de bine. Noapte bună, doamnă, și mulțumesc, rosti Waycott făcând o plecăciune grațioasă și dispărând în beznă.

— Serios acum, Julian, nu trebuia să faci o scenă, oftă Sophy.

Julian înjură printre dinți în timp ce o conducea repede înapoi spre casă.

— Nu era nevoie să fac o scenă? Sophy, cred că nu-ți dai seama cât de aproape ai fost să mă faci să-mi pierd cumpătul în această seară. Ți-am spus cât se poate de clar că nu vreau să-l mai vezi pe Waycott, indiferent de situație.

— M-a urmat în grădină, ce puteam face?

— Și de ce Dumnezeu ai ieșit singură în grădină? ripostă Julian.

Întrebarea o făcu să ezite. Nu-i putea spune că încercase să afle informații de la lordul Utteridge.

— Era foarte cald în sala de bal, milord. Își alege cuvintele cu mare grijă, încercând să rămână cât mai aproape de adevăr, astfel încât să nu fie prinsă cu o minciună umilitoare.

— Ar trebui să știi că nu e bine să ieși singură din sala de bal. Nu ai niciun pic de simț practic, Sophy?

— Nu sunt sigură, milord, dar încep să cred că această căsnicie mi-l consumă destul de mult.

— Aici nu suntem în Hampshire ca să te poți plimba în siguranță pe unde dorești tu.

— Da, Julian.

— De fiecare dată când folosești tonul acesta, îmi dau seama că mă găsești plictisitor, oftă el. Sophy, îmi dau seama că îmi petrec mult timp ținându-ți predici, dar zău dacă nu o cauți cu lumânarea. De ce tot insiști să te pui singură în asemenea situații? O faci doar ca să ne dovedești amândurora că nu-mi pot controla soția?

— Nu este nevoie să mă controlezi, milord, spuse Sophy pe un ton distant, dar încep să cred că n-o vei înțelege niciodată. Desigur, simți nevoia să faci asta din cauza problemelor pe care le-ai avut cu prima ta soție, dar te pot asigura că oricât de mult ai fi controlat-o, nu ar fi fost de ajuns să o salvezi de la autodistrugere. Nu o puteai controla nici tu și nici altcineva. Cred că nicio ființă umană nu o putea ajuta, așa că nu trebuie să te învinovățești că nu ai putut-o salva.

— La naiba, te-am prevenit că nu vorbesc despre Elizabeth, mormăi Julian strângându-i degetele pe care le așezase pe umărul lui. Doar atât am să-ți spun. Dumnezeu știe că nu am reușit să o apăr de orice a făcut-o să devină atât de desfrânată, și poate că ai dreptate. Poate că niciun bărbat n-ar fi reușit să controleze acest gen de nebunie, dar poți fi sigură că nu voi pregeta să te apăr pe tine, Sophy.

— Dar eu nu sunt Elizabeth, izbucni Sophy, și îți promit că n-o să ajung la azilul de nebuni.

— O știu foarte bine, și îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru asta, Sophy, dar ai nevoie de protecție. În anumite feluri ești prea vulnerabilă.

— Nu este adevărat, pot avea grijă de mine, milord.

— Atunci, dacă te pricepi atât de bine să ai grijă de tine, de ce erai gata să cedezi în fața scenei tragice a lui Waycott? izbucni Julian scos din fire.

— Să știi că nu mințea. Sunt convinsă că a ținut foarte mult la Elizabeth. Bineînțeles, nu trebuia să se îndrăgostească de soția altui bărbat, dar asta nu schimbă faptul că sentimentele lui pentru ea erau autentice.

— Nu am de ce să contest faptul că era fascinat de ea și crede-mă, nu era singurul. Fără îndoială însă că acțiunile lui din această seară erau doar o uneltite menită să-ți câștige compasiunea.

— Și ce e în neregulă cu asta, mă rog? Uneori avem cu toții nevoie de puțină compasiune.

— La Waycott, acesta ar fi fost primul pas spre ape cât se poate de tulburi. Dacă îi dai cea mai mică ocazie, Sophy, te va mânca de vie. Scopul lui e să te seducă și să-mi arunce asta în față. Oare chiar trebuie să mă exprim mai direct de atât?

— Nu, milord, ești cât se poate de clar în această privință, dar cred că s-ar putea să greșești în ceea ce privește sentimentele vicontelui. În orice caz, îți jur solemn că nu mă voi lăsa sedusă nici de el și nici de altcineva. Ți-am promis deja fidelitate veșnică. De ce nu ai încredere în mine?

— Sophy, nu am vrut să spun că ai cădea de bunăvoie pradă vicleșugului lui! Julian își stăpâni o exclamație de frustrare.

— Milord, măcar ai putea să-mi accepți cuvântul dat, insistă Sophy, neluând în seamă eforturile lui conciliatoare.

— La naiba, Sophy, ți-am spus, nu voiam să înțelegi că...

— Destul! Sophy se opri brusc în mijlocul aleii și îl forță și pe el să se oprească. Vreau să-mi juri că vei avea încredere în mine că nu mă voi lăsa sedusă nici de Waycott, nici de altcineva, îi ceru ea pe un ton hotărât, ridicând privirea spre el. Dacă nu am cuvântul tău, milord, nu am de gând să mai merg un singur pas alături de tine.

— Așa deci? spuse Julian cu obișnuita lui expresie indescifrabilă pe chip, studiind o vreme fața lui Sophy la lumina lunii.

— Măcar atâta lucru îmi datorezi, Julian. Este atât de greu pentru tine să rostești cuvintele acelea? Atunci când mi-ai dat brățara și cartea despre ierburi a lui Culpeper ai pretins că mă respecti. Ei bine, vreau o dovadă a acelui respect, și nu mă refer la diamante sau smaralde.

— Ești necruțătoare când îți insultă cineva onoarea,

observă Julian, cu ochii sclipindu-i nedefinit în timp ce își ridică mâna pentru a-i cuprinde bărbia.

— Nu cred că sunt mai necruțătoare decât tine, milord, în cazul în care ți s-ar pune onoarea la îndoială.

— Ai de gând să o pui la îndoială dacă nu ofer răspunsul pe care îl dorești? Întrebă el, ridicându-și sprâncenele cu un aer amenințător.

— Bineînțeles că nu. Nu am nicio îndoială că onoarea ta este nepătată. Vreau doar să mă asigur că o respecti în aceeași măsură și pe a mea. Dacă tot ceea ce simți pentru mine este respect, atunci, pentru Dumnezeu, ai putea să-mi dai o dovadă palpabilă a acestui sentiment.

— Îmi ceri destul de mult, Sophy. Contește tăcu pentru o vreme, privind-o gânditor.

— Nu cer mai mult decât ceri tu de la mine.

— Da, ai dreptate. Julian aprobă din cap fără tragere de inimă, întrucât ceda într-o chestiune destul de importantă. Nu știi nicio altă femeie care să argumenteze problema onoarei într-un asemenea mod. De fapt, nu știi nicio femeie care se preocupă măcar de această noțiune.

— Poate că un bărbat nu dă atenție sentimentelor unei femei legate de acest subiect decât atunci când lipsa ei de onoare amenință să i-o pună pe a lui în pericol.

— Încetează, te conjur, mă predau, exclamă Julian, ridicând mâna pentru a respinge orice argumente ulterioare. Prea bine, doamnă, jur solemn că voi avea încredere completă în onoarea ta de femeie.

Sophy simți cum tensiunea dispare din interiorul ei și zâmbi tremurat, știind cât de greu îi fusese lui să facă această concesie.

— Mulțumesc, Julian, șopti ea și se ridică din impuls pe vârfuri, trecându-și ușor buzele peste ale lui. Nu te voi trăda niciodată, declară ea sinceră.

— Atunci nu văd de ce nu ne-am înțelege foarte bine, spuse el înconjurând-o cu brațele și trăgând-o la pieptul său. Apoi îi acoperi buzele cu ale lui cu un gest provocator și ciudat de insistent. Când Julian își ridică într-un final capul, Sophy îi observă privirea inundată de speranța bine

cunoscută.

— Julian?

— Credincioasa mea soție, cred că ar cam fi vremea să mergem acasă. Am planuri care ne privesc doar pe noi pentru restul serii.

— Chiar așa, milord?

— Cât se poate de sigur. O luă de braț și o conduse către sala de bal cu pași atât de mari, că Sophy fu nevoită să o ia puțin la fugă pentru a ține pasul cu el. Cred că ne vom lua rămas-bun chiar acum de la gazda noastră.

Din păcate însă, când trecură pragul casei lor ceva mai târziu, Guppy îi aștepta cu o expresie foarte îngrijorată pe chip.

— Iată-vă, milord. Tocmai mă pregăteam să trimit un lacheu după dumneavoastră la club. Se pare că mătușa dumneavoastră, Lady Sinclair, s-a îmbolnăvit, iar Miss Rattenbury a trimis de două ori vorbă că are nevoie de ajutorul doamnei noastre.

Capitolul 15

Julian se plimba neliniștit prin dormitorul lui, conștient că insomnia lui se datora în mare parte faptului că Sophy nu se afla alături, în camera ei, acolo unde ar fi trebuit să fie. Își trecu o mână prin părul ciufulit, întrebându-se cum de ajunsese în această situație, de nu mai putea dormi dacă nu o avea pe Sophy în apropiere.

Se lăsă să cadă în scaunul pe care îl comandase de la Chippendale cel tânăr cu câțiva ani în urmă, când atât el cât și ebenistul erau pasionați de stilul neoclasic. Scaunul constituia o reflexie a idealismului lui din tinerețe, se gândi Julian, pradă unuia dintre rarele lui momente de introspecție.

În aceeași perioadă, care acum îi părea atât de îndepărtată, moderase dezbateri legate de clasicii greci și latini până la orele târzii ale nopții, se implicase în politica liberală radicală a reformelor și chiar considerase că era necesar să-i împuște pe bărbații care îndrăzneau să pună la îndoială onoarea lui Elizabeth.

Se schimbaseră multe lucruri în ultimii ani, medita el. Rareori mai avusese timp sau chef să poarte dispute despre clasici în ultima vreme. Ajunsese la concluzia că până și cei mai deschiși la minte liberali nu erau deloc mai puțin corupți decât conservatorii și recunoscuse de mult că ideea că Elizabeth ar fi avut vreun pic de onoare era absolut ridicolă.

Își plimbă absent mâinile pe brațele de mahon ale scaunului. Își dădu seama plin de uimire că o parte din el încă mai reacționa la motivele pure, clasice ale modelului, așa cum o parte din el insistase să încerce să scrie câteva versuri pe care să i le trimită lui Sophy alături de brățară și de cartea despre ierburi. Versurile însă sunaseră prost și neîndemânatic.

Nu mai scrisese poezii de când fusese la Cambridge și din primele zile petrecute cu Elizabeth, iar dacă era să fie sincer, nu prea avusese niciodată talent la așa ceva, așa că după câteva încercări mototolise hârtia în pumn și o aruncase, hotărându-se să redacteze scurtul bilet care însoțise cadourile lui către Sophy. Cu toate acestea, se părea că nu se terminase, căci în această seară primise și alte dovezi că o parte din idealismul lui din tinerețe încă mai supraviețuia, deși făcuse tot posibilul să îl strivească sub greutatea unei viziuni realiste și cinice asupra lumii. Ceva din sufletul său răspunsese cererii lui Sophy de a-i oferi o dovadă a modului în care el îi respecta simțul onoarei.

Julian se întrebă dacă ar fi trebuit să fie de acord să o lase să își petreacă noaptea cu Fanny și Harriette. Oricum nu ar fi putut să-i influențeze decizia, reflectă el. Din momentul în care Sophy primise mesajul de la Guppy, fusese de neclintit în hotărârea ei de a merge imediat să vegheze la căpătâiul lui Fanny, iar Julian nu o contrazisese. Și el era îngrijorat la culme de starea mătușii lui. Fanny era excentrică, imprevizibilă și uneori de-a dreptul nerușinată, dar Julian își dădu seama că era foarte atașat de ea. De la moartea bătrânilor lui părinți, ea era singurul membru al familiei Ravenwood la care ținea cu adevărat.

După ce primise mesajul, Sophy zăbovise doar cât să-și schimbe hainele și s-o trezească pe cameristă. Mary se agitase împachetând câteva lucruri de care avea nevoie în timp ce Sophy înșfăcase lădița cu medicamente și prețiosul ei exemplar din cartea lui Culpeper.

— Aproape că am rămas fără ierburi, i se plânse ea lui Julian în trăsura pe care o comandase să o ducă la casa lui Fanny. Poate că vreunul dintre farmaciștii de pe aici îmi poate furniza niște mușețel de bună calitate și revent turcesc. Ce păcat că bătrâna Bess este atât de departe! Ierburile ei sunt, fără îndoială, cele mai de încredere.

La Fanny fusese întâmpinată de o Harriette extrem de zăpăcită. Vederea lui Harriette, de obicei atât de placidă, pradă unei asemenea neliniști îl făcu pe Julian să își dea

seama cât de bolnavă trebuia să fie mătușa lui.

— Slavă Domnului că ești aici, Sophy, am fost atât de îngrijorată! Am vrut să trimit după doctorul Higgs, dar Fanny nici nu vrea să audă. Zice că e un șarlatan și că nu-i va permite să treacă pragul odăii ei. Nu o pot învinui, având în vedere că omul pierde mai mulți pacienți decât salvează. Pe scurt, nu am știut ce să fac în afară de a te chema pe tine. Sper că nu te superi.

— Sigur că nu mă supăr, mă duc imediat la ea, Harry. Sophy își luă în grabă rămas-bun de la Julian și o porni la fugă pe scări, în timp ce lacheul o urma îndeaproape cu lădița cu medicamente.

Harriette se întoarse spre Julian, care stătea în continuare în picioare pe hol, și îl privi neliniștită.

— Îți mulțumesc că i-ai permis să vină la o oră atât de târzie.

— Nu aș fi putut să o opresc nici dacă aș fi vrut să fac asta. În plus, știi că țin la Fanny. Vreau să fie cât mai bine îngrijită și sunt de acord cu ea în privința doctorului. Singurele leacuri pe care le știe Higgs sunt să-ți ia sânge și să-ți dea purgative.

— Mi-e teamă că ai dreptate, oftă Harriette. Niciodată nu am crezut prea mult în efectele luării de sânge și crede-mă, sărmana Fanny nu mai are nevoie de alte purgative, căci a trecut prin destule astfel de tratamente grație acestei infame indispoziții pe care a căpătat-o. Asta face ca Sophy și ierburile ei să fie singura soluție rămasă.

— Sophy se pricepe foarte bine la ierburi, o liniști Julian, și pot să îți spun asta din proprie experiență. Am cel mai sănătos și în formă personal din oraș în acest sezon.

— Da, știi, și personalul nostru este într-o stare de sănătate foarte bună datorită recomandărilor ei, spuse Harriette zâmbind distrată la auzul remarcii pline de umor. Și reumatismul meu s-a ameliorat considerabil de când am început să folosesc rețeta dată de Sophy. Ce ne-am face fără ea acum, milord?

— Nu știu, murmură Julian, simțindu-se prins pe picior greșit.

Douăzeci de minute mai târziu, Sophy apăru din nou în capul scărilor pentru a-i informa pe toți că, după părerea ei, indispoziția lui Fanny fusese provocată de peștele stricat pe care îl mâncase la cină și că avea nevoie de câteva ore să o trateze și să-i monitorizeze evoluția.

— Cu siguranță voi rămâne aici peste noapte, Julian.

Știind că nu mai era nimic de făcut, Julian se întorsese acasă cu trăsura. Sentimentul de neliniște se instalase de îndată ce îi permisesse lui Knapton să se retragă și sfârșise pregătirile pentru a se urca într-un pat gol. Tocmai se întreba dacă nu ar fi fost mai bine să coboare în bibliotecă și să găsească o carte plictisitoare de citit, când își aminti de inelul negru. Preocupat de faptul că o descoperise pe Sophy în grădină cu Waycott și de boala lui Fanny, uitase pentru o vreme de nenorocitul de inel. Cu toate acestea, Daregate avea dreptate, trebuia să scape imediat de el. Julian se hotărî să-l scoată din micuța casetă cu bijuterii a lui Sophy. Numai gândul că se afla în posesia ei îi dădea fiori. Era mult prea probabil ca ea să cedeze impulsului de a-l purta din nou.

Julian luă o lumânare și se îndreptă spre ușa de legătură dintre camere. Dormitorul lui Sophy părea gol și singuratic fără prezența ei și asta îi indică măsura în care se obișnuise să o aibă în viața lui. Absența ei era mai mult decât destul ca să-l facă să-i înjure pe toți negustorii de pește stricat. Dacă nu ar fi fost boala lui Fanny, acum ar fi făcut dragoste cu soția lui cea încăpățânată, blândă, pasională și onorabilă.

Julian merse la măsuța de toaletă și deschise capacul casei cu bijuterii, studiind câteva momente colecția sărăcăcioasă de giuvaieruri. Singurul obiect de valoare de acolo era brățara pe care i-o dăduse el, așezată la loc de cinste pe căptușeala de catifea roșie. Julian hotărî că la brățară mergeau și niște cercei asortați. Privirea îi căzu apoi asupra inelului negru din colțul casei, așezat pe o bucată de hârtie împăturită. Doar văzându-l, se simți cuprins de mânie. Sophy știa că inelul îi fusese dat surorii ei de un crai fără inimă care nu se sfia să seducă femei

inocente, dar nici măcar ea nu își putea închipui cât de periculos era acel cerc de metal și ce reprezenta. Julian introduse mâna în casetă și luă inelul, iar degetele îi atinseră în trecere hârtia împăturită de dedesubt. Încercând un nou sentiment de stânjenală, o luă și o despătură. Trei nume erau scrise pe ea: Utteridge, Varley și Ormiston. Minteia îi fu năpădită de o furie copleșitoare.

— Chiar va fi bine? întrebă Harriette. Așezată la căpătâiul lui Fanny, studia neliniștită fața palidă a prietenei ei. După ore întregi de vomitat și dureri de stomac, Fanny căzuse epuizată într-un somn adânc.

— Cred că da, spuse Sophy amestecând câteva fire de ierburi într-un pahar cu apă. A dat afară cea mai mare parte a mâncării stricate pe care o avea în stomac și, după cum poți vedea, nu mai simte nicio durere. O să stau de veghe până dimineață, dar criza a trecut, sunt aproape sigură. Certitudinea nu e totuși de sută la sută.

— Stau și eu aici cu tine.

— Nu este nevoie să faci asta, Harry, te rog, mergi să dormi puțin. Ești la fel de epuizată ca Fanny.

— Prostii, bodogăni Harriette, respingând cu un gest al mâinii sfatul primit. N-aș putea să dorm știind că Fanny ar mai putea fi încă în pericol.

— Îți ești o prietenă foarte bună, Harry. Fanny este foarte norocoasă să te aibă alături.

— Nu, nu, e invers, Sophy, eu sunt norocoasă să o am pe Fanny ca prietenă. Este lumina vieții mele, singura persoană din lume căreia îi pot spune orice, indiferent cât de prostesc sau inteligent. Este persoana cu care pot împărtăși cea mai mică bârfă la fel de bine ca cele mai mari vești. În prezența ei pot plânge sau râde și ocazional îmi permit să-mi fac de cap alături de ea bând puțin cam prea mult vin de Xeres.

Sophy se așază într-un scaun de cealaltă parte a patului și o privi atent pe Harriette, înțelegând dintr-odată.

— Ea este acea persoană de pe fața pământului cu care poți fi liberă.

— Da, ai atâta dreptate! Este persoana cu care pot fi liberă, repetă Harriette arborând pentru o clipă un zâmbet strălucitor și atingând mâna nemișcată a lui Fanny care zăcea pe cuvertura brodată.

Sophy urmări cu privirea micul gest și simți dragostea emanată de el. Și ea tânjea după același lucru și se gândi atunci la relația ei cu Julian.

— Ești foarte norocoasă, Harry, murmură ea. Nu cred că există mulți oameni căsătoriți care să aibă o legătură la fel de strânsă ca aceea dintre tine și Fanny.

— Știu. Este trist, dar în același timp nu e greu de priceput. Cum ar putea un bărbat și o femeie să se înțeleagă așa cum mă înțeleg eu cu Fanny? Întrebă Harriette simplu.

Sophy își împreună mâinile în poală.

— Poate că această înțelegere completă nu este necesară dacă există dragoste adevărată, respect reciproc și o tendință spre toleranță, opina ea.

— Asta speri să găsești la Ravenwood, draga mea? o întrebă Harriette pe un ton molcom, aruncându-i însă o privire aspră.

— Da.

— După cum am mai spus, este un bărbat bun, atât cât poate fi un bărbat, însă nu știu dacă îți poate oferi ce îți dorești. Eu și Fanny am privit neputincioase cum Elizabeth a stins în el majoritatea calităților pe care se pare că tu le cauți. Eu una nu sunt convinsă că vreun bărbat poate oferi unei femei lucrurile de care aceasta are cu adevărat nevoie.

— Este soțul meu și îl iubesc, replică Sophy, încleștându-și cu mai multă putere mâinile în poală. Nu pot nega faptul că este arogant și încăpățânat și că uneori poate fi extrem de dificil, dar, așa cum spui și tu, este un bărbat bun și onorabil, care își ia în serios responsabilitățile. Nu m-aș fi căsătorit cu el dacă nu aș fi fost sigură măcar de atâta lucru. La un moment dat mă gândeam chiar să nu mă mărit deloc.

— Căsătoria este o aventură cât se poate de riscantă

pentru o femeie, observă Harriette, dând din cap cu înțelegerea unei prietene.

— Ei bine, mi-am asumat riscul și într-un fel sau altul, sper că voi găsi un mod de a o face să funcționeze. Sophy zâmbi ușor amintindu-și de scena dintre ea și Julian de mai devreme din grădină. Tocmai când sunt aproape convinsă că totul este în zadar, Julian îmi aruncă o rază de lumină și îmi regăsesc entuziasmul să continui aventura.

Fanny se mișcă și deschise ochii undeva înaintea de zorii zilei. Privi întâi la Harriette, care sforăia încetitor în cel mai apropiat scaun, și îi zâmbi cu profundă afecțiune. Apoi se întoarse și o văzu pe Sophy, care căsca frântă de oboseală.

— Văd că am fost bine îngrijită de îngerii mei păzitori, remarcă Fanny pe un ton slab, dar părând să fie din nou ea însăși în toate celelalte privințe. Mi-e teamă că a fost o noapte lungă pentru amândouă, îmi cer scuze pentru asta.

— Să înțeleg că te simți mai bine acum? râse Sophy, și se ridică în picioare întinzându-se.

— Cu mult mai bine, deși jur că nu mai mănânc vreodată sos rece de calcan, spuse Fanny proptindu-se în capul oaselor și luându-i mâna lui Sophy. Nu-ți pot mulțumi destul pentru bunătatea pe care mi-ai arătat-o, scumpo. Te-am pus în fața unei boli atât de neplăcute! Nu înțeleg de ce nu am putut să sufăr și eu de ceva mai rafinat, cum ar fi nebunia sau tulburările nervoase.

Sforăitul din celălalt scaun se opri dintr-odată.

— Tu, draga mea Fanny, murmură Harriette dezmeticindu-se, nu ai cum să suferi de nebunie sau de ceva similar. Cum te simți acum? continuă ea, aplecându-se pentru a lua mâna pacientei într-a sa. Am tras o sperietură pe cinste. Te rog să nu mai faci asta.

— Voi încerca să nu repet incidentul, promise Fanny.

Sophy observă emoția nedisimulată din expresiile celor două femei și se simți confuză. Deodată își dădu seama că afecțiunea dintre Fanny și Harriette mergea dincolo de limitele prieteniei și decise că era momentul să plece. Nu era sigură că înțelegea prea bine legătura strânsă dintre mătușa lui Julian și însoțitoarea ei, dar era sigură că trebuia

să le acorde puțină intimitate. Se ridică și începuse să-și rânduiască ierburile în cufărașul cu medicamente.

— Te-ar deranja dacă l-aș ruga pe majordomul tău să aducă trăsura în față? o întrebă pe Fanny.

— Scumpa mea Sophy, dar trebuie să iei micul dejun, interveni Harriette. Nu ai dormit deloc și pur și simplu nu poți pleca din această casă fără să te hrănești.

— Dacă mă grăbesc, o să reușesc să iau micul dejun cu Julian, spuse Sophy privind la pendulă.

O jumătate de oră mai târziu, Sophy intră în dormitorul ei, căscă din nou și decise că patul o atrăgea mult mai mult decât micul dejun. Nu se mai simțise în viața ei atât de epuizată. O expedie pe Mary din cameră, asigurând-o că nu avea nevoie de ajutor, și se așeză la măsuța de toaletă. Noaptea petrecută în scaun nu prea reușise să-i tempereze tendința spre dezordine, se gândi ea, privindu-se cu un ochi critic. Părul era un dezastru. Întinse mâna spre peria cu montură de argint și privirea îi fu atrasă de sclipirea unor diamante. Se încruntă, uimită să descopere că lăsase capacul casetei cu bijuterii deschis. Se grăbise grozav în noaptea precedentă, așa că din greșeală uitase să închidă caseta după ce își scosese brățara cu diamante și o așezase înăuntru.

Sophy începuse să închidă capacul, dar în acea clipă constată îngrozită că inelul negru și bucățița de hârtie cu cele trei nume dispăruseră.

— Asta cauți, Sophy?

Auzind întrebarea lui Julian, rostită pe un ton tece, Sophy sări în picioare și se întoarse repede, la timp pentru a vedea că Ravenwood stătea în pragul ușii dintre cele două dormitoare. Purta pantaloni și perechea lui preferată de cizme până la genunchi, bine lustruite. Ținea într-o mână inelul de metal negru și în cealaltă, o bucată de hârtie care îi păru cunoscută.

Sophy se uită lung la inel, apoi la ochii lui Julian, care străluceau ca două nestemate, simțind cum o cuprinde spaima.

— Nu înțeleg, domnul meu. De ce mi-ai luat inelul din

caseta pentru bijuterii? Cuvintele îi păreau curajoase și calme, dar tonul pe care le rostise nu-i reflecta nicidecum trăirile. Simți cum i se înmuiau genunchii odată ce conștientiza semnificația faptului că Julian găsisse lista cu numele.

— Este mult de povestit ca să explic de ce am luat inelul, dar înainte să încep, ai putea să-mi spui cum se simte Fanny.

— Mult mai bine, bolborosi Sophy înghițind în sec.

El dădu din cap și intră în cameră, după care se așează pe scaunul de lângă fereastră, punând inelul și bucata de hârtie pe măsuța de lângă el. Lumina zorilor se reflecta leneșă pe metalul negru.

— Excelent. Ești o soră de caritate desăvârșită, doamnă. Și acum că această problemă s-a rezolvat, nu te mai poate distra nimic de la a-mi spune exact ce faci cu această listă de nume.

Sophy se lăsă să cadă din nou în scaunul de la măsuța de toaletă și își împreună mâinile în poală. Căută disperată o soluție pentru ieșirea din această situație total neașteptată, dar mintea îi era obosită după lunga noapte de nesomn.

— Să înțeleg că iar ești supărat pe mine?

— Iar? făcu el, ridicând din sprânceană în felul lui intimidant. Cum ar veni, sunt supărat pe tine în cea mai mare parte a timpului?

— Așa se pare, milord, spuse Sophy nefericită. De fiecare dată când cred că am mai făcut un pas înainte în relația dintre noi, se întâmplă ceva și distruge totul.

— Și a cui este vina, Sophy?

— Nu mă poți blama pentru toate necazurile, replică ea simțind că se apropia de capătul răbdării. Era prea mult. Poate că nu vei lua asta în considerare, dar aș vrea să-ți aduc aminte că am avut parte de o noapte lungă și grea. Nu am dormit aproape deloc și chiar nu sunt pregătită pentru un interogatoriu. Crezi că am putea amâna această discuție până când trag și eu un pui de somn?

— Nu, Sophy, nu vom amâna această discuție niciun minut. Nu știi dacă te consolează, dar te informez că

pornim de pe poziții egale, pentru că nici eu nu am dormit prea mult azi-noapte. Mi-am petrecut cea mai mare parte a timpului încercând să mă lămuresc de unde ai făcut rost de această listă și prin ce mijloace și de ce ai făcut legătura între listă și inel. Ce Dumnezeu crezi că faci? Cât de multe știi despre acești bărbați și ce naiba ai de gând să faci cu informațiile pe care le deții despre ei?

Sophy îi aruncă o privire precaută. Ceva din modul în care își formulase întrebările îi sugeră că știa la fel de multe ca ea despre inel și despre listă, dacă nu chiar mai multe.

— Ți-am explicat că inelul i-a fost dat surorii mele.

— Asta știi deja. Și lista cu numele?

— Dacă îți spun de listă, mă tem că vei fi și mai supărat decât ești deja, domnul meu.

— Nu ai de ales. De unde ai lista cu numele?

— De la Charlotte Featherstone. Nu mai avea rost să nege acum. Nu se pricepuse niciodată să mintă, iar în acea dimineață se simțea pur și simplu prea epuizată ca să născocească o minciună. În plus, era evident că Julian știa deja prea multe.

— Featherstone, la naiba! Trebuia să mă gândesc! Spune-mi, draga mea, crezi că îți va mai rămâne vreo fărâmă de reputație odată ce se află că socializezi cu o demimondenă, sau pur și simplu nu îți pasă de ciroul care se va crea în jurul tău când se va răspândi zvonul?

— Nu am vorbit direct cu ea, se apără Sophy privindu-și mâinile. O prietenă de-a mea i-a trimis mesajul meu și domnișoara Featherstone mi-a răspuns cât se poate de discret. De fapt e chiar foarte agreabilă, Julian. Probabil mi-ar plăcea să o am ca prietenă.

— Și ea te-ar găsi fără îndoială extrem de amuzantă, spuse Julian brutal. Ai fi o sursă infinită de distracție pentru una atât de blazată ca ea. Și ce fel de mesaj i-ai trimis?

— Am vrut să știu dacă a mai văzut înainte un inel ca acesta și dacă da, cine îl purta, răspunse Sophy susținându-i brav privirea. Toate acestea sunt legate de proiectul despre care ți-am spus.

— Și despre ce proiect este vorba? întrebă el.

— Văd că nici măcar nu mă asculți în cea mai mare parte a timpului. Mă refer la proiectul despre care am spus că mă va ține ocupată ca să nu-ți stau în cale. Te-am informat că aveam de gând să îmi urmăresc interesele, îți aduci aminte? Ți-am spus că voi fi genul de soție pe care ți-o dorești, că voi sta departe de tine și că nu-ți voi mai crea probleme? Ți-am promis asta după ce ai declarat ritos că nu te interesau dragostea și afecțiunea mea.

— La naiba, Sophy, nu am spus niciodată asta. M-ai înțeles greșit.

— Nu, milord, nu te-am înțeles greșit.

— Să dea naiba dacă o să reușești să-mi distragi atenția, mormăi Julian înăbușându-și o înjurătură. Ne vom întoarce mai târziu la acest subiect, dar acum mă interesează doar ce ai aflat despre inel.

— În urma unor cercetări în biblioteca lui Lady Fanny, am reușit să descopăr că inelul era purtat, după toate aparențele, de membrii unei societăți secrete.

— Ce fel de societate secretă, Sophy?

— Am impresia că deja cunoști răspunsul la această întrebare, milord. Era o societate ai cărei membri se pare că profitau de femei. Odată ce am stabilit asta, am apelat la Charlotte Featherstone pentru a afla informații despre bărbații care ar fi putut face parte din acest club. Am presupus că se mișca în anumite cercuri din înalta societate unde ar fi avut ocazia să-i întâlnească pe acești indivizi și am avut dreptate. Știa de trei bărbați care purtaseră la un moment dat inelul în prezența ei.

— Doamne păzește! exclamă Julian mijindu-și ochii. Încerci să îl găsești pe iubitul Ameliei, nu-i așa? Trebuia să mă gândesc la asta. Pentru numele lui Dumnezeu, și ce ai de gând să faci când dai de el?

— Îl voi distruge din punct de vedere social.

— Poftim? îngăimă Julian interzis.

— În mod evident este unul dintre acei vânători în legătură cu care m-ai avertizat, Julian, explică Sophy fățându-se pe scaun. Este unul dintre membrii acestei societăți care profită de femei tinere. Bărbații de genul ăsta

țin la statutul lor social mai mult ca la orice, nu? Nu sunt nimic fără el, pentru că în lipsa lui nu ar putea avea acces la prada lor. În măsura posibilităților, am de gând să-l privez de relații pe cel care i-a dat inelul surorii mele.

— Dumnezeule, jur că această cutezanță a ta mă lasă fără cuvinte. Nu ai nici cea mai vagă idee despre pericolul care te paște, nu-i așa? Nu ai nici cea mai vagă idee cu ce te confrunți! Cum de poți fi atât de pricepută la lucruri atât de oculte precum ierburile tale și totuși atât de neghioabă în privința unor chestiuni care ți-ar pune reputația și poate chiar viața în primejdie?

— Julian, nu este niciun risc la mijloc, îți promit, spuse Sophy aplecându-se în față în tentativa de a-l convinge. Am de gând să procedez cu precauție. Planul meu este să-i întâlnesc pe rând pe cei trei bărbați de pe listă și să-i interoghez.

— Să-i interoghezi? Dumnezeule, să-i interoghezi!

— Cât se poate de subtil, desigur.

— Desigur, încuviință Julian din cap, nevenindu-i să creadă ce auzea. Sophy, lasă-mă să-ți spun că te pricepi la fel de mult la subterfugii cât mă pricep eu la brodat. În plus, cei trei bărbați de pe listă sunt niște ticăloși notorii, niște crai de cea mai joasă speță, care trișează la cărți, seduc orice femeie le pică pe mână și au un simț al onoarei la fel de viguros ca acela al unui câine corcit. De fapt, cred că ar fi mai corect dacă aș spune că onorabilitatea câinelui este superioară. Și tu te-ai gândit să-i interoghezi pe ăștia trei?

— Plănuiesc să folosesc deducția logică pentru a hotărî care dintre ei este vinovatul.

— Oricare dintre ăștia trei te-ar face bucățele fără să stea pe gânduri și ți-ar ruina reputația înainte să îl poți distruge tu pe el, o avertiză Julian cu vocea plină de furie.

— Nu văd cum ar putea face asta atâta vreme cât sunt atentă, spuse Sophy ridicându-și bărbia.

— O, Doamne, ține-mă, bodogăni Julian printre dinți. Am de a face cu o nebună.

Asta o făcu pe Sophy să își piardă și bruma de stăpânire de sine care îi mai rămăsese. Sări în picioare și se uită în

jur, căutând cel mai apropiat obiect solid. Își încleșta degetele pe lebăda de cristal de pe măsuța de toaletă.

— Să te ia naiba, Julian, nu sunt nebună. Elizabeth era nebună. Poate că sunt prostuță și naivă, așa cum mă vezi tu, dar cel puțin nu sunt nebună. Pentru Dumnezeu, te voi forța să nu mă mai confunzi cu prima ta soție, chiar de ar fi ultimul lucru pe care îl fac în viața asta. Zicând acestea, aruncă bibeloul spre el cu toată puterea. Julian, care se ridicase de îndată ce ea își începuse tirada, de-abia reuși să se ferească de micul proiectil, care îi trecu pe lângă umăr și se sparse de peretele din spatele lui. Contele parcurse camera din trei pași mari, neluând în seamă zgomotul.

— Nu te teme, doamnă, rosti el pe un ton aprig în timp ce o luă în brațe. Nu este niciun pericol să te confund cu Elizabeth. Ar fi imposibil. Crede-mă, Sophy, ești unică. Ești un paradox în atâtea privințe încât nici nu te pot descrie, și ai perfectă dreptate, nu ești nebună, eu sunt cel care începe să înnebunească aici.

Se îndreptă furios spre pat și o aruncă fără prea multe menajamente pe cuvertură. În timp ce ea se zvârcolea, eliberându-și părul din legături, el se așeză pe marginea patului și începu să își smucească cizmele din picioare.

— Ce crezi că faci? țipă Sophy.

— Ce ți se pare că fac? Încerc să găsesc singurul leac util pentru suferința mea, spuse el, ridicându-se și descheindu-și pantalonii.

Ea se holbă șocată la el observând că era deja complet excitat. Își veni în fire și începu să se zbată ca să fugă pe cealaltă parte a patului, dar Julian întinse mâna și și-o înfășură în jurul încheieturii ei, tăindu-i efectiv retragerea.

— Nu doamnă, încă nu pleci.

— Doar nu ai de gând să... să te culci acum cu mine, Julian, se răsti Sophy, suntem în mijlocul unei discuții.

— Nu mai are rost să discutăm, nu ești în apele tale și nici eu nu sunt, se pare. Prin urmare, cred că vom încerca un alt mod de a pune capăt acestei conversații neplăcute și dacă nu reușim să obținem altceva prin asta, măcar aș putea să-mi asigur și eu puțină liniște.

Capitolul 16

Sophy privea cum ultimele haine ale lui Julian cădeau pe podea, iar în inima ei se ducea o luptă între dragoste și furie mocnită. Își menținu strânsoarea asupra încheieturii ei cât termină să se dezbrace, apoi o răsturnă pe spate. Se ridică gol deasupra ei, ținând-o prizonieră între mâinile lui puternice, cu ochii sclipindu-i, în timp ce chipul lui purta urmele celei mai profunde stări de excitare masculină.

— O să îți spun asta o singură dată, rosti el începând să o dezbrace, nu te-am confundat niciodată cu Elizabeth. Faptul că ți-am zis spus că ești nebună nu a fost decât o figură de stil, nimic mai mult, nu am vrut să te jignesc. Cu toate acestea, trebuie să înțelegi că nu îți pot permite să îți duci la îndeplinire răzbunarea.

— Nu mă poți opri, milord.

— Ba da, Sophy, pot și o voi face, mormăi el trăgându-i rochia în jos, deși înțeleg foarte bine de ce ești atât de sceptică în această privință. Până acum ți-am dat puține motive să mă crezi în stare de a-mi îndeplini toate atribuțiile de soț. Ai făcut furori prin oraș, nu-i așa? Iar eu, biată creatură supusă greșelii, se pare că sunt întotdeauna cu câțiva pași în urma ta, încercând cu disperare să te prind. Ei bine, toată urmărirea asta nebunească a luat sfârșit, draga mea.

— Mă ameninți, Julian?

— Deloc. Îți explic doar că în sfârșit ai mers prea departe. Nu trebuie să-ți faci griji, însă, ai cuvântul meu că voi face tot ce este nevoie ca să te protejiez, îi promise el desfăcându-i panglicile cămășuței plisate din batist.

— Nu am nevoie de protecția ta, milord. Mi-am învățat bine lecția. Soții și soțiile din înalta societate trebuie să meargă fiecare pe drumul lui. Nu trebuie să te amesteci în viața mea și nici eu în a ta. Te-am informat că sunt dispusă

să trăiesc după codurile impuse de așa-zisa societate aleasă.

— Asta este o neghiobie și o știi prea bine. Dumnezeu mi-e martor că nu te-aș putea ignora nici dacă aș vrea asta, spuse el dându-i jos și ultimele haine și oprindu-se să își plimbe privirea înflăcărată peste trupul ei. Or, draga mea Sophy, nu doresc câtuși de puțin să te ignor.

Ea simți dorința lui flămândă și răspunsul pătimaș al propriului trup și îi dădu dreptate. Cel puțin în pat, niciunul nu-l putea ignora pe celălalt.

— Nu cred că vrei să mă bați, declară ea cuprinsă de o bănuială bruscă, în timp ce mâna lui îi mângâia rotunjimea coapsei.

— Nu? zâmbi Julian ștregărește, la fel de senzual ca mișcărilor mâinilor lui pe trupul ei. Ar putea fi interesant să te bat, urmă el, strângându-i ușor șezutul.

— Nu, clătină Sophy din cap cu sobrietate, tulburată de atingerea lui. Nu ești genul care să își piardă controlul de dragul sentimentelor și să recurgă la violență împotriva unei femei. I-am spus-o și lordului Waycott când a pretins că ți-ai bătut prima soție.

— Sophy, nu vreau să discut nici despre Waycott și nici despre prima mea soție acum, mormăi Julian, și zâmbetul atât de atrăgător îi dispăru subit. Își aplecă fruntea pentru a-i cuprinde cu dinții un sfârc întărit în timp ce degetele mângâiau peticul de păr mătăsos de sub curba blândă a pântecului ei.

— Și totuși, deși am certitudinea că nu ai pune cravașa pe mine, continuă Sophy fără suflare simțind cum degetul lui îi separa buzele cu infinită grijă, îmi dau seama că nu te-ai sfii să te folosești de alte mijloace pentru a... pentru a te asigura că fac ceea ce vrei tu.

— S-ar putea să ai dreptate, recunosc Julian, nepărând să se preocupe prea mult de logica ei. Îi sărută gâtul, curba umărului și în sfârșit buzele. Insistă asupra gurii ei pentru o bună bucată de vreme, până când o simți cum începea să geamă și să se agate de el, apoi își ridică ușor capul ca să-i întâlnească privirea. Ești îngrijorată de tacticile pe care le-

aș putea folosi pentru a te convinge să-mi urmezi sfatul, draga mea?

— Să nu crezi că mă poți controla în acest fel, milord, se rățoi ea încruntându-se. Făcea eforturi să gândească, însă trupul ei se concentra doar asupra plăcerii pe care o primea din mâinile lui.

— În ce fel? o iscodi el introducând adânc două degete în interiorul ei și desfăcându-le foarte încet, până când o descoperi complet.

— Așa, icni Sophy crispându-se de plăcere.

— Niciodată. Nu aș îndrăzni să cred că sunt un amant atât de priceput încât chiar să te conving să renunți la toate principiile tale mărețe, murmură el în timp ce își retrăgea chinuitor de încet degetele. Ah, draga mea, curgi asemenea mierii pentru mine.

— Julian?

— Privește-mă, șopti el. Uită-te cât de viguros și pregătit sunt pentru tine. Știai că simplul tău miros e destul să trezească așa ceva în trupul meu? Atinge-mă.

Ea oftă, tânjind să îl atingă, incapabilă să reziste chemării lui senzuale, iar când degetele ei îi încercuiră membrul gros, îl simți pulsând în semn de răspuns.

— Tot nu cred că este un mod potrivit de a ne rezolva problemele, milord, observă ea adulmecându-i pieptul.

— Nu mai vorbi, Sophy, o să discutăm mai târziu, spuse el ridicându-se în capul oaselor și așezându-și mâinile pe talia ei. O ridică și o așeză în așa fel încât să îngenuncheze cu fața spre el.

— Desfă-ți picioarele, iubito, și urcă pe mine. Voi fi armăsarul tău și tu vei putea controla pasiunea amândurora.

Sophy se agăță de umerii lui cu ochii măriți, în timp ce se obișnuia cu noua poziție. Apoi căpătă curaj simțind bărbăția lui atingându-i moliciunea. În mod hotărât îi plăcea această poziție. Era grozav să fie ea deasupra.

— Da, Julian, o, da, te rog.

— Poți să iei cât de mult sau de puțin dorești, oricât de încet sau de repede, sunt la ordinele tale.

O străbătu o plăcere supremă când își dădu seama că ea era cea care putea decide ritmul. Se coborî încet de-a lungul membrului, savurând mișcarea lentă. Auzi gemetele lui înăbușite de dorință și își încleșta și mai puternic mâinile pe umerii lui.

— Julian.

— Ești atât de frumoasă în pasiunea ta, șopti el încordat. Ești diafană și îmbujorată și atât de doritoare să mi te dăruie complet, spuse el acoperindu-i gâtul cu sărutări umede în timp ce ea continua să se lase în jos până îl cuprinse în totalitate.

Sophy așteptă o clipă, lăsându-și trupul să se obișnuiască cu el și simțind cum se contractă în jurul lui, apoi începu să se miște, precaută la început.

— Da, draga mea, doamnă. O, Dumnezeule, da!

Simți cum Julian începe să crească în interiorul ei, părând că-l strângea ca într-o menghină. Se încleșta de trupul lui și îi zgârie umerii cu unghiile în timp ce ochii i se închiseră pradă unei tensiuni delicioase. Se concentră să găsească ritmul perfect care avea să aducă după sine acea eliberare sălbatică și înălțătoare. Nimic nu mai conta în acel moment în afara bucuriei de a putea simți ea însăși plăcere în timp ce îi producea plăcere lui Julian. Se simțea infinit de puternică, plină de acea singulară forță feminină.

— Vorbește-mi despre dragostea ta, Sophy, spune-mi cuvintele acelea, o îndemnă Julian pe un ton dulce, convingător și insistent. Am nevoie de ele. A trecut atâta vreme de când le-ai rostit ultima dată! Îmi oferi atât de mult, micuțo, oare nu îmi poți oferi câteva cuvinte atât de simple? O să le păstrez cu sfințenie pentru totdeauna.

Sophy începu să simtă niște furnicături fierbinți traversând-o și se trezi dincolo de rațiune și de gândire, dincolo de orice alt lucru în afara propriilor emoții. Cuvintele pe care le căuta el i se iviră firesc pe buze.

— Te iubesc, te iubesc din tot sufletul, Julian, șopti ea.

Începu să tremure spasmodic, purtată ca de o maree glorioasă de micii fiori ai apogeului. Undeva departe auzi mârâitul lui Julian în chip de răspuns și simți cum mușchii

umerilor lui se crispară, după care se revărsă forța zguduitoare a extazului său.

Preț de o clipă statură suspendați într-un tărâm în afara timpului unde nimic nu putea interveni în intimitatea atât de pură a uniunii lor. Apoi, cu un geamăt adânc de satisfacție, Julian se prăbuși înapoi pe perne, culcând-o pe Sophy pe pieptul lui.

— Să nu te mai gândești niciodată că te-aș putea confunda cu Elizabeth, spuse el fără să deschidă ochii. Cu ea nu aveai parte de liniște, satisfacție sau bucurie în nicio împrejurare, nici măcar... nu contează, nu mai are nicio importanță. Crede-mă însă că nu oferea nimic din ea însăși. Lua totul și apoi venea să mai ceară, în timp ce tu te dăruiești complet, draga mea. Este ca o vrajă absolut specială. Nu cred că îți poți da seama cum este să primești ceea ce oferi tu cu atâta generozitate.

Erau cele mai multe cuvinte pe care le rostise în legătură cu prima lui soție, dar Sophy decise că nici nu voia să audă mai multe. Julian era al ei acum, între ei exista o legătură indisolubilă și dacă bănuielile care-i înmuguriseră în ultima săptămână se adevereau, chiar purta în ea o parte din el.

Sophy își încrucișa brațele pe piept și privi în jos la el.

— Îmi pare rău că am aruncat cu lebdă în tine.

— Sunt convins că în anii următori vor mai exista ocazii când va trebui să-mi reamintești că poți avea, ca orice femeie, crize de furie, spuse el deschizând un ochi și zâmbindu-i răutăcios.

— Nu aș vrea să devii prea mulțumit de tine însuți, domnul meu, ganguri ea inocentă, făcând ochii mari.

— Sunt convins că mă vei salva de la o asemenea soartă. Julian își împleti degetele în părul ei și o trase aproape de el, după care o sărută scurt și apăsător, dându-i drumul.

— Acum, doamnă, că suntem amândoi mai calmi, ar fi momentul să încheiem discuția începută mai devreme, rosti el cu o privire serioasă.

O mare parte din plăcerea leneșă a lui Sophy dispăru pe măsură ce realitatea revenea în actualitate.

— Julian, nu mai e nimic de spus în această privință,

trebuie să-mi continui cercetările.

— Nu, spuse el pe un ton blând, nu îți pot permite asta, este prea periculos.

— Nu mă poți opri.

— Ba da, pot și o voi face. M-am hotărât. Te vei întoarce la Ravenwood mâine.

— Nu mă întorc la Ravenwood! strigă Sophy șocată și furioasă, îndepărtându-se de el și târându-se la marginea patului ca să își caute hainele. Ai mai încercat o dată să mă alungi la țară, milord, și nu ai reușit, îi aminti ea apucându-și rochia cu ambele mâini și privindu-l sfidător. Te previn că nu vei reuși nici de această dată. Crezi că mă voi supune poruncilor tale numai datorită lucrurilor care se întâmplă între noi în pat?

— Nu, deși ar ușura mult situația.

Calmul din vocea lui era mult mai amenințător decât furia de mai devreme, iar Sophy își dădu seama că soțul ei era foarte periculos nu atunci când era pe culmile mâniei, ci în această dispoziție.

— Onoarea îmi cere să îmi duc la bun sfârșit sarcina, insistă ea privindu-l stânjenită din spatele rochiei. Am de gând să-l depistez și să-l pedepsesc pe bărbatul care i-a provocat moartea Ameliei. Am crezut că îmi înțelegeți și îmi acceptați sentimentele vizavi de onoare. Aveam un acord.

— Nu îți neg sentimentele în această privință, dar există o problemă: onoarea ta intră în conflict cu onoarea mea, care mă obligă să te protejiez.

— Nu am nevoie de protecția ta.

— Dacă realmente crezi asta, atunci ești infinit mai naivă decât am crezut. Sophy, ceea ce faci tu este extrem de periculos și nu îți pot permite să continui așa. Și cu asta, basta. Îi vei spune cameristei tale să facă bagajele de îndată, îmi voi încheia afacerile din oraș și voi veni și eu cât de curând posibil la Ravenwood Abbey. A sosit vremea să mergem acasă. Orașul mă obosește.

— Dar de-abia mi-am început munca de detectiv. În plus, eu una nu sunt deloc sătulă de oraș, ba chiar începe să-mi placă viața de-aici.

— Asta pot înțelege, zâmbi Julian. Ți se vede influența în cele mai bune săli de bal și prin cele mai importante saloane, doamnă. Ai ajuns să dai tonul în modă, ceea ce este un adevărat succes pentru o femeie care a repurtat un eșec răsunător în primul ei sezon la Londra.

— Julian, nu încerca să mă potolești flatându-mă, este o chestiune extrem de importantă pentru mine.

— Îmi dau seama de asta. Altfel de ce aș risca să iau o decizie care m-ar face atât de nepopular față de tine? Crede-mă, nu aștept cu prea mare plăcere să mi se mai arunce și alte bibelouri în cap.

— Nu am de gând să mă întorc în Hampshire, milord, și acesta este ultimul meu cuvânt, ripostă Sophy, înfruntându-l cu o hotărâre de neclintit.

— Atunci fără îndoială că voi fi obligat cât de cutând să onorez o întâlnire la Leighton Field, suspină el.

— Cum adică? Sophy era consternată.

— Păi dacă rămâi în oraș, mai devreme sau mai târziu, voi fi nevoit să îți apăr onoarea în același mod în care ai încercat și tu să o aperi pe a mea.

— Nu, nu este adevărat! exclamă ea, scuturând cu vehemență din cap. Cum poți sugera așa ceva? Nu aș face nimic care să te oblige să provoci un alt bărbat la duel, ți-am promis asta.

— Nu înțelegi, Sophy, nu de cuvântul tău mă îndoiesc, ci de insultele la adresa ta pe care aș fi obligat să le răzbun. Nu te minți singură. Dacă îți permit să practici jocul ăsta periculos cu bărbați de felul lui Utteridge, Varley și Ormiston, asemenea insulte nu vor întârzia să apară.

— Dar nu le-aș permite să mă insulte. Nu m-aș pune singură într-o asemenea poziție, Julian, îți jur că nu aș face-o.

— Sophy, știi că nu ai face ceva dezonorant sau compromițător de bunăvoie, dar acești bărbați sunt în stare să manevreze în așa fel situațiile încât o femeie inocentă nu are nicio șansă, și odată ce asta s-a întâmplat, ar trebui să-i provoc la duel, explică Julian cu un zâmbet fugar.

— Nu, niciodată! Nu trebuie nici măcar să sugerezi o

asemenea posibilitate, nu pot suporta gândul că te-ai putea bate în duel.

— Dar această posibilitate există deja, Sophy. Ai vorbit cu Utteridge, nu-i așa?

— Da, dar am fost cât se poate de discretă, nu cred să-și fi dat seama ce doream să aflu.

— Despre ce ați vorbit? o iscodi Julian. Ai pomenit cumva de Elizabeth?

— Doar în trecere, jur.

— Atunci sigur i-ai trezit curiozitatea, și acesta, mica mea naivă, este primul pas spre dezastru în cazul unor bărbați cu caracterul lui Utteridge, iar când vei fi terminat să-i chestionezi pe Varley și Ormiston, n-o să mai prididesc de atâtea dueluri.

Sophy îl fixă neajutorată. Știa să recunoască o capcană și din aceasta nu era nicio cale de ieșire. Nu-i putea permite cu niciun preț lui Julian să își riște viața într-un duel pentru a-i apăra onoarea. Numai gândul la asta o făcea să se înfioare de teamă.

— Îți promit că voi fi cât se poate de precaută, milord, făcu ea o încercare slabă, deși știa că nu avea niciun sens să se mai certe cu el.

— Este un risc prea mare. Singura soluție inteligentă este să te scot din oraș. Vreau să fii în siguranță la țară alături de prietenii și de familia ta.

— Prea bine, Julian, capitulă Sophy simțind cum ochii i se umpleau de lacrimi. Voi pleca dacă tu crezi că este singura posibilitate. Nu vreau să riști să fii împușcat din cauza acțiunilor mele.

— Mulțumesc, Sophy, rosti Julian cu privirea împlânzită. Întinse mâna și prinse o lacrimă cu vârful degetului. Știu că înseamnă să-i cer foarte mult unei femei cu un simț al onoarei la fel de puternic ca al meu. Crede-mă că îți pot înțelege dorința de răzbunare.

— Este atât de nedrept! se lamentă Sophy, ștergându-și nerăbdătoare lacrimile cu dosul mâinii. Nimic nu merge așa cum m-am gândit că va fi atunci când am acceptat să mă căsătoresc cu tine. Nimic – toate planurile, visurile,

speranțele pe care mi le-am făcut, lucrurile pe care le-am convenit cu tine. S-a ales praful de toate.

— Așa de rău stau lucrurile, Sophy? murmură Julian privind-o gânditor.

— Da, milord, și în plus am motive să cred că așa putea fi însărcinată, adăugă ea fugind spre paravanul din celălalt capăt al camerei, fără a-și întoarce privirea spre el.

— Sophy! exclamă el sărind de pe pat și repezindu-se după ea. Ce-ai spus?

— Sunt cât se poate de sigură că m-ai auzit, bolborosi Sophy trăgându-și nasul și înghițind niște lacrimi de nefericire în timp ce își trăgea rochia pe ea de cealaltă parte a paravanului.

— Ești însărcinată? strigă Julian aruncând deoparte paravanul, fără a lua în seamă zgomotul pe care acesta îl făcu prăbușindu-se pe covor. Privirea i se îndreaptă mecanic spre chipul pe care ea și-l ascundea cu încăpățănare.

— Tot ce e posibil. Săptămâna aceasta mi-am dat seama că a trecut ceva de la ultimul ciclu. Nu pot fi încă sigură, trebuie să mai aștept puțin, dar bănuiesc că îți port copilul. Dacă este așa, ar trebui să fii cât se poate de mulțumit. Iată-mă, însărcinată și alungată la țară unde nu-ți mai pot face niciun fel de probleme. Ai obținut tot ceea ce ți-ai dorit de pe urma acestei căsătorii. Un moștenitor și o soție care să nu-ți facă necezuri. Sper că ești satisfăcut.

— Sophy, nu știu ce să spun, îngăimă el, trecându-și mâna prin păr. Dacă ceea ce bănuiești este adevărat, nu pot nega că îmi face mare plăcere, dar sperasem... adică sperasem că poate... Julian se întrerupse poticnindu-se în încercarea de a-și găsi cuvintele. Aș fi fost mult mai fericit dacă și tu ai fi fost mai fericită în legătură cu asta, reuși el să încheie pe un ton jalnic.

— Fără îndoială ai presupus că perspectiva maternității mă va transforma într-o soție mulțumită și cuminte, nu-i așa? O soție dispusă să renunțe la toate aspirațiile ei personale pentru a se putea dedica trup și suflet sarcinilor de a-ți administra moșiile de la țară și de a-ți crește copiii?

— Da, sperasem că te-ar face ceva mai mulțumită,

admise Julian, având bunul-simț de a roși. Te rog să mă crezi că vreau să fii fericită în cadrul acestei căsnicii, Sophy.

— O, pleacă, Julian! Vreau să fac o baie și să mă odihnesc, spuse ea simțind cum o podidesc din nou lacrimile. Am atâtea de făcut dacă mâine trebuie să fiu târâtă în Hampshire!

— Sophy! Julian nu dădu niciun semn că voia să iasă din cameră. Sophy, nu plânge, gemu el privind-o cu o expresie neajutorată, apoi își deschise larg brațele.

Sophy îl privi mânioasă cu ochii plini de lacrimi, urând faptul că își pierduse din nou controlul, după care se aruncă suspinând direct în brațele lui Julian și îi udă pieptul gol cu lacrimile ei.

Julian o ținu în brațe până când furtuna începu să se potolească, fără a încerca să o liniștească sau să o certe. Pur și simplu o strânse în brațele lui puternice până când suspinele violente încetară.

Sophy își reveni încet, fiind conștientă de căldura confortabilă pe care i-o oferea îmbrățișarea lui Julian. Își dădu seama că era pentru prima oară când o ținea în brațe nu pentru a o săruta sau a face dragoste cu ea, prima oară când îi oferise și altceva decât pasiune. Stătu nemișcată vreme îndelungată, savurând senzația oferită de mâna lui mare care îi mângâia liniștitor șira spinării.

Într-un sfârșit, fără prea mare tragere de inimă, se desprinse de el.

— Îmi cer scuze, milord, nu știu ce mi se întâmplă în ultima vreme, te asigur că plâng foarte rar. Își feri privirea în timp ce se dădea înapoi, căutând batista pe care ar fi trebuit să o aibă în buzunarul halatului. Drăcui fără răutate când nu o găsi acolo.

— Asta cauți? o întrebă Julian culegând pătratul de bumbac brodat de pe covor, unde căzuse.

— Da, mulțumesc, spuse Sophy smulgându-i-o din mână, mâhnită că nu era în stare nici măcar să își țină batista în buzunar.

— Lasă-mă să-ți aduc alta curată, se offeri el îndreptându-se spre măsuța de toaletă și luând de acolo o altă batistă.

Când i-o înmâna cu o expresie profund îngrijorată, Sophy își suflă nasul în ea cu putere, o făcu ghemotoc și o îndesă în buzunar.

— Mulțumesc, milord. Te rog să mă scuzi pentru un asemenea spectacol deprimant, nu știu ce mi-a venit. Acum te rog, chiar trebuie să fac o baie. Dacă vrei să mă ierți, am o mulțime de lucruri de care trebuie să mă ocup.

— Da, Sophy, te iert, oftă Julian. Mă rog doar ca și tu să mă poți ierta vreodată, continuă el, culegându-și hainele de pe jos și ieșind fără vreun cuvânt din cameră.

*

Mai târziu, în cursul nopții, Julian stătea singur în bibliotecă, cu picioarele întinse pe un taburet și cu o sticlă de vin de Bordeaux pe masa de alături. Era într-o dispoziție groaznică. În sfârșit, tăcerea domnea în toate colțurile casei. Până nu demult fusese o agitație insuportabilă din cauza pregătirilor de plecare ale lui Sophy, care îl deprimaseră la culme. Avea să se simtă singur fără ea. Julian își turnă încă un pahar de vin și se întrebă dacă Sophy plângea în patul ei. În acea dimineață se simțise ca o brută când îi spusese că o trimitea înapoi la Ravenwood Abbey. În același timp însă, știa că nu avea de ales și că din momentul în care îi descoperise intențiile, nu avusese altă soluție decât să o scoată din oraș. Sophy se scâldea în ape tulburi și nu știa deloc cum să se salveze de la înec.

Luă o gură de vin și se gândi dacă trebuia să se simtă vinovat pentru modul în care o manipulase pe Sophy. Chiar de la începutul confruntării din dormitorul ei își dăduse degrabă seama că simțul onoarei ar fi împiedicat-o să-i accepte argumentele logice referitoare la siguranța ei. Pe de altă parte, nu reușise să folosească forța fizică pentru a o determina să se supună. Prin urmare, recursese la singura variantă la care se putuse gândi, deși se îndoise într-o oarecare măsură că avea să funcționeze. Se folosise de sentimentele ei pentru a o manipula să acționeze așa cum dorea el.

Fusese un șoc major să vadă cum zidul aparent

inexpugnabil pe care ea și-l construisese se năruise atât de repede când o avertizase că acțiunile ei i-ar fi putut forța să își riște viața într-un duel. Cu siguranță îl iubea cu adevărat, căci niciun alt sentiment nu putea fi atât de puternic încât să treacă peste profundul ei simț al onoarei. De dragul lui, Sophy renunțase la căutările ei, care i-ar fi permis în cele din urmă să se răzbune.

Julian se simți dintr-odată umilit de profunzimea sentimentelor ei și, în același timp, plin de bucurie. Fără îndoială Sophy i se dăruise, îi aparținea în feluri care i se păruseră de neconceput până atunci.

Totuși, chiar și în acele clipe, când se desfăta la gândul triumfului, își dădea seama cu tristețe că ea era foarte nefericită din cauza lui. „Este atât de nedrept! Nimic nu merge așa cum m-am gândit că va fi atunci când am fost de acord să mă căsătoresc cu tine.”

Și acum, pe lângă toate celelalte, era foarte posibil să fie însărcinată. Tresări amintindu-și că unul dintre lucrurile pe care i le ceruse fusese să nu o grăbească să-i facă copii. Julian se cufundă și mai adânc în fotoliu și se întrebă dacă avea să reușească vreodată să crească din nou în ochii lui Sophy, căci în acel moment părea că făcuse totul aiurea, și asta chiar de la început. Oare ce trebuia să facă un bărbat ca să își convingă soția că era demn de dragostea ei? Aceasta era o problemă pe care nu reușise să o rezolve încă și după tot ce se întâmplase între el și Sophy, erau șanse mari ca neînțelegerea să persiste pentru totdeauna.

Ușa se deschise în spatele lui, dar Julian nu privi dincolo de brațele propriului scaun.

— Du-te la culcare, Guppy, și trimite și restul personalului în camerele lor. Am de gând să stau puțin aici și nu are rost să mă aștepți, o să sting eu lumânările.

— Le-am spus lui Guppy și celorlalți să se retragă în camerele lor pe parcursul întregii nopți, spuse Sophy închizând încet ușa.

Julian îngheță auzindu-i vocea. Așeză deoparte paharul de vin și se ridică în picioare, întorcându-se spre ea. Părea foarte zveltă și fragilă într-o rochie roz cu talie înaltă. Îi

venea greu să creadă că ar fi putut fi însărcinată, se gândi Julian. Părul îi era adunat în vârful capului și legat cu o panglică de mătase care începea deja să se desfacă, iar zâmbetul îi era seducător.

— Credeam că te-ai culcat deja, rosti Julian pe un ton aspru, mirat de dispoziția ei. Nu plângea și nici nu părea gata să se certe, să îl dojenească ori să insiste cu încăpățănare pe un anumit subiect. Trebuie să fii odihnită pentru drum.

— Am venit să-ți spun la revedere, Julian, îl informă ea oprindu-se în fața lui cu o privire luminoasă.

Julian se simți ușurat văzând că nu mai părea la fel de nefericită cum fusese mai devreme.

— Voi veni și eu cât de curând, promise el.

— Bine, îți voi simți lipsa, murmură ea trasând conturul cutelor din lavaliera lui înnodată elegant. Însă nu aș vrea să ne despărțim supărați.

— Te asigur că eu unul nu sunt supărat. Îmi doresc doar ce este mai bine pentru tine și tu trebuie să crezi asta, Sophy.

— Înțeleg perfect. Uneori ești greu de cap și încăpățânat și arogant, dar știu că vrei din tot sufletul să mă protejezi. În orice caz, nu voi accepta să-ți riști viața pentru mine.

— Sophy, ce faci? exclamă el privind-o uluit cum începea să-i desfacă lavaliera imaculată. Sophy, îți jur că plecarea ta la moșie este chiar cea mai bună soluție. Nu va fi așa rău acolo, draga mea. Vei putea să îți revezi părinții și cu siguranță ai prieteni pe care vei dori să-i chemi în vizită.

— Da, Julian, aprobă ea în timp ce îi îndepărta lavaliera și începea să îi descheie haina.

— Dacă ești într-adevăr însărcinată, aerul de la țară va fi mult mai sănătos pentru tine decât acela de la oraș, continuă el, căutând disperat motive prin care să-i întărească hotărârea de a pleca.

— Fără îndoială că ai dreptate, milord. Aerul de la Londra pare să fie mereu atât de încărcat, nu-i așa? Zicând acestea se apucă să-i descheie cămașa albă.

— Sunt sigur că am dreptate, spuse el. Preluarea

inițiativei de către Sophy îl surprinsese în așa măsură, încât nu mai putea să gândească. Dintr-odată pantalonii îi strângeau prea tare în partea superioară.

— Bărbații sunt întotdeauna convinși că au dreptate chiar și atunci când se înșală.

— Sophy? bolborosi el, urmărind cum degetele ei i se plimbau pe pieptul descoperit, Sophy, știu că uneori mă găsești arogant, dar te asigur că...

— Te rog să nu mai spui nimic, Julian. Nu vreau să discutăm despre logica trimerii mele la conac și nici despre nefericita ta predilecție pentru aroganță. Sophy se ridică pe vârfurile picioarelor și îi oferii buzele ușor desfăcute. Sărută-mă.

— O, Doamne, Sophy! Julian puse lacom stăpânire pe gura ei, uluit de cât de norocos putea fi.

Se părea că dispoziția ei se schimbasesse complet, dar nici măcar nu încercă să identifice motivul; nu avea de gând să întrebe ce produsese această răsturnare de situație.

— Sophy, draga mea, haide să mergem sus, repede, reuși Julian să bâiguie, venindu-și puțin în fire când ea se trase mai aproape de el.

— De ce? susură ea în timp ce îi adulmeca gâtul.

— De ce? repetă Julian privind la bucele ei zburlete. Mă întrebi asta în situația actuală? Sophy, ard de dorință pentru tine.

— Întregul personal este în pat, suntem singuri, nimeni nu ne va deranja.

În sfârșit, Julian își dădu seama că ea era gata să facă dragoste chiar acolo, în bibliotecă.

— A, Sophy, făcu el pe jumătate râzând și pe jumătate gemând, ești cu adevărat o femeie plină de surprize! Îi trase jucăuș panglica din păr.

— Vreau să mă ții minte bine cât timp vom fi despărțiți.

— Nimic pe lumea asta nu m-ar putea face să te uit, draga mea soție, spuse el luând-o în brațe și purtând-o spre canapea. O așeză pe perne și ea îi zâmbi cu acea privire etern feminină plină de promisiuni nerostite, iar când își deschise brațele, Julian se avântă nerăbdător în ele.

Câteva clipe mai târziu, când constată că nu avea suficient loc pe canapea, Julian se rostogoli pe covor, luându-o și pe Sophy cu el. Ea îl urmă fericită, iar sânii și gâtul îi roșiră suav. Julian stătea pe spate cu soția lui dezbrăcată deasupra lui. Își puse în minte să încerce același lucru cu prima ocazie și pe podeaua bibliotecii de la Ravenwood Abbey.

Capitolul 17

Julian avusese dreptate, se gândi Sophy după a treia zi petrecută la Ravenwood. Desigur că nu ar fi recunoscut asta de față cu el, dar situația nu era deloc așa de rea la țară. În ceea ce o privea, partea cea mai proastă era că nu se afla și el acolo. Cu toate acestea, avusese destule lucruri cu care să își umple timpul în lipsa soțului ei. Interiorul superbului conac avea mare nevoie de o renovare. Deși personalul lui Julian era foarte devotat și binevoitor, servitorii acționaseră de capul lor după moartea lui Elizabeth.

Sophy își salută cu entuziasm noua menajeră, mulțumită să vadă că administratorul îi urmasese sfatul de a o promova pe doamna Ashkettle în această poziție. Aceasta, la rândul ei, era mulțumită să vadă o față cunoscută la conducerea gospodăriei. Împreună se aruncară cu frenezie într-o campanie de dereticat, reparat și împrospătat întregul conac.

În cea de-a treia zi, Sophy își invită bunicii la cină și descoperi astfel plăcerea de a sta în capul mesei în propria ei casă.

— O îmbunătățire nemaipomenită, draga mea, exclamă fericită bunica ei, observând ce minuni făcuse Sophy prin conac în cele trei zile. Ultima oară când am fost aici, totul părea atât de întunecos și lugubru! Este de necrezut ce pot face niște jaluzele noi și puțină curățenie, alături de niște podele cernite.

— Nici mâncarea nu e rea, observă lordul Dorrington, luând încă o porție de cârnați. Ești o contesă grozavă, Sophy. Cred că o să mai beau puțin vin de Bordeaux. Crama lui Ravenwood are unul excelent. Când se întoarce soțul tău?

— Curând, sper. Are niște afaceri de încheiat în oraș. Între timp însă, poate că este mai bine că nu se află aici.

Toată agitația din casă din ultimele trei zile l-ar fi enervat, fără îndoială, spuse Sophy, cerându-i cu un zâmbet lacheului să mai aducă vin. Mai sunt vreo câteva camere care trebuie aranjate, inclusiv dormitorul care i-a aparținut de drept contesei de Ravenwood, își aminti ea.

Fusese surprinsă să găsească acea cameră încuiată. Doamna Ashkettle scotocise printre cheile pe care le moștenise de la doamna Boyle și dăduse din cap nedumerită.

— Nu înțeleg, doamna mea, niciuna dintre chei nu pare să se potrivească în broască. Poate că s-a pierdut. Doamna Boyle a spus că i s-a poruncit întotdeauna să nu intre în camera aceea, iar eu am urmat la rândul meu aceleași instrucțiuni. Acum însă că vă aflați aici, veți dori fără îndoială să vă mutați acolo. Nu vă faceți griji, doamnă, o să pun de îndată pe cineva să se ocupe de această problemă.

Problema se rezolvase de la sine când Sophy găsisese o cheie dosită în fundul unui sertar din bibliotecă. Cu o stranie presimțire, încercase cheia în broasca ușii încuiate și descoperise că se potrivea perfect, după care cercetase curioasă vechea cameră a lui Elizabeth.

Decise imediat că nu avea să se mute în ea decât după ce era curățată și aerisită așa cum se cuvine, căci nu era deloc îmbietoare în starea din acel moment. Se pare că nimeni nu mai intrase în ea de la moartea lui Elizabeth.

După ce într-un final lordul și doamna Dorrington își luară rămas-bun de la ea după cină, Sophy își dădu seama că era epuizată, așa că se îndreptă obosită spre camera pe care o folosea în prezent și o lăsă pe cameristă să o pregătească de culcare.

— Mulțumesc, Mary, spuse Sophy înăbușindu-și un căscat. Se pare că sunt foarte obosită în seara asta.

— Nu e de mirare, doamnă, după cât ați muncit pe aici. Ar trebui să o luați mai ușor, dacă îmi permiteți să vă spun asta. Înălțimea Sa n-ar fi mulțumit să știe că ați trudit pe brânci, deși sunteți însărcinată.

— De unde știi că sunt însărcinată? întrebă Sophy cu ochii mari de uimire.

— Nu e niciun secret, doamnă, zise Mary hlizindu-se fără jenă. Am grijă de dumneavoastră de ceva vreme și știu că anumite lucruri nu s-au întâmplat atunci când ar fi trebuit. Felicitări, dacă îmi îngăduiți să spun asta. I-ați dat deja de veste Înălțimii Sale? Va fi cât se poate de mulțumit.

— Da, Mary, știe deja, oftă Sophy.

— Atunci pariez că de aceea ne-a trimis înapoi la țară. Nu a vrut să stați în aerul mizerabil din Londra cât îi purtați copilul. Înălțimea Sa este genul care are grijă de femeile lui.

— Este, nu-i așa? Mergi la culcare, Mary, eu o să citesc puțin.

Era greu să ții un secret într-o casă atât de mare, și Sophy o știa. Cu toate acestea, se gândise să țină prețiosul ei secret despre copil încă o bucată de vreme, întrucât nu se obișnuise pe deplin cu ideea că purta în pânțe copilul lui Julian.

— Prea bine, doamnă. Să îi duc bucătăresei unguentul pentru mâini pe care i l-ați promis?

— A, da, unguentul, aproape că am uitat de el, spuse Sophy mergând repede la cușorul ei cu ierburi medicinale. Trebuie să nu uit să-i fac o vizită bătrânei Bess mâine și să iau niște provizii de la ea, nu știu cât de proaspete sunt ierburile pe care le țin farmaciștii din Londra.

— Da, doamnă. Atunci noapte bună, doamnă, îi ură Mary luând borcănelul cu unguent. Bucătăreasa vă va fi recunoscătoare.

— Noapte bună, Mary.

Sophy privi cum se închise ușa în urma cameristei și apoi se îndreptă spre raftul cu cărțile ei. Deși era foarte obosită, acum că era gata de culcare, nu prea îi venea să doarmă.

În același timp, nici nu prea îi venea să citească, își dădu seama în timp ce întorcea paginile celei mai recente creații a lui Byron, *Ghiaurul*. Cumpărase volumul cu câteva zile înainte ca Julian să o trimită la țară și de-abia așteptase să-l citească. Faptul că în acel moment nu reușea să fie interesată de ultima operă a poetului, plină de aventuri și intrigi în exoticul Orient, spunea multe despre dispoziția ei.

Lăsând la o parte cărțile, privirea îi căzu asupra casetei

cu bijuterii de pe măsuța de toaletă. Deși inelul negru nu se mai afla acolo, de fiecare dată când privea caseta, Sophy se gândea puțin la planurile ei zădărnicate de a-l găsi pe cel care o sedusese pe Amelia.

Apoi își atinse pântecul încă plat și simți cum o scutură un fior. Nu mai avea cum să își ducă la bun sfârșit munca de detectiv, întrucât nu putea să-i pună viața în primejdie lui Julian cu propria ei dorință de răzbunare. Era tatăl copilului ei și era iremediabil îndrăgostită de el. Chiar dacă nu ar fi fost așa, nu ar fi avut niciun drept să lase pe altcineva să își asume riscuri de dragul onoarei ei.

O parte din ea se mira de cât de ușor își abandonase cercetările. La momentul respectiv fusese nefericită și furioasă, dar acum se potolise. De fapt, bănuia că simte chiar o mică senzație de ușurare. Fără îndoială, alte lucruri deveniseră mai importante între timp și în sinea ei tânjea să le poată acorda întreaga ei atenție. Purta în pânțele copilul lui Julian.

Deși încă îi venea greu să o creadă, faptul devenea pe zi ce trecea mai real. Julian își dorea acest copil, își reaminti ea plină de speranță, și poate că asta avea să consolideze legătura care începuse să se formeze între ei.

Sophy se mișca prin cameră simțindu-se încă neobișnuit de agitată. Aruncă din nou o privire patului, spunându-și că trebuia să se suie în el și să doarmă puțin, dar apoi se gândi la camera din capătul coridorului în care plănuia să se mute cât de curând posibil.

Din impuls, luă o lumânare, deschise ușa camerei ei și o porni pe coridorul întunecat care ducea la dormitorul ce-i aparținuse odinioară lui Elizabeth. Fusese înăuntru de una sau două ori și i se păruse foarte neplăcut. Era decorat cu o senzualitate atât de obraznică încât lui Sophy îi părea de-a dreptul indecent.

Tema de bază a camerei fusese în mod evident influențată de preferința stăpânei pentru stilul chinezesc, dar se mersese mult dincolo de standardele normale ale acestuia, ajungându-se în sfera erotismului neguros și luxuriant. Când aruncase prima dată o privire, Sophy se

gândise că era o cameră unde domnea întunericul, întrucât locul avea ceva ciudat, nesănătos, și nici ea, nici doamna Ashkettle nu își petrecuseră prea mult timp acolo după ce intraseră.

Cu lumânarea într-o mână, Sophy deschise ușa și avu sentimentul că încăperea o afecta la fel ca data trecută, deși acum se considera pregătită. Draperiile groase din catifea blocau orice rază de lumină, chiar și pe acelea ale lunii, iar desenele de pe mobila lăcuită în negru și verde probabil că ar fi vrut să reprezinte niște dragoni exotici, irizați, însă creaturile aduceau mai degrabă cu niște șerpi încolăciți. Patul era o monstruozitate susținută de niște picioare imense în formă de gheară și acoperită cu un strat gros de perne peste cuvertura grea. Pereții erau acoperiți de un tapet întunecat. Era genul de cameră pe care un bărbat ca lordul Byron, cu înclinația lui pentru melodramă și senzualitate, ar fi găsit-o foarte interesantă, se gândi Sophy, dar în același timp era o cameră în care Julian nu se simțise probabil niciodată în largul lui.

În timp ce Sophy trecea pe lângă un rând înalt de sertare din lac, i se păru că unul dintre dragoni își arată colții la lumina lumânării, pe când o masă de alături își descoperi sinistrele decorațiuni florale care emanau un aer malefic.

Cutremurată de un fior de dezgust, încercă să își imagineze cum avea să arate camera după ce avea să o redecoreze. În primul rând avea să înlocuiască mobila și draperiile. Diverse piese de mobilier nefolosite ar fi mers cât se poate de bine acolo.

Da, fără îndoială că lui Julian îi displăcuse grozav camera, își zise Sophy, căci nu era deloc decorată în stilul lui. Învățase deja că îi plăceau liniile simple, clasice și elegante. Dar încăperea aceasta nu-i aparținuse lui, ci fusese templul pasiunii lui Elizabeth, locul unde își țesuse pânzele otrăvite și unde atrăsese bărbații.

Împinsă de o curiozitate morbidă, Sophy rătăci prin cameră, deschizând ușile șifonierelor și sertarele. Nu mai era niciun obiect personal acolo. Se părea că Julian ordonase să se golească camera de lucrurile lui Elizabeth

înainte de a o încuia pentru totdeauna.

Deschizând un ultim rând de sertare dintr-un dulap lăcuit, Sophy găsi un mic volum legat în piele. Se uită stânjenită la el o vreme înainte de a-l deschide și de a vedea că era jurnalul lui Elizabeth.

Neputându-se stăpâni, Sophy așeză lumânarea pe masă și începu să citească.

Două ore mai târziu, Sophy știa de ce se aflase Elizabeth în apropierea iazului în noaptea în care murise.

— A venit la tine în noaptea aceea, Bess, nu-i așa? spuse Sophy, așezată pe banca din fața căsuței acoperite cu stuf a bătrânei, fără a ridica privirea spre ea, în timp ce alegea diverse ierburi proaspete și uscate.

— Deci ai aflat, murmură Bess cu un oftat adânc. Ochii erau două tăieturi pe fața ei ridată. Da, fata mea. A venit la mine, sărmana femeie. În acea noapte nu era ea însăși. Cum ai descoperit că a fost aici?

— I-am găsit jurnalul în camera ei.

— Of, sărmana nesocotită! pufni Bess clătinând din cap dezgustată. Treaba asta cu doamnele din nobilime care scriu în micile lor jurnale este periculoasă. Sper că tu nu faci asta.

— Nu, zâmbi Sophy, nu țin un jurnal. Uneori îmi fac note de lectură, dar nimic mai mult. Este tot ceea ce pot face pentru a-mi ține corespondența la zi.

— Tot spun de ani de zile că nu e nicio sfârâială să înveți atâția oameni să scrie și să citească, bombăni femeia. Adevăratele cunoștințe, cele cu adevărat importante, nu le iei din cărți, ci fiind atent la ce te înconjoară și la ce ai aici, arată ea, bătându-și pieptul voluminos în zona inimii.

— Se prea poate, dar din nefericire, nu toți avem instinctele tale pentru acest gen de cunoștințe, Bess, și mulți nu avem memoria ta. De aceea, pentru noi, singura soluție este să știm să scriem și să citim.

— Dar asta nu a fost o soluție bună pentru prima contesă, nu-i așa? Și-a încredințat secretele carnețelului ei și acum le știi și tu.

— Poate că Elizabeth și-a pus pe hârtie secretele pentru că spera că într-o bună zi cineva le va găsi și le va citi, spuse Sophy gânditoare. Poate că era oarecum mândră de răutatea ei.

— Mai degrabă se poate ca sărmana femeie să nu se fi putut abține, zise Bess. Poate că scriind își pierdea o parte din otrava care îi curgea prin vene, căci Dumnezeu știe că avea un fel de otravă în ea.

— Nu vom ști niciodată cu siguranță, spuse Sophy, amintindu-și că unele notițe erau triumfătoare, altele obscene, altele răzbunătoare și altele tragice. Sophy păstră tăcerea în timp ce sigila ierburile în niște săculeți. Soarele târziu de după-amiază bătea plăcut pe umerii ei, iar mirosurile pădurii care înconjura căsuța lui Bess erau dulci și liniștitoare după aerul de la Londra.

— Așadar, acum știi, conchise Bess, rupând tăcerea după câteva clipe.

— Că a venit să te vadă pentru că voia să scape de copilul pe care îl purta în pânțece? Da, știu asta, dar jurnalul se încheie cu această din urmă notiță. Toate paginile care urmează după ea sunt goale. Ce s-a întâmplat în noaptea aceea, Bess?

— Să mă ierte Dumnezeu, s-a întâmplat că am omorât-o! gemu bătrâna închizând ochii și ridicându-și chipul spre soare.

— Prostii! Nu te cred! exclamă Sophy, scâpând aproape din mână un buchet de flori uscate de sulfină și privind-o șocată. Ce tot spui acolo?

— Nu i-am dat ceea ce dorea, rosti Bess fără a deschide ochii. Am mințit și i-am spus că nu am ierburile de care ar fi avut nevoie ca să scape de copil. Adevărul era că mă temeam să-i dau soiul de ajutor pe care mi-l cerea deoarece nu puteam avea încredere în ea.

— Instinctele tale erau corecte, o liniști Sophy dând din cap în semn că înțelegea. Te-ar fi avut la mână dacă i-ai fi dat ascultare. Era genul de persoană care ar fi putut folosi această informație pentru a te amenința mai târziu, și ai fi fost la mila ei. Ar fi venit la tine neîncetat, și nu doar ca să o

scapi de copiii pe care nu-i dorea, ci și ca să-i dai acele ierburi speciale care îi stimulau simțurile.

— Știi că folosea ierburile pentru asta?

— Scria în mod frecvent în jurnal după ce lua opiu. Notițele sunt o adunătură de cuvinte fără sens și stări de transă. Poate că tocmai faptul că folosea macul în scopuri total nepotrivite o făcea să se poarte atât de ciudat.

— Nu, o contrazise Bess. Nu era macul de vină. Sărmana avea mintea și spiritul bolnave și nimic nu o putea vindeca. Cred că folosea siropul de mac și alte ierburi pentru a-și alina chinurile. Am încercat o dată să îi spun că macul e bun pentru suferința trupească, nu pentru tulburarea care o măcina pe ea, venită din suflet, însă nu a vrut să mă asculte.

— De ce spui că ai omorât-o, Bess?

— Păi am lăsat-o să plece în acea noapte fără să-i dau ce dorea, așa că s-a dus direct la iaz și s-a înecat, sărmana.

Sophy reflectă câteva momente.

— Mă îndoiesc, rosti ea într-un sfârșit. Sunt de acord că avea o tulburare sufletească, dar mai fusese în acea stare cel puțin o dată și știa cum să facă rost de leacul pe care îl căuta. După ce tu ai refuzat-o, ar fi putut să meargă pur și simplu în altă parte unde ar fi primit ajutor, chiar dacă asta ar fi însemnat să se întoarcă la Londra.

— A mai scăpat și de un alt copil? se interesă Bess privind-o cruciș.

— Da, spuse Sophy atingându-și pântecul, fără să își dea seama, cu un gest protector. Era însărcinată când s-a întors din luna de miere cu contele și a găsit pe cineva la Londra care i-a luat sânge până a pierdut copilul.

— Pun pariu că nu era copilul lui Ravenwood cel pe care dorea să îl omoare în noaptea în care s-a înecat, se încruntă bătrâna.

— Nu, era al unuia dintre iubiții ei. Unul pe care însă Elizabeth nu îl numise, își aminti Sophy.

Simți cum o treceau fiorii în timp ce termina de legat și ultimii săculeți cu ierburi.

— Se face târziu și cam răcoare. Mai bine m-aș întoarce

la conac.

— Ai toate ierburile și florile trebuincioase?

— Da, așa cred, spuse Sophy îndesându-și săculeții în buzunarele costumului de călărie. La primăvară cred că o să îmi fac propria grădină de ierburi la conac și când va sosi momentul, mă aștept să îmi dai niște sfaturi, Bess.

— Da, o să te ajut, dacă mai sunt încă pe aici, spuse aceasta fără a se mișca de pe băncuță, deși ochii ei bătrâni erau încă ageri. Și dacă nu, oricum știi destule cât să-ți poți face propria ta grădină. Am însă impresia că la primăvară vei fi ocupată cu altceva decât grădina.

— Eram sigură că vei ghici.

— Că ești însărcinată? Este cât se poate de evident pentru cine are ochi de văzut. Ravenwood te-a trimis înapoi la țară pentru binele copilului, nu-i așa?

— Pe de o parte, da, dar pe de alta, mi-e teamă că m-a alungat la țară deoarece am fost o mare povară pentru el la oraș, spuse Sophy zâmbind hoțeste.

— Ce vrei să spui, fata mea? o iscodi Bess nedumerită. Ai fost o nevastă bună pentru el, nu-i așa?

— Cu siguranță, sunt cea mai bună dintre soții. Ravenwood e cât se poate de norocos să mă aibă, dar nu sunt întotdeauna sigură că e conștient de norocul care a dat peste el, explică Sophy luând frâiele calului în mâini.

— Eee, tare mai ești glumeață! Acuma pleacă până nu răcești. Ai grijă să mănânci bine, o să ai nevoie să fii puternică.

— Nu-ți face griji, Bess, spuse Sophy în timp ce se avânta în șa, am aceeași poftă de mâncare sănătoasă și deloc potrivită pentru o doamnă, ca întotdeauna.

Își potrivi cutele rochiei asigurându-se că micile pachete de ierburi erau în siguranță și apoi își îmboldi iapa să o ia din loc.

În spatele ei, Bess rămase pe bancă, privind în depărtare până când calul și călărețul dispărură printre copaci.

Iapa nu avea nevoie să fie condusă spre scurtătură, așa că Sophy lăsă animalul să își aleagă singur drumul prin pădure, pe când mintea ei se întoarse la ceea ce citise în

noaptea anterioară.

Povestea modului în care predecesoarea ei alunecase spre ceva foarte apropiat de nebunie nu fusese prea edificatoare, dar cu siguranță constituise o lectură pasionantă.

Sophy ridică privirea și văzu iazul funest prefigurându-se în spatele unui șir de copaci. Dând ascultare unei simple toane, își forță iapa să se oprească. Animalul fornăi și se aplecă în căutarea a ceva de ronțăit, în timp ce Sophy stătea nemișcată și studia scena.

După cum îi spusese lui Bess, nu credea că Elizabeth se omorâse, iar jurnalul dezvăluise faptul extrem de interesant că prima contesă de Ravenwood știa să înoate. Desigur, dacă o femeie cădea într-un lac adânc purtând un costum greu de călărie sau altfel de îmbrăcăminte de acest gen, s-ar li putut îneca rapid, indiferent de cât de bună înotătoare ar fi fost, pentru că greutatea considerabilă a unei cantități atât de mari de material îmbibat cu apă ar fi fost greu de manevrat și ar fi tras victima cu ușurință la fund.

— Ce tot fac aici gândindu-mă la moartea lui Elizabeth? Își întrebă Sophy iapa, doar nu mă plictisesc sau nu am ce face la conac. Este o nebunie, așa cum mi-ar spune și Julian, fără îndoială, dacă ar fi aici.

Calul o ignoră, continuând să mestece neabătut o gură de iarbă, și Sophy alunecă din șa după ce ezită doar o fracțiune de secundă. Merse spre malul iazului ținând frâiele în mână. Era un mister la mijloc, iar intuiția îi spunea că avea oarecum legătură cu moartea surorii ei.

În spatele ei, iapa necheză în semn de răspuns către un alt cal și Sophy începu să se întoarcă, surprinsă că mai era cineva călare pe această porțiune din moșia Ravenwood, însă nu reuși să se miște suficient de iute. Nou-venitul descălecuse deja și se apropia mult prea repede. Sophy izbuti să vadă un bărbat cu o mască neagră învăluit într-o pelerină neagră. Dădu să țipe, dar faldurile pelerinei o împresurară și apoi se trezi prizonieră într-o beznă din care nu răzbătea niciun sunet. Dădu drumul hățurilor și auzi fornăitul uimit al iepei, precum și copitele ei lovind

pământul. Răpitorul lui Sophy înjură în timp ce zgomotul de copite începu să se piardă în depărtare. Sophy se luptă voiniceste să se elibereze de pelerină, dar câteva clipe mai târziu simți cum niște funii robuste îi erau trecute peste mijloc și picioare, immobilizându-i mâinile și gleznela, după care fu aruncată peste oblâncul șeii.

— Ai de gând să mă ucizi atât de târziu pentru ceea ce s-a întâmplat acum aproape cinci ani, Ravenwood? Întrebă lordul Utteridge oftând blazat. Nu știam că acționezi atât de încet când vine vorba despre astfel de lucruri.

Julian îl înfrunța în micul alcov, departe de sclipitoarea sală de bal a lui Lady Salisbury.

— Nu o face pe prostul, Utteridge, nu mă interesează ce s-a întâmplat acum cinci ani și tu o știi prea bine. Prezentul mă interesează și ai grijă, pentru că ceea ce se întâmplă în prezent este foarte important.

— Pentru numele lui Dumnezeu, omule, nu am făcut decât să dansez cu noua ta contesă, și doar o singură dată. Știm amândoi că nu mă poți provoca la duel pe baza unei pretext atât de subțire. Ar da naștere unui scandal acolo unde nu este nevoie.

— Pot să îți înțeleg neliniștea în a discuta cu un soț, oricare ar fi acela, întrucât reputația ta este de așa natură încât nu îți permite să te simți în largul tău în compania bărbaților însurați, replică Julian cu un zâmbet rece. Ar fi interesant de văzut cum s-ar schimba atitudinea ta față de sportul acesta de a pune coarne bărbaților însurați odată ce te căsătorești și tu. Astea fiind zise, să știi că vreau niște răspunsuri de la tine, Utteridge, și nu să te provoc la duel.

— Răspunsuri legate de ceea ce s-a întâmplat acum cinci ani? Întrebă Utteridge cu o privire precaută. Ce rost are? Te asigur că mi-am pierdut orice interes pentru Elizabeth după ce ai băgat câte un glonț în Ormiston și Varley, nu sunt idiot.

— Puțin îmi pasă de ce s-a întâmplat acum cinci ani, ți-am spus asta. Ce vreau eu sunt informații despre inele.

— Ce inele? rosti Utteridge cu o prudență bizară.

— Inele precum acesta, spuse Julian deschizându-și pumnul și lăsând să se vadă inelul negru cu modele în relief din palmă.

— De unde Dumnezeu îl ai? exclamă Utteridge, holbându-se la micul cerc de metal.

— Asta nu te privește.

— Nu este al meu, îți jur! Privirea i se plimba fără tragere de inimă de la inel la chipul lipsit de expresie al lui Julian.

— Nici nu mă gândeam că ar fi, dar ai și tu unul asemănător, nu-i așa?

— Sigur că nu, de ce mi-aș dori un obiect atât de comun?

— Este remarcabil de urât, nu-i așa? comentă Julian, aruncând o privire inelului. Dar până la urmă, el simboliza un joc murdar. Spune-mi, Utteridge, mai practicați încă jocurile acelea, tu, Varley și Ormiston?

— Pentru numele lui Dumnezeu, omule, îți spun că nu am făcut decât să schimb câteva cuvinte cu soția ta pe ringul de dans. Ai vreo acuzație la adresa mea? Dacă așa este, zi-o pe față, nu mă lua prin învăluire, Ravenwood.

— Nu am acuzații, sau cel puțin nu la adresa ta. Dă-mi răspunsurile, Utteridge, și te las în pace.

— Și dacă nu ți le dau?

— Ei, atunci trebuie să discutăm despre întâlnirea aceea din zori de care ai pomenit ceva mai devreme, îl amenință Julian fără să clipească.

— M-ai provoca la duel doar pentru că nu primești răspunsurile pe care le cauți? Utteridge era deconcertat. Ravenwood, îți spun că nu am atins-o pe noua ta mireasă.

— Te cred. Dacă ai fi făcut asta, poți fi sigur că nu m-aș fi mulțumit doar să-ți trag un glonte în braț, așa cum am făcut cu Ormiston și Varley, și că ai fi mort acum.

— Îmi dau seama că este o posibilitate cât se poate de reală, admise Utteridge, fixându-l cu privirea. Nu ai omorât pe nimeni pentru onoarea lui Elizabeth, dar în mod evident ești pregătit să faci asta pentru noua ta doamnă. Lămurește-mă însă, de ce ai nevoie de răspunsuri referitoare la inel, Ravenwood?

— Să spunem doar că mi-am asumat răspunderea de a

face dreptate în numele cuiva al cărui nume nu te privește.

— Poate este vorba despre un amic de-al tău încornorat? sugeră Utteridge, zâmbind ușor.

— Prietena unei tinere femei, care este moartă acum, așa cum este și copilul ei nenăscut.

— Vorbim despre o crimă aici? Rânjetul i se șterse de pe față.

— Depinde cum privești lucrurile. Persoana pe care o reprezint are convingerea că proprietarul acestui inel este un ucigaș.

— Bine, dar a omorât-o pe această tânără femeie despre care vorbești? insistă Utteridge.

— A făcut-o să se sinucidă.

— Așadar o fetișcană prostituată se lasă sedusă și rămâne însărcinată, iar tu cauți să o răzbuni acum, Ravenwood? Să fim serioși, ești un om de lume, știi că astfel de lucruri se întâmplă tot timpul.

— Persoana pe care o reprezint nu consideră asta un motiv suficient pentru a justifica sinuciderea, murmură Julian, iar eu trebuie să iau în calcul acest aspect la fel de serios ca prietena mea.

— Pe cine reprezinți? întrebă Utteridge încruntându-se. Pe mama fetei? Poate pe unul dintre bunici?

— După cum am spus, nu este treaba ta. Ți-am dezvăluit destule cât să te asigur că nu am de gând să îți trag un glonte în braț, Utteridge, decât dacă mă forțezi să fac asta, așa că acum știi tot ce ai nevoie.

— Poate că îți sunt dator oarecum după atâta vreme, mormăi Utteridge cu o grimasă. Elizabeth era o femeie tare ciudată, nu-i așa?

— Nu am venit aici ca să vorbesc despre Elizabeth.

— După modul în care ai pus problema, cred că știi deja destul de multe despre inele.

— Știi că tu, Varley și Ormiston le-ați purtat.

— Au fost și alții.

— Care nu se mai află printre noi acum, observă Ravenwood. Da, am descoperit deja doi.

— Dar mai e un altul, viu și nevătămat, al cărui nume nu

I-ai pomenit, zise Utteridge aruncându-i o privire piezișă.

— Vreau să-mi spui numele lui.

— De ce nu? Nu îmi sunt dator cu nimic și sunt convins că dacă nu ți-l spun eu, îl vei afla de la Ormiston sau Varley. O să-ți ofer informațiile care te interesează, Ravenwood, dacă mă asiguri că această afacere se încheie aici. Nu am nici cea mai mică dorință să mă trezesc în zori, oricare ar fi motivul. Nu-mi priește, la constituția mea, să-mi întrerup somnul atât de devreme.

— Spune-mi numele, Utteridge.

O jumătate de oră mai târziu, Julian sărea din trăsură și urca cu pași mari treptele de la intrarea casei lui din Londra. Prin minte i se învârtea nebunește secretul pe care i-l smulsese lui Utteridge. Când Guppy deschise ușa, Julian păși în holul de la intrare salutându-l cu o ușoară mișcare a capului.

— Voi petrece vreo oră în bibliotecă, Guppy, trimite personalul la culcare.

— Milord, aveți un vizitator, îl informă Guppy dregându-și vocea. Lordul Daregate a sosit acum câteva clipe și vă așteaptă în bibliotecă.

Julian dădu din cap și intră în cameră. Daregate era așezat într-un fotoliu și citea o carte pe care o luase de pe un raft din apropiere. Julian observă și că își turnase un pahar cu Porto.

— Dar nu e nici măcar miezul nopții, Daregate. Ce te-a făcut să ieși din tripoul tău preferat la o astfel de oră? se interesă Julian traversând încăperea și turnându-și un pahar de vin.

— Știam că ai de gând să mai faci cercetări despre inel și m-am gândit să trec pe la tine să văd ce ai aflat. Ai dat de Utteridge în seara asta, nu-i așa? spuse Daregate punând deoparte cartea.

— Nu ai fi putut să-mi pui întrebările astea la o oră mai normală?

— Ravenwood, știi că eu nu am habar ce înseamnă ore normale.

— Cât se poate de adevărat, confirmă Julian așezându-se și luând o înghițitură mare de vin. Foarte bine, voi încerca să te luminez. Patru membri ai acestei frății nelegiuite mai sunt încă în viață, nu doar cei doi despre care am aflat noi sau cei trei pe care i-a descoperit Sophy.

— Înțeleg, murmură Daregate studiind vinul din pahar. Asta înseamnă Utteridge, Ormiston, Varley și...?

— Waycott.

— Doamne, Dumnezeule, ești sigur de asta? exclamă Daregate uluit. Obișnuita lui mască de blazare dispăru, fiind înlocuită de o expresie severă.

— Cât se poate de sigur, spuse Julian așezând jos paharul cu un gest controlat care îi ascundea furia interioară. Utteridge mi-a dat informația.

— Utteridge nu este deloc o sursă de încredere.

— I-am spus că îl provoc la duel dacă mă minte.

— Atunci înseamnă că, fără îndoială, ți-a spus adevărul, zâmbi Daregate fără veselie. Lui Utteridge nu i-ar plăcea o asemenea provocare. Însă dacă este adevărat, Ravenwood, atunci ai o problemă serioasă.

— Poate că nu. E adevărat că Waycott a tot gravitat în jurul lui Sophy săptămâni întregi și că a reușit să o convingă să îi arate puțină compasiune, dar i-am ținut o predică despre ipocrizia lui.

— Sophy nu mi se pare a fi genul de fată pe care o impresionează predicile tale, Ravenwood.

— Adevărat, recunosc Julian zâmbind în ciuda dispoziției lui. În general, femeile au acest obicei neplăcut de a crede că doar ele pot observa ce se întâmplă în realitate cu cei obidiți și neînțeleși și nu prea vor să dea crezare unui bărbat care se bazează pe intuiția lui. Cu toate acestea, când îi voi spune lui Sophy că Waycott a fost bărbatul care i-a sedus prietena, se va întoarce cu totul împotriva lui.

— Nu la asta m-am referit când am zis că ai o problemă, îl întrerupse Daregate.

— Atunci despre ce vorbești? se răsti Julian aruncându-i o privire mânioasă, conștient de tonul serios al prietenului său.

— În seara asta am auzit că Waycott a plecat ieri din oraș și nimeni nu știe unde avea de gând să meargă. Cred însă că, în aceste condiții, trebuie să te gândești că ar fi putut să plece în Hampshire.

Capitolul 18

— Ai fost la bătrâna vrăjitoare, ca și Elizabeth, nu-i așa? O femeie ar căuta-o dintr-un singur motiv, spuse Waycott pe un ton ciudat de conversațional în timp ce o așeza pe Sophy în picioare și îi scotea pelerina de pe față. O privi cu o sclipire neobișnuită în ochi și își scoase masca. Sunt foarte mulțumit, draga mea. O să-i dau lovitura de grație lui Ravenwood când o să-l informez că noua lui contesă era gata să scape de moștenitorul lui, așa cum a făcut și prima lui contesă.

— Bună seara, milord, rosti Sophy înclinându-și capul grațios ca și cum l-ar fi întâlnit într-un salon de la Londra. Era încă legată în acea pelerină, dar se plasa deasupra acestui inconvenient. Nu își petrecuse ultimele două săptămâni degeaba, ci învățase să se poarte ca o contesă. Ce coincidență să vă întâlnesc aici, în acest loc atât de neobișnuit. Întotdeauna l-am considerat atât de pitoresc!

Sophy privi în jur prin mica încăpere din piatră, încercând să își ascundă frisonul de teamă. Ura locul acela. O adusese la vechea ruină normandă pe care îi plăcea să o deseneze până în ziua în care și-a dat seama că servise drept fundal pentru seducerea surorii ei.

Vechiul castel dărăpănat, odinioară cu un aer atât de pitoresc și fermecător, îi părea acum desprins dintr-un coșmar. Umbrele după-amiezii târzii se adunau afară, iar ferestrele înguste permiteau doar unei lumini difuze să pătrundă în interior. Pietrele golașe ale tavanului și pereților purtau urmele negre ale fumului de la căminul masiv. Locul era îngrijorător de umed, neplăcut și lugubru. Fusesse făcut focul în cămin și un ceainic și niște provizii fuseseră aduse într-un coș, însă cel mai neliniștitor lucru din întreaga încăpere era patul improvizat sprijinit de un perete.

— Îți e cunoscut micul meu loc de întâlnire? Minunat! S-ar putea să îl găsești cât se poate de util pe viitor, când vei începe să îți înșeli soțul în mod regulat. Sunt încântat să îți deschid ochii în fața plăcerilor acestui sport, spuse Waycott mergând într-un colț al camerei și lăsând masca să cadă pe podea. Lui Elizabeth îi plăcea să vină aici uneori, urmă el întorcându-se spre Sophy și zâmbindu-i din întuneric. Spunea că e o schimbare plăcută.

— Și era singura pe care o aduceați aici, lord Waycott? întrebă Sophy pradă unor presimțiri negre.

— O, nu, am folosit ocazional acest loc și ca să mă distrez cu o fată drăguță din sat când Elizabeth era ocupată cu fanteziile ei ciudate, spuse Waycott privind fix la masca de pe podea.

— Și cine era această fată drăguță pe care o aduceați aici, milord? îl iscodi Sophy simțind cum o cuprindea mânia, deși, surprinzător, asta păru să-i dea putere. Care era numele ei?

— Ji-am zis, era doar o târfă din sat, nu contează. După cum am spus, o foloseam doar când Elizabeth era într-una dintre stările ei de proastă dispoziție. Stările astea nu țineau niciodată prea mult, să știi. Waycott ridică privirea de la mască, părând cât se poate de dornic de a o face pe Sophy să înțeleagă. Cu toate acestea, cât timp le cădea pradă, nu era deloc în apele ei. Uneori au existat și alți bărbați. Nu puteam suporta să o văd flirtând și invitându-i apoi în dormitorul ei. Uneori voia să îi însoțesc și eu, dar nu puteam tolera asta.

— Așa că veneai aici cu o fată inocentă din sat, spuse Sophy neputând să-și ordoneze gândurile din cauza mâniei, dar încercând din răspuțeri să ascundă asta. Simțea că soarta ei depindea de cât de bine își putea ține în frâu emoțiile.

— Nu a rămas prea mult timp așa de inocentă, chicoti Waycott rememorând, te pot asigura de asta. Sunt cunoscut ca un iubit excelent, Sophy, după cum vei descoperi în curând. Asta îmi amintește, draga mea, că trebuie să te întreb cum de ai ajuns în posesia inelului, se

răsti el deodată, îngustându-și ochii.

— Da, inelul. Când și unde l-ai pierdut, milord?

— Nu știu sigur, spuse Waycott încruntându-se, dar se poate ca țărăncuța să-l fi furat. Întotdeauna a pretins că este de viță nobilă, dar nu m-am lăsat păcălit. Era probabil odrasla vreunui negustor din sat. Da, m-am tot întrebat dacă nu mi-a furat cumva inelul în timp ce dormeam, întotdeauna umbla după mine, proasta, cerându-mi o dovadă că o iubesc. Dar cum a ajuns inelul în mâinile tale?

— Ți-am spus în noaptea aceea la balul mascat. Pot să te întreb cum de știai că aveam să port costumul de țigancă?

— Poftim? A, a fost destul de simplu să îl pun pe un lacheu de-ai mei să o întrebe pe una dintre fetele în casă ce avea să poarte Lady Ravenwood în acea seară și te-am găsit ușor în mulțime. Inelul, în schimb, a fost o surpriză, îmi amintesc acum că ai spus că îl ai de la o prietenă, se strâmbă Waycott. Dar cum se întâmplă ca o doamnă de rangul tău să fie prietenă cu fiica unui negustor? Lucra pentru familia ta?

— De fapt, ne știam chiar destul de bine, murmură Sophy forțându-se să respire profund și încet.

— Cu toate acestea, nu ți-a spus despre mine, nu? Nu păreai să mă cunoști când ne-am întâlnit la Londra.

— Nu, nu mi-a dezvăluit niciodată numele iubitului ei, spuse Sophy privind direct spre el. Este moartă acum, milord, ca și copilul tău. A luat o supradoză de laudanum.

— Țărăncuță proastă! pufni el, abandonând subiectul cu o mișcare elegantă a umerilor. Mi-e teamă că va trebui să te rog să-mi înapoiezi inelul, nu cred că are mare importanță pentru tine.

— Dar pentru tine?

— Țin la el, spuse Waycott cu un zâmbet zeflemitor. Simbolizează un număr de victorii din trecut și din prezent.

— Nu mai am inelul, rosti Sophy calmă. I l-am dat lui Ravenwood acum câteva zile.

— Și pentru ce Dumnezeu i l-ai dat? sări Waycott cu ochii arzători.

— Îi stârnea curiozitatea. Se întrebă dacă asta avea să-l

alarmeze pe răpitorul ei.

— Nu are cum să descopere nimic despre el. Toți cei care poartă inelul au jurat să păstreze tăcerea. Cu toate acestea, am de gând să îl recapăt. În curând, draga mea, îl vei lua înapoi de la Ravenwood.

— Nu e ușor să iau ceva de la soțul meu dacă el nu dorește să cedeze obiectul respectiv.

— Te înșeli, spuse Waycott triumfător. M-am servit din ceea ce îi aparținea lui Ravenwood înainte și o voi face din nou.

— Bănuiesc că te referi la Elizabeth.

— Elizabeth nu a fost niciodată a lui. Mă refer la astea, explică el traversând încăperea și aplecându-se asupra coșului de lângă cămin. Când se ridică, ținea în mână un mănunchi de mici focuri verzi. Le-am adus pentru că m-am gândit că le vei găsi interesante. Ravenwood nu ți le poate oferi, draga mea, dar eu pot.

— Smaraltele, înțelese Sophy. Trase aer în piept, profund uluită. Se holbă la cascada de pietre verzi și își aruncă înapoi privirea la ochii înflăcărați ai lui Waycott.

— Tu le-ai avut în tot acest timp?

— Din noaptea când a murit frumoasa mea Elizabeth. Desigur că Ravenwood nu a ghicit asta niciodată. A întors casa pe dos în căutarea lor și a trimis vorbă tuturor bijuteriilor din Londra că dacă vreunul intră în posesia lor, el e dispus să plătească de două ori mai mult decât cer ei. Se spune că au fost vreo doi negustori lipsiți de scrupule care au încercat să facă copii ale originalelor pentru a putea pretinde acest preț, însă Ravenwood nu s-a lăsat păcălit. Ce păcat! Ar fi fost ironia supremă! Ravenwood împovărat cu pietre false și două neveste la fel de false.

— Eu una sunt soția loială a lui Ravenwood și nu am de gând să îl trădez, declară Sophy îndreptându-și umerii. Nu putuse rezista tentației, deși știa că ar fi fost mai bine dacă nu ar fi spus nimic.

— A, dar o vei face, draga mea, și o vei face chiar purtând aceste smaralde! Waycott își trecu degetele peste pietrele colierului de la un capăt la celălalt, hipnotizat de

cascada strălucitoare de verde. Lui Elizabeth îi plăcea întotdeauna astfel. Adora să își pună smaraldele înaintea să se culce cu mine. Făcea minunat dragoste când purta aceste pietre, își aminti el ridicând dintr-odată privirea. Și ție o să îți placă.

— Oare? Sophy simțea cum i se umezeau palmele. Își spuse că nu trebuia să mai scoată niciun cuvânt care l-ar fi putut întărâta, trebuia să îl lase să creadă că este victima lui neajutorată, un biet iepure care nu avea să opună niciun fel de rezistență.

— Mai târziu, Sophy, îi promise Waycott. Mai târziu îți voi demonstra cât de frumos arată smaraldele Ravenwood pe o falsă mireasă Ravenwood. Vei vedea cum lumina focului le face să strălucească pe pielea ta. Elizabeth părea din aur lichid când le purta.

— Presupun că ne așteaptă o noapte lungă, milord, observă Sophy întorcându-și privirea de la ochii lui ciudați și concentrându-se asupra coșului cu provizii. Vă supărați dacă mănânc ceva și beau o ceașcă de ceai? Mă simt destul de slăbită.

— Dar desigur, draga mea, încuviință el, făcând un semn cu mâna spre cămin. După cum poți vedea, m-am străduit să mă asigur că te bucuri de tot confortul. Au pregătit masa pentru noi la un han din apropiere. Ne opream aici pentru picnic deseori înainte să facem dragoste. Vreau ca totul să fie așa cum era cu ea. Totul.

— Înțeleg.

„Era oare și el la fel de nebun ca Elizabeth?” se întrebă ea. Ori poate era doar nebun de gelozie și afectat de pierderea iubitei sale. În orice caz, Sophy își spuse că singura ei șansă era să se asigure că Waycott rămânea calm.

— Nu ești la fel de frumoasă ca ea, remarcă Waycott studiind-o.

— Nu, îmi dau seama de asta, era foarte frumoasă.

— În schimb smaraldele te vor ajuta să te apropii de imaginea ei atunci când va sosi momentul, spuse el lăsând bijuteriile să cadă în coș.

— Că tot veni vorba de mâncare, milord, îşi încercă Sophy norocul, v-ar deranja dacă aş pregăti un mic picnic chiar acum?

— Se cam întunecă, nu-i așa? spuse Waycott, privind prin uşa deschisă.

— Da, este destul de întuneric.

— O să fac focul, zâmbi el, părând mulțumit că îi venise această idee.

— O idee excelentă. În curând va fi destul de răcoare aici. Dacă îmi dați jos pelerina și funiile cu care sunt legată, aş putea să pregătesc masa.

— Nu cred că e o idee așa de bună să te dezleg, draga mea. Cel puțin nu încă, mă tem că ai fi tentată să o iei la fugă prin pădure la prima ocazie și pur și simplu nu îți pot permite asta.

— Te rog, milord, îngăimă Sophy coborându-și privirea și făcând toate eforturile pentru a părea obosită și lipsită de vlagă. Nu vreau decât să pregătesc o ceașcă de ceai pentru noi și puțină pâine cu brânză.

— Cred că putem face ceva în acest sens.

Sophy se crispă când Waycott se îndreptă spre ea, dar stătu nemișcată în timp ce el dezlega funiile. Când ultima fu desfăcută, trase cu putere aer în piept, fără a face vreo mișcare bruscă.

— Mulțumesc, milord, rosti ea cu sfială, făcând un pas către cămin fără a scăpa din ochi uşa deschisă.

— Nu așa repede, draga mea! Waycott, sprijinindu-se pe un genunchi, întinse mâna sub poalele fusteii groase a costumului ei de călărie și îi apucă glezna, după care îi legă repede un capăt al funiei deasupra cizmei scurte și se ridică în picioare, cu celălalt capăt legându-se în mâna lui. Gata, te-am legat ca pe o cățea de lesă. Vezi-ți de treburi, mă voi bucura să fiu servit cu ceai de femeia lui Ravenwood.

Sophy făcu câțiva pași întrebându-se dacă lui Waycott i s-ar fi părut un joc amuzant să îi tragă piciorul de sub ea, dar acesta nu făcu decât să se îndrepte spre cămin și să aprindă focul. După ce reuși să obțină o flacăra

satisfăcătoare, se așeză pe patul improvizat ținând în mână celălalt capăt la funiei și își sprijini bărbia în pumn.

Îi putea simți ochii urmărind-o cum cerceta proviziile din coș. Își ținu respirația când ridică ibricul și apoi răsuflă ușurată când descoperi că era plin cu apă.

Întunericul se instalase de-a binelea afară și aerul rece al serii pătrundea în încăpere. Sophy își șterse mâinile de faldurile fustei și încercă să se gândească în ce buzunar se găseau ierburile de care avea nevoie. Sări în sus când simți funia mișcându-se în jurul gleznei.

— Cred că a sosit momentul să închidem ușa, o anunță Waycott, care se ridică de pe pat și se deplasă spre intrare. Nu am vrea să răcești.

Când ușa se închise cu putere, Sophy își înăbuși valul de teroare care o cuprinse într-o clipă. Închise ochii și își întoarse fața spre foc pentru a-și ascunde expresia. Acesta era bărbatul vinovat de moartea surorii ei. Nu avea să se lase doborâtă de teamă. Mai întâi trebuia să scape și apoi să găsească un mod de a se răzbuna.

— Te simți slăbită, draga mea, remarcă Waycott părând amuzat.

— Puțin, milord, murmură Sophy deschizând din nou ochii și privind fix în flăcări.

— Elizabeth nu ar fi tremurat ca un iepure, ci s-ar fi socotit parte dintr-un joc minunat. Lui Elizabeth îi plăceau micile ei jocuri.

Sophy nu-l luă în seamă, ci îi întoarse spatele și își făcu de lucru cu micul pachet de ceai care fusese adăugat în coș. Îi mulțumea lui Dumnezeu pentru faldurile largi ale costumului de călărie, căci îi mascau perfect mâinile în timp ce scotea un săculeț cu ierburi dintr-un buzunar.

Intră în panică atunci când, privind în jos, văzu că scosese violetele în loc de plantele de care avea nevoie. Le îndesă grabnic înapoi în buzunar.

— De ce nu ai vândut smaraltele? întrebă ea în încercarea de a îi distra atenția lui Waycott. Se așeză pe un taburet în fața căminului și își aranjă ostentativ faldurile fustei în timp ce degetele i se închideau în jurul unui alt

pachețel.

— Ar fi fost dificil. Ți-am spus, fiecare bijutier de la Londra urmărea dacă apar smaraltele pe piață. Chiar dacă le-aș fi vândut unul câte unul, tot aș fi fost în primejdie, întrucât sunt niște pietre cu o tăietură unică și ar fi fost recunoscute ușor. Dar adevărul e, Sophy, că nu doream să le vând.

— Înțeleg, îți plăcea să știi că i le furaseși contelui de Ravenwood, comentă ea în timp ce scotocea în al doilea pachet de ierburi, deschizându-l cu grijă și amestecând conținutul acestuia cu frunzele de ceai, după care își făcu de lucru cu ibricul și ceainicul.

— Ești foarte perspicace, Sophy. Este ciudat, dar am simțit adesea că doar tu mă înțelegeai cu adevărat. Te irosești alături de Ravenwood, așa cum făcea și Elizabeth.

Sophy turnă apa fiartă în ceainic și se rugă să fi pus o cantitate destul de mare de ierburi soporifice, apoi se așează crispată pe taburet, așteptând ca ceaiul să se infuzeze. Își dădu seama că produsul final avea să fie amar, așa că trebuia să găsească un mod de a-i ascunde gustul.

— Nu uita de pâine și brânză, o dojeni Waycott.

— Desigur, spuse Sophy căutând în coș și scoțând o pâine grosolană, după care observă micul recipient cu zahăr. Degetele ei tremurânde atinseră în trecere smaraltele strălucitoare când lua zahărul.

— Nu este niciun cuțit pentru pâine, milord.

— Nu sunt atât de neghiob încât să îți las un cuțit pe mână, Sophy. Rupe pâinea în bucăți.

Se aplecă și făcu după cum i se poruncise, apoi aranja cu grijă fragmentele de pâine și bucățile de brânză tare pe o farfurie. După ce termină, turnă ceaiul în două cești.

— Totul este gata, lord Waycott. Doriți să mâncați lângă foc?

— Adu mâncarea încoace. Vreau să mă servești așa cum o faci pentru soțul tău. Prefă-te că suntem în salonul de la Ravenwood Abbey și arată-mi ce gazdă grațioasă poți fi.

Apelând la fiecare firicel de sânge rece pe care îl poseda, Sophy transportă mâncarea în celălalt capăt al camerei și îi

așeză ceașca în mână.

— Mi-e teamă că am adăugat puțin prea mult zahăr la ceai, sper că nu e prea dulce pentru gustul domniei tale.

— Îmi place să beau ceaiul destul de dulce, spuse el, privind-o nerăbdător în timp ce așeza mâncarea în fața lui. Așează-te lângă mine la masă, draga mea. O să ai nevoie de toată forța ta mai târziu, am planuri pentru noi doi. Sophy se așeză încet pe pat, încercând să păstreze o distanță cât mai mare între ea și Waycott.

— Spune-mi, lord Waycott, nu ți-e teamă de ce va face Ravenwood când va descoperi că ai profitat de mine?

— Nu va face nimic. Niciun bărbat cu capul pe umeri nu l-ar înșela pe Ravenwood la cărți sau în afaceri, dar toată lumea știe că Ravenwood nu se va mai lăsa niciodată stârnit și n-o să-și pună în primejdie capul pentru o femeie. A spus destul de clar că nicio femeie nu merită să riște un glonț pentru ea, explică Waycott mușcând dintr-o bucată de brânză și luând o înghițitură de ceai. Ceaiul este puțin cam tare, observă el cu o strâmbătură.

— Întotdeauna îl fac așa pentru Ravenwood, spuse Sophy închizând pentru o clipă ochii.

— Da? Atunci, o să îl beau și eu așa.

— De ce te îndoiești că soțul meu te-ar putea provoca la duel? În definitiv, s-a bătut în duel pentru Elizabeth, nu?

— În două dueluri chiar, sau cel puțin astea sunt zvonurile, dar asta se întâmpla în primele luni ale căsniciei lor, când el încă își făcea iluzii că Elizabeth îl iubea. După cel de-al doilea duel și-a dat seama că nu putea nici să controleze spiritul dulcei mele Elizabeth și nici să-i terorizeze pe toți bărbații din țară, așa că a lăsat la o parte orice efort de a-și apăra onoarea atunci când este o femeie la mijloc.

— Așadar, de aceea nu îți este teamă de el. Știi că nu te va provoca la duel din cauza mea?

— De ce m-ar provoca la duel pentru onoarea ta când nu s-a sinchisit să facă asta pentru a lui Elizabeth? mormăi Waycott luând o altă înghițitură de ceai, cu ochii pironiți asupra focului.

Sophy simți o notă de nesiguranță în vocea răpitorului, încerca să se convingă pe el însuși că nu avea de ce să se teamă din partea lui Julian.

— Iată o întrebare interesantă, milord, rosti ea pe un ton dulce. De ce s-ar deranja, într-adevăr?

— Nu ești nici pe departe la fel de frumoasă ca Elizabeth.

— Am stabilit deja asta, aprobă Sophy urmărindu-l cu stomacul strâns pe Waycott, care sorbea din nou din ceai. Bea mecanic în timp ce mintea îi rătăcea în trecut.

— Nu ai nici stilul și nici farmecul ei.

— Cât se poate de adevărat.

— Nu se poate să te vrea atât de mult cum o voia pe Elizabeth. Nu, nu se va deranja să mă provoace la duel din cauza ta, conchise Waycott zâmbind pe deasupra ceștii lui de ceai. Dar ar putea foarte bine să te omoare, așa cum a omorât-o pe ea. Da, cred că exact asta va face când va afla ce s-a întâmplat astăzi aici.

Sophy păstră tăcerea în timp ce Waycott își termina ceaiul, ținându-și propria ceașcă încă plină în palmă și așteptând.

— Ceaiul a fost excelent, draga mea, acum aș vrea niște pâine cu brânză. Servește-mă.

— Prea bine, milord, spuse Sophy ridicându-se în picioare.

— Mai întâi însă, îi ceru Waycott pe un ton tăragănat, te vei dezbrăca și îți vei pune smaraldele Ravenwood la gât. Așa făcea mereu Elizabeth.

Sophy înlemni, cercetându-i ochii pentru a vedea vreun eventual semn că ierburile începeau să-și facă efectul.

— Nu am de gând să mă dezbrac pentru dumneata, lord Waycott.

— Dar o vei face, replică Waycott scoțând la iveală un pistol de buzunar. Vei face exact cum îți spun, zâmbi el diabolic. Și vei face asta exact așa cum făcea Elizabeth. Te voi ghida pas cu pas. Îți voi arăta exact cum să îți desfaci picioarele pentru mine, doamnă.

— Ești la fel de nebun ca ea, șopti Sophy făcând un pas spre foc. Atunci când Waycott nu reacționează, mai făcu un

pas și încă unul. Răpitorul îi permise să se retragă aproape până în celălalt capăt al camerei și apoi trase cu brutalitate de funia pe care i-o legase de gleznă.

Sophy se prăbuși icnind pe podeaua rece de piatră. Rămase acolo preț de o clipă, încercând să își regăsească echilibrul, și apoi privi temătoare la Waycott. Acesta zâmbea încă, dar ochii îi păreau confuzi.

— Trebuie să mi te supui, Sophy, sau voi fi obligat să te rănesc.

— Așa cum ai rănit-o și pe Elizabeth în noaptea aceea lângă iaz? ripostă ea ridicându-se precaută în capul oaselor. Nu Ravenwood a omorât-o, ci tu! Mă vei omorî și pe mine așa cum ai făcut cu frumoasa și necredincioasa ta Elizabeth?

— Ce tot vorbești acolo? Nu i-am făcut nimic, Ravenwood a ucis-o, ți-am spus asta!

— Nu, milord. Ai încercat să te convingi în toți acești ani că Ravenwood se făcea vinovat de moartea ei pentru că nu doreai să recunoști că dumneata ai fost asasinul femeii pe care o iubeai. Dar așa s-a întâmplat. Ai urmărit-o în noaptea aceea când s-a dus la bătrâna Bess și ai așteptat-o lângă iaz să se întoarcă. Când ți-ai dat seama unde se dusesese și ce făcuse, ai fost furios pe ea, mai furios decât fuseseși vreodată.

— S-a dus la vrăjitoarea aia bătrână să îi ceară o poțiune cu care să scape de copil, așa cum ai făcut și tu astăzi, bolborosi Waycott clătinându-se, și chipul lui frumos se contorsiona violent.

— Și copilul era al tău, nu-i așa?

— Da, era al meu și ea mă tachina, spunându-mi că nu-voia mai mult decât îl dorise pe al lui Ravenwood, bâiguie Waycott făcând nesigur doi pași spre Sophy, în timp ce pistolul de buzunar îi tremura necontrolat în mână. Și totuși întotdeauna a pretins că mă iubea, cum ar fi putut dori să scape de copilul meu dacă mă iubea?

— Elizabeth nu era capabilă să iubească pe cineva. S-a căsătorit cu Ravenwood pentru a-și asigura o situație bună și banii de care avea nevoie, spuse Sophy îndepărtându-se

de el în patru labe. Nu îndrăzne să se ridice în picioare de teamă că Waycott ar fi putut trage din nou de frânghie. Te-a făcut să joci cum îți cânta doar pentru că o amuzai și nimic mai mult.

— Nu e adevărat, să te ia naiba, am fost cel mai bun amant pe care l-a avut, mi-a și spus asta, mormăi Waycott împleticindu-se într-o parte. Se opri și dădu drumul sforii, frecându-și ochii cu dosul mâinii libere. Ce se întâmplă cu mine?

— Nimic, milord.

— Se întâmplă ceva, nu mă simt deloc bine, îngăimă el, luându-și mâna de la ochi și concentrându-se asupra ei. Ce mi-ai făcut, nenorocito?

— Nimic, milord.

— M-ai otrăvit. Mi-ai pus ceva în ceai, nu-i așa? O să te omor pentru asta, zise el încercând să se repeadă la Sophy și împleticindu-se orbește, incapabil să-și atingă ținta.

Se opri la peretele de lângă cămin și pistolul îi căzu fără să își dea seama din mână, aterizând cu un sunet metalic în coșul unde fusese mâncarea. Întoarse apoi capul căutându-și prizoniera, cu ochii plini de furie purtând semnele evidente ale drogului.

— O să te omor, așa cum am omorât-o și pe Elizabeth. Meriți să mori, așa cum o merita și ea. O, Doamne, Elizabeth, gemu el sprijinindu-se de peretele de piatră. Încercă în van să își limpezească mintea scuturând din cap. Elizabeth, cum ai putut să îmi faci una ca asta? Mă iubeai, întotdeauna ai spus că mă iubești, continuă el începând să se prelingă spre baza peretelui, scuturat de suspine.

Sophy se uită deopotrivă fascinată și oripilată cum Waycott căzu, plângând, într-un somn profund.

— Ucigașule, rosti ea trăgând aer în piept și simțind cum pulsul i-o lua razna de furie, mi-ai omorât sora. E ca și cum i-ai fi pus arma la cap, ai omorât-o.

Privirea îi zbură spre coșul de picnic de pe cămin. Știa să folosească un pistol și Waycott merita să moară. Când își coborî privirea văzu că pistolul era așezat deasupra diamantelor. Se aplecă și culese mica armă, apoi se răsuci

dintr-o mișcare și îl ținti cu ea pe Waycott, care zăcea inconștient.

— Meriți să mori, repetă cu voce tare, trăgând piedica. Adăpostit de o mică adâncitură din motive de siguranță, trăgaciul se coborî în poziție de tragere și degetul lui Sophy se așeză lacom pe el.

Se apropie și mai mult de Waycott și revăzu în mintea ei imaginea Ameliei zăcând pe pat cu sticluța de laudanum goală pe noptieră.

— O să te omor, Waycott, ăsta e pur și simplu un act de justiție.

Sophy pregetă o clipă care păru să dureze o eternitate, făcându-și curaj să apese pe trăgaci, dar nu avea niciun rost. Nu putea să o facă.

— Doamne, Dumnezeuule, de ce sunt atât de slabă? Sophy scoase un țipăt pătrunzător de disperare, coborând pistolul. Puse la loc arma în coș și îngenunche, străduindu-se să dezlege funia înnodată în jurul gleznei. Reuși să se elibereze, deși îi tremurau degetele. Nu putea lua cu ea la Ravenwood nici pistolul, nici smaraldele, căci nu ar fi putut explica prezența lor.

Deschise ușa fără a privi înapoi și fugi în noapte. Calul lui Waycott necheză ușor simțind că Sophy se apropia de el.

— Stai cuminte, prietene, nu am timp să pun șaua pe tine, șopti ea punându-i căpăstrul. Trebuie să ne grăbim, toată lumea trebuie să fie înnebunită de grijă la conac.

Mână calul peste grămada de dărâmături care fusese odată un perete fortificat și, cocoțându-se pe mormanul de pietre, își aranja jupoanele deasupra genunchilor, după care sări în spinarea calului. După ce fornăi și bătu puțin pasul pe loc, acesta se decise să accepte prezența ei nefamiliară.

— Nu îți face griji, știu drumul spre conac, îl asigură Sophy, îmboldindu-l la pas și apoi la trap.

Pe drum încercă să se gândească. Trebuia să găsească o explicație pentru personalul care o aștepta în culmea neliniștii. Își aminti de zgomotul copitelor proprii ei iepe dispărând în depărtare atunci când Waycott o răpise.

Aparent calul ei fugise și probabil că se dusese întins acasă. Un cal fără călăreț întorcându-se la Ravenwood Abbey putea însemna un singur lucru pentru rânđași, care ar fi presupus că Sophy căzuse de pe cal și că poate era rănită. În aceste condiții, era posibil ca pădurea din junii conacului să fi fost înșesată cu grupuri de oameni plecați în căutarea ei toată după-amiaza și seara aceea.

Sophy își spuse că era o poveste la fel de credibilă ca oricare alta. Cu siguranță nu putea spune nimănui că fusese răpită și ținută prizonieră de viconte Waycott.

Nu îndrăznea să-i istorisească nici lui Julian totul de-a fir-a-păr, întrucât știa că Waycott se înșelase când pretinsese că, de fapt, contele nu s-ar fi luptat în duel pentru o femeie. Julian l-ar fi provocat pe Waycott la duel dacă ar fi descoperit ce făcuse.

— La naiba! Trebuia să îl omor pe Waycott când am avut ocazia. Acum Dumnezeu știe ce va urma. În plus, va trebui să îl mint pe Julian.

Era groaznic de nepricepută când trebuia să spună o minciună, se gândi Sophy temătoare, dar cel puțin avea timp la dispoziție pentru a-și pregăti povestea și a o învăța pe de rost, căci Julian era încă în siguranță la Londra.

Abia când întrevăzu luminile conacului printre arbori își dădu seama că trebuia să abandoneze calul lui Waycott. Dacă voia să pretindă că se chinuise să ajungă înapoi acasă pe jos după un accident de călărie, nu-și putea face apariția pe un cal străin.

Dumnezeule, trebuia să ia în calcul o sumedenie de lucruri odată ce se apuca să născocască povești, toate elementele aveau o legătură între ele. Fără mare tragere de inimă, întrucât mai avea o bucată bună de drum de făcut pe jos, Sophy descăleca și scoase căpăstrul calului, dându-i apoi o palmă peste crupă, ceea ce îl făcu să pornească la trap.

Sophy își adună poalele costumului de călărie și o luă pe jos spre Ravenwood Abbey. Cu fiecare pas își supunea creierul unui asalt feroce, încercând să născocască o poveste pentru servitori. Trebuia ca totul să se potrivească

în versiunea ei, altfel risca să nu fie crezută.

Când ajunse însă în pădurea care înconjura conacul, Sophy își dădu seama că sarcina ei avea să fie mult mai dificilă decât se așteptase.

Prin ușile deschise de la intrare se filtra o lumină puternică, iar lacheii și rânđașii se agitau peste tot, pregătind torțe. La lumina lunii, Sophy observă că mai mulți cai erau scoși din grajd. O siluetă cunoscută cu părul negru, purtând cizme de călărie și niște pantaloni pătați, stătea în picioare la mijlocul scării din stânga. Julian dădea ordine cu o voce limpede și rece și era evident că tocmai sosise. Asta însemna că plecase de la Londra înainte de răsăritul soarelui. În acea clipă, Sophy intră de-a binelea în panică. Și așa îi fusese greu să născocească o poveste credibilă pentru servitori, dar pe soțul ei avea șanse infime să-l păcălească. În plus, Julian pretinsese întotdeauna că și-ar fi dat seama dacă încerca să-l înșele.

Cu toate acestea, nu avea altă soluție decât să facă o încercare, se îmbărbăta Sophy pornind iarăși la drum. Nu-i putea permite lui Julian să-și riște viața într-un duel pentru onoarea ei.

— Iat-o, milord!

— Da, mulțumesc lui Dumnezeu, e vie și nevătămată.

— Milord, milord, priviți acolo, la liziera pădurii, este doamna noastră și e teafără!

Strigătele puternice de ușurare îi strânseseră pe toți în fața conacului în timp ce Sophy ieșea din pădure. Se întreba amuzată în ce măsură bucuria servitorilor era legată de faptul că trebuiseră să-i explice lui Julian absența ei. Conte de Ravenwood își întoarse privirea spre copaci și o văzu pe Sophy la lumina lunii. Fără a scoate un cuvânt, sări pe treptele scării de piatră și traversă curtea pavată, prinzând-o brutal în brațe.

— Sophy, pentru Dumnezeu, era să mor de îngrijorare! Unde ai fost? Ești bine? Ești rănită? Aș putea să-ți trag o mamă de bătaie pentru că m-ai speriat astfel. Ce ți s-a întâmplat?

Deși nu uită că avea de dat socoteală, Sophy se simți ca și cum și-ar fi dat jos o povară uriașă de pe inimă. Julian era acolo și ea era în siguranță și nimic altceva nu mai conta. Se strânse instinctiv în brațele lui puternice, sprijinindu-și capul de umărul lui în timp ce îi cuprindea mijlocul cu brațele. Julian mirosea a transpirație și Sophy știu că gonise până la epuizare, așa cum îl mânase și pe Angel.

— Mi-a fost așa de teamă, Julian.

— Nici pe departe cât de teamă mi-a fost mie când am ajuns aici acum câteva minute și mi s-a spus că, în această după-amiază, calul tău se întorsese, fără tine. Servitorii te-au căutat toată seara. Mă pregăteam să-i trimit din nou după tine. Unde ai fost?

— A fost... a fost doar vina mea, Julian. Mă întorceam de la bătrâna Bess și sărmana mea iapă s-a speriat de ceva ce-o fi văzut printre copaci. Nu eram atentă și probabil că m-am aruncat din spinare. M-am lovit la cap și mi-am pierdut cunoștința pentru o vreme, nu mi-am amintit nimic până mai adineauri. Dumnezeule, bătea câmpii. Vorbea mult prea repede. Trebuia să se controleze.

— Te mai doare capul? o întrebă Julian mișcându-și degetele prin buclele ei răvășite în încercarea de a găsi vreun cucui sau vreo rană. Mai ești rănită pe undeva?

Sophy își dădu seama că își pierduse pălăria pe drum.

— Aăă, nu, nu, Julian, sunt bine, adică mă doare capul, dar nu trebuie să-ți faci griji. Și... copilul este bine, adăugă ea repede, gândindu-se că asta avea să-i îndrepte atenția în altă parte decât asupra rănilor ei inexistente.

— A, da, copilul. Mă bucur să aud că totul este bine în această privință. Nu vei mai călări cât timp ești însărcinată, Sophy, decretă Julian dându-se câțiva pași înapoi și studiindu-i chipul la lumina lunii. Precis ești bine?

Constatarea că aparent povestea îi era crezută o bucură atât de mult, încât nu mai acordă nicio importanță dreptului ei de a călări. Cu mari eforturi, izbuti să afișeze un zâmbet liniștitor, dar se îngrozi când își dădu seama că buzele îi tremurau.

— Sunt cât se poate de bine, milord, îl asigură ea clipind

repede. Dar ce faci aici, credeam că mai rămâi la Londra câteva zile. Nu am primit nicio veste cum că ai plănui să te întorci atât de curând.

— Mi-am schimbat planurile, spuse Julian studiindu-i fața încă o clipă după care îi luă mâna într-a lui și o conduse înapoi spre mulțimea nerăbdătoare de servitori. Să mergem, Sophy. O să te predau cameristei tale, care îți va pregăti baia și îți va aduce ceva de mâncare. Când îți revii, avem de vorbit.

— Despre ce avem de vorbit, milord?

— Despre ce ți s-a întâmplat cu adevărat astăzi, Sophy.

Capitolul 19

— Am fost cu toții atât de îngrijorați, doamnă, ne-am speriat de moarte că vi s-ar fi putut întâmpla ceva, nici n-aveți idee. Rândașii erau grozav de neliniștiți, și când iapa dumneavoastră s-a întors în fugă în curte, au început imediat să vă caute, dar nu au dat de nicio urmă de-a dumneavoastră. Cineva s-a dus la bătrâna Bess, care era și ea la fel de îngrijorată ca și noi că nu ajunseserăți acasă.

— Îmi pare rău că v-am speriat, Mary, zise Sophy ascultând doar pe jumătate descrierea cameristei privind ceea ce se întâmplase după ce nu mai ajunsesese acasă în acea după-amiază. Minte ei era concentrată asupra interogatoriului la care avea să o supună Julian. Nu o crezuse. Ar fi trebuit să știe că ar fi ghicit imediat că mințea în legătură cu presupusa căzătură din șa. Ce avea să îi spună acum? se întrebă Sophy înnebunită.

— Iar pe urmă, rândușul-șef, care întotdeauna ne prevestește apocalipsa, a clătinat din cap și a spus că ar trebui să începem să dragăm iazul ca să vă găsim corpul. Doamne, era cât pe ce să mă prăbușesc când am auzit. Dar toată agitația asta nu a fost nimic pe lângă ce s-a întâmplat când a picat Înălțimea Sa pe neașteptate. Nici măcar servitorii care sunt aici la conac încă de pe vremea primei contese nu îl mai văzuseră pe Înălțimea Sa atât de furios. Ne-a amenințat că ne dă afară pe toți.

Cineva ciocăni la ușă, întrerupând-o pe Mary din relatarea ei detaliată a evenimentelor din acea după-amiază. Când deschise, se trezi față în față cu o servitoare care adusesse o tavă cu ceai.

— Dă-mi-o mie și pleacă. Doamna mea are nevoie de odihnă, se răsti Mary închizându-i ușa în nas și punând tava pe o masă. A, ia uite, bucătăreasa a adăugat și niște prăjiturele pentru dumneavoastră, doamnă. Gustați una, o

să vă dea puțină putere.

— Mulțumesc, Mary. Sophy se uită la ceainic și imediat o cuprinse o senzație de greață. O să beau în curând ceaiul, nu mi-e foarte foame acum.

— Este din cauza loviturii de la cap, explică Mary atotștiutoare, vă afectează stomacul. Totuși, ar trebui măcar să beți o ceașcă de ceai, doamnă.

Ușa se deschise din nou și Julian intră în cameră fără a se sinchisi să bată. Purta încă ținuta de călărie și în mod evident auzise ultimele cuvinte ale cameristei.

— Poți pleca, Mary, o să am eu grijă să îți bea ceaiul.

Uimită de sosirea lui, Mary făcu o scurtă reverență și se îndreptă emoționată spre ușă, mergând cu spatele.

— Prea bine, milord, spuse ea cu mâna pe clanță. Dădea să iasă din cameră, dar se opri. A fost cu toții foarte speriați pentru doamna, anunță ea pe un ton puțin sfidător.

— Știu că ați fost, Mary, dar acum este acasă vie și nevătămată și cred că pe viitor veți avea cu toții mai multă grijă de ea, nu-i așa?

— O, da, domnule, n-o s-o scăpăm din ochi.

— Perfect. Acum poți să pleci, Mary. Camerista ieși în fugă.

— Nu este nevoie să terorizezi personalul, Julian, spuse Sophy strângându-și degetele în poală de îndată ce ușa se închise. Au cu toții cele mai bune intenții și cu siguranță ceea ce s-a întâmplat astăzi nu e din vina lor. Simți nevoia să-și dreagă vocea. Eu... am călărit pe poteca aceea de zeci de ori în ultimii câțiva ani și nu aveam de ce să iau un argat cu mine. Aici suntem la țară, nu la oraș.

— Și totuși nu ți-au găsit bietul trup lipsit de cunoștință pe poteca înspre coliba bătrânei Bess, nu? remarcă Julian așezându-se într-un scaun de la fereastră și privind roată prin încăpere. Văd că ai făcut mai multe schimbări și aici și prin alte locuri, draga mea.

— Sper că nu te deranjează, milord, rosti Sophy domol, tulburată de schimbarea bruscă de subiect. Presimțea că el alesese o strategie prin care avea să se joace cu ea până când avea să o facă să își piardă răbdarea și să

mărturisească totul.

— Nu, Sophy, nu mă deranjează deloc. Nu-mi mai plăcea de mult această casă, recunosc Julian, scrutându-i fața neliniștită. Orice schimbare va fi cât se poate de bine-venită la Ravenwood Abbey, te pot asigura de asta. Cum te simți?

— Foarte bine, mulțumesc, răspuse ea, dar cuvintele abia îi ieșiră din gât.

— Mă bucur să aud asta. Contele își întinse picioarele încălțate cu cizme și se lungi pe scaun cu mâinile mari atârându-i în față. Ne-ai îngrijorat pe toți destul de mult, să știi.

— Îmi pare rău, murmură Sophy trăgând cu putere aer în piept și încercând să își amintească amănuntele minuțios planificate ale povestioarei pe care o ticluise. Teoria ei era că dacă își susținea povestea cam subțire cu un număr impresionant de detalii, ar fi putut să scape. Cred că a fost un mic animal cel care mi-a speriat iapa, poate o veveriță. În mod normal nu ar fi fost o problemă, știi că sunt o călăreață destul de pricepută.

— Ți-am admirat adesea priceperea la călărit, spuse Julian direct.

— Da, ca să vezi, tocmai mă întorceam de la bătrâna Bess și îmi luasem o cantitate mare de ierburi de la ea. Aranjasem pachetele în buzunarele costumului de călărie și îmi potriveam jupoanele, întrucât mi-era teamă ca nu cumva să pierd vreun săculeț pe drum.

— Înțeleg.

Sophy îl privi pentru câteva clipe, fascinată de expresia calmă și senină de anticipare din ochii lui. Știa însă că se confrunta cu răbdarea unui vânător, iar asta o buimăcea.

— Și... și din păcate nu eram atentă la călărit. Îmi făceam de lucru cu un pachet de... de revent uscat, da, cred că asta era, când iapa s-a speriat și nu am reușit să îmi recapăt echilibrul după aceea.

— Și în acel moment ai căzut la pământ și te-ai lovit la cap?

Sophy își aminti că nu o găsiseră zăcând fără simțire pe potecă.

— Nu chiar, milord, atunci am început să alunec din șa, dar cred că... ăăă... cred că iapa m-a mai purtat o bucată de drum în spinare până când am căzut de tot.

— Ți-ar fi mai ușor dacă ți-aș spune că tocmai m-am întors dintr-o plimbare pe cărăruia ce duce la căsuța bătrânei Bess?

— Ah, așa ai făcut, domnul meu? Îngăimă Sophy privindu-l deloc în largul ei.

— Da, Sophy, spuse el pe un ton deosebit de blând, așa am făcut. Am luat o făclie cu mine și în apropierea iazului am descoperit niște urme foarte interesante. Se pare că a mai fost un alt călăreț pe aceeași potecă astăzi.

— O, te rog, Julian, nu-mi mai pune alte întrebări astă-seară, îl imploră Sophy sărind în picioare. Nu pot vorbi acum, sunt prea afectată. Am greșit când am spus că mă simt bine, adevărul este că mă simt cât se poate de jalnic.

— Dar nu cred că asta se datorează unei lovituri la cap, remarcă Julian pe un ton și mai dulce și liniștitor decât cel dinainte. Poate că te îmbolnăvești de grijă, draga mea. Ai cuvântul meu că nu este nevoie să faci asta.

— Nu înțeleg ce vrei să spui, domnul meu, murmură Sophy neînțelegând tandrețea din cuvintele lui și neavând încredere în ea.

— De ce nu vii aici să stai puțin lângă mine până te calmezi, o invită el întinzându-i mâna.

Sophy privi pofticioasă la mâna lui întinsă și apoi la chipul lui, dat se forță să reziste tentației. Trebuia să fie puternică.

— Nu... nu e loc și pentru mine pe scaun, Julian.

— O să-ți fac loc, vino încoace, Sophy. Situația nu este deloc atât de nefericită sau complicată cum se pare că-ți imaginezi.

Își spuse că ar fi fost o mate greșală să se ducă la el, căci și-ar fi pierdut și bruma de forță pe care o mai avea dacă îi permitea să o mângâie în acel moment. Pe de altă parte, tânjea să îi simtă brațele în jurul ei, iar mâna lui întinsă era put și simplu o tentație prea mare pentru starea ei de oboseală și slăbiciune.

— Probabil că ar trebui să mă întind puțin, sugeră ea în

timp ce făcea un prim pas spre Julian.

— Te vei odihni în curând, micuțo, îți promit. Contește aștepta cu același aer de răbdare nemăsurată. Prinzând curaj, Sophy făcu și al doilea și al treilea pas spre el.

— Julian, nu ar trebui să fac asta, șopti ea respirând încet când degetele lui îi cuprinseseră mâna.

— Sunt soțul tău, draga mea, spuse el, trăgând-o pe genunchi și sprijinind-o de umărul lui. Cu cine ai putea să discuți despre ce s-a întâmplat cu adevărat astăzi dacă nu cu mine?

Auzind aceste cuvinte, simți cum își pierdea și restul de putere care îi mai rămăsese. Trecuse prin atâtea în acea zi. Răpirea, amenințarea cu violul, scăparea în ultimul moment, clipa în care ținuse pistolul în mână și nu fusese în stare să îl împuște pe Waycott, toate acestea se aliaseră împotriva ei, slăbind-o.

Dacă Julian ar fi țipat la ea, sau dacă ar fi fost în acea stare de furie plină de răceală, poate că ar fi putut să reziste, dar în fața acestui ton liniștitor și tandru nu putea decât să capituleze. Își așeză fața în scobitura umărului lui și închise ochii. Brațele lui se înfășurară confortabil în jurul ei, în timp ce umerii lui largi promiteau să o protejeze așa cum nu o putea face nimeni.

— Julian, te iubesc, șopti ea în cămașa lui.

— Știu, draga mea, știu. Nu-i așa că îmi vei spune numai adevărul?

— Nu pot face asta, spuse ea cu hotărâre.

Nu putea să aducă argumente împotriva, așa că stătu acolo, mângâindu-i spatele cu mâinile lui mari și puternice. Se așternu tăcerea în încăperea până când, cedând tentației încă o dată, Sophy începu să se relaxeze lipită de corpul lui.

— Ai încredere în mine, Sophy?

— Da, Julian.

— Atunci de ce nu vrei să-mi spui adevărul despre ce s-a întâmplat astăzi?

— Mi-e teamă, milord, oftă ea.

— De mine?

— Nu.

— Mă bucur să aud asta, cel puțin. Sunt soții care dacă s-ar găsi în situația ta, ar avea motive să se teamă de soții lor, continuă el meditativ.

— Atunci trebuie să fie soții ale căror soți nu le respectă prea mult, replică Sophy imediat, niște biete femei nefericite care nu se bucură nici de considerația și nici de încrederea soților lor. Îmi este milă de ele.

Julian scoase o exclamație care semăna la fel de bine cu un chicotit ca și cu un geamăt. Legă la loc o fundă de catifea de pe halatul lui Sophy care se dezlegase.

— Tu, desigur, nu faci parte din acel grup de femei, draga mea, pentru că te bucuri de respectul, stima și încrederea mea, nu-i așa?

— Așa ai spus, domnul meu, aprobă Sophy întrebându-se visătoare cum ar fi fost dacă s-ar fi bucurat și de dragostea lui Julian.

— Atunci ai dreptate să nu te temi de mine, căci, cunoscându-te, știu că nu ai făcut nimic greșit astăzi, Sophy. Nu m-ai trăda niciodată, Sophy, nu-i așa?

— Niciodată, Julian, spuse ea, încleștându-și degetele pe cămașa lui. Nici în viața asta, nici într-o alta, și mă bucur atât de mult că îți dai seama!

— Îmi dau seama, draga mea. Julian tăcu o clipă, astfel încât Sophy se relaxă din nou sub mângâierea liniștitoare a mâinii lui. Din nefericire, deși am încredere totală în tine, curiozitatea mea nu este satisfăcută. Chiar trebuie să aflu ce s-a întâmplat astăzi. Trebuie să iei în considerare faptul că sunt soțul tău, Sophy, și în această calitate mă simt oarecum protector.

— Te rog, Julian, nu mă forța să vorbesc. Îți jur că sunt bine.

— Nu am de gând să te forțez să faci nimic. În loc de asta o să ne jucăm de-a ghicitul.

— Nu vreau să mă joc în niciun fel, ripostă Sophy crispându-se.

— Spui că nu vrei să-mi spui întreaga poveste pentru că ți-e teamă, urmă el fără a-i lua în seamă protestul, dar totodată pretinzi că nu ți-e teamă de mine. Prin urmare,

trag concluzia că te temi de altcineva. Nu ai încredere că te pot proteja, draga mea?

— Nu este vorba de asta, Julian, spuse Sophy ridicând repede capul, dornică să-i confirme încrederea ei în capacitatea lui de a o proteja. Știu că ai face orice ca să mă ocrotești.

— Ai dreptate, Sophy, ești foarte importantă pentru mine.

— Înțeleg, Julian, zise ea, atingându-și pântecul în trecere. Fără îndoială că te neliniștești pentru viitorul tău moștenitor. Nu trebuie să-ți faci griji pentru copil însă...

Ochii de smarald ai lui Julian se aprinseră pentru prima oară de mânie, dar aceasta dispăru din privirea lui aproape imediat.

— Să fim înțeleși, Sophy, spuse el luându-i fața între palme, ești importantă pentru mine pentru că ești Sophy, draga mea soție neconvențională, onorabilă și iubitoare, și nu datorită copilului pe care îl porți în pântec.

— O! exclamă ea, neputând să-și ia ochii de la privirea lui strălucitoare. Era pentru prima oară când rostea cuvinte atât de similare cu o declarație de dragoste; probabil că nu avea să obțină mai mult de atât. Mulțumesc, Julian!

— Nu îmi mulțumi, eu trebuie să-ți mulțumesc, spuse el acoperindu-i gura cu a lui și sărutând-o alene. Când își ridică într-un final capul, aceeași luminiță jucăușă atât de cunoscută îi sclipea în ochi.

— Reușești să-mi distragi foarte mult atenția, draga mea, dar de această dată voi încerca să îți rezist, cel puțin până mai încolo.

— Dar Julian...

— Ei, și acum să încheiem jocul nostru de-a ghicitul. Ți-e teamă de cineva care se găsea pe poteca de lângă iaz în această după-amiază, și având în vedere că nu pari să te temi pentru siguranța ta, trebuie că te temi pentru a mea.

— Julian, te implor, te rog...

— Dacă îți este teamă de siguranța mea, dar nu ai de gând să mă avertizezi asupra pericolului, înseamnă că nu te sperie un atac direct asupra mea, căci nu mi-ai ascunde asemenea informații importante, nu-i așa?

— Nu, milord, se grăbi ea să nege, știind că încerca în van să disimuleze adevărul acum că vânătorul începea să se apropie de pradă.

— Atunci mai rămâne o singură posibilitate, spuse Julian cu o logică fără pată. Dacă ți-e teamă pentru mine, dar nu ți-e teamă că voi fi atacat, înseamnă că îți este teamă că îl voi provoca pe acest personaj misterios la duel.

— Julian, trebuie să îmi dai cuvântul tău de onoare că n-o vei face! Sophy se ridică în poala lui și i se agăță de cămașă privindu-l cu ochi mijiiți. Trebuie să-mi promiți de dragul copilului nostru nenăscut. Nu vreau să îți riști viața, auzi ce-ți spun?

— E Waycott, nu-i așa?

— De unde știi? Întrebă Sophy uimită.

— Nu a fost atât de greu de ghicit. Ce s-a întâmplat pe poteca aceea, Sophy?

Ea îl privi neputincioasă și văzu cum expresia blândă dispăru din ochii lui Julian, fiind înlocuită de cea a unui prădător în căutare de hrană. Câștigase prima bătălie și acum își pregătea strategia pentru următoarea.

— Nu am de gând să te las să-l provoci la duel, Julian. Nu vei risca niciun glonte pentru Waycott, înțelegi ce-ți spun?

— Ce s-a întâmplat pe poteca aceea azi?

— Julian, te rog... Începu Sophy, simțind că ar fi vrut să plângă.

— Ce s-a întâmplat azi, Sophy?

Deși nu ridicase vocea, ea își dădu imediat seama că nu mai avea răbdare.

Luă decizia să-i răspundă, așa că se dădu jos din poala lui. Julian îi permise să se ridice în picioare, dar privirea lui continuă s-o sfredelească în pofida încercărilor ei de a se ascunde.

Sophy traversă încet camera, mergând la fereastră să contemple întunericul de afară. Îi relată întreaga poveste în fraze scurte și concise.

— Le-a omorât, Julian, încheie ea, frângându-și mâinile. Le-a omorât pe amândouă. Pe Elizabeth a înecat-o pentru că reușise până la urmă să îl întărate prea mult, enervându-

I cu planul ei de a scăpa de copil. Pe sora mea a împins-o la sinucidere purtându-se cu ea ca și cum nu ar fi fost nimic mai mult decât o jucărie oarecare.

— Știam despre sora ta. Am pus cap la cap piesele lipsă chiar înainte de a pleca de la Londra; cât despre Elizabeth, am avut întotdeauna bănuielile mele în privința acelei nopți. M-am întrebat dacă nu cumva îl împinsese prea departe pe vreunul dintre iubiții ei.

— Să mă ierte Dumnezeu, dar nu am avut curajul să apăs pe trăgaci când am avut ocazia, murmură Sophy rezemându-și fruntea de geamul rece al ferestrei. Sunt atât de lașă!

— Nu, Sophy, nu ești deloc lașă, spuse Julian, venind în spatele ei. Ești cea mai curajoasă femeie pe care am întâlnit-o vreodată și așa avea încredere să îmi pun viața și onoarea în mâinile tale. Trebuie să știi că ai făcut un lucru onorabil în această seară. Nu împuști cu sânge rece un om în stare de inconștiență, indiferent ce a făcut.

— Dar dacă l-aș fi împușcat când aveam ocazia, s-ar fi terminat totul și nu ar mai trebui să-mi fac griji pentru tine, se lamenta Sophy întorcându-se încet și privind-l cu o oarecare nesiguranță.

— Ar fi trebuit să trăiești cu conștiința faptului că ai ucis un om, și nu ți-aș dori o asemenea soartă, draga mea, oricât de mult merita Waycott să moară.

— Nu mă preocupă atât maniera în care am acționat, mai mult sau mai puțin onorabilă, cât faptul că nu am rezolvat problema o dată pentru totdeauna, spuse Sophy cu nerăbdare. Mi-e teamă că în astfel de chestiuni sunt foarte practică. Acest bărbat este un criminal și se află încă în libertate.

— Nu pentru multă vreme.

— Julian, te rog, trebuie să-mi promiți că nu-l vei provoca la duel, se alarmă Sophy. Ai putea fi omorât chiar dacă Waycott joacă cinstit, lucru de care mă îndoiesc.

— Din câte am înțeles, nu e deloc în stare să lupte în momentul de față, zâmbi Julian. Ai spus că e inconștient, nu? Atunci cred că va mai rămâne așa o vreme. Și mie mi-

au dat destul de furcă ceaiurile tale speciale, dacă îmi amintesc bine.

— Nu mă tachina, Julian.

— Nu te tachinez, draga mea, spuse el prinzând-o de încheieturile ambelor mâini și așezându-i-le pe pieptul lui. Mulțumesc lui Dumnezeu că ești bine, sănătoasă. Nu vei ști niciodată ce a însemnat pentru mine să ajung aici și să aflui că lipseai.

— Ce ai de gând să faci, Julian? se interesă ea refuzând să se lase împăcată, întrucât știa ce avea să urmeze.

— Depinde. Cam cât estimezi că o să doarmă Waycott?

— Probabil că încă trei sau patru ore.

— Excelent, atunci mă voi ocupa de el mai târziu, anunță Julian, începând să-i desfacă panglicile halatului. Între timp, pot să mă asigur pe îndelete că nu ai suferit vătămări grave.

— Julian, trebuie să îmi dai cuvântul tău de onoare că nu-l vei provoca pe Waycott la duel, insistă Sophy tocmai când halatul îi cădea la picioare.

— Nu-ți face griji pentru asta, iubito, mormăi el sărutând-o pe gât.

— Dă-ți cuvântul, Julian, trebuie să insist. Nici că își putea dori mai mult să se afle în brațele lui Julian în acea clipă, dar asta era cu mult mai important, așa că stătu crispată și necooperantă, ignorând atingerea caldă și îmbietoare a gurii lui pe pielea ei.

— Nu-ți bate capul cu soarta lui Waycott, o să mă ocup eu de toate. N-o să se mai apropie niciodată de tine.

— La naiba, Julian, vreau promisiunea ta că nu-l vei provoca la duel. Siguranța ta este mult mai importantă pentru mine decât toate fanteziile bărbătești legate de onoare. Ți-am spus ce cred despre duel. Nu rezolvă nimic și poți foarte bine să mori degeaba. Nu îl vei provoca pe Waycott, mă auzi ce spun? Dă-mi cuvântul tău, Julian.

Julian se opri în timp ce îi săruta scobitura umărului și înălță capul pentru a se uita în jos la ea, strâmbându-se pentru prima oară.

— Nu trag atât de prost, Sophy.

— Nu mă interesează cât de bun țintaș ești, nu am de gând să te las să-ți asumi un asemenea risc și ăsta este ultimul meu cuvânt.

— Chiar așa? spuse el ridicând ușor din sprâncene.

— Da, fir-ai să fii! Nu voi risca să te pierd într-un duel prostesc împotriva unui bărbat care mai mult ca sigur că va trișa. Am aceeași poziție pe care ai avut-o și tu în dimineața aceea când ai întrerupt duelul dintre mine și Charlotte Featherstone. Nu am de gând să tolerez așa ceva.

— Nu cred că te-am auzit vreodată vorbind pe un ton atât de ferm, draga mea, remarcă Julian.

— Dă-mi cuvântul tău, Julian.

— Prea bine, oftă el în semn de capitulare. Dacă înseamnă atât de mult pentru tine, ai jurământul meu solemn că nu-l voi provoca pe Waycott la un duel cu pistoale.

— Mulțumesc, Julian! Sophy închise ochii cu un sentiment extraordinar de ușurare.

— Acum am voie să fac dragoste cu soția mea?

— Da, milord, spuse ea cu un zâmbet enigmatic.

Julian se trezi o oră mai târziu și, sprijinit într-un cot, cercetă ochii umbriți ai lui Sophy. Obișnuita flacără care ardea în privirea ei de fiecare dată când făceau dragoste începea deja să se stingă, fiind înlocuită de îngrijorare. Se simți măgulit la gândul că ea punea un preț atât de mare pe siguranța lui.

— O să fii atent, Julian?

— Foarte atent.

— Poate că ar trebui să iei și niște băieți de pe la grajduri cu tine.

— Nu, asta este între mine și Waycott, o să mă ocup de unul singur.

— Dar ce ai de gând să faci? întrebă ea agitată.

— Vreau să-l forțez să plece din țară. Cred că îi voi sugera să emigreze în America.

— Bine, dar cum îl poți obliga să facă asta?

— Nu mai pune atâtea întrebări, draga mea, pentru că nu am timp să-ți răspund acum, spuse Julian așezându-și mâinile pe umerii ei. O să-ți povestesc în detaliu după ce mă întorc, îți promit, continuă el, atingându-i buzele cu ale lui. Odihnește-te.

— Ce îndemn ridicol! Nu voi putea închide un ochi până te întorci.

— Atunci citește o carte bună.

— Wollstonecraft, îl amenință ea, o să studiez *În apărarea drepturilor femeilor* până te întorci.

— Asta mă va forța să mă grăbesc pe cât posibil, zâmbi Julian ridicându-se în picioare. Nu pot îngădui ca mintea soției mele să fie pervertită de prostiile acelea despre drepturile femeilor. Oricum, nu mai mult decât este deja.

— Julian, mi-e teamă, mărturisi ea ridicându-se în capul oaselor și întinzând mâna în căutarea mâinii lui.

— Știu sentimentul, draga mea, și eu am simțit același lucru când am ajuns aici mai devreme și nu te-am găsit, spuse el eliberându-și cu blândețe mâna și începând să se îmbrace. În acest caz însă, nu trebuie să te temi. Ai promisiunea mea că nu-l voi provoca la duel pe Waycott, îți amintești?

— Da, dar... Sophy se opri, începând să își muște buza de jos îngrijorată. Dar nu-mi place asta, Julian.

— O să se termine totul în curând, o asigură el în timp ce își încheia pantalonii și se așeza pe scaun ca să-și tragă cizmele. Dacă nu cumva l-ai adormit atât de tare pe Waycott cu ceaiul tău special încât să nu mai înțeleagă bine engleza, o să mă întorc acasă înainte de răsăritul soarelui.

— Nu i-am dat o doză atât de mare cum ți-am dat ție, recunosc eu stânjenită. Mi-a fost teamă să nu observe gustul ciudat.

— Ce păcat! Aș fi preferat ca Waycott să sufere de aceeași durere de cap pe care am fost forțat și eu să o îndur.

— Băuseși în noaptea aceea, Julian, explică ea pe un ton doct, și asta a modificat efectul ierburilor. Waycott a băut

doar ceai, așa că se va trezi cu mintea destul de limpede.

— Este bine de reținut pe viitor. Julian termină să se încălțe, apoi se îndreptă cu pași mari spre ușă și se opri să-și arunce o privire, simțind cum îl cuprindea un sentiment de pură posesivitate, urmat de o tandrețe neașteptată, își dădu seama că era totul pentru el. Nimic nu era mai important pe lume decât dulcea lui Sophy.

— Ai uitat ceva, Julian? se auzi glasul ei din întunericul în care era cufundat patul.

— Un mic detaliu, răspunse el domol, și mâna i se desprinse de pe clanță. Se întoarse la pat, se aplecă și o sărută încă o dată. Te iubesc!

O văzu privindu-l cu ochi mari, uluită, dar nu avea timp să o asculte cerându-i detalii și explicații, așa că traversă camera și deschise ușa.

— Julian, așteaptă...

— Mă întorc cât se poate de repede, draga mea, și vorbim atunci.

— Nu, așteaptă, trebuie să-ți mai spun ceva. Smaraldele.

— Ce e cu ele?

— Aproape că am uitat. Waycott are smaraldele, le-a furat în noaptea în care a ucis-o pe Elizabeth. Sunt în coșul de pe cămin, chiar sub pistolul lui.

— Ce interesant! Trebuie să-mi amintesc să le recuperez, spuse Julian și ieși în hol.

La lumina lunii, vechea ruină normandă era un amestec ciudat și deloc atrăgător de pietre și umbre întunecate. Pentru prima dată în ani de zile, Julian simți aceeași reacție față de ea ca atunci când era copil. Era un loc unde te puteai deprinde cu ușurință să crezi în fantome. Gândul că Sophy fusese prizonieră în măruntaiele ei întunecate nu făcu decât să-i sporească mânia.

Reușise să își ascundă furia necontrolată de ochii soției sale deoarece știa că ar fi alarmat-o, însă pentru asta avusese nevoie de tot sângele lui rece.

Un lucru era sigur. Waycott avea să plătească pentru ceea ce încercase să-i facă lui Sophy.

Din câte putea vedea Julian, nu era nicio mișcare în jurul ruinei. Își duse armăsarul negru spre cel mai apropiat pâlc de copaci, descălecă și agăță frâiele într-o creangă aflată la îndemână, apoi își croi drum printre fragmentele de piatră veche spre singura încăpere aflată încă în picioare. Nicio lumină nu răzbătea prin ferestrele înalte și înguste. Probabil că focul despre care Sophy îi spusese că ardea atunci în cămin se transformase deja în cenușă. Deși avea o încredere nemăsurată în ierburile lui Sophy, Julian hotărî să nu riște și intră în camera unde se aflase și ea cu mare precauție. Nimic nu părea să se miște în interior. Se opri în pragul ușii și își lăsă ochii să se obișnuiască cu întunericul, apoi distinse trupul lui Waycott zăcând în apropierea peretelui de lângă cămin.

Sophy avea dreptate, lucrurile ar fi fost mult mai simple dacă cineva i-ar fi pus pur și simplu pistolul la tâmplă vicontelui și ar fi tras. Cu toate acestea, un gentilom nu face asemenea lucruri, se gândi Julian dând din cap resemnat și se îndreptă spre cămin pentru a aprinde focul.

După ce isprăvi, trase aproape taburetul și se așeză, după care se uită absent în coș și văzu smaraldele sub pistolul de buzunar. Cu un sentiment de satisfacție, culese colierul și privi cum pietrele sclipeau în lumina focului. Smaraldele Ravenwood aveau să arate foarte bine purtate de noua contesă de Ravenwood.

Douăzeci de minute mai târziu, vicontele se mișcă, gemând. Julian îl privi cum își venea încet în simțiri și continuă să aștepte până când vicontele clipi încrunțat la vederea focului, se ridică în capul oaselor și își duse mâna la tâmplă. De-abia într-un târziu își dădu seama că mai era cineva în încăpere.

— Da, Waycott, Sophy e în siguranță și acum vei avea de-a face cu mine, spuse Julian, jucându-se cu smaraldele dintr-o mână în alta. Bănuiesc că era de așteptat ca la un moment dat să mergi prea departe. Ești obsedat, nu-i așa?

Waycott se dădu înapoi până când ajunse lipit de perete. Își sprijini capul blond de pietrele jilave și îl privi fix, cu ură, pe Julian printre pleoapele de-abia întredeschise.

— Așadar, micuța Sophy a fugit direct la tine, nu-i așa, iar tu ai crezut tot ce ți-a spus, bănuiesc. Poate că eu sunt obsedat, Ravenwood, dar tu ești un neghiob.

— Pe de o parte ai dreptate, Waycott, replică Julian privind la smaraldele sclipitoare. Am fost un neghiob acum multă vreme și nu am recunoscut o vrăjitoare în rochie de mătase, dar zilele acelea s-au încheiat. Într-un fel, aproape că mi-e milă de tine. Noi, ceilalți, am reușit să ne eliberăm de vrăjile lui Elizabeth cu ani în urmă, pe când tu ești încă prizonierul lor.

— Asta pentru că am fost singurul care a iubit-o. Voi, ceilalți, nu voiați decât să o folosiți. Tu voiai să-i furi inocența și frumusețea și astfel să le mânjești pentru totdeauna, în timp ce eu voiam să o protejez.

— După cum am spus, ești un obsedat și, din partea mea, te-aș fi lăsat să suferi în continuare în tăcere. Din păcate, ai ales să o folosești pe Sophy ca să te răzbuni pe mine, și asta nu pot trece cu vederea. Te-am prevenit, Waycott. Acum ai să plătești că ai implicat-o pe Sophy în istoria asta murdară și vom pune punct.

— Ce ți-a povestit scumpa ta Sophy despre ce s-a întâmplat astăzi aici? hohoti Waycott ca de pe altă lume. Ți-a spus că am găsit-o pe drumul de lângă lac și că se întorcea de la aceeași femeie care se ocupa cu avorturile pe care o consultase și Elizabeth? Draga și inocenta ta Sophy plănuiește deja să scape de moștenitorul tău, Ravenwood. Nu vrea să îți poarte odrasla, așa cum n-a vrut nici Elizabeth.

Preț de o clipă, Julian își aminti cuvintele lui Sophy și se simți cuprins de vinovăție. „Nu sunt pregătită să fac acum copii.”

— Ești la fel de deștept ca un tâlhar la drumul mare când vine vorba să îi înfigi altui bărbat cuțitul în spate, spuse Julian zâmbindu-i funest lui Waycott, dar în acest caz ți-ai greșit ținta. Vezi tu, Waycott, eu și Sophy am ajuns să ne cunoaștem foarte bine. Ea este o femeie onorabilă. Noi doi am avut o învoială și, cu toate că, spre rușinea mea, eu nu am reușit să respect întotdeauna partea mea de înțelegere,

ea a respectat-o mereu pe a ei. Știu că s-a dus la bătrâna Bess să își ia provizii de ierburi, nu să facă un avort.

— Chiar că ești neghiob, Ravenwood, dacă crezi asta. Te-a mințit și în legătură cu ce s-a întâmplat aici, în acest pat? Ți-a spus cât de ușor și-a ridicat fustele și și-a desfăcut picioarele pentru mine? Nu e încă atât de pricepută, dar va deveni mai bună pe măsură ce acumulează experiență.

Furia lui Julian se dezlănțui instantaneu. Lăsând să cadă smaraltele pe podea, sări de pe taburet cu o mișcare rapidă, traversă încăperea din doi pași și îl luă pe Waycott de piept. Apoi îl ridică pe viconte în picioare și îi trase un pumn în fața lui frumoasă umplându-i-o de sânge, în secunda următoare lansă a doua lovitură.

— Nenorocitul, nu vrei să recunoști că te-ai căsătorit cu o târfă, nu-i așa? mârâi Waycott scăpându-i din mână și retrăgându-se de-a lungul peretelui în timp ce își ștergea nasul însângerat cu dosul mâinii. Însă asta s-a întâmplat, ticălosule. Mă întreb cât îți va lua până o să pricepi.

— Sophy nu s-ar dezonora nici pe ea și nu m-ar dezonora nici pe mine. Știu că nu te-a lăsat să o atingi.

— De asta ai reacționat atât de repede când ți-am spus ce s-a întâmplat între mine și Sophy? îl tachina Waycott.

— Nu are rost să vorbesc cu tine, Waycott, rosti Julian domolindu-și mânia. Când vine vorba despre așa ceva, nu ești în toate mințile. Presupun că ar trebui să-mi fie milă de tine, dar mi-e teamă că nu îți pot permite nici măcar unui nebun să-mi insulte soția.

— Știm amândoi că nu m-ai provoca niciodată la duel, afirmă Waycott aruncându-i o privire neliniștită.

— Din păcate, așa este, încuviință Julian, gândindu-se la jurământul pe care îl făcuse față de Sophy. Încălcase deja sau cel puțin nu respectase întocmai prea multe promisiuni și nu voia să mai încalce încă una doar pentru a fi liber să-i tragă lui Waycott un glonț în piept. Se apropie de cămin și privi lung flăcările.

— Știam eu, jubilă Waycott. I-am spus că nu ți-ai mai risca viața pentru o femeie. Ți-ai pierdut gustul pentru răzbunare și nu mă vei provoca la duel.

— Nu, Waycott, nu te voi provoca la duel, admise Julian împreunându-și mâinile la spate și întorcându-și capul pentru a-i zâmbi celui alt bărbat cu o detașare de rău augur. Însă nu fac asta din motivele la care te gândești tu, ci din altele, personale. Totuși, această decizie nu mă va împiedica să accept o provocare la duel din partea ta.

— Ce Dumnezeu îndrugi acolo? spuse Waycott părând nedumerit.

— Nu te voi provoca la duel, Waycott, pentru că sunt legat de un anumit jurământ în această privință, însă cred că putem face în așa fel ca în cele din urmă să te simți obligat să mă provoci tu la duel, situație în care îți promit că voi fi nerăbdător să accept. Deja mi-am ales secunzii. Ți-amintești pe Daregate, nu? Dar pe Thurgood? Vor fi cât se poate de fericiți să mă ajute și să se asigure că lucrurile se vor desfășura în mod corect. După câte știi, Daregate se pricepe de minune să recunoască un escroc. Pot chiar să aduc pistoalele și voi fi pregătit cât de curând vei socoti de cuviință.

— Dar de ce te-aș provoca la duel, doar nu pe mine m-a înșelat soția? se interesă Waycott după ce expresia inițială de surpriză fu înlocuită de un rânet.

— Aici nu este vorba de trădarea vreunei soții, pentru că nu m-a trădat. Nu-ți mai pierde vremea încercând să mă convingi că mi-a pus coarne, deoarece știu adevărul. Licoarea adormitoare din ceaiul tău și frânghia de pe podea pe care ai folosit-o să o ții priponită pe Sophy sunt dovezi destul de grăitoare. Cu toate acestea, am crezut-o înainte să văd dovezile. Știu deja că soția mea este o femeie onorabilă.

— O femeie onorabilă? Onoarea este o noțiune fără sens pentru o femeie.

— Pentru o femeie ca Elizabeth, da, dar nu pentru o femeie ca Sophy. Nu are însă rost să o luăm de la capăt cu discuția asta, de vreme ce nici tu nu înțelegi prea bine ce înseamnă onoarea. Să ne întoarcem acum la chestiunea de față.

— Îmi pui onoarea la îndoială? mârâi Waycott.

— Cu siguranță. În plus, voi continua să îți pun la îndoială așa-zisa onoare într-un mod cât se poate de public până când mă vei provoca la duel sau vei emigra în America. Ai două variante, Waycott.

— Nu mă poți forța să o aleg pe niciuna dintre ele.

— Dacă asta crezi, vei avea o surpriză. O să te forțez să faci o alegere. Te voi urmări până când vei face asta. Vezi tu, am de gând să-ți fac viața un iad aici în Anglia, Waycott. O să fiu întotdeauna pe urmele tale, asemenea unui lup care simte mirosul de sânge.

— Nu vorbești serios, spuse Waycott pălind.

— Vrei să-ți spun cum se vor desfășura lucrurile? Deschide bine urechile, Waycott, și ascultă care va fi soarta ta. Oriunde vei merge și orice ai face în Anglia, fie eu, fie un agent de-al meu vom fi pe urmele tale. Dacă te uiți la un cal pe care vrei să îl cumperi la Tattersall, o să ofer mai mult decât tine și o să mă asigur că animalul îi este vândut altcuiva. Dacă încerci să-ți cumperi niște cizme noi de la Hoby sau să îți comanzi o haină nouă la Weston îi voi informa pe proprietari că dacă vor să mă mai aibă de client, ar face bine să nu te servească.

— Nu poți să faci asta, șuieră Waycott.

— O, și ăsta este doar începutul, continuă Julian neobosit. O să le dau de știre tuturor proprietarilor de parcele de pământ din jurul moșiei tale din Suffolk că sunt dispus să le cumpăr, astfel că într-o bună zi, Waycott, vei fi înconjurat de proprietăți care îmi aparțin. În plus, mă voi asigura că reputația ta are de suferit astfel încât niciun club vrednic de acest nume nu va mai dori să te aibă ca membru și nicio doamnă respectabilă nu te va mai invita la petrecerile ei.

— Asta n-are cum să meargă.

— O, ba da, Waycott. Am bani, pământ și un titlu destul de puternic încât să-mi pun planul în aplicare. În plus, o am pe Sophy lângă mine. În ultima vreme, numele ei valorează mult la Londra, Waycott. Iar când ea se va întoarce împotriva ta, întreaga lume mondenă se va întoarce împotriva ta.

— Nu, bolborosi Waycott dând furios din cap, cu o privire

înebunită. Nu ar face niciodată asta. Nu am vătămat-o în niciun fel și ea va înțelege de ce am făcut ce am făcut. Îmi arată compasiune.

— Ei bine, n-o să-ți mai arate.

— Pentru că am adus-o aici? Dar îi pot explica de ce.

— Nu vei avea ocazia, și chiar dacă ți-aș permite să te apropii de ea îndeajuns ca să-ți pledezi cauza, ceea ce nu am de gând să fac, nu vei primi nici compasiune și nici milă de la ea. Vezi tu, Waycott, ți-ai cam pecetluit soarta înainte chiar de a o întâlni pe Sophy.

— Pentru numele lui Dumnezeu, despre ce vorbești?

— Îți amintești de acea tânără femeie pe care ai sedus-o acum trei ani și pe care ai abandonat-o mai târziu când a rămas însărcinată? Cea care ți-a luat inelul acela drăcesc? Cea despre care i-ai spus lui Sophy că nu e importantă și pe care ai numit-o târfa satului?

— Ce-i cu ea? urlă Waycott.

— Era sora lui Sophy.

— O, Doamne! exclamă Waycott șocat, și fața i se goli de orice expresie.

— Exact, replică Julian flegmatic. Cred că începi să vezi gravitatea problemei. Cumpănește bine cele două opțiuni pe care le ai, Waycott. Dacă aș fi în locul tău aș alege să plec în America, pentru că am auzit de la clienții lui Manton că nu ești un țințaș prea bun.

Julian îi întoarse spatele, culese smaraltele și ieși din încăpere. Tocmai dezlegase frâiele armăsarului când auzi zgomotul înăbușit al unei împușcături venind dinspre vechiul castel.

Se înșelase. Waycott avusese trei variante, nu două, și era evident că viconteles găsisse pistolul de buzunar în coș și i o alesese cea de-a treia.

Julian așeză un picior în scară, dar apoi se hotărî, fără tragere de inimă, să se întoarcă la ruina care era stăpânită acum de o liniște rău prevestitoare. Fără îndoială că scena care îl aștepta era cel puțin neplăcută, dar ținând cont de stupiditatea lui Waycott, ar fi fost mai bine să se asigure că viconteles nu făcuse treabă de mântuială.

Capitolul 20

Lui Sophy i se părea că stătea chircită pe scaun de ore bune când auzi într-un sfârșit zgomotul cizmelor lui Julian pe coridor. Sări în picioare cu un mic țipăt de bucurie și fugi la ușă.

Îi fu de ajuns să-i arunce o privire neliniștită soțului ei pentru a-și da seama după fața lui obosită și aspră că se întâmplase ceva cumplit. Sticla pe jumătate goală de vin de Bordeaux și paharul pe care le luase în mod evident din bibliotecă îi confirmară această impresie.

— E totul în regulă, Julian?

— Da, spuse el intrând în cameră, după care închise ușa și așază sticla de vin pe măsuța de toaletă. Fără a rosti vreun cuvânt, se lungi și o trase pe Sophy în brațele lui. Statură îmbrățișați o bună bucată de vreme până când vreunul dintre ei să poată vorbi.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Sophy într-un final.

— Waycott e mort.

— Tu l-ai omorât? Își înclină capul pentru a-i întâlni privirea. Nu-și putea nega imensa ușurare la aflarea acestei vești.

— Cred că depinde cum vezi lucrurile. Unii ar spune cu siguranță că eu sunt responsabil pentru moartea lui. Cu toate acestea, nu am apăsător efectiv pe trăgaci. A făcut-o el însuși.

— S-a sinucis, așa cum a făcut și Amelia, murmură Sophy închizând ochii.

— Poate că este o urmă de dreptate în modul în care a sfârșit-o.

— Stai jos, Julian, o să-ți torn niște vin.

Nu refuză și, întinzându-se într-un fotoliu din apropiere, o urmări solemn pe Sophy care turnă vin în pahar și i-l aduse.

— Mulțumesc. Când îi luă paharul din mână, privirile li se

întâlniră. Ai un mod de a-mi oferi ceea ce-mi doresc exact când am nevoie, spuse el, luând o înghițitură sănătoasă de vin. Te simți bine? Te-a tulburat vestea despre Waycott?

— Nu, răspunse ea scuturând din cap și așezându-i-se alături. Să mă ierte Dumnezeu, dar mă bucur că s-a terminat, chiar dacă tragic. Nu a vrut să se ducă în America?

— Nu cred că era destul de rațional încât să poată judeca limpede. L-am avertizat că aveam să-l urmăresc și să-i fac viața un chin până când ar fi părăsit Anglia și apoi i-am dezvăluit că fata din sat pe care o seduse era sora ta, după care am ieșit pe ușă. A găsit pistolul și s-a împușcat tocmai când încălecam, așa că m-am întors să văd dacă făcuse bine treaba, povesti Julian luând încă o gură de vin. O făcuse.

— Cât de groaznic trebuie să fi fost pentru tine!

— Nu, Sophy, groaznic a fost să intru în încăperea aceea nenorocită și să văd funia pe care ți-o legase de gleznă și patul unde avea de gând să te violeze.

— Te rog, nu-mi mai aduce aminte! Cutremurată de un frison, Sophy își strânse brațele în jurul trupului.

— Ca și tine, mă bucur că s-a sfârșit. Chiar dacă nu s-ar fi întâmplat evenimentele de azi, tot ar fi trebuit să-l opresc pe Waycott în cele din urmă. Nenorocitul era din ce în ce mai obsedat de trecut.

— Poate că starea lui s-a agravat pentru că tu ai decis să te recăsătorești, se încruntă Sophy gânditoare. O parte din el nu voia să creadă că puteai găsi vreo femeie care să o înlocuiască pe Elizabeth. Insista să rămâi fidel memoriei ei, așa cum era el.

— Dumnezeule, omul era nebun!

— Într-adevăr. După câteva clipe de tăcere, Sophy se interesă: Ce se va întâmpla acum?

— Trupul lui va fi găsit peste una sau două zile și va fi clar că lordul Waycott s-a omorât, iar lucrurile se vor opri aici.

— Așa cum ar și trebui. Mulțumesc, Julian, spuse ea atingându-i brațul și zâmbind timid.

— Pentru ce? Că nu te-am protejat destul cât să împiedic producerea evenimentelor de azi? Ai reușit să scapi de una singură, dacă îți amintești, și ultimul lucru pe care îl merit din partea ta, doamnă, sunt mulțumirile.

— Nu vreau să te învinovățești, milord, rosti ea cu patimă. Niciunul dintre noi nu putea prevedea ce s-a întâmplat astăzi. Ce contează este că s-a terminat și îți mulțumesc pentru că îmi dau seama cât de greu trebuie să-ți fi fost să te abții de la a-l provoca la duel pe lordul Waycott. Te cunosc, Julian, și sunt conștientă de presiunea pe care o exercita asupra ta simțul onoarei. Trebuie să fi fost dificil să te conformezi jurământului făcut mie.

— Sophy, cred că ar fi mai bine să schimbăm subiectul, spuse Julian schimbându-și ușor poziția în fotoliu.

— Dar vreau să știi cât îți sunt de recunoscătoare că ți-ai ținut promisiunea față de mine. Sper că înțelegi, Julian, că nu-ți puteam permite să îți asumi un astfel de risc. Te iubesc prea mult ca să te las să faci asta.

— Sophy...

— Și nu aș suporta ca pruncul nostru să nu-și cunoască tatăl.

Julian așeză deoparte sticla de vin și se întinse să ia mâna lui Sophy într-a lui.

— Și eu abia aștept să-l văd, ce-o fi, fetiță sau băiețel. Am vorbit serios când am spus ce am spus azi, la plecarea spre ruinele normande. Te iubesc, Sophy, și aș vrea să ții minte că indiferent ce se va întâmpla și indiferent de câte ori nu voi reuși să mă port ca un soț perfect conform așteptărilor tale, te voi iubi mereu.

— Știu, spuse ea zâmbind liniștită și strângându-i mâna mare.

— Știi? Cum așa? Julian ridică din sprânceană cu obișnuita lui aroganță, temperată acum de o notă de amuzament plin de dragoste.

— Păi să zicem că am avut destul răgaz să mă gândesc în timp ce te-am așteptat astă-seară și mi-am dat seama, destul de târziu e drept, că orice bărbat care a putut să creadă ciudata istorisire a evenimentelor de azi, cu răpirea

și ceaiul amestecat cu drog și tot restul, trebuie să fie măcar puțin îndrăgostit.

— Nu doar puțin îndrăgostit, o corectă Julian ducându-i palma la buze și sărutându-i-o, extraordinar de îndrăgostit, îndrăgostit până peste cap, total și copleșitor de îndrăgostit, îmi pare rău doar că mi-a luat atât de mult să-mi dau seama de asta.

— Întotdeauna ai avut tendința de a fi încăpățânat și tare de cap.

— Iar tu, draga mea soție, ai exact aceleași tendințe, observă Julian zâmbind glumeț și trăgând-o pe genunchi. Din fericire ne înțelegem, continuă el sărutând-o pătimaș și ridicându-și apoi capul pentru a-i cerceta privirea. Îmi pare rău pentru anumite lucruri, Sophy. Nu m-am comportat întotdeauna atât de bine cu tine cum s-ar fi convenit să o fac și am trecut cu grosolănie peste majoritatea punctelor din înțelegerea noastră de nuntă pentru că eram convins că știu ce este mai bine pentru tine și pentru căsnicia noastră. Fără îndoială că vor mai fi ocazii pe viitor când voi acționa așa cum cred de cuviință, chiar și când asta nu coincide cu părerile tale.

— După cum am spus, încăpățânat și greu de cap, râse ea împletindu-și degetele în părul lui întunecat.

— Și copilul, iubito?

— Copilul este bine, domnul meu, îl liniști Sophy, amintindu-și de acuzațiile lui Waycott. Trebuie să știi că nu m-am dus la bătrâna Bess pentru o licoare cu care să scap de sarcină.

— Îmi dau seama de asta, știu că nu ai face așa ceva. Cu toate acestea, nu aveam niciun drept să te las însărcinată atât de repede, dar nu am putut împiedica asta.

— Într-o bună zi, va trebui să mă lămurești cum se poate preveni așa ceva, zâmbi ea șăgalnic. Anne Silverthorne mi-a spus despre un anumit tip de săculeț din intestin de capră legat de organul bărbătesc cu sforicele roșii. Îmi poți spune mai multe?

— De unde naiba a aflat Anne Silverthorne despre așa ceva? icni Julian exasperat. Doamne, Dumnezeule, Sophy,

te-ai însoțit cu persoane foarte nepotrivite la Londra. Din fericire, te-am dus departe de oraș înainte de a fi coruptă și mai mult de cunoștințele mătușii mele.

— Foarte adevărat, milord, și din întâmplare sunt mulțumită să aflu tot ce se poate despre corupere de la tine, spuse Sophy atingându-i mâinile mari cu degetele într-un gest de afecțiune și aplecându-se apoi să îi sărute încheietura. Când își ridică ochii, văzu că Julian o privea plin de dragoste.

— Am spus mereu că ne vom înțelege foarte bine, remarcă Julian pe un ton dulce.

— Se pare că ai avut din nou dreptate, milord.

— Eu am aproape întotdeauna dreptate, declară el ridicându-se în picioare și trăgând-o și pe ea în picioare în fața lui, după care își lipi buzele de ale ei. Iar atunci când nu am dreptate, o să te am pe tine lângă mine să mă corectezi. Acum că aproape că se crapă de ziuă, am nevoie de moliciunea și căldura ta. Ești ca un leac întăritor. Am descoperit că atunci când mă aflu în brațele tale, pot uita orice altceva în afară de tine. Hai să mergem în pat.

— Mi-ar plăcea foarte mult asta, Julian.

O dezbracă încet, cu nemărginită grijă, și mâinile lui musculoase alunecară peste fiecare centimetru al pielii ei moi și albe. Apoi se aplecă și îi sărută vârfurile înflorite ale sânilor în timp ce degetele lui găsiră dogoarea care erupea dintre picioarele ei. Când fu sigur că Sophy ardea de dorință, o duse în pat și făcură dragoste până când uitară amândoi ce se întâmplase în ziua aceea.

Mult mai târziu, Julian se rostogoli fără prea mare tragere de inimă pe o parte, păstrând un braț peste trupul iubitei sale.

— Smaraltele, mormăi el căscând nevoie mare.

— Ce-i cu ele? spuse Sophy cuibărindu-se aproape de el. Bănuiesc că le-ai găsit în coș?

— Da, și le vei purta cu următoarea ocazie. De-abia aștept să le văd la gâtul tău.

— Nu cred că vreau să le port, Julian, mărturisi ea crispată, nu-mi plac, nu mi se vor potrivi.

— Nu fi prostuță, Sophy, vei arăta minunat cu ele.

— I-ar sta bine unei femei mai înalte, poate unei blonde. În orice caz, știindu-mă pe mine, probabil că s-ar desface încheietoarea și le-aș pierde. Milord, știi că lucrurile se desfac mereu când le port eu.

— Face parte din farmecul tău, rânji Julian în întuneric. Cu toate acestea, nu-ți face griji, voi fi întotdeauna în apropiere să găsesc orice lucru ai pierde, inclusiv smaraldele.

— Julian, chiar nu vreau să port smaraldele, insistă Sophy.

— De ce?

— Nu pot explica, rosti ea după un moment de tăcere.

— Pentru că în mintea ta le asociezi cu Elizabeth, nu-i așa? Întrebă el pe un ton blând.

— Într-adevăr.

— Sophy, smaraldele Ravenwood nu au nimic de-a face cu Elizabeth. Pietrele acestea sunt în familia mea de trei generații încoace și vor rămâne în familie atâta vreme cât vor mai exista soții Ravenwood care să le poarte. Poate că Elizabeth s-a jucat cu ele pentru o vreme, dar nu i-au aparținut niciodată cu adevărat, înțelegeți?

— Nu.

— Ești încăpățânată, Sophy.

— Face parte din farmecul meu.

— O să porți smaraldele, bombăni Julian în timp ce o trăgea la pieptul lui.

— Niciodată.

— Văd că trebuie să găsesc un mod de a te face să-ți schimbi părerea, spuse el cu ochii strălucindu-i sub gene.

— Nu ai cum să faci asta, zise Sophy hotărâtă.

— A, draga mea, de ce continui să mă subestimezi? Îi luă fața în mâini pentru a o săruta și câteva clipe mai târziu, Sophy se lipi nerăbdătoare de corpul lui.

În primăvara anului următor, contele și contesa de Ravenwood dădură o petrecere la conac pentru a sărbători recenta naștere a unui fiu sănătos. Veni toată lumea

invitată, inclusiv câțiva, printre care lordul Daregate, care de obicei nu ar fi părăsit Londra în perioada sezonului.

— Ți-am spus mereu că lui Sophy i-ar sta bine smaraltele, îi spuse Daregate lui Julian rânjindu-i complice în timpul unui moment de respiro, pe când se plimbau prin grădina de la Ravenwood. Arăta splendid cu ele la cină.

— O să-i transmit complimentele tale, promise Julian zâmbind satisfăcut ca pentru el. Și-a făcut atâtea griji că trebuie să le poarte, încât a trebuit să duc o muncă de lămurire serioasă.

— Mă întreb de ce a trebuit să faci atâta efort, reflectă Daregate. Majoritatea femeilor ar fi fost gata să comită o crimă ca să poată purta pietrele acelea.

— Le asocia prea mult cu Elizabeth.

— Da, îmi dau seama cum ar fi putut să o deranjeze situația pe o ființă așa sensibilă ca Sophy. Cum ai reușit să o convingi până la urmă?

— Un soț inteligent învață ce fel de argumente funcționează când vine vorba de o femeie. Mi-a luat ceva timp, dar încep să învăț, se lăudă Julian. În acest caz, am avut minunata idee de a-i atrage atenția că se potrivesc foarte bine cu ochii mei.

Daregate se holbă la el preț de câteva clipe, după care izbucni în râs.

— O idee minunată, într-adevăr. Sophy nu ar putea rezista unei astfel de logici. Din întâmplare, se potrivesc de minune și cu ochii fiului tău. Se pare că povestea despre smaraltele Ravenwood este adevărată. Ce avem noi aici? exclamă Daregate oprindu-se pentru a examina o mică grădină separată de restul mării de verdeață.

— Grădinița de ierburi a lui Sophy, răspunse Julian. A plantat-o în această primăvară și localnicii din sat deja îi cer rețete și licori. Am cheltuit o mică avere pe cărți despre plantele de leac, și cred că Sophy e aproape gata să scrie chiar ea una. Am descoperit că m-am căsătorit cu o femeie tare ocupată.

— Și eu cred că e bine ca femeile să fie ocupate, mărturisi Daregate, cred că le ajută să nu dea de bucluc.

— Asta e chiar amuzant, având în vedere că tu nu prea muncești decât la masa de joc.

— Nu pentru multă vreme, îl anunță Daregate calm. Se zvonește că dragul meu unchi e pe ducă. A căzut la pat și a devenit habotnic.

— Asta e un semn sigur că sfârșitul e aproape. Așadar, să ne așteptăm la o nuntă din partea ta în curând?

— Mai întâi trebuie să găsesc o moștenitoare potrivită, spuse Daregate privind înapoi spre conac, nu prea mai sunt bani rămași la moșie.

Julian urmări privirea prietenului său și văzu o fluturare de păr roșu prin fereastra deschisă.

— Sophy mi-a spus că tatăl vitreg al lui Anne Silverthorne a plecat dintre cei vii și că domnișoara Silverthorne a moștenit totul.

— Da, așa am auzit.

— Mult noroc, prietene. Din păcate, o să-ți dea ceva de furcă doamna aceasta. În definitiv, este o prietenă apropiată a soției mele, și știi prin câte am trecut cu Sophy.

— Totuși văd că ai supraviețuit, observă vesel Daregate.

— Cu mare greutate, rânji Julian bătându-și amicul pe umăr. Hai înăuntru să îți torn unul dintre cele mai bune coniacuri pe care le-ai gustat vreodată.

— Franțuzesc?

— Desigur. Acum două luni am cumpărat un transport de la amicul nostru contrabandist de prin partea locului. Sophy mi-a ținut predici zile întregi în legătură cu riscurile posibile.

— Judecând după cum te-a tratat astăzi, se pare că iertarea a venit repede.

— Am învățat cum să mă comport cu soția mea, Daregate.

— Te rog, spune-mi care este secretul unei căsnicii fericite, îl întrebă acesta, și privirea îi alunecă din nou spre fereastra unde stătea Anne Silverthorne.

— Ei, prietene, asta va trebui să descoperi de unul singur, căci mă tem că armonia în familie nu e atât de ușor de găsit. Cu toate acestea, merită efortul, dacă găsești femeia potrivită.

Mult mai târziu în acea noapte, Julian se întinse lângă Sophy, cu trupul purtând încă urmele de transpirație după ce făcuseră dragoste. Simțea cum îl învăluie mulțumirea asemenea unui drog puternic.

— Daregate m-a întrebat în această seară care este secretul unei căsnicii fericite, murmură el, trăgând-o aproape pe Sophy.

— Chiar așa? spuse ea desenând ceva pe pieptul lui gol. Și ce i-ai spus?

— Că va trebui să descopere asta de unul singur, pe propria lui piele, așa cum am făcut și eu, zise Julian întorcându-se pe o parte și îndepărtându-i iubitei sale părul de pe obraz. Îți mulțumesc că ai acceptat să porți smaraldele în cele din urmă, rosti el zâmbindu-i admirativ. Te-a deranjat să le ai la gât în seara asta?

— Nu, spuse Sophy dând încet din cap. La început nu am vrut să le port, dar apoi mi-am dat seama că ai dreptate. Pietrele merg de minune cu ochii tăi, și după ce m-am obișnuit cu ideea am știut că mă voi gândi doar la tine de fiecare dată când le voi purta.

— Așa și trebuie, șopti el sărutând-o delicat și întârziind pentru a savura fericirea nemăsurată care îl umplea. Mâna lui tocmai aluneca în sus pe piciorul lui Sophy când se auzi un mic țipăt poruncitor din camera alăturată.

— Fiului tău îi este foame, milord.

— Îl găsește exact când trebuie, nu-i așa? gemu Julian.

— Este la fel de poruncitor ca tatăl lui.

— Bine, să o lăsăm pe doică să doarmă. O să ți-l aduc pe viitorul conte de Ravenwood. Liniștește-l repede ca să ne putem întoarce la lucruri mai importante.

Începea să se obișnuiască cu paternitatea, se gândi Julian în timp ce se îndrepta spre odaia copiilor, care fusese amenajată lângă dormitorul principal. De fapt, începea să se priceapă destul de bine la asta. Fiul lui încetă să mai plângă de îndată ce se simți ridicat și îmbrățișat de mâinile puternice ale tatălui. Bebelușul cu păr negru și ochi verzi ganguri fericit, iar atunci când Julian îl așeză la sânul lui Sophy, moștenitorul familiei Ravenwood începu să sugă

vesel. Julian se așeză pe marginea patului și își privi soția și copilul învăluți în întuneric. Văzându-i împreună, simți cum îl invadea un sentiment de satisfacție posesivă și de mulțumire similar cu acela pe care-l cunoștea când făcea dragoste cu Sophy.

— Sophy, mai spune-mi o dată că în sfârșit ai obținut tot ce ți-ai dorit de pe urma acestei căsătorii, îi ceru Julian pe un ton dulce.

— Tot ce mi-am dorit și mai mult decât atât, Julian, răspuse ea cu un zâmbet care străluci în întuneric, tot ce mi-am dorit și mai mult decât atât.